

مه سعود محمدهد

دهسته و دامانی نالی

مەسعوود محەمەد

دەستەودامانى نالى

وہشانخانہی: «کیتابی ئەرزان»، سوید 1998

Masoud Mohammad

Destew Damanî Nalî (Entreating Nalî) 1998

Kitab-i Arzan

ستۆکھۆلم 1998

میژسالیئکه مهراقی کاریکی پیوستی سهرشانی ئەدەبدۆستی کوردەواری ههستم دەرووشینیت و دنەم دەدات و دەستم پینی ناگات: دەمەوئ، پاتەوپات و بی مەرای، بلیم شەرەکە دیوانی نالی لەلایەن مامۆستا مەلا عەبدولکەریمی مودەرریس و، گیانشاد، فاتیحی رۆلەیی بیگەرد و بیتەقسیریەووە کە خانەیی وێرانی خاکوخلۆی بۆ کورد و کوردستان سەرلەنوێ ئاوەدان کردەووە و بینوبەرامەیی گۆلستان و بۆستان و بەهارستانی ئەدەبی پەردەپۆشی کە لەشاعیری کوردی لە دەماغی خەیاڵ و خەون و خولیا ی هەموو هەستەوهری ناسک گیرا، کاتی ئەوەی هاتوو، ئەگەر نەلیم پیربوو، درزیکێ سەربان و کەلینیکێ دیوار و تیکیکێ تاق و پەنجەرەکانی بە کوتانەووە و پڕکردنەووە و مشتومالدان کەمتاکورتە رەونەفیکێ تازە بخەنە سەر پڕشنگی چراغانی دیوانەووە کەوا لە حەقیقەتدا کاریک دەبی بریتی لە هەلکیشانی فتیلی چراکە نەک خواستەووەی نەوت بۆی.

لێرەشدا حەقە بەسەر مەووە لەچاو ئەدەبدۆستانی دیکەیی کورد کە خۆم بەرپرسیارتر بزائیم بۆ ئەم کارە، هەر نەبی، لەبەر دوو هۆی سەرەکی:

هۆی یە کەم ئەووەیە کە شەرحی دیوانی نالی لەلایەن باوک و رۆلەیی پەرۆشدارەووە کاتیک درایە «کۆری زانیاری کورد» بۆ لەچاپدانی یە کسەر بە من سپێردرا بینرخینم (ئەوسا ئەندامی تەرخان و کارای کۆر بووم و هەر لەسەر بریاری ئەنجومەنی کۆر دیراسەیی نالی و حاجی قادرم بە ملەووە بوو، ئەوسا کە شەرەکەیی مامۆستا و رۆلەیی بە من درا ریزە گوتارم لەسەر نالی لە گۆفارەکەیی کۆر بلاو دە کردەووە) ئەو شەرەکەیی باسکراو کاریکی سادە و کەمبڕشت بوو، رەنگە سینیەکی شەرحی دواتری نەدەبوو. گیانشاد، فاتیح، چەند کۆبوونەووەیەکی لە گەلمدا کرد و هەندیک لایەنی واتا ونەکانی بەشیک لە هەلبەستی «نالی» م بۆ روون کردەووە و، هەر لەبیرمە، بە نمونەیی هەوێل جار، ئەم بەیتەم بۆ شەرح کرد:

خاو و بی خاوی دوو زولفی خاوم ئەز

چاوه چاوی یەک غەزاله چاوم ئەز

گۆتم: سەیرکە، لە نیوهدیتری یە کەمدا «خاو و بی خاو» دوو وەصفن بۆ دوو زولف. لە نیوهدیتری دوو هەمدا «یەک» هاتوووە بۆ غەزال کەچی دوو چاوی هەیه. بەو پێیە «چاوه چاو» و «یەک غەزاله چاو» یش لەنگەریان لە گەل یە کتردا بەستوووە وە ک کە «خاو، بی خاو» لەنگەریان بەستوووە لە گەل «دوو زولف». بە دەم وتووێژی چەند رۆژەمان بایی برشتی زەینی خۆم، بەشیک لە لایەنە شرایەووەکانی شیعی نالیم بۆ فاتیح روون کردەووە ئیتر متمانەم هات کە دەبی جاریکی دیکە بە شەرحی دیوانە کەدا بچنەووە، وابوو کاک محەمەدی برایشی لە سەفەری هەندەران گەرایەووە و بەشداری سەروبهری شەرح و لەچاپدانی دیوانە کە بوو تا بوو بەو شەرە مەزنەیی وا لەبەر دەستاندایە.

هۆی دووهه م ئه وه يه كه گيانشاد فاتيح باوه رى به بۆچوونه كانى من هه بوو ده باره ي ته مهن و ميژووى تاواره بوون و هه لسوكه وتى نالى له غه ربى. سه رىكى په راويزى لاپه ره 31 ى شه رحه كه بكرىت ده دى ترىت فاتيح نووسيوه تى «ئهم به لگانهم هه موو له ده ستنووسىكى فلان وه رگر تووه». هه ر ئه و ده ستنووسه بوو دوآتر بووه به شىكى گوتاره كانم له باره ي نالى كه بوون به كتيبي «چه پكىك له گولزارى نالى» به پيشه كيه كى بيندريژه وه. يه كه م ئالقه ي گوتاره كان له سالى 1976 بلا بوته وه كه ده كاته وه سالى له چاپدانى شه رحه كه ي مه لا كه ريم و فاتيح.

سالمه رگى نالى له گوماندا نه ما دوای ئه وه ي ماموستا عه بدوللا حه دداد له خويندنى ئه وروپاي گه رايه وه و له ته له فيزيونيك بلاوى كرده وه كه نووسه رىكى فه ره نسى نووسيوه تى: نالى له 1290 ك له ئه سته نبول به خاك سپىردراوه و نووسه ر خووى له ده مى ناشتنى ته رمه كه ي حازر بووه.¹

له م نووسينه مدا ته نها يه خه گىرى شه رحى ئه و به يتانه ده بم كه له ديوانه كه دا هاتووه و من جو رىكى جودا په سهند ده كم. بيگومان زور شو ينى ديوانى نالى، جارى به واتاگومى ماوه ته وه ئىتر سه به ب هه رچى بيت. له نمونه دا ده ليم قه صيده ي «ئه ي جيلوه ده رى حوسن» كه له ديوانه كه دا به ستايشى خودا حىساب كراوه، ئه و يش به ته ئويليكى دووه ره ده ست، هه لده گرى به هه مان ئه ركى ته ئويل، بدرى ته وه به مه دحى يار، به تايبه تى له نيوه ي دووه همى به يتى سه ره په رگى لاپه ره 76 كه ده لى «ئه ي شه وقى روخ و ذه وقى له بت ذائيقه به خشا». ئنجا له به يتى دوواى ئه ودا، لاپه ره 77، كه ده لى:

جان بهر له بى بۆسه ي له بته عاشقى زارت
فالباس يستوه ب من فيك معاشا

به لاي مجيزى منه وه ئه م «خطاب» ه ناشى بۆ لاي خوا هه لگىر درى ته وه مه گه ر به زه برى كوته ك. ده بى لى ره دا بليم، له شه رحى به يتى سه ره په رگى لاپه ره 76 كه ئه مه ده قيه تى به پى نووسىنى ناو كتيبه كه:

فه يياضى رياضى گول و ميهر و مل و له على
ئه ي شه وقى روخ و ذه وقى له بت ذائيقه به خشا

وشه ي «مل» به مل و گه رده ن لىك دراوه ته وه كه چى وشه كه «مول - مل» ه به واتاي شه راب دىت. هه ر ئه م واتايه ش جى ده بيته وه له به يته كه دا چونكه له هه موو به يته كه دا ته نها «شه راب» هه يه يه كسه ر و بى هه ناسه سوارى تام به خشىت و داواى «ذه وقى له بت» و «ذائيقه به خشا» بكات. ئه و سى دىرى وا له شه رحى به يته كه هاتووه چ پى وه ندىه كى له گه ل ده قى به يته كه نييه و له ناچارى شه وه مل و گه رده نى باس كرده وه چونكه بۆ واتاي «شه راب» نه چووه، له كو نى شدا «گول، مول، دوهر...» هه مووى «گل، مل، در...» ده نووسرا. تىكستىكى ئه و به يته «مل و له على» ي نووسيوه. شه رحه كه ته ئويليكى بۆ ضه مىرى كه سى دووه همى كو «... له على» به وه دا په سهند كرده وه گۆيا ئه م ضه مىره ي كو بۆ حورمه تى خودايه كه رووى قسه له وه. به لام ئه م ته ئويله له خووه هه لده وه شى ته وه كه له نيوه به يتى دووه همدا ده لى: «ذه وقى له بت» كه قسه ي له گه ل تاكه. وه ك من بۆى

¹ - من به پى ئه وه ي باپىرم له سالى 1289 ى كوچى، نالى له مه ككه و مه دىنه دىتووه و له وپشى به جى هيشتووه وه هام به دلدا هات نالى ئه و شو يته به جى ناهىلى له و ته مهنه ي كو تاى ژيان. دياره به هه ر نىازىك بووبى بهر له مه رگى، ره نكه سالى 1289 يان سه ره تاى 1290 بۆ ئه سته نبول چووه.

دەچم ئەم ضەمىرە رووى لە «شەوقى روخ» و «ذوقى لەبت» ە و بە ھەردوو يان دەبنە کۆ. ئەمە دەلیم بۆ دروستاندنى «لەعلن» لە بەیتە کەدا، خۆ ئەگەر «لەعلی» بى یە کسەر بۆ یار دەچیتەو ە یان بۆ ھەر شتیکی تاک بىت کە لىرەدا ھەر خوا بە زەیندا دىت... تەعبىرى «لەعلن» تەنھا «شەوقى روخ و ذائقە بەخشا» قبوول دەکات کە چىرەى یارن. ئىلتىقاي پۆلا و ئاسن... یش (لایەرە 170) کە لە شەرحە کەدا بە تىکەلبوونى نىرۆمى لىکدراو ەتەو لە ئاست داخوایى مەقام کورت دەھىنى چونکە گونجاندنىکی متمانە بەخش، نە بە وشەى پاتەوپات و نە بە زەمىنەى کە مەعنەوى دلراگر، لە بەیتە کانیدا نىبە. من رایە کى یە کجارە کى لەم مەسەلەى دا نادم، ھەر ئەو ەندە دەلیم شەرحە کە (لەبەر ھەر ھۆیە ک بىت) خوتخوتەى دل کپ ناکات. لە نموونەدا دەلیم وشەى «حەدەد» لە شەرحە کەدا مینە و «پۆلا» نىرینە حىساب کراو: قورئان بکەین بە شایەد بۆ «حەدەد» تەعبىرى «فیه باس شەدەد» ی بە کار ھیناوە نە ک «فیها». تەئویلىکی نەحوى ھەى دەیکا بە مى، گویا وشەى کە لە چوو ککردنەو «تەصغیر» دا بوو بە مى ھەر بە مى حىساب دەکرىت، ئىتر لەم بەیتەدا دەبى بلین نالی قورئانى بەلاو ە ناو ە لەبەر خاترى نەحو.

نیو ەى دووھەمى بەیتى سەرەتای برە شىعرە کە لە دەسنووس یاخود چاپکراودا دیتوومە بەم شىو ەى ھاتو ە «جەمعى ماء و نار و مردە و زیندە و مەرخ و عەفار». ئەم دەقە نەختىک لایەنى «مى» و «نیر» خزمەت دەکات کە خەلق بە زۆرى لە رووى شەرمەو ە بە مووى بەر دەلین مووى مردار. بەیتى دووھەم بەم جۆرەى:

ئەم لەسەر تەعظیم و گەورەگرتنى ئەو بى قوصوور
ئەو لەسەر تەحقیر و تەخفیف و شکستى ژارى مار

بە پى شەرحە کە «ئەم» بۆ ئاسنە کە دەکا مینە و «ئەو» کە گویا نىرینەى... ھتد (چاکترە خۆت شەرحە کە بخوینیتەو ە) من لە گەل شەرحە کە نىم کە «ئەم» لەو بەیتەدا بۆ دوور بە کارھاتو ە. کە لە بەیتە کەدا پۆلا سەرەتایە و ئاسن دوور کەوتۆتەو ە... بە پى دەستپىکردنى بەیتە کە وشەى «ئەم» ھەرە وشەى نىزىکە و بەرانبەر پۆلا دەو ەستى. «ئەو» بۆ ئاسنە کە دوور کەوتۆتەو ە لە سەرەتای شىعر. تەعبىرى «ژارى مار» ژەھرىش و دەمىش دەگرىتەو ە: ژەھرە کە ھى مارە کە دەرشىتەو ە، زارە کەش ھى ئافرەتە کە ماری تى دەچىت. لە بەیتى دوواتردا (سەرەتای لایەرە 173) کە دەلئى:

ئەم بچى، ئەو دادەنىشى دەم و ە کوو گول خەندەران

ئالەتى پیاو «دەچى» و ھى ئافرەت دەم دەکاتەو ە... کە دەلئى: «ئەم دەبى ھەستى...» ھەستانە کە بى مە کەمە کە ھى ئالەتى پیاو ە. لە بەیتى دوواتردا: «ئەم بە چاو دوور و بەسەر لەعلی ھەدیىە بۆ دەبا» دىسان ھەر ئالەتى پیاو ە. دوور «لوولوو» ی سى لە کونى تاکە چاویەو ە ھەلدەرىژى و سەر و کەللەى سوور ھەلگەراویشى و ە کوو لەعلی سوور ە ئەمما زلە و ە ک «سەر» پىشى دەگوترى سەر...

خولاسە لە گەل تىکرای ئەم قەصیدەى و شەرحە کەى دیوان نا ئارامم... خوینتەر بمبەخشى شتیکی متمانە بەخشم پى نىبە. لەوانە بوو ئەگەر برە شىعرە کە بە رىئووسىکی بىقۆرت و راست و دروست نووسرا بایەو ە باشتر سەرەدەرى لى کرابایە بەلام داخم ناچى. ئەم عوزرە بۆ من و بۆ شەرحە کە و ھەموو کەسىک رەواىە. لىرەدا بەیتە کە دەنووسمەو ە و ە ک لە شەرحدا ھاتو ە:

ئەم بچى، ئەو دادەنیشى دەم وە کوو گۆل خەندەران
ئەم دەبى ھەستى كە ئەو بى، چاۋ يەك و قەطرە ھەزار

بەيتى ھەرەدوۋايى قەصيدە كە كە برىتپىيە لەمە:

نەظمى «نالى» مىثلى ئاۋ و ئاۋىتە رەنگى نىيە
دوو روۋە بۆ سەيرى خاطر: يەك خەفى و يەك ئاشكار

وشەي «ئاۋىتە» بەيتە كە تەنبەل دەكات و مۇسقىكاكەي تىك دەدات. لە پەراۋىزدا تىكستى «ك» «تايىنە»
نووسىۋە كە عەببى لى ناگىرى. لزوومىش نىيە گىانى كوردايەتى بە دواكاتەۋە خاۋەنى بەشى لەو تىكستانە
(«عم» و «ت» و «عب» و «من») وشە كە بگۆرن بە «ئاۋىتە» و بەيتە كە عەبىدار بكات: وا لە پايانى
بەيتە كەدا وشەي «ئاشكار» زەق زەق بە فارسى دەدوۋىت و نەشكرايە ئاشكرا... راستىيە كەي شوعەراي ئەو
سەردەمانە ھەتا لە پاىيە شاعىرىيەت ھەلدەكشان ھەلبەستيان بە وشەي دلپەسەندى ئەوسا دەرازان دەۋە. بە
نموونە سەيرىكى ۋەلامە كەي سالم بكة بۆ نالى دەبىنى «ئابى حەيات و ئاتەشى ئەفسوردەيە دەمت» وشەيەكى
كوردى و (كە فارسىش بەكارى دەھىننىت «دەم») يەكىكى عەرەبى و سىيى فارسى بەكارھىناۋە لە نىۋەبەيتىكدا.
لپرە بەدواۋە خەرىكى كارە كە دەبىم بەو جۆرەي لەسەرۋەتر رامگەياند، ناۋناۋەش ئەگەر ھەلەيە كەم دىت ياخود
جۆرە رېنووسىكى ئەوتۆ كە نالى لەو سەردەمە بە لايدا نەچۋە، زەينى خويتەرى بۆ رادەكىشم. ئىتر پەنا بەخوا و
بە چاۋپۆشى خويتەران لە كەم و كەسەرىيەكى برىارى ناچارى بەسەرمدا دەسەپىنى.

«...»

بهیته یه که می لاپه ره 90:

شهبههی زولفی شهبهه گۆنهیه، پرووگهردانی
بهسهری ئه و که به سهودا سهر و سامانم دا

ئه و شهرحهی بۆی دراوه له ووشانه ههئناستی، گۆیا ئه مه واتایهتی: «که من سهر و سامانی خۆم له دلداریدا، یا به مامهله، دا بهسهری زولفی یار و ئه ویش نهیدا و پرووی وهرچهرخاند، زولفی رهشی دهرخست و دنیای لی تاریک کردم...». له وه دهقهدا مومکین نییه «پرووگهردانی» ببریتهوه بۆ «پرووی وهرچهرخاند». پرووگهردانی بریتییه له «مضاف و مضاف الیه» ئه وهی پینی دهلین «إسناد» بۆ «جملهی خه بهری» تیدا نییه و نابێ. ئه گهر بیخه یته پیش هه موو به یته که و بلایی: «پرووگهردانی شهبههی زولفی شهبهه گۆنهیه» ئیسناد پهیدا ده بی به لام واتای دروستی نابێ. رهنگ بوو ئه گهر به ریتووسی سهردهمی نالی به یته که نووسرابایه وه سهردهریه کی لی کرابایه چونکه له وانیه شهبههی، شهبهه گۆنه... شهبی یاخود شهبه... نووسرابایه و له گه ل ریتووسی هه موو به یته کهدا ویتیه کی مهفهوومی به دهسته وه دابایه.

له لاپه ره ی 92. بهیته یه که م:

شیرهیی جانه وتم یا مه یه؟ چا بوو فهرمووی
عه کسی له علی له بی مه رجانه له فنجانمدا

پیویسته بلیم «شیرهیی جان» دهست نادات چونکه مه بهست رهنگه عه کس بداته وه، ئنجا که «یا مه یه» ی به دوادا بیت له جیاتی ئه وهی به یته که سه ره ژووور چوو بیت له واتا و ناوه رۆک، که چی داده به زئی له بۆ ریکاری شه راب که زۆر به ره ژیری شیره ی جانه. «شیرهیی جامه» راسته وه ک له به ره وهی شه رحه که هاتوه. شه رحه که راسته واتای وشه کانی لیک داوه ته وه، بۆ وردیاتی به یته که نه چوو. نالی ده لئ: شیره ی جامه (که رهنگی ئال ده نویتنی) یان شه رابه؟ یار فهرمووی عه کسی له علی ... هتد. عه کسی له علی که چاران «لعل» ده نووسرا ئه ویش که له خواره وه بۆ سه ره وهی هه مان «لعل» دیته وه. لیوی مه رجانی یار عه کس بۆ ته وه وه ک له علی، له عله کهش عه کس بیته وه هه ر خۆی ده رده چی ت.

عه کسی له علی له بی مه رجان: له نیو شیعردۆستان «له بی مه رجان» بیته سه ره تایی مه رجان ده به خشیت که «میم - م» ه. ناوی ئه م پیتشه وه ک «لعل» به مه عکووسیش هه ر ده بیته وه میم. خۆ ئه گهر بیته کۆتایی «مه رجان» یه مه بهست بیت دیسان «نون» به مه عکوسی ده بیته وه «نون». ئنجا حه رفی «میم» زاری ته شبیه ده کری وه ک که نالی خۆی گۆتوه تی «له بت میم و قه دت ئه لف و...» خولاسه نالی ته ماشاخانه یه کی ساز داوه هه ر ده بی تیوه ی رامینیت.

بهیته دووه می لاپه ره 92:

به حنی سیرری دهه‌نی نوقطه به نوقطه
سه‌ری مووی نییه بی نوکته له دیواندا

شهرحه که بو راسته‌واتای ئاشکرای به‌یته که چوو، ورده‌کارییه کی تیدایه باسی نه‌هاتوو. نالی له نووسینی خۆیدا وشه‌ی کۆتایی نیوه‌دی‌ری یه‌که‌می «بکری» نووسیوه. هه‌ر ئه‌میش له‌گه‌ل «به‌ح» «باس» دا خزمه، گه‌ران لیره‌دا جیی نییه.

که ده‌لی: «سه‌ری مووی نییه بی نوکته» مه‌به‌سیه‌تی بلێ پیتی سه‌ره‌تای موو که میمه «م» نوکته «مه‌به‌س نوقطه‌یشه» ی بچیته‌ سه‌ر له له‌فزی «مو» دا، ده‌بیته «فو» که له‌ عه‌ره‌بیدا به‌ واتای زار دیت. نالی خۆی له‌ شیعری دیکه‌ی گوتوو: له‌بت میم و قه‌دت ئه‌لف و... به‌و پییه باسی «سیرری زاری» (له‌به‌ر زیده‌ بچووکی وه‌ک سیرره) له‌ هه‌موو دیوانه‌که‌دا هه‌یه، نه‌ک به‌ قسه و ئیددیعا به‌لکوو هه‌ر سه‌ره‌ موویه‌ک بی نوکته نییه له‌ دیوانه‌که‌دا، هه‌مووی زاره.

به‌یتی سیه‌ه‌می لاپه‌ره 92:

«نالی»، ئه‌و نوقطه‌ که‌وا بوو به‌ نیشانه‌ی چاوی
من له‌ سه‌فه‌ی روخی ئه‌و دوله‌ره نیشانم دا

من له‌ نوسخه‌دا دیتوو مه‌ له‌ جیاتی «که‌وا بوو» نووسراوه «که‌ بوو بوو». که له‌ سه‌ره‌تا‌کانی حه‌فتا‌کاندا له‌گه‌ل مه‌رحوم هه‌زار ئه‌ندامی کۆر بووین ئه‌م «بوو بوو» ه‌ مان بو یه‌کتر باس کردوو و هه‌ر یه‌ک له‌لای خۆیه‌وه بو واته‌که‌ی چوو بوو.

نالی ده‌لی: ئه‌و نوقطه‌ی بۆته نیشانه‌ی چاوی، واته هه‌میشه چاوی تیپریوه، له‌ هه‌مان کاتیشدا بییله‌ی چاوی ده‌گریته‌وه، تومه‌ز عه‌کسی ئه‌و خاله‌یه له‌ رووی یار.

فیعلی «بوو بوو» که ده‌نوسرا «بوو» مانای بییله‌شی هه‌یه که به‌ عه‌ره‌بی «بؤبؤ» ه و له‌ گوته‌ی کوردیدا هه‌مزه‌که‌ی سوواوه. شهرحه‌که بو ته‌وه چوو که‌وا ره‌نگه، به‌ پیتی مه‌عنایه‌کی شهرحه‌که خۆی لیکه‌ی داوه‌ته‌وه، نالی تانه‌ی به‌سه‌ر چاوه‌وه هه‌بووینت. ئه‌م بۆچوو نه‌ بنه‌مای نییه.

به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره 93:

عیشقت له‌ دل و دیده‌ی پر ئه‌شک و ئه‌له‌مدا
گونجایش و ته‌سکینی نییه، زۆره له‌ که‌مدا

شهرحه‌که له‌ هاتنی ئه‌شک و ئه‌له‌م به‌ دوا‌ی دل و دیده‌دا «له‌فف و نه‌شری موشه‌وووه‌ش» ی به‌دی کردوو که‌وا دل له‌ ته‌رتیدا که‌وتۆته به‌رانبه‌ر ئه‌شک، دیده‌ش که‌وتۆته به‌رانبه‌ر ئه‌له‌م. منیش ده‌لیم له‌ هه‌مان کاتدا «له‌فف و نه‌شریکی موشه‌وووه‌ش» ی دیکه‌شی له‌وه‌دا پیکه‌هیناوه که «گونجایش» که‌وتۆته به‌رانبه‌ر دل و

«تەسكىنى» ش كەوتۈتە بەرانبەر دىدە كە دەبوو تەسكىنە كە لە گەل دلددا جووت بىت و «گونجاش» ىش بۇ دىدە.

لە ئاست بەيتى يە كە مى لاپەرە 94:

لا فى دە مى تۆ، غونجە لە دەميا، بە «عمدا»
با خوستى برى، خستى، كە مستىكى لە دەم دا

لەم شەرھەدا دەبىنم «خوست» بە واتاى دامەن بىت. دە گوترى «ھەستوخوست» ەك كۆمەلىك بىزەى ئەوتۆيى: شروشىتال، كۆكۆ، چشتومشت، كەلوپەلى... دەشگوترى پىخوست، تۆ بلىي ئەم خوستە ھەمان دامەن بىت؟

شەرھە كە دەبوو بلى وشەى «عمد» لەو ەو ەاتوو ە بايە كە بە ئەنقەست مستى لە دەمى غونجە كە دا چونكە لافى دەمى يارى تىدا بوو.

لە كۆتايى مىصرەى يە كە مى بەيتى دووھەمى لاپەرە 94 «دىدە لە نمدا» نووسراو ە. بىگومان نالى «دىدە لە نەمدا» ى مەبەست بوو چونكە ھەر دە قافىيەى برە شىعرە كە: ئىرەمدا، ھەرەمدا، ئەلەمدا، لە كەمدا، بە ەمدا، لە دەم دا، لە نەمدا، لە يەمدا... غەمدا، قەلەمدا ئەو پىتەيان فەتھەى بەسەرەو ە.

بەيتى لاپەرە 95:

«نالى» مەئەلى ھالى لە ئەشكەنجەيى غەمدا
و ەك نالە لە نەيدا، و ەكو نالە لە قەلەمدا

شەرھە كە «نال» ى بەو ماددە شىكللۇكەى ناو قەلەمى قامىش لىك داو ەتەو ە، راستىشى بۇ چوو ە. ئەم وشەيە واتايەكى دىكەش دەبەخشى كە نالى ولاغە، قەلەمىش بۇ پىي ولاغە و ەك دە گوترى: قەلەمى دەست و پىي شكا. لەھجە ھەيە بۇ دەست دەيكاتە «قولەم». لەلايەن ئەشكەنجەو ە، نالە ولاغ پتر لە لۇكەى ناو قەلەم بە ئازارە... شەرھە كە وای رانواندوو ە كە «نالە لە نەيدا» ئىشارەتى تىدايە بۇ بەيتىكى مەئەو ەي جەلالەددىنى روومى كە دەلى:

بشنو از نى چون حكایت میکند
وز جدائىها شكایت میکند

گۆيا قامىش لە ژىر پىدا زىكەى دى. رازى خۆى ئەگىر پتەو ە و سكالای دەردى دوورى دەكا... و ەك من بزائم «نەى» لەو بەيتەدا شمشال مەبەستە لىي كە نەغمەى لى پەيدا دەبىت و سۆزى دلىك دەداتەو ە. جەلالەددىنىش ھەر ئەمەى مەبەست بوو نەك زىكەزىكى قەمىش و زەل،

له لاپهړه 97، دیره شیعری:

ټه حوه لی ته فره قه نه ظه ر ته قوییه تی سه به ب ده کا
عاریفی وه حده ت ئاشنا له م قسه یه ټه ده ب ده کا

له شهره که دا هاتوو که ده لاین نالی ټم پارچه شیعه ری له رټدانه وه ی موفتی زه هاوی، باوکی جه میل صیدقی زه هاوی، داناوه له وه دا که موفتی سه لماندوو یه تی «سه به ب» به ته ئسیره و «ټه حوه ل» ه که ش هر موفتی تی دا مه به سته. ټم باسه له منه وه بیسترا: سالی 1938 (یان ټه و ده ورو به ره) که من به میوانی هه میسه یی له مالی «مه لا ټه فندی» ی هه ولیر خویندنی سانه ویم ته واو ده کرد، موناسه به یه ک بوو «مه لا ره فیک ټه فندی خادم السجاده» هاته سهردانی مه لا ټه فندی ده وری دوو حه فته یه ک مایه وه و تابلایی له زه تم له قسه کانی ده برد و به گه لیک لادا ده رگه ی وتوو یژی ټه دیبانه ی ده کرده وه... یه کینک له و شتانه ی له وم بیست، له ناوتوو یژی دووانی له سهر نالی و ټم قه صیده یه ی «ټه حوه ل...» گوتی: موفتی زه هاوی پلاره کانی ناو قه صیده که و ټه حوه لی ته فره قه نه ظه ری ده برده وه سهر خو ی که نالی ټه وی تی دا مه به سته بووه. ئیتر نازانم ئایا موفتی خیل بووه یان نالی له به ر «سببیه» که وه ک شیر که به لای «وه حده ت ئاشنا» وه به خیلی حساب کرده وه، که خیل یه ک به دوو ده بینی. هر له بیرمه ره فیک ټه فندی له خویندنه وه ی شیعه ر فارسیه که ی شیخ ره زا که مه دحی صه دری ټه عظه می پی کرده وه کاتیک گه ییسته نیوه به یتیک که ده لی:

«نه سازد چیزکی گر بر معاشم صدر أعظم ضم»

ره فیک ټه فندی گوتی ټم قافیه یه ی «ظم» و «ضم» ی وه ک یه ک داناوه وه یا «س، ص» ده کاته قافیه ی شیعه ریکه پی ده گوتری «شایگان - شایه گان»، که ټم حیکایه ته م بو مه رحوم هه زار گیرایه وه زور گه ش بووه که زاراهه که ی بو روون بووه. حاجی قادر له بره شیعه ریکه خو ی ده لی «ټم قافیه شایه گانه ټه م...» سهره تای قه صیده که شی ټه مه یه:

به م نه حوه یه صه رفی عیش قبازی
موسه قه لی زور تره له مازی

ره نگه وشه یه کی تری تی دابی له جیاتی «زور تره وه ک بلین «رووتره...» یان هه رچی هه یه بی. ده بوو بلیم قافیه ی سهر له به ری قه صیده که ی مه دحی «صدر أعظم» دووباره کرده وه ی یه ک وشه بوو که سهره تا به میان ده سته پی ده کرد:

مزن بیهوده از فضل و هنر ای یار همدم دم
که از فضل و هنر بهتر بود دینار و درهم هم

له م شیعه ری نالیدا وشه ی «عارف» بو ټه هلی ته صووف و عیلمی باطین به کار دیت. «عرفان» یش عیلمی سهر به ته صووفه. به یتی دووه می قه صیده که:

بهنده ئەزەل بە خەطی خۆی قابیلی قیسمەتی بوو
ئێستە بە ئیقتیضای عەمەل جینگەیی خۆی تەلەب دەکا

نوسخە ھەبە بە پێی شەرھە کە لە جیاتی «خەطی خۆی»، «خەطی خۆی» نووسیو. من لە گەل «خەطی خۆی» رێکم. لە خەریکیوونم بە بەیتی چوارەم ئەم لایەنە روون دەکەمەوہ:
شەرھە کە بەیتی سێھەمی برە شیعەرە کە وشە «ئیراک»ی نووسیو، ھەرچەند قاموسم لای نییە پرسی بکەم بەلام وەھام بە دلدا چووہ وشە کە «ئیراک» بیت.

بەیتی چوارەم لە لاپەرە 99:

سەھم و نەصیبی ئەصلیہ، بەحشی گیاه و گل نییە
تووتنە خەرجی سووتنە، موودنە ماچی لەب دەکا

خوالیخۆشبوی شیخ نەجمەددینی شیخ کەریمی بەرزەنجەیی کۆین، لە پیریدا بە کۆل ئەم قەسیدەییە
دەخویندەوہ و لەم بەیتەدا دەیگوت: «بەختی گیا و گل نییە». بی سێودوو لیکردن، ئەم «بەخت»ەم بەلاوہ
راستە. بە قیاس لەم، دیارە «خەطی خۆی» دروستە نەک «خەطی خۆی» چونکە دیتمان لە مەسەلە
توون و موودنەدا بەخت دەورینکی نییە.

بەیتی دوواتر:

لەومە زەمان دەکە ی کە بۆچ خوارییی راستیی دەوی؟!
غافلئ، دەستی راستی خۆت خزمەتی دەستی چەپ دەکا

وشە «لەومە» کیشە کە ناوۆلا کردووہ. بیگومان نالی «لومی زمان دکی» نووسیوہ. پێویستە «لەوم» بی
نەک «لەومە». من دیتومە نووسراوہ: «غافلئ! دەستی راستی خۆت...». ئەمەیش راگەبەنتەر و شیرنترە.
ھەلبەت ئیمە لە ئاست ئەدەبە کە نالی بی قسەین، یاخود من بی قسەم ئەگەرنا چ شیرینی دیار نییە لەوہدا
راستە خزمەتی چەپە بکات یان نەیکات... کە بەندە لە ئەزەلەوہ بە خەطی خۆی قابیلی بەشیک بووبی ئیتر
عەمەلی پاش ملیۆنەھا سالی چ تەئسیری دەبی؟ ئیمامی عومەر گوتوہتی: «علیکم ایمان العجائز...» ھەر
ئەمەیشە لە «قەزا و قەدەر» دەوہشیتەوہ.

لە پەرە 100، بەیتی:

طووطیی تو لە حیرسی دل داوای تەمەع دەکاتە مل
بولبولی من لە عەشقی گول تەغنییەوو تەرەب دەکا

«عیشق» راستە نەک «عەشق» - بایی ئەوہی دەیزانم. لە نوسخەدا دیتومە «تەوقی تەمەع» نووسراوہ.

ئەگەر داوۋە ئەگەر طەوقە مەبەس لېنى ئەو خەتە نەقشەنەيە بە دەۋرى مىلى تووتىدا سووراۋەتەۋە و نالى كىرەۋىيەتە ھۆى شىكەندەۋەى پىاۋى تەماكار كە تووتىيەكەى بەۋ داۋە، بە خۆ و تەوقى مليەۋە.

بەيتى كۆتايى برە شىعەرەكە لە لاپەرە 100:

«نالى» حەرىفى كەس نىيە، ئىلف و ئەلىفى كەس نىيە

بەيتى رەدىفى كەس نىيە، ھەرزە نويسە، گەپ دەكا

شەرحەكە دايناۋە حەرىف، ھاۋدەم... ئىلف و ئەلىف، ھاۋشان... رەدىف، ھاۋسەر بىت. دىسانەۋە دەلىم قاموس و كىتەبى ئەۋتۆم لا نىيە بۆى بچمەۋە، لەۋ ھىندەى بىستوۋمە و زانىۋمە، من «حەرىف» بە «خىم» دەزانم مادەم وشەكە لەم تەرزە شوپنەدا بەكار ھاتىت. لە ئەسكەندەرنامەدا كە پالەۋان دەردەست نەدەبوۋ، بەرانبەرەكەى دەيگوت «حەرىف پر زوراست». بە ھەمەھال تېبىنىيەك دېتە پېش: ئىلف و ئەلىف، ۋەك بزەنم، واتاى ئاشان دەبەخىشى، ۋەك بلىنى دووبارە كىرەنەۋەى «حەرىف نەبوۋنى كەس» رادەگەيەنى. بەيتى رەدىف: ئەم رەدىفە بە كەسىك دەلىن لە دۋاى سۋارى سەر زىنەۋە سۋار بىت ياخود بلىن پاشكۆى سۋارە. بەيتى رەدىف بۆ شىعەر دەچىتەۋە، لە زاراۋەكانى شىعەرە. ئەۋەندى دەيزانم كە نالى دەلى: «ھەرزە نويسە گەپ دەكا» بىناكى خۆى لە ئاست خەلق رادەنوینى كە دېت بە ھەرزە نويسى وتوۋىزىان لەگەل دەكات. تېشى گەياندوۋىن ئەم ھەرزە نويسىيە چ شاكارى وشە و واتاى تىدايە.

قەسىدەى لاپەرە 101 - 105 «بولبولى طەبەم» تابلېى دژۋارە نەك ھەر لەبەر مەھارەتى نالى بەلكوۋ گۆرانى رېتوۋسى كە ھەر نووسەرە، كەم و زۆر، بى ئەۋەى خراپەى مەبەست بوۋى، دەسكارىيەك ياخود ھەلەى تىدا كىرەۋە. شەرحەكەش ئەم لايەنەى روون كىرەتەۋە. لە نمونەدا دەلىم، ئەۋ دەستەۋاژەى «جەۋھەرى ذاتى ئەمن» سوپىدى لەسەرىكى كە نالى وشەى «ئەمن»ى بە دلدا نەھاتوۋە. من دىتوۋمە لە نوسخەيە كدا نووسراۋە «ذاتى ئەحق» ھەر نەيسە!

شەرحەكە بەيتى يەكەمى قەسىدەكەى بەم جۆرە لىك دراۋەتەۋە و ئەمەش دەقى بەيتەكەيە:

بولبولى طەبەم ئەۋا دىسان ئەنا خوانى دەكا

نوكتە سەنجى و، بەذەلە گۆبى و، عەنبەر ئەفشانى دەكا

گۆيا نالى دەلى: تەبىئەتى عاشقى بە شەۋق و ذەۋقم دىسانەۋە كەۋتە ستايش و پىاھەلدان و وتنى قسەى نەستەق و خۆش و بلاۋ كىرەنەۋەى بۆن و بەرامەى خۆشى شىعەرى جوانى ۋەك عەنبەر كە ھەموۋ لايەك ئەگرىتەۋە... بەلام نالى ئەناخوانى و پىاھەلدانەكە بۆ كىيە و بۆ چىيە، بە ھەلەش بى دەبى نىشانەيەكى لە بار بدۆزىتەۋە تا بەيتەكە بى پىكىت و نەچىتە بۆشايەۋە. من ۋاى بۆ دەچم مەبەستى نالى ھەلدانەۋە و ئەناخوانى شەخسى خۆيەتى. بەيتى دوۋەمى برەشىعەرەكە تارادەيەكى متمانەبەخىش ئەم لاپەنە دەسەلمىنىت:

ھەر كەسى ئىظھارى دانايى بكات و، مەقەدەى

خود پەسەندى بى، يەقىن ئىظھارى نادانى دەكا

ئەم بەيتە بەكەسى ھەلنەگوتوۋە، بگرە خەلقەكە دەشكىنىتەۋە چ جايى پىاھەلدان، بەلام پالېشتە بۆ ھەلدانەۋەى

خۆی که «نوکنه سهنجی و به ذله گۆبی و عه بهرئه فشانی» یه که ی خودپه سهندی تیدا نییه.

بهیتی سپههم:

خه رقه پۆشی که ی ده پۆشی جه وه هری ذاتی ئه من؟
بیته نیو، جیلوهی، به زوشتی خۆی به عوریانی ده کا

به لامه وه «خه رقه پۆشی» نه ک «خه رقه پۆشی» که له شه رحه که دا به صوفی لیک دراوه ته وه. ئه گهر له ئاست «جه وه هری ذاتی ئه من» نه عه وقیین و ذاتیکی چۆنا و چۆنی بی پنی رازی بین، من وه های بۆ ده چم: خه رقه له بهر کردن چۆن جه وه هری ذات... ده شاریتته وه؟ ئه و ذاته... هه ر هاته ناو جیلوهی برشتی خه رقه که وه رووت و قووت خۆ ده نویتنی.

من «برشت» په سه ند ده که م: «به زوشتی» گه لیک بیئۆقره یه له نیو به یته که دا و زۆر پینه وه به رۆی گه ره که هه تا ده خونجیته مه عنایه که وه که موفره داتی به یته که، بی هه ناسه سواری، به خۆیه وه ده گرن. ئه م «به زوشتی» یه وه ک میوانی بی کارته هاتۆته سه ر سه ره. له گه ل ئه مه شدا ده بی هه زار ره حمه ت بۆ گۆری فاتیح، که ئه م هه موو ئه رکه ی هه لگرتوو و چی کردوو و چی کردوو... ئنجا له به ره و کۆتایی شه رحه که دا ئه ویش «برشت» ی هه لبزار دووه. هینده هه یه ئیعتیرازی له «ذاتی ئه من» نه بوه.

له بهیتی سه ره تای لاپه ره 103 که سه ره تای ئه مه یه: «شاهیدی فکرم که بیته جیلوه گاهی دولبه ری» وشه ی «دولبه ر» له دووانی ره مه کییه وه رۆییه بۆ دووانی ئه ده بی: راستیه که ی «دلبه ر»، کورته واوه که مه عنا ی پی ناهیلنی. سه یریکی لاپه ره 427 بکه یت له نیوه ی دووه می به یتی دووه مدا هاتوو: «ئه و شاه ی دلبه ره، نه شه هه نشاهی دلده ره» له میاندا چوکه خراوته سه ر «دل» تا به قه له وی بخویند ریتته وه و له گه ل «دولبه ر» یه ک نه گرنه وه. به لام ئه مه کاریکی بیسوود و بیجییه چونکه دلبه ره هه ر دلبه ره، به چوکه و بی چوکه. فارس به «دل» ی ده خویند ریتته وه، کوردیش به «دل»، ئه وه ی لامی قه له ویش ده رنابری ده یکاته «در».

ئه گه ر «دولبه ر» مه عنا یه کی دیکه ی هه بی که من نه مبیستوو، بمه خشن.

له بهیتی دووه می هه مان لاپه ره دا:

نووک ی خامه ی من که بیته مه عنا ئارایی که مال

«مه عنا ئارایی» به یته که له نگ ده کات، ده بی «مه عنی ئارایی» بیت. ئوده با، مه به ست شوعه رایه، له شویتی ئه و تویدا ئه و «ی» مه نقوصه به «ی» ده هیلنه وه. له نموونه دا ده لیم «تقوی» به ته قوا ده خویند ریتته وه که چی که لیم - شاعیری زیده مه شووری فارس «بنیادی تقوی را» ی گوتوو نه ک «تقوا را» چونکه قافیه که هه لی ناگریت و ریش دراوه به و جو ره ره فتاره. کورده که فی ره به «تجلی - ته جه للی» له شیع ر و له قسه شدا ده کاته «ته جه للا». نالی خۆی وه های کردوو له لاپه ره 459. به یتی یه که م، «بنازم به م ته جه لایه» هاتوو.

به‌یته که ئەو مەعنایه‌ی هه‌یه که شەرحة که بۆ چوو، کۆله‌که‌ی لیکدانه‌وه‌ش «مانی»‌ی نیگار کێشه، به‌لام ره‌نگه‌ واتای تریشی لی وه‌ربگیرئ و له‌ روویه‌که‌وه ده‌شبیته‌ ناچاری:

ده‌زانین موباله‌غه‌ لای شوعه‌رای رۆژه‌لات نه‌ک هه‌ر ره‌وايه و به‌س بگره‌ له‌ سوننه‌تی ره‌وايش زوورتر تێپه‌لده‌کشی. له‌م به‌یته‌دا، به‌تایبه‌تی، نالی ده‌ستی بردوو به‌ ئه‌وه‌په‌ری هونه‌ری موباله‌غه‌ی په‌سه‌ند و مه‌قبوول لای ئەدیبان: «له‌ مەعنی ئارایی که‌مال» دا، نالی ئەم «که‌مال - که‌مال»‌ه‌ی به‌ نیازی تێپه‌رین له‌ مه‌هاره‌تی نه‌قشی مانی هیناوه. «صوره‌تی مانی» هه‌روه‌ک مانی نیگار کێش ده‌گرێته‌وه ده‌شکرئ بیته «مان» و هه‌میری که‌سی سێهه‌م، که‌ لێره‌دا مضاف و مضاف الیه‌ ده‌رده‌چن. به‌و پێیه‌ نالی ده‌لی: نووکی خامه‌ی من که‌ بیته‌ مەعنی ئارایی ته‌واو و بی که‌موکورتی، هه‌موو خه‌ته‌کانی، خه‌ت به‌ خه‌ت، ئیظه‌اری مان و نه‌فه‌وتانی نه‌قشی وینه‌ی ئەو مەعنی ئاراییه‌ ته‌واوه‌ ده‌کات... مه‌علومه‌ مەعنا‌ی شتی نووسراو خه‌ت به‌ خه‌ت ته‌واو ده‌رده‌چیت... خه‌ت له‌ دوا خه‌ت واتا ده‌رسکی نه‌ک به‌ یه‌که‌جاری که‌ مومکین نیه‌ مەعنا‌ی به‌یتیک یان غه‌زه‌لیک سه‌رله‌به‌ر به‌ یه‌ک وشه‌ ته‌واو بیته‌.

سێهه‌ریکی کزی واتایه‌کی دیکه‌ش له‌وه‌دا دێته‌ به‌ر زه‌ین که‌ «مانی» بۆ «مه‌عنی» بیریته‌وه و عه‌ینه‌که‌ی سووایته‌ وه‌ک که‌ له‌ «مانا» دا «مه‌عنا» مه‌به‌سه‌ و عه‌ین سوواوه. به‌مه‌دا «مه‌عنی»‌ی به‌یته‌که‌ و مەعنی ئارایی نووکی قه‌له‌م ده‌بیته‌ صوره‌تیکی نه‌قشی ئاشکرا...

له‌ لاپه‌ره‌ 107 به‌یتی دووه‌م:

بیته‌ حوجره‌م، پارچه‌پارچه‌ی موسوه‌ده‌م بکړئ به‌ رۆح،
هه‌رکه‌سی کووتال و پارچه‌ی بی به‌ده‌ل سه‌ودا ده‌کا

له‌ شەرحدای وای بۆچوو که‌ نالی ده‌لی: ئەوه‌ی به‌ دوا‌ی پارچه‌ی گرانبه‌هادا ده‌گه‌رئ، بابیته‌ حوجره‌که‌م پارچه‌پارچه‌ی ره‌شنووسه‌کانم بکړئ و له‌ بریتیدا گیانی خۆی دانئ، هه‌شتا هه‌ر قازانج ده‌کا. شەرحة‌ که‌ «بی به‌ده‌ل»‌ی به‌ زیده‌گران و له‌ نرخ نه‌هاتوو داناوه، راستیشی بۆچوو به‌لام له‌ هه‌مان کاتدا وشه‌که‌ «بی موقابیل، بی بریتی» ش ده‌گرێته‌وه. له‌م واتایه‌ی «بی بریتی» مەعنا‌ی شیعره‌که‌ جوانتر ده‌بی. نالی ده‌لی: هه‌رکه‌سی به‌ ئاره‌زۆی رۆحی، گیانی بیه‌وی پارچه‌پارچه‌ی موسوه‌ده‌ی بی بریتی (له‌ هه‌مان کاتیشدا له‌ نرخ نه‌هاتوو) سه‌ودا بکات با بیته‌ حوجره‌م. حوجره‌ لێره‌دا هه‌م حوجره‌ی مه‌لا و فه‌قی ده‌گرێته‌وه هه‌م حوجره‌ی توجار و بازرگانی ئیروو.

به‌یتی کۆتایی غه‌زه‌له‌که‌، یان قه‌صیده‌که‌، له‌ لاپه‌ره‌ 107:

شیعری خه‌لقی که‌ی ده‌گاته‌ شیعری من بۆ نازکی؟!
که‌ی له‌ دیقته‌دا په‌تک ده‌عوا له‌ گه‌ل هه‌ودا ده‌کا؟!

به‌پێی شەرحة‌ که‌ نوسخه‌ هه‌یه‌ له‌ جیاتی «بۆ نازکی» «ئهی نالی»‌ی هیناوه. هه‌ردوو شیوه‌ ده‌ست ده‌ده‌ن

هه‌چهند «بۆ نازکی» پاراوتره. ئه‌وه‌که‌ی تریش ته‌خهللوصی نالی پیتوهیه...

شهرحه‌که‌ لیره‌دا «هه‌ودا»‌ی به «تالی ریسمانی ئاوریشم» لیک داوه‌ته‌وه. دیاره «ریسمان»‌ی به مل مه‌عناکه‌دا بریوه له موقابیل «په‌تک»-دا. «تال» خۆیشی داوه مووه چ ئاوریشم چ غه‌یری ئاوریشم. باشتریش ئه‌وه‌یه بلیم داوه، مه‌رج نییه موو بی، له لاپه‌ره 462 ئه‌م به‌یته:

هه‌لقه‌ هه‌لقه‌ی چ ده‌که‌ی داوی که‌مه‌ندی زولفت
بۆ دلی خه‌سته که‌وا به‌سته‌یی هه‌وداییکه‌؟!

له شهرحدا «هه‌ودا» به «تالی موو»، بی ئاوریشم، لیک دراوه‌ته‌وه. ئه‌وه‌ی راستی بی، مه‌به‌س باریک هه‌ودایه که له‌گه‌ل «دیققه‌ت» دا لیکه‌وه نزیکن. ئه‌گه‌ر گوتبای «که‌ی له نه‌رمیدا...» ده‌شیا هه‌ودای نه‌رم پنیوست بی.

به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره 109:

خپل و قیچه، یا به غه‌مزه بۆ نیشانه‌ی دل به‌ چاو
مه‌یلی راست هاویتی موژگانی دل په‌یکه‌ر ده‌کا

شهرحه‌که‌ ده‌لی: له‌وانه‌یه «مه‌یل» نه‌بی «میل» بی و له‌م حاله‌دا «په‌یکه‌ر» یش به «په‌یکه‌ر» ده‌خویندیرته‌وه به مه‌عنا نیشانه. واته: میلی راست هاویتی گولله‌ی برژانگی دل ده‌کا به نیشانه. ئه‌م واتایه له جیدا نییه چونکه ده‌بیت «... بۆ نیشانه‌ی دل... دل نیشانه ده‌کا». وشه‌ی «په‌یکه‌ر» یش هه‌ر ده‌بی «په‌یکه‌ر» بنووسریت وه کوو خۆراکی «ده‌سخۆر، ده‌مراست...».

به‌یتی دووه‌می هه‌مان لاپه‌ره:

چاوی هه‌م ره‌نگی گولی، مه‌ستی شه‌و و رۆژن مه‌دام
یه‌ک له نه‌شگوفته‌ی به‌نه‌فشه، یه‌ک له نه‌یلوفه‌ر ده‌کا

وشه‌ی «مه‌دام» وه‌ک بزانه «مودام» هه‌ دوو مه‌عناشی هه‌یه: یه‌کیان «هه‌میشه» که له «أدام، یدیم، مدام» ئه‌وی دیکه‌یان «شه‌راب» که ئه‌میان به‌یته‌که پرۆچر ده‌کات و مه‌ستییه‌که‌ی چاو ده‌سه‌پینی. له رۆباعیه‌کی خه‌یام ئه‌م «مودام» هه‌ له دیری چواره‌مدا ده‌رده‌که‌ویت به هه‌ردوو واتا، به‌داخه‌وه دیری سه‌هه‌م و به‌شیکه‌ی چواره‌میم له‌بیر ماوه:

به‌رگردي پياله‌ تايه‌تي هه‌ست موقیم
... .. مودام خوانه‌ ند تانرا

شاللا له‌وه‌ی نووسیم هه‌لهم نه‌کردی. هه‌رچۆنیک بی «مودام» هه‌که له نیتواندا سه‌لامه‌ته... نوسخه‌ی ریکویتیکی

رובاعیات له ماله کم ههیه بهلام نازانم کهوتوته چ پهنا و پهسیویک بوی بگه ریم.
من دهقی ئەو بهیتەم له نوسخە ی دەستخەتدا دیتووە بەم جۆرە:

چاوی هەمەرەنگی گولە، مەستی شەو و رۆژی مودام
یەک له نەشکوفتە وەنەوشە، یەک له نەیلوو فەر دەکا

بەیتی سیهەمی لاپەرە 109 که سەرەتاکە ی نووسراوە: «عەکسی چاوی تۆ...» من بە هەموو عومرم هەر
گوتوو مە «عەکسی چاوی خۆت...» تومەز هەر وەهاشم دیتووە لەو نوسخە ی بەر لە 50 - 60 سالی لە دەستدا
بوو. لە تیکستەکاندا ئەم «خۆت» هە نیه، بگرە تیکستیکی دیکە ی تیدا نییه. «خۆت» یش ریکتر دیت چونکە
دەکاتەو: «تۆ عەکسی چاوی خۆت...» ئەگەرنا دەبیتە «تۆ عەکسی چاوی تۆ».

بەیتی دوو هەمی لاپەرە 110 له نیو بەیتی دوو هەمیدا «لوطف و قەهری» هاتوو. من بەر لەم شەرحە هەر
خویندوو مەتەو «قەهر و میهری» له کۆنیشدا هەر وەهام دیتوو. ئاشکرایە «قەهر و میهر» پتر بە دلەو
دەنووسی لەلایەن مۆسیقای وشەکانەو، شەرحە که خویشی له زۆر شویتدا بەلگە ی وەها دەکاتە هۆی هەلاواردنی
جۆری خویندەنەو ی بەیتەکان، بەلام مەرچیش نییه هەموو جارن شاعیر وشە ی هەرە پەسەندی بە کار هینابیت،
ئیتەر ئەگەر «لوطف و قەهر» یش حەقیقی بی سەیر نییه.

بەیتی سەرەتای لاپەرە 111:

«نالی» ئەم وەحشی غەزالە کەس ئەبەر داوی نەکەوت
چونکە شاهینی دووچاوی تیزە، دائیم سەر دەکا

شەرحە که دەلی: نالییا تائیسنا کەس نەکەوتوو تە داوی ئەو یارەو که بپیکری و ئەویش بی بگری و بیبا،
چونکە چاوە وەک شەهینەکانی ئەو وەندە تیز و زوو بینن، که بۆ کەسی ئەروانن تیری نیگایان سەر دەکا و ناپیکن.
ئەم واتایە له زۆر لاوە پرسیاری لەسەر هەلەستە: که یار وەحشی غەزال بی چۆن داو دادەنیتەو بۆ گرتنی
خەلق؟ گریمان مامز بوو بە راو کەر، چۆناوچۆنی سەرکردنی تیری نیگا دەبیتە هۆی ئەو ی خەلق بە داو بەو
نەبی؟ هەر نەبوا یە بۆ چارەسەرکردنی ئەم گرتە له جیاتی «داوی» «راوی» هەلبزاردا یە وەک که «چر»
پەسەندی کردوو و له شەرحە کەدا دیارە.

راستی واتای ئەم بەیتە عەکسی بۆچوونی شەرحە که و، وادیارە هی خاوەن نوسخەکانیش بیت. نالی دەلی: ئەم
وەحشی غەزالە ئەبەر داوی «یان راوی» کەس نەکەوت چونکە شاهینی تیزی چاوی سەر دەکات، واتە بلندنۆرە
سەرروی داو و راوی خەلق دەکەوتتەو...

تۆ بیئە له بەیتە کەدا جیگە ی چەند پیتیک بگۆرە بە تەواوی بۆت روون دەبیتەو نالی ئەو ی گوتوو که نووسیم:
«کەس ئەبەر داوی نەکەوت» بکه بە «ئەبەر داوی کەس نەکەوت». ئەو صیغە یە له دیوانە کەدا هاتوو
عەینی مەعنا ی راست و دروست دەگە ی نە بەلام له هەمان کاتدا، بە رووالت، ئەو مەعنا نادروستەش
دەگە ی نە که شەرحە که بۆی چوو ئەمما هەر چونکە دهقی شیعەرە که واتایە کی مەحالی هەیه و بەسەر هیچ

ويته يه كي مومكيندا ناکه ويټ به ناچاري مهنا راست و دروسته که خوی دهسه پیني. بيگومان نالی به عاده تي بهرچاوی توپکلداري شيعره کاني ويستوويه تي ته پکه بو خهلق دانپته وه، وا به زوريش خهلقه که تي ده که ون. به يتي سه ره تاي لاپه ره 112:

تاموعه ييهن بي که زورن دهس گري يو دهس کوڙي
فه رقي سه ر، په نجه ي به خويتناوي هه نا ره ننگين ده کا

شه رحه که راسته قسه کاني به وانا ئاشکراکاني به يته که ليک داوه ته وه بي ئه وه ي تيمان بگه يه ني چوناوچوني خه نه له سه ر و ده ست گرتن به لگه ي زوربووني ده سگر و ده سکوڙه: ئا فره ت نه بوو له ولاتي کورد به ر له سه د سال خه نه له سه ر و ده ست نه گري بي ئه وه ي چ ده لاله تيکي لي وه ربگيري. بيگومان، هيماي به يته که بو شتيک چووه که خه نه تييدا بيته به لگه، به داخه وه من بو ئه و شته ناچم... ليم ديار نييه!!

شه رحه که که هاتووه «فه رقي سه رپه نجه ي» کردو ته دوو وشه «فه رقي سه ر» و «په نجه» بو زيده سه پاندي زوربووني ده سگر و ده سکوڙ چ سوو ديکي به به يته که و ويته شيعريه که ي نه گه ياندووه چونکه ئه وه ي به خه نه سوور هه لده گه ري «سه رپه نجه کان» ه، مووي سه ري پي سوور هه لنا گه ري: مووه کان ره شن، ره شتر دهن به خه نه و وه سمه. «فه رقي سه رپه نجه» مه به س لي نيهاي ته ي په نجه کانه، که به زوري، ژنان نينو ک و گري په نجه ي نينو که کانيان له خه نه ده گرت... ته وقي سه ر، که شه رحه که به فه رقي سه ري داناوه، چ پينه ندييه كي به ده سکوڙ و ده سگره وه نييه، که هه ر دوويان کاري ده ست و په نجه ن.

من عوزري شه رحه ده ران تي ده خويتمه وه که هاتوون شه رحي هه موو ديوانه که يان به مله وه گرتووه، به لاي ته بياتي مرؤوه ش، کاري سه رله به ر نايي که لي تي تي بکه وي. به لام با شتر ئه وه يه که مه عنايه كي زوره مليي پينو ست بوو ئيشاره تيکي بو بکريت... ئه وه نده ي من به بيرمدا بيت له ته وه جيهي ئه م به يته ته نها هه ر ده لاله تي سوورايي نينو که کانه و مه هاره تي وشه و مه عنا ئارايي نالييه ره نکه که ده کا به «خويتناوي هه نا». به لام پترم ته ما به نالييه له وه هينده ي گوتم.

به يتي دووه مي لاپه ره 112:

بي قسه ي غونجه ي ده مت کاتي ته به سسوم روو به روو
هه تکی شوعله ي به رق و نه ظمي دائيره ي په روين ده کا

شه رحه که له به شي کدا هه ر ئه وه ي گو تووه که رسته ي دوو نيوه به يته که پيمان ده لي. کاکلي شه رحه که ئه مه يه: خونچه ي ده مت بي ئه وه هيچ بلې، ته نها به به ره وروو وه ستان، له کاتي زه رده خه نه دا، به خري خوي و به ده رخس تي ريزي ددانه سپيه کانت... هتد.

دوو تيبينيم هه يه له ئاست ئه م شه رحه دا: يه کيان ئه وه يه که هه تکی شوعله ي به رق و نه ظمي دائيره ي په روين ريزي ددانه کان ده يکه ن چونکه «دائيره ي په روين» خزمي قه وسي ددانه کانه و شوعله ي به رقيش هه ر تري سکه ي ئه و ددانه ده يکه ن به مه هتووک.

تیبینی دووهم ئەوێه که دەلی: «بێ قسە ی غونچە ی دەمت...» مەبەسی ئەوێه بلی دەمی یار هەر بە غونچە مایهوه، ئەگەر بە قسە هاتبایە دەبوو شکۆفە که ناچار دەبوو دەم بکاتەوه. جگە لەوێ که هەتکی بەرق و پەروین پتویستی نەبوو بە قسە و بەلگە تەنها زەرەخەنەیه ک بەس بوو بۆی.

شەرحە که بۆ ئەوێهش چووێه که دەشی «پروو بە پروو» بخویندریتەوه «پروو و برو» بەلام ریزمان مانبعە لەم بۆچوونە چونکە برو و پروو لە کوردیدا جەمعن داوا دەکەن کۆتایی بەیتە که راناوی جەمعیان بۆ بە کاریت نە ک «پەروین دەکا» که بۆ تاکە. لەگەڵ ئەمەشدا بۆچوونە که وە ک سیبەری بەیتە که مەقبوولە بە ئارایش.

بەیتی یە که می لاپەرە 113:

تیری موژگانت لە سینەمەدا دەچی بۆ پیری دل
هیندە که چ ئایینە قەصدی خانەدانی دین دەکا

شەرحە که ئەو «پیری دل»ە ی بە رای خۆی و بۆ مەبەستی واتادروستی لە «پەری دل»ەوه گۆریوه. «پەر» ییش «پەرری دل» دەخویندریتەوه لەبەر کیشی بەحرە که ی.

لە پێشەوه دەلیم «هیندە که چ ئایینە» جگە لە واتا ئەصلیە که ی وەصفی موژگانە کانیشت دەکات که زۆر که وانهیین. «هیندە که چ...» دەشی بۆ یار بچیتەوه و بۆ تیری موژگانیش... لەلایەن واتاوه «پەرری دل» ئەو مەعنایه دەگریتەوه که شەرحە که مەبەسیەتی لە «پیری دل» ی بخوازیتەوه چونکە لە قورئاندا و لە مەعقوولاتی ئیسلامدا «دل» مەخزەنی ئەسراوە و جیی کوفر و ئیمانە... که دەلی «لە سینەمەدا دەچی بۆ پەرری دل» و پرای «قەصدی خانەدانی دین» وەهاش رادەگەیهنی که تیرە که بە تەووژمە لە سینەدا ناوەستی تا دەگاتە دل.

بەیتی دووهمە می لاپەرە 113:

گۆل بە دەم بادی صەباوه پیکەنی یەعنی وەرە
تۆ لە وەصلم بۆ بەرە، ئەو بۆیە بولبول شین دەکا

میسرەعی یە که می بەشی «گۆل بە دەم بادی صەباوه پیکەنی» لە بەیتی یە که می لاپەرە 129 دا هاتووه، لە جیی «یەعنی وەرە» «بولبول فری» بۆتە کۆتاییە که ی. پێشتریش نمونە ی ئەوتۆییمان دیت.

شەرحە که بە بیرورای عەلی موقبیل رازی نییە، بابلیین لپی بیدەنگە، که گوتووتی «ئەو بۆیە» لەبەر کیشی شیعر سووک کراوه بە ئەصل دەبی «ئەوه بۆیە...» بووویت. ئنجا شەرحە که دەلی: «(رەنگە «ئەو بۆیە» نەبی و «ئەو بە ویه» بی، واتە: گۆل لەگەڵ بای سبەیناندا ئەم قسەیه دەکا و بولبول لەولاوه بۆ خۆی لەداخا دەس دەکا بە گریان...)) (سەیری شەرحی دیوانە که بکه).

راستیە که ی هیچ کامیک لەم تەئویلانە بە دلەوه نانووسین و لە نالیشت ناوەشیتەوه ئەگەر نەلیم لە بنەرەتدا ئەمە زمانی شیعر نییە، خۆ منیش چ تووشەیه کی ئەوتۆ لەم بەیتە وەرناگرم خۆم لپی رازی بم: زەرە و اتایە ک بە دنەدانی «ئەو بۆیە بولبول شین دەکا» و یەقینی هەبوونی واتا لە بەیتە که دا لیم ئاسان دئ دەری برم.

ئیشکالە که له «ئەو بۆیە...» دایە که جینگە ی «مبتداً» ی له رسته دا گرتوو و دەبی خەبەری هەبی: ئنجا ئەگەر خەبەرە که ی بکهینه «بولبول شین دەکا» واتای بەیتە که وهای لی دئ: گول بە بای صەبا دەلی: تۆ له وهصلم، له گەیشتنن بە من بۆن وەرگرە یان نەقل بکه ((چونکه «بۆبەرە» هەردوو واتا دەگەینە)) ئەو بۆنە بولبول شین دەکا، رەنگی شینی لی دەکا بە زینەت.

ئەگەر له سەردەمی نالی وشە ی «بۆیاغ» که تورکییە بە واتای «رەنگ» وه کوو ئیستا «بۆیە» ی بی گوترا بی، له رپی «استخدام» هوه جینگە یه ک بۆ خۆی دەگریتەوه له نیوان «بۆن و شین» دا.

له بەیتی سەرەتای لاپەرە 114:

چاوی من بەحری موحیطی تۆیە بۆ دەفعی گەزەند
لێت موعەییەن بی که «نالی» گول بە دل پەرژین دەکا

شەرحە که که دەلی: تۆ له ناو چاوی مندای... ری نامینی چاوه که بیته «بەحری موحیط» دەریای دەوران دەوری یار. دەبوو شەرحە که بلی چاوم وه کوو بەحر دەوری گرتوو، نهک تییدایت. له وشە ی «لێت موعەییەن» بی ئیشارەت هەیه بۆ چاو که «موعەییەن» خۆی له «عەین» هوه وەرگیراوه.

له لاپەرە ی 114 دا سەرەتای غەزەل دەلی:

یابدر علوا و ضیاء و کمالا
فالغصن مع الاصل الی فرعک مالا

شەرحە که لکه دار و قەدی دارە که ی به قۆل و بالی یار و به لەش و لاری یار داناوه و زولفی رەشی به شهو... گویا نالی دەیهوی بلی: «ئە ی رووی وهک مانگی چوارده جوانی یار، تا ئەتوانی بەرزتر و پرووناکی بەخشر و پر و تهواوتر به، چونکه شان و قۆلی یار له گەل لەش و لاریدا، بەرهو زولفی دریزی بۆ داوین شوڤوبهوه ی، لاریبونه تهوه و ئەگەر تۆ بەرزتر نه بیته وه رۆشنتر نه بی شهوی دریزی زولفی ئەو ئەگاتە زهوی و دەوروبه ر ئەگریته وه و ئەیکا به تاریکستانی».

ئەم لیکدانە وهیه چ پیوهندی نییه له گەل بەیتە که. لک و قەدی دار هی داری راستەقینەن. که رووی قسهش له گەل بەدره، یار مەبهسته لپی که وهک مانگی خرورپ له بەرز ی و رۆشنی و تهواویدا. چ داوای بەرزتر بوون و گەشتر بوون و تهواوتر بوونیش پیدا نییه نه پاته و پات نه به هیما.

لکه دار و قەدی داریش لاریبونه تهوه بۆ لای زولفی یار که لهو بەرزاییه وه زولفه که گەیشتۆته زهوی... ئەگەر ریم هەبی دەلیم، به شیوهیه کی یه کجار تهماوی ئیشارەتیک هەیه بۆ ئەو حیکایه تهی مه شووری ناو کتیبان که «دار» ی وشک بۆ لای پیغه مبه ر لار بۆته وه، نالی له موباله غه دا بنه دار و لکه کانیشی بۆ لای زولفی یار لار کردۆته وه.

ئەم بەیتە سەرەتایه که سەر به خۆ، مەبهس نه بوه تییدا ئاخۆ چی به داوا دیت.

بهیته یه که می لاپه ره 115:

تا سونبولی زولفت له نیهالی قهدت ئالا
من دوودی هه ناسهم گه بییه عالمی بالآ

له شهرحه که دا ده لی: که دیتم زولفی وه ک سونبولت باوهشی به نه مامی بالآتا کرد و لی ئالا، خهم و په ژاره
دایگرتم که وا چون خوم لی بیبهش بووم، بویه دوو که لی هه ناسهم بهرز بووه وه و گه یشته ئاسمان.
شهرحه که له دیری پایینتردا ده لی: ئم بهراوردهی نالی له نیوان شو بوونه وهی زولفی یار و گه یشته ئاسمانی
دوو که لی هه ناسهی خویدا کردوو یه، شاکاریکی هونه ری بهرز.

نالی زولفی به گولی سونبول نه چواندوو، ج شاعیریکی دیکهش وه های نه کردوو: ته شیهه که به په لک و لاسکی
شلک و نهرمی سونبول ده کری. له وه شدا که نالی بهم بهیته شاکاریکی هونه ری بهرز ی ره ساندوو ره راستیه کی
بی شوبههی گوتوو به لام راستیه که ناته واوه: شتیک ماوه له بهیته که دا ده بریخری که بریتیه له دورره هه ره
به نرخه که هی ئم بهیته: «عالمی بالآ» هه وه ک ئاسمان ده گریته وه، پتر و جوانتر و شیرینتر و مه به ستر
«بالآ» ی یار ده گریته وه... ئه وهی نالی پیهی خه ریکاوه خهم و په ژاره ی تی ئالانی زولف له قهدی یار نییه،
چونکه زولفه که و قه ده که هی یه ک که سن، په ژاره ی نالی له چه په سان به رانه ر جوانی و سووتان و تینهو تیه
بوی: تا راده ک که دوو که لی هه ناسهی ده گاته «بالآ» ی یار جو ره ئاموژناکیه کی تیدایه به دی ده کری... که
بهرز ده بیته وه بو ئاسمان له خورایی ده روا.

بهیته سیه می لاپه ره 115:

من گریه، ئه تو خنده به یه کدی ده فرۆشین
من له علی به ده خشان و، ئه تو لولوئی لالا

شهرحه که له پیشه وه واتای بهیته که ی لیک داوه ته وه بهو جو ره ی ئاشکرایه که نالی فرمیسی خوتین و یاریش
خنده ی لولووی به یه کتر ده فرۆشن «له علی به ده خشان رهنگی سووره بویه گوتم فرمیسی خوتین». دوواتر
شهرحه که ئیحتیمال به وه ده دا که نالی فرمیسی لولووی و یاریش دیمه نی لیوه سووره کانی به یه کدی
بفرۆشن. ئم واتایه ی دووه م بی بنه مایه: ئه وه نده به سه ئه گه ر گوتبای «... له یه کتر ده کرین» ئه وسا واتاکه ی
دوووه م ده بووه کاکلی بهیته که.

شتیکی کهم ده خمه سه ر واتا راسته که ی یه کهم جار: لولوئی «لالا» ئه وه یه که له قه پیلکیدا یه ک دانه
لولوو هه بی که درشت و نرخداره. ئه گه ر قه پیلک له دانه یه کی پتر تیدا بوو ئه وسا لولووه که پی ده گوتری
«لیلی» و ورد و که منرخه...

هه رچند به ناته مامیش بیت شتیک ده گیت مه وه: مه لا ره فیک ئه فندی خادم السجاده، له و سه ردانه ی باداوه ی
مه لا ئه فندی، له مونا سه به ی لولووی ناو بهیته شیعر دوو بهیته عه ربی هینایه وه ئم لیلی و لالا - یه یان تیدا
بوو به لام به مه هاره تیکی نایابه وه. بهیته که به ئه صل و توویزه له نیوان عاشقیک و کیژیکی نازداردا:

رأیت غصنا علی کتیب
شبه بدر اذا تلالا

فقلت مالاسم؟ قال لولو

فقلت لي... لي... فقال: لا... لا

- كتيبى ئەنيس مەنصور: «كانت لنا أيام في صالون العقاد»، لاپەرە 58.

قافىەى بەيتى يەكەم «بتللا» يە، بەيتى دووھەم پرسیارە و وەلامە. ئەم «ليلي» يە دەبیتە «لي... لي» بە واتای ئایە بو من بو من، لە ھەمان کاتیشدا جۆرى لیلی نیشان دەدا. «لالا» يە کەش دەبیتە وەلامى نە یار بو «فقلت لي... لي...» کە رەفزی مەتلەبە کە یە، دەشبیتە جۆرى لولووی پەسەند کە «لالا» يە. کتیبى: «كانت لنا أيام في صالون العقاد» - ی ئەنيس مەنصور، ئەم دوو بەیتەى تىدایە کە مونسابە ھیناویەتى لە مەجلیسى عەققادا، بەلام ئەنيس مەنصور نەیزانیوہ لالا و لیلی دوو جۆرى لولوون، نایاب و بازارى. تومەز ئەدیى کوردی وە ک مەلا رەفیق پتر شارەزای ئۆین و ئایینی ئەدەبى کۆنن لە تازە پیگە ییشتووی دووای 1950. خوینەر بمبەخشی لەم تیوہریخە.

بەيتى يەكەمى لاپەرە 116:

بايذو وأغر كوكبة البدر بداراً
قد فقت سنا الشارق لادقت زوالا

شەرحە کە وشەى «سنا» ی بە بەرزى و ریز داناوہ، واتاکەى شتیکی دیکە یە ئەویش «رووناکی»، لە بەیتە کە شدا کە دەلی «فقت سنا الشارق» مەبەسى ئەوہ یە کە تۆ ئەى یار لە رووناکی «شارق» رۆژت تیپەراندووہ. وشەى «أغر» یشی بە «ھیرش بەرە» لیک داوہتەوہ: راستییە کەى «غار» بە واتای ئاوابوو، ونبوو ھاتووہ ویرای واتای دیکەشى. ئەگەر ھیرش مەتلەب با یە دەبوو بلئ «أغر علی کوكبة البدر». شەرحە کە دەلی: زوو کە دەستوبرد کە ھیرش بەرە سەر تیپی لەشکری مانگی چوار دە و لە ناوی بەرە... دوواتریش مەعنای «زوال» لئ دەداتەوہ بەوہى کە رۆژ لە ناوہ راستی ئاسمان تیندەپەرئ، راستیشی بۆچوہ، بەلام واتای بەیتە کە ئەمە یە:

زوو کە و بەر لە خۆرھەلات تاقمەى مانگی بەدر (یا چوار دە یا پازدەى مانگی عەرەبى) ئاوا بکە. تۆ لە رووناکیدا رۆژت نزم کردووہ. دەک ھەرگیز «زەوال» ی نەچیزى. «زەوال» بە کاتى نیوہرۆ و بە «بەسەرچوون و نەمان» یش دەگوترئ. کە دەلی «زوو کە و خیرابە» سەبەبە کەى ئەوہ یە کە بەدەرى تەواو لە پاش بەیانى و نزیکى رۆژھەلات یاخواد لە گەل رۆژھەلاتدا ئاوا دەبى کەواتە دەبى یار خیرایى بکات دەنا رۆژە کە پشکی دەبى لەو ئاوا کردنەدا ھەرچەند لەچاو یاردا ھەر کزە.

بەيتى دووھەم:

طوررہت وەکو تۆمارى شکستە و، سەرى کولمت
بو نوورى سەوا دم بوو تە شەمعى موتالا

شەرحە کە دەلی: زولفی رەشى پیچپینچت تۆمارى نامەى بە خەتى شکستە نووسراوہ... سەرى کولمیشت وەک مۆمى داگیرساو وایە من لەبەر ئەم مۆمەدا تۆمارى زولفت ئەخوینمەوہ... و تى دەگەم.

شەرحە كە بۇ «سەواد» خەتى رەشى بەردەست و بۇ خويىندەوارى جارانىشى داناوہ... گەوھەرى بەيتە كە لە «نوورى سەواد» داىە، ئەم «سەواد»ە سى مەئناى ھەيە:

- يە كەم: خويىندەوارى نەك خويىندەوار، جاران دەگوترا باسەواد... فلان خەت و سەوادى ھەيە.
- دووھەم: رەشايى طورپرەى شكستە.
- سىھەم: رەشايى چاوى خويىنەر كە ناليىە.

بەو پىيە سەرى كۆلم لە تۆمارى شكستەى زولفى وەك شەويدا بۆى بۆتە مۆمى موتالا لەبەركردن. ديسانەوہ سەرى كۆلم بۆ سەوادى خويىندەوہى بۆتە شەمعى موتالا، ئەویش لەناو طورپرەى شكستەدا. ديسانەوہ سەرى كۆلم بۆ رووناكى رەشايى چاوى (چاوى سىيى بى كويىرە) بۆتە شەمعى موتالا. لەطافەتيكى نەينىيى خامۆش ھەيە لە بەيتە كەدا كە مۆم ھەر بەشەو پىن دەكرىت، سەرى كۆلمىش لە رەشايى وەك شەوى طورپرەدا بۆتە مۆم.

بەيتەى يە كەمى لاپەرە 117:

ئەو چاوە غەزالە فەتەراتى سەر و مألە
ئەو نەرگەسە كألە نە منى ھيشت و نە كاللا

شەرحە كە «فەتەرات»ى بە فەوتان لىك داوہتەوہ كەچى كۆى «فترة» يە بە واتاى «فتور» ە. نالى خۆى «فتورى چاوەكانت نانويىتى»ى گوتووہ... خەلقە كە بە زورى «فەتەرات» يان بە مەئناى ناو شەرحە كە وەرگرتووہ. «فتور» خاوى و بىھيىزى دەبەخشى كە مەدحە بۆ چاوى... دوور ناينىم ناليش بەو مەئنايەى مەقصد بوويى ھەرچەند دەكرى دەقى شيعرە كە، وەك ھەيە، فتورى چاوى و ھەلاكى سەروماليش رابگەيەنى. لە ناو خەلق رويشتووہ كە شتيكى بە دل كرا يا گوترا لە بەرانبەردا بگوترى: سەرومال، سەرومال... خۆم ئەم حالەتەم لە زور باردا ديتووہ. نيوہى دووھەمى بەيتە كەش دووپاتى واتاى يە كەمى دەكاتەوہ و تيررەنگى دەكات.

بەيتى دووھەمى لاپەرە 117:

حوققەى فەلەكول ئەطلەس و ئەستونەيى زىرپىن
بى بىكە بە تاراى سەر و تركەى خەز و واللا

من ئەم بەيتەم بەم جۆرە دەيتووہ:

شيققەى فەلەكولئەطلەس و ئەستونەيى زەرپىن
بى بىكە بە تاراى سەر و سر كەيى واللا

لەم شەرحەدا دەبينم «حوققە» ئاسمان بيت، پيشتر تووشى نەبووم. «حوققە» بە «شوشە» رويشتووہ، وەك

شووشه‌ی دهرمان یان شه‌ر به‌ت... هتد. ئە‌گەر ئە‌م مه‌عنايه مه‌به‌ست بێت و بۆ ئاسمان به‌کار هاتبیت هیچی به‌سه‌ر هیچه‌وه نابیت...

هه‌رچی «شیق‌ه‌ی فه‌له‌ک...» ه بۆ واتای پارچه‌ قوماش ده‌ست ده‌دات و ببیته تارای بوو‌کینی. سرکه‌ییش لوول ده‌درا و له تارا و غه‌یری تاراش ده‌بیچرا، ره‌نگاو‌ره‌نگیش بوو مناسی په‌لکه‌زێرینه بوو. به‌یتی سه‌رووی لاپه‌ره 118:

دنیا به‌ فیدای قه‌ددی بکه، دامه‌نی بگره
طوبی لمن اختر علی المال مآلا

شه‌رحه‌که دوور که‌وتۆته‌وه له مه‌عنا‌ی ده‌قی شیعه‌که و ورده‌کاریه‌کانی دهرنه‌خستوه، هه‌ر ئە‌وه ده‌لی: دنیا به‌ قوربانی بالای یار بکه و ده‌سه‌وداوتی بیه، پاره‌ قیমে‌تی نییه و سه‌ره‌نجام شته. خۆزگه‌ به‌وه‌ی بیر له دوا‌رۆژ ده‌کاته‌وه و ئە‌یخاته‌ پیش رابواردنی ئیستاوه...

ده‌بی بزاین «طوبی» داری به‌هه‌شته. به‌و پێیه‌ نیوه‌به‌یتی دووه‌م: داری طوبیا بۆ که‌سی بێت که «مآل - سه‌ره‌نجام» هه‌ل‌ده‌بزی‌ری به‌سه‌ر مآلدا، واته‌ به‌هه‌شتی ده‌وی نه‌ک دنیا. ئنجا ده‌بی بزاین طوبای دهره‌ختی به‌هه‌شت که به‌سه‌ر مآلدا ته‌رجیح ده‌دریت قه‌دی یار مه‌به‌سته‌ لی بۆ که‌سیکی دامه‌نی یار ده‌گری، دامه‌نه‌که‌ش «مآل - سه‌ره‌نجام» ه‌که‌یه. طوبیا هه‌ل‌بزی‌ره به «مآل - سه‌ره‌نجام» نه‌ک مآل. دنیا فیدای قه‌دی بکه و دامه‌نی بگره که طوبیا نه‌صیبی که‌سیکه مه‌ئال مه‌به‌ستی بی.

به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره 118:

«نالی» به‌ ئومیدی ظه‌فه‌ری طه‌وقی ته‌لیسمت
ماری س‌ری زولفت له‌سه‌ر و گه‌ردنی ئالا

شه‌رحه‌که هه‌مان قسه‌کانی به‌یته‌که‌ی کردۆته‌وه به‌پێی واتا ئاشکراکانیان که گۆیا ناکامی و به‌داوه‌وه‌بوونه. وشه‌ی «س‌ر» ناگونجی له‌گه‌ل ئالانی ماره‌که له‌سه‌ر و گه‌رده‌نی نالی چونکه «س‌ر» جووله‌ی نامینێ له‌ شتان بئالی. «سه‌ر» له‌باره. «سه‌ری زولف» له‌سه‌ر و گه‌رده‌ن بئالی مه‌دحیکی گه‌وره‌ی تێدایه بۆ زولفه‌که که پێویست نییه هه‌موو مووه‌که‌ی به‌کار به‌ینێ بۆ تێئالان له‌سه‌ر و گه‌رده‌ن.

وه‌ک دیته‌ دل‌مه‌وه، نالی، له‌ په‌نا حاله‌تی تێوه‌گلان له‌ ماری سه‌ری زولف، ده‌یه‌وی تێی بگه‌ین که زه‌فه‌ری به‌ ته‌وقی ته‌لیسم بردووو چونکه به‌خته‌وه‌رییه‌کی زله‌ زولفی یار تێی بئالی... ناکامی ئە‌وه‌ته له‌ به‌یتی سه‌ره‌تای غه‌زه‌لی دوا‌یی دیت هه‌ر له‌ لاپه‌ره 118:

حیره‌ت زه‌ده‌ وا دیده‌ وه‌کوو حه‌لقه‌یی دهر ما
بی مایه‌ نییه‌ عاشیقی بیچاره، «بفرما»!

شهرحه که ده‌لی: چاوم سەرگردانه وهک ئەلقەرێزی دیوی دەرەوهی دەرگه. به هۆی هاتووچۆی خەلکه‌وه
ده‌له‌ریتته‌وه و... چاوه‌روانه یه‌کینکی تر دەرگا‌که‌ی پی بکو‌تیتته‌وه... ده‌فه‌رموو بگه‌ره فریام. وامه‌زانه عاشق هیچی
له‌ده‌ستدا نییه...

نیوه‌به‌یتی یه‌که‌م راده‌گه‌یه‌نی که چاوی نالی وهک حه‌لقه‌ی دەرگه‌لیدان هه‌میشه کراوه‌یه چونکه حه‌لقه‌که
هه‌رگیز ویک نایه‌ته‌وه، چاوه‌که‌ش هه‌میشه کراوه‌ی چاوه‌روانی هاتنی یاره. نالی خۆی له ژووره‌وه‌یه و ده‌لی
فه‌رموو دەرگه لی بده. عاشق مایه‌ی عیشقی هه‌یه که به‌که‌لکی ئەو ته‌رز هاتنه‌ت دی، بیچاره‌یشه که دیده‌ی
شه‌وو‌رۆژ وه‌کوو ئەو ئەلقه‌ی دەرگه کراوه‌ته‌وه.

به‌یتی سه‌ره‌تای لاپه‌ره 121:

وا ظه‌ن مه‌به‌ رو‌خساره‌یی تو غائیه‌ قوربان
بنواره‌ چلۆن نه‌قشه‌ له‌نیو دیده‌یی ته‌رما

نالی ئیسپاتی قسه‌ی خۆی، که رو‌خساری یار هه‌میشه له‌ناو چاودایه، به‌وه‌دا ده‌کا که ده‌لی: بنواره، چونکه که یار
نۆرینه‌ چاوه‌که‌ی، وینه‌ی تیدا دهرده‌که‌وی.

به‌یتی دوایین له هه‌مان لاپه‌ره‌دا:

یاتوره‌تی، یا غوره‌تی با ری بشکینین
هه‌ر موته‌ظیره «نالی» ئەگه‌ر مرد و ئەگه‌ر ما

شهرحه‌که ده‌لی: یا غه‌ریبیم بشکینه و بانگم که بيمه‌وه ئەگه‌ر به‌سه‌ر زیندوو بووم، یا ئەگه‌ر مردم سه‌ری له
گلکۆکه‌م بده...

به‌يته‌که ئەوه‌ی نه‌گوتوووه که شهرحه‌که‌ی رای ده‌نووتی چونکه نالی «توره‌ت» ی پيش «غوره‌ت» خستوووه،
به‌مه‌شدا ده‌بی بزاین نالی له‌به‌ر خه‌فه‌تی دا‌برانی له یار، چاوه‌روانی مردن پتر ده‌کات تا ئەوه‌ی یار غه‌ریبیه‌که
بشکینن. نیوه‌ی دووه‌می به‌يته‌که‌ش مردنه‌که پيش ده‌خات.

ده‌قی به‌يته‌که‌ش ناله‌باره چونکه له میصره‌عی یه‌که‌میدا فیعلی «بشکینین» ده‌ست نادات بو «یا توره‌تی یا
غوره‌تی» چونکه ئەمانه که‌سی سیه‌من و فیعله‌که‌ش هی که‌سی یه‌که‌مه، ئینجا «توره‌تی، غوره‌تی» ش
ده‌ست نادات چونکه «توره‌تی، غوره‌تی» ئیضا‌فه کراون بو که‌سی سیه‌می تاک که نالی خۆیه‌تی.

نیوه‌به‌يته‌که ده‌بی ئەمه‌ی:

«یا توره‌تی یا غوره‌تی با ری بشکینین»

جه‌نانی وه‌ک جینانی کردم به ماوا
حه‌بیبه‌ی «مالیاوا» مالی‌ئاوا!

شهرحه‌که ده‌لی: حه‌بیبه‌ی مالی‌ئاوایی، خوا مالی‌ئاوا کا، دلی وه‌ک به‌هشت‌ئاوه‌دان کردم‌ه‌وه و کردی به‌جی و ماوای خوئی.

له‌باره‌ی «مالیاوا» وه‌خویندووومه‌ته‌وه که دئی‌ه‌ک به‌و ناوه‌نه‌هاتووه (ره‌نگه‌له‌م شهرحه‌شدا چاوم پی‌ی که‌وتبی و ناچمه‌وه‌سهر شوینته‌که‌ی له‌دیوانه‌کدا). ئه‌وه‌ی بزانه‌م له‌شیعری ماموستا زیوه‌ر، که‌مه‌دحی به‌رزنجه‌ده‌کا:

خاکی به‌رزنجه‌چه‌نده‌دلگیره
جیگه‌یی قوطب و ئه‌ولیا و پیره

که‌دئیته‌سهر وه‌صفی ده‌وروبه‌ر ده‌لی فلانه‌شاخ «شاخی مایاوه». نیوه‌ی دووه‌می به‌یته‌که‌ده‌لی:

«سه‌یری ده‌شتی هه‌مووی جه‌لای چاوه».

ده‌بی‌ئهم‌شاخه‌له‌گه‌ل دئی‌مالیاوه‌هاوناو‌بی و کمیک‌گورانی به‌سهردا‌هاتبیت. ناشی‌نالی له‌خووه‌ئاوه‌دانیبه‌ک به‌ساخته‌دروست‌بکات‌ههر‌بو‌ئه‌وه‌ی واتا‌ئارایی په‌یدا‌بی.

نالی که‌دوعا‌بو‌یار‌ده‌کا و ده‌لی: «مالی‌ئاوا» پیشتریش‌گوتوته‌ی دلمی‌کرد‌به‌ماوا‌وه‌کوو‌به‌هه‌شت، دوعا‌بو‌دل‌که‌ی خویشی‌ده‌کات‌که‌هه‌میشه‌ئاوه‌دان‌بی‌به‌یادی‌یار.

به‌یته‌دووه‌م‌له‌هه‌مان‌لاپه‌ره، 122 دا، به‌پی‌ریتووسی‌شهرحه‌که:

حه‌لالی‌بی‌نیکاحی‌حووری‌عینم
به‌جووتی‌ناظیری‌شهرح و فه‌تاوا

بیگومان‌نالی‌نووسیوه‌تی: «حه‌لالی‌بی‌نکاح‌حور‌عینم». وشه‌ی «عین» که‌وه‌ک‌نوسراوه‌بخوینددریته‌وه‌ده‌بیته‌صیفته‌بو‌«حور» که‌جه‌می «حوریه»‌یه. ده‌شگونجی «عین» بخوینددریته‌وه، ئه‌وسا «حور» ده‌بیته‌موضاف‌بو‌«عین». «ناظیر» هه‌م‌ته‌ماشاکه‌ر هه‌م «شاهد»‌ی‌ماره‌برین‌هه‌له‌گریت. به‌و‌پییه‌و‌به‌تیبینی‌ورده‌لایه‌نی‌دیکه‌ش‌ده‌شن‌به‌یته‌که‌وه‌ها‌بخوینددریته‌وه:

حه‌لالی‌بی‌نیکاحی‌حوور‌عینم

نیکاح‌جگه‌له‌ماره‌برین، به‌یه‌ک‌گه‌یشتنی‌نیر و می‌ش‌ده‌به‌خشی. له‌گه‌ل‌ئه‌وه‌شدا‌که‌حووری‌نیکاحی‌شهرعی‌ناوی‌وا‌له‌نیوه‌به‌یته‌دووه‌مدا‌دوو‌شاهیدی‌شهرح و فه‌تاوا‌حازری‌ماره‌برینه‌که‌ن. به‌و‌پییه‌مه‌عناکه‌وه‌ها‌ده‌رده‌چی: عینم‌نیکاحی‌حووری‌لی‌حه‌لال‌بی‌به‌جووته‌شاهیدی‌شهرح و فه‌تاوا. وه‌یاخود‌به‌و‌جووته‌ناظیر

(که ده کاتهوه جووته چاوه)ی، وا تهماشای شهرع و فهتوا ده کهن. «ناظر» له مهعنادا «شاهد»ه و مورادیفی یه کترن.

خویندنهوهی دیکه ئه مه یه: حه لالی بینکاحی حووری عینم، به جووته تهماشاکه ری «دوو چاوه» شهرع و فهتوا دروسته. دهشکرئ «حووری عینم» بی، فه رق ناکات.

نالی به و مه هارته بیمانه ندهی به یه ک شکل نووسین جارئیکان حووری له چاوه ماره بر ده کات بی نیکاح. جارئیکان شهرع و فهتوا ده کاته دوو شاهیدی حه لالیوونی ماره برینی حووری. ئنجا دوو چاوی سه یرکه ری شهرع و فهتوا که حووری حه لال ده کا بی ماره برین. ئاهه دوو چاوه هه ر خوینیش ده بنه وه به شاهیدی ماره برین. له هه مان کاتدا چاوه کانی نالی که به شاهیدی شهرع و فهتوا نیکاحی حووری بو دروسته و بی نیکاحیش بو دروسته، ئاهه دوو چاوه ی نالیش «ناظر، شاهد»ی شهرع و فهتوان، واته چاوه کانی که لزومیان نییه به شاهید، دوو شاهیدی شهرع و فهتوا و دوو شاهیدی سه یرکه ر که دوو چاوه که ی خویه تی ئه و نیکاحه حه لال ده کهن. به یتی سه رووی لاپه ره 123:

زه فافه تگاهی په رده ی ئالی چاوم،
موباره ک حه جله بی بو بووک و زاوا

خوینته سه یری شهرحه که بکات بو به راورد کردن له گه ل ئه وه دا که من بو ی ده چم، زوریش لیکنتر دوور نین. له به یتی پیشوو به یه ک گه یشته که هی دیتنی یار بوو. له م به یتهدا په رده ی ئالی چاوی خو ی به شوینی بووکی هه وه ل شه و داده نی که به عاده ت رهنگی ئال تیدا به رچاوه. به دوا ئه مه دا له به یتی دوواتر:

صیداقی روونماوو، وه صلی شاهد
له گه ل شاییکه ران بی دهنگ و داوا

شهرحه که «روونما» [«روونما» راسته چونکه فارسییه]ی به و ئاوینته یه داناوه که له گواستنه وه ی بووکدا، رووبه رووی بووکه که، له پیشیه وه هه لده گیرئ. وه ک من بو ی ده چم «روونما» ئه وه یه که له کورده واری «سه رمه شقانه»ی پی ده لپن که به ئه صل «شهرمشکینه»یه، به و پاره یه، یان به و شته نرخداری وه ک زیر و خشل ده گوترئ له شه وی بوو کینی زاوا ده یدا به بووک و شهرمی پی ده شکینی و په رده ی له سه ر روو هه لده داته وه، ئا به وه ده گوترئ، ئه ویش به دوا صیدا قدا دیت که مارهی مه به سه لئی. به هه ر مه عنایه ک بیت «صیداقی روونما» ده ست نادات چونکه ئاوینته ی پیش بووک چ مارهی پیوه نییه. ده بی «صیداق و روونما» بی وه ک له نوسخه ی «ک» دا هاتوو.

له شهرحه که دا ده لئی: ده بوو ئه م به یته پیش که ویت له به یتی ژوو روو، به لام و ابزانم جیی نه گوریوه چونکه له ماره بریندا جارئ شای دهستی پی نه کردوو. له به یتی پیشوو بووک سازدراوه، له میاندا «وه صلی شاهد» مرز لئی وه صلی یاره که «شاهد» به یاریش ده گوترئ (ئه گه ر سه هووم نه کرد بی). ده بی یار بجیته په رده و حیجله ی بوو کینی هه تا روونما وه رگرئ.

شتیکی سه رسه خت ده مینیتته وه ده بی شهرحی بده م له نیوه به یتی دووه مه دا: نالی ئه م نیوه به یتیه به ریتووسی به ر له سه د سال پتر به م شکله نووسیوه:

لکل شایي کران بی دنک و داوا

خۆشبهختانه له کتێبه که ی د. که مال مه زههر: «کوردستان له ساله کانی شه ری یه که می جیهانی»، له لاپه ره کانی 40، 41 و 42 دا نمونه ی نووسینی کوردی، هی شوباتی 1914، له گوتاریکی «بانک کرد» که «بانگی کورد» ی مه قصه ده هیناویه ته وه له نمونه دا:

«سعی و تقدیر - دولتیکه عظیمی - امانش وه کو ایمه انسانن فقط - هه که سی مجبور تعظیم و تقدیر شخصیان ده کن».

نالی که له 1290 ک مردی، گوتاره که ی بانگی کوردستان له ره ییعو لئه وه لی سالی 1332 ک له به غدا، بلاو کرابیته وه. 43 سال دوا ی نالی هاتوه. خویته ره بو خوی حوکوم بدات که ئیملا ی ئه وسا چون بووه. ئنجا ئه گهر به و جوهری رینووسی کون نیوه به یته که شه رح دهین، به رینووسی سه رده م ده بیته:

له گه ل شایيگران بی دهنگ و داوا

«شایی» پاره یه کی ره وای ئه و سه رده مه بوو «شایيگر» ئه و که سه یه شایی وه رده گری که چاوه شی ده هۆل و زورنایه، خه لقه که له خۆپانه وه بی داوا و فیل پاره که ده دن. ده بوو ده قه که ئه مه بی:

له گه ل شایيگران بی دهنگ و داو

به لام کیشی شاعر گۆریویه تی و گۆرینه که ش ره وایه وه ک له نمونه ی دیکه شدا ده رده که وی. زیوه ره ده لی:

«عه رقه نییه له عاله ما که لابه ری له دل غه ما».

له جیاتی «غهم له دلا»... باو کم له باسی هه لاتنی ئینگلیزه کان له شه ری بیتوین، ده لی:

«به بازی چوونه به غدا وه له ده ره بند».

له جیاتی «چوونه به غدا له ده ره بنده وه». به خشیشی که ده دریته چاویش پینوستی به وه نییه وه ک راوی مه ل به داوه مووسکه، دانه و داوی بو به کار بیت له لایه ن چاوه شه وه. چیت ره به دوا ی به یته که ناکه وم، درێژی کیشا.

له لاپه ره 124، به یتی دووه م:

به چه یی په رچه میوو، پرچی سیا

هه ره ده لی مانگه شه وه کولمی تیا

شه رحه که بو روونکر دنه وه یه کی جوان رویشتووه، که ده لی: ته شبیه ی په چه و په رچه می ره ش به مانگه شه و شتیکی سهیره (چونکه له په چه و په رچه مدا هه ره شایی شه و په دایه) به لام وشه ی² «کولمی تیا» مه سه له که

² - ده بوو بلێ: «دهسته واژه ی».

رۆشن ده کاتهوه. پيش ئهم قسه يه ي گوتوه تي: «ته شبيهی موره ککه ب و صنعه تي ((ايهام)) يشی به کارهيناوه. مه بهس له ئيهام شوينه گۆر کتیه که کولمه که چۆته دووای مانگه شهوه و له وئ خزاوه».

هموو قسه کان تهواون تهنا يه ک تيبيني ده ميئي له وهدا که کولم چۆته ناو مانگه شهوه که: مه هاره تي نالی وه های کردوه مانگه که له شهوه که بدزیتته وه و کولمی له جيگه دا دابنی. هه لبه ت له واقيعدا مه بهس له به يته که ئه وه يه که بلی: په چه ي په رچه م و پرچی سیا که کولمی تيدايه هه ر ده ليی مانگه شهوه. به لام دارشته که به زياده وه بۆ کولم و په رچه م و پرچ، واتا و زينه تي کۆ کردۆته وه له سه ر حيسابی مانگه که، وه ک که نه خش و نيگار به سه ر جل و به رگ و نوین و دار و ديواردا خۆی ده کاته ئه صله ماده.

به يتي سه ره تاي لاپه ره 125:

لاده ده سرۆ که يی هه وری له جه بين
ده ر که وئ شه مس و قه مه ر، نوور و ضيا

شه رحه که له دوو نوخته کورتي هيناوه: يه کيان ئه وه يه که ده بوو بلی له «شه مس و قه مه ر و نوور و ضيا» ئيشاره ت هه يه بۆ ئايه تي «وجعلنا الشمس ضياء والقمر نورا». دووه میان ئه وه يه که ده لي: له هيتانی «نوور» و «ضيا» يشدا به دوای «شه مس» و «قه مه ر» دا، له ف و نه شری موره تته ب هه يه. له ف و نه شره که موشه وو هه ش هاتوو نه ک موره تته ب چونکه له به يته که دا «شه مس» به رانه ر «نوور» ده وه ستی و «قه مه ر» يش به رانه ر «ضيا». هۆی سه هوه که ش ئه وه يه که شارح ئايه ته که ي قورئانی به بيردا نه هاتوو ه که له ويدا «شه مس» ضيا يه و «قه مه ر» نووره.

له به يتي دووه می لاپه ره 126:

مه مخه ره هاوييه يی هه ولی فیراق
ده ستی من دامه نی تۆ رۆزی قيا

شه رحه که ده لي «قيا» که کور تکراره ي «قيام، قيامه ت» هه کاریکی زمانه وانیی نوينه هاوچه شتمان پيشتر له کورديدا نه ديوه. ره نگه بۆ چوونه که راست بی به لام دوو نوخته هه يه روون بکریته وه: يه کيان ئه وه يه ده بی ته فتيشیکی ورد له هه موو شيعری کورديی به ر له نالی بکریت. دووه میان ئه وه يه که له هجه ي کورديستانی جنوبي له سه رده می نالييه وه بوو به زمانی شيعر. له که متا کورتیکی ئه وتۆ نه بی که بریاری له سه ر هه لئاستی بۆ ده ستوور لی وه رگرتن... مامۆستا محمه د عه لی قه ره داغی له کتیبی: «که شکۆلی که له پووری ئه ده بی کوردي» هه وليکی دلسۆزانه ي داوه بۆ وه ده سه تهيئانی نموونه ي ئه ده بی ئه وتۆ پتر تيه ه لکشایی به ره و رابوردوو له سه رده می نالی و کوردي و سالييم، جارئ ماويه تي خه رمانیکی لی په يدا بی و زه مانیکی دووری هه لکرديته وه.

له پاش نالی حاجی قادر به يتي هه يه هه مان ره فتاری کردبی که ده لي:

ته ماعی گه وره بی بی چه ک نه که ن نه ک

له شهرحی بهیتی سهرهتای لاپه ره 127 که دنووسی: ((«سهری فهرهادم و دهنووکی قولنگ» له که ی، ئیتر چیم ئه مینیتته وه بۆ پانبوونه وه؟)) ده بوو باسی پانبوونه وه نه کات چونکه قولنگ له ش پان ناکاته وه، سهره که له ت ده کا وه که له ئه فسانه ی شیرن و فهرهاد هاتوو که فهرهاد بیستی شیرن مردوو (به درۆ مریندرا بوو) قولنگی به ردتاشینی هه لدا و له هاتنه خواره وه سهری خو ی به بهر دا و له ت بوو. جیی خو یه تی بلیم، ده بوو وشه ی «قولنگ» له بری «قولنگ» به کاربیت له نووسینی کوردیدا چونکه ئاله تی کولین و هه لکولینه وه که بیژنگ ئاله تی بیشتنی دانه ویله یه.

بهیتی دووه می لاپه ره 127:

خاطری زاهیدی خالی، خالی
نییه، ئه لبه تته، له بینیکی ریا

چه ندیکیش که چه ز ناکه م، به لام بۆ جوونیک هه یه به چاوپۆشی خوینهر، ده ری ده برم: وشه ی «بین» به ته ئویل بۆ ریاکاری ده چیتته وه و جیی خو شیه تی. به لام له گه ل «ریا» دا بی ته ئویل و پاته و پات «هۆ و ئه نجام» ن. وه که که «قیا» «قیام» بوو، «ریا» ش ریانه واته ریین.

بهیتی یه که می لاپه ره 128:

دوو له تو، ئیدی مه پرسه، قوربان
حالی «نالی» که نه مردو نه ژیا!

شهرحه که ده لی: له مه ی زیاتر که بۆم لیکدایته وه چی تر هه والی نالی مه پرسه... نه ئه وه ته بمری و به جارئ لی بیته وه و نه وه کوو خه لکیش به خو شی ئه ژی... له دۆزه خی دووریدا وه که دانیشتوو ی دۆزه خی لی هاتوو که قورئان باسی ده کا و ئه فهرمویت «لایموت فیها و لایحی» واته نه تیندا ئه مرئ و نه تیندا ئه ژی.

ئو «ئیدی مه پرسه» مه رج نییه ده لاله تی باسکردنیک ی له مه و پیشی هه بی، زاراوه بینکه بۆ زلکردنی حاله تیک به کار دیت له گیرانه وه دا، له وانیه بۆ که سیک به کاربیت که بیشت نه دیترا بوو. ئیشاره تی شهرحه که بۆ ئایه تی قورئان زیره کانه یه.

دوو تیبینی مه عنای به یته که ته واو ده که ن ئه ویش له ده سته واژه ی «دوو له تو» که به دوو مه عنا دیت، یه کیان دوعای چاکه یه بۆ چه پاره دانی یار له حاله تیک ی وه کوو حاله تی نالی، واته: لیت به دوو بی. دووه میان به واتای: له دووری تو...

بهیتی دووه می لاپه ره 128 که نووسراوه:

ریشه که ی پان و دریزه، بۆ ریا خزمه ت ده کا

دهبی «... دریزی...» بیت دهنارستهی دوایهوه پنهوی نانوسی. شهرحه که تهواوه، دهمینتهوه بگوتری وشهی «بوری» که نالی «بوریا»ی نووسیوه واتای گهسکیش هلهدهگری...
بهیتی دووهه می لاپه ره 129:

عاشقی صونعی حهقم، قوربانی رهنگی قودره تم:
چاوی ماوی، خالی شین، کولمی سپی، زولفی سیا

شهرحه که ئه و تیکسته رهت ده کاتهوه که له جیاتی «صونعی حهقم» «صوبغی...»ی نووسیوه. جاری ده بی بلیم
ئه گهر «صونع» ئه گهر «صوبغ»، نالی «صنع - صبغ»ی نووسیوه. «صبغ»یش «صوبغ» ناخویندریتهوه،
«صیبغ» ده خویندریتهوه، ههر خویشی بهیته که ده ولهمه ندرت ده کات چونکه له قورئاندا «صبغة الله» هاتوه که
ده کاتهوه «صیبغی حهق». وشهی «صیبغ»یش به واتای بویاغه نه ک رهنگ، وه ک که له شهرحدا هاتوه.
بهیتی یه که می لاپه ره 130:

سه رگرانه قافلّه سالاری ری چین و خه تا
چونکه باری عه نبر و میسکه له زولفهینی دو تا!

بیگومان نالی «قافلّه»ی نووسیوه. وشه که «قافیلّه» ده خویندریتهوه و له گهل پینداویستی کیشی به حره که ریک
دیت. شهرحه که ده لی: یار که پیشره وی کاروانی ری «چین» و «خه تا»یه و باره که ی بریتییه له بونی خوش،
خهریکه و دهستی گیراوه چونکه ههر دوو تا باری زولفه کانی عه نبر و میسکی بون خوشه که خاله کانی گونایه تی.
یا خود: سه ری سه رقافلّه ی ری چین و خه تا قورس بووه، چونکه ههر به دوو تال له زولفه کانی باری عه نبر و
میسکی هله گرتووه.

من ده لیم «سه رگران» به واتای سه ر قورسیش دیت چ له بهر مهستی بیت و چ له بهر سه ریشهی خه فیف بیت.
ئنجا ئه گهر «خهریک» مه بهست بیت وه ها راده گه یه نی که یار خهریکه، سه بهب به وه ی کاروانه که ی باری
عه نبر و میسکی له دوو زولفی قافلّه سالاره وه هله گرتووه. چین و خه تاش، به تاییه تی خه تا، مه شووره به میسک
و بینی خوش.

ئه گهر سه رگران له مهستی وه یا سه ریشهی سوو که وه بی ئه وسا دوو تا له عه نبر و میسکی زولفه کانی ئه وسه ری
قافلّه باشیان قورس کردووه.

شهرحه که که «تا» به «تال» لیک ده داته وه و عه نبر و میسکی بین خوشیش ده کاته خاله کانی گونای یار زور
له مه عنای دهق و وشه کانی بهیته که دوور که وتوته وه.
بهیتی یه که می لاپه ره 131:

صوفیی مه ستووری رووت و موفلیسی خسته طمه ع
سهیری خالی بی حیساب و ماچی له علی بی به ها

صهوتی نه غمه‌ی بولبوله یا چه‌چه‌هه‌ی خر خالییه؟!
دهنگی سوله، یا له ژیر پینی ناله نالی نالیه؟!

هه‌ر له و گه‌رانه‌دا بۆم ده‌رکوت که به‌دوا کاته‌وه شه‌رحده‌ره‌کان له لاپه‌ره 739 دان به‌وه‌دا ده‌هینن که له به‌یتی «ریشه‌که‌ی پان و دریزی بۆ ریا خزمه‌ت ده‌کا» ئەم «بۆ ریا» یه‌ه‌لده‌گرئ «بوریا» بی به‌ واتای ئەو قامیشه‌ باریکه‌ی ده‌کرئ به‌ چیغ. من له کاتی تیبینی له‌و به‌یت‌ه‌دا گوتوو‌مه «بوریا» به‌ واتای گه‌سکیش دیت. ده‌رکوت چیغه‌ نه‌ک گه‌سک. خو‌یت‌ه‌ر سه‌یری نه‌یه‌ته‌وه له‌وه‌دا که ناگه‌ریمه‌وه بۆ ئەو هه‌له‌یه و راستی بکه‌مه‌وه: من که ده‌نووسم له‌به‌ر ده‌رفه‌تی ته‌سک و بی که‌ره‌سته‌یی، ره‌شنوو‌س و پاک‌نووسم یه‌ک شته، که هه‌له‌ی ریتوو‌س ده‌که‌م به‌ ده‌می مووس ده‌یکریم و له شویتی خۆیدا ده‌ینوو‌سمه‌وه، ئە‌گه‌ر له پیتیک هه‌له‌م کردی هه‌ر ئەو پیته‌ ده‌کریم.

به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره 133:

زولفه‌ینی به‌خه‌م مار و به‌ حه‌لقه‌ن وه‌کوو عه‌ق‌ره‌ب
شیعری له‌ف و نه‌شن، چ موشه‌وو‌ه‌ش، چ مور‌ه‌ته‌ب

شه‌رحه‌که «شعیر» ی نووسیوه که ده‌بوو «شه‌عر» بنوو‌سیت هه‌رچه‌ند نالی «شعیر» ی نووسیوه و بۆ کاتی خۆی و ئیستاش، به‌کار هاتوو‌ه و دیت، که «شه‌عر» (به‌واتای موو) بیت به‌وه‌دا به‌یت‌ه‌که جوانتر ده‌بی که «شعیر» لاسایی «له‌ف و نه‌شر» ی زولفی کردی. له‌م حاله‌ته‌دا «شعیر» له‌ف و نه‌شر بی، ئاه‌م صورته‌ ده‌بیته‌ واتای دووه‌م و ویتنه‌سیه‌ریکی زولفه‌که.

به‌یتی سینه‌می غه‌زه‌له‌که له سه‌رووی لاپه‌ره 134:

به‌و شه‌هدی که‌لامه‌ت که به‌ ئیشرا‌بی له‌طافه‌ت
له‌د‌ه‌ت ده‌گه‌یینی به‌ دل و ذیهنی موخاطه‌ب

شه‌رحه‌ک وه‌های بۆ‌چوو‌ه که: قسه‌ی وه‌ک هه‌نگوینی شیرینت، که وه‌ک چۆن به‌ ئاسانی و خۆشی قووت ئە‌چی، تویش وا به‌ ناسکی به‌ گوئی گوید‌ه‌را ئە‌ده‌ی (خۆشی و ئارامی به‌ دل و بی‌ری ئە‌وانه ئە‌گه‌یه‌نی که قسه‌یان له‌گه‌ل ده‌که‌ی).

من وه‌ختی خۆی له «چه‌پکینک له‌ گول‌زاری نالی» دا بۆ‌چوو‌نیکی جودام ده‌ربریوه، ئیستا به‌داخه‌وه ده‌ستم به‌ کتیبه‌که راناگات، به‌ ناچار یه‌نا به‌ یاد و بیر کردنه‌وه، بۆی ده‌چمه‌وه. من له جیاتی «دل و ذیهن» که به‌ ریتوو‌سی نالی خۆی بنوو‌سرین، «ذه‌ن» ده‌نووسری نه‌ک «ذیهن»، «دل و ده‌ن» م په‌سه‌ند کردبوو که ده‌کاته‌وه «دل و ده‌م» به‌لام پیتی «ی» له «ده‌ن» دا ئە‌وه‌ستیندرئ له‌به‌ر کیشی به‌یت‌ه‌که، که له فارسیدا وه‌ک بزانه‌م «ده‌هن» ده‌گوتری.

ده‌زانین هه‌ستکردنی دل به‌ هه‌ر شتیک بی هه‌ستیکی نامادیه، هی «ذیهن» یش نامادیه، هه‌رچی هه‌ستی «ده‌ن» ه مادیه. له شه‌هدی که‌لام ئە‌وه‌ی به‌ دل ده‌گات شیرنایی مه‌عنه‌وییه، هه‌روه‌هاش «ذیهن». ئنجا ئە‌گه‌ر «ده‌ن» بی، شیرنایی ماددی له «ده‌ن» ه وه‌ی مه‌عنه‌وی له «دل» ه وه، سه‌رله‌به‌ری شیرنایی

ده گرنه وه. له هه مان کاتدا: وشه ی «له ذذت» له ریتووسی کونیشدا تهو دهنگه ی «ذ» ی گوشراوه که ده کا دوو «ذ». شه هدی که لامه که به پاراو کردنی له طافهت که حاله تیکی نامادییه به بهریه وه هه یه نوخته ی یه ک له «ذ» ه کانی «له ذذت» بپه ریتی. دیاره به سهر «دل» وه ناوهستی چونکه واتا نابه خشی، ههر ده مینیتته وه به سهر «دهن» وه بوهستی و بیکاته «ذهن» که تهوسا «دل» و «ذیهن» پیکه وه کامیاب دهن، وپرای «دهن».

من له تیبنیه که وه بو ته م واتایه جووم: ته گهر نالی ئیشیکی به «ئیشرابی له طافهت» نه بی «شه هدی که لام» خوی به سه له ززهت به دل و ذیهن بگه یهن، تهوسا ته گهر ئیشی پی نه بوايه به تالایی شویتنه که ی بو مه بهستیکی دیکه پر ده کرده وه.

کاتی خوی له «چه پکیک له گولزاری نالی» دا وه ک له بیرمه، به یتیکی پالپشت بو ته م واتایه م له مه حوییه وه هینابوو، ئیستا بو ته وه به یتنه ناچمه وه. له وه شدا گوتبووم غهیری مه حوی چ شاعیریکی دیکه ی کورد ته م مه هارهت و ورده کارییه ی له دهست نه هاتوو، مه حویش له و کارهیدا شوین پینی نالی هه لگر توتته وه نه ک به چاولیکه ری، به لکوو له نوخته نیگای به خۆدا راپه رموونه وه.

به یتی سینه می لاپه ره 134:

وه ک صوفیی صافی مه به تالووده به دنیا
بیهوده موکه ددر مه که سه رچاوه بی مه شهرب

شه رحه که ده لی: خۆت وه ک سوفیه نه فام و ساده له وحه کان تیکه لی دنیا مه که و له خۆرای سهرچاوه ی کانیای راستی و خواناسی لیل مه که... به لام شه رحه که تیمان ناگه یهنی لیلییه که له چییه وه دیت! وه ک من بو ی ده چم له رپی «استخدام» وه نالی وشه ی «تالووده بوون» ی بو ته و واتا و سه به به به کارهیناوه چونکه ههر که سیک خۆ له ههر سهرچاوه یه ک وه ربدا بیگومان، لیلی ده کات (مه گهر له چه مه تتو دروست کرابی، که تهوسا په یدا نه بووو!!) سهرچاوه ی ئاوی لیخواردنه وه ش، چ تهوسا و چ ئیستا، سروشتیه و بووه، نه ک حهوزی مه رمه ره که قوراو نابی. مه شهرب ههم لیخواردنه وه و ههم مجیز و دل و دهروون ده گه یهنی.

له ئاست به یتی سهره تای لاپه ره 135:

عاشق هه وه سی مه یکه ده وو عیلمی به سیطه
عافل طه له بی مه ده رسه وو جه هلی موره ککه ب

دوو قسه م هه یه یه کیان وشه ی «هه وهس» که حهز و ئاره زو راده گه یهنی ههروه ها گیرۆده بی مه راقی سه خت و خولیايش به دهسته وه ده دات. «بوالهوس» زاراوه یه کی مه شووری نیو ته دیبانه. دووه م قسه ته وه یه: خۆزی وشه ی «عافل» گۆراوی «غافل» بوویت به دهست نوسخه نووسانه وه.

له به یتی دووه می هه مان لاپه ره دا وشه ی «موسه حهق» هه له یه و به کارهینانیکی بازاریه، راستیه که ی

«موسته حيق» ه: ماف، سزا، پايه «موسته حق» ن. خاوه نماف، سزاكار، خاوه نپايه «موسته حيق» ن، به گوشيني دهنگي «ق» له ههردوو ياندا. كيشي به حره كه مانيعي گوشينه كه يه.

له شهرحه كه دا لايه ني «خسف» ي فه لك روون كراوه ته وه كه قورئان له باره ي قاروونه وه ده لئ «خسفنا به وباره الأرض». به لام لايه ني گرتن ديار نييه له شهرحه كه دا. گرتنه كه ده چيته وه بو «شمس و قه مهر» كه له نيوه ي دوهمي به يته كه هاتووه: شمس و قه مهر ي به زيو و زير داناوه. ههردوو كيان، له به دوا يه كتر دا هاتني «زيو و زهري شمس و قه مهر» شهرحه كه سهوي كر دووه كه ده لئ: «لهف و نه شري مورته ته به» چونكه رؤژ بو زيو ده چيته وه و زيريش بو مانگ (به مه شدا لهف و نه شره كه موشه و وه شه چونكه رؤژ زيره و مانگ زيوه).

له به يتي لاپه ره 136:

قه للابي جيهان نه قدي عه ياري نييه قوربان!
نالي مه حه كي هي ممه تي كر دوويه موجه رره ب

شهرحه كه واي بو چووه كه نالي خو ي به مه حه كي هي ممه ت ته جره به كر دووه... ئه مه معنايه مه به سه ته ئه صلييه كه ي تيدا نييه به لكوو سي به ره مه عناي ئه صلييه. نالي ده لئ: جيهان بيار (ته قله بازه)، پاره ي ساغله مي نييه. نالي به مه حه كي هي ممه تي خو ي ئه جيهانه ي له عه ياره داوه و قه للابيه كه ي ده رخستووه.

به يتي لاپه ره 137:

ماتهم، وه كوو زولفه يني سيه ه گرتي سه راپات
پوشي له روخت ته عبييه ي به يده ق و شامات

شهرحه كه له وشه ي «شامات» كه به ولاتي شاميش ده گوتري، به سه هوودا چووه و ديناوه نالي له شامه وه ئه م مه رسيه ي بو مه رگي باوكي ياره كه ي داناوه. ئيتر ده لئ، ماتهم... ري ليبريت چاوساغه كان كو كه يته وه به ره و ولاتي شام بكه ويته ري...

ئه م بو چوونه هيچي به سه ر هيچه وه نييه: گريمان باوك مرد، ئايا حه بييه له كوئوه ده تواني به ره و شام بكه ويته ري بو مولقاتي نالي... تو بلتي حه بييه ئاگادار بووي له وه ي نالي دانيشتوي شامه؟ به هه مه حال ئه مه يه ك له مه عناكاني شهرحه كه يه... مه عناي سيه همي ده چيته وه بو ياري شه تره نج و ده لئ: ماتهم ريگه ي كو كردنه وه ي پياده كان شه تره نجه كه تي له ئه سپه كان گرت و به هو ي ئه وه وه «شا» مرد و «كش مه ليك» ي ليكرا و دوراندت...

به يته كه ناوي ئه سپي نه هيناوه، به له كار هيناني وشه ي «روخ» (كه جاران «رخ» ده نووسرا و فارسيشه به واتاي روو) سيلاحيكي شه تره نجي ره خساندووه كه پيي ده گوتري «روخ - رخ» و به ئه صل بالداريكي مه يله و ئه فسانه ييه و لاي عه ره به كان «قلعة» رو يشتووه. «به يده ق» يش ته عريب كراوي وشه ي «پياده» يه. ئه م

مامله ته سه ره له بهره و ته شبیه ناراییه له بنه رتدا سه ری هه لداوه له وشه ی «ماتم» که دنووسرا «ماتم» که هم تازیه ده گریته وه هم «من ماتم» ده گریته وه. «مات» یش زاراوه یه کی شه تره نجه (شه تره نجیش له «شه ش رهنگ» هوه هاتووه).

نالی ئەم قه صیده یه ی داناو له رۆژگار یکدا که جار ی له سلیمانی وه یا جینگه یه کی دیکه ی ئەو هه ریمه بووه. ئەم تاکه به یته ته نها خو ی به سه بو سه پاندنی ئەم راستیه:

بو گریه یی تو رهنگه منیش هینده بگریتم
گه وهه ر برژیتین به بلندی قه د و بالات

«گه وهه ر برژیتیم» راسته. ئایا ئە گه ر له شام بایه به چه ند رۆژان خه به ری ئەو مه رگه ی پی ده گه یشت؟ ده سا هه تا هه تایه مه رگی بو ره پیاوکی ئەو تو یی له و سه رده مانه دا ناگاته شام. خو ئە گه ر گه یشتی تیش نالی ری نابی بلی «گه وهه ر برژیتین» چونکه ده مینکه حه بیبه له گریان بو ته وه و کاغه زی نالیش به رۆژها ناگاته حه بیبه و فرمی سکه کانیشی هه رگیز له گه ل فرمی سکه به سه رچو وه کانی حه بیبه کومه ل نابن.

ئە گه ر «ماتم» بخو یتینه وه، به یته که وه ها ده خو یندری ته وه: «ماتم وه کوو زولفه یی سیه ه گرتی سه راپات» به مه عنای «سیه ه گرتووی سه راپات». ئە گه ر «ماتم» مه به ست بی، به و جو ره ده خو یندری ته وه که له شه رحه که دا هاتووه... لزووم نابینم چی دیکه به دوای ئەم به یته بکه وم...

له به یتی سه ره تای لاپه ره 138، شه رحه که «تاقانه یه تیمی خه له فی...» به چاکی روون کردۆته وه به لام هه مووی ئەفسانه یه له ناو ئەدیاندا باووو. مه علوومه «لوولوو - مرواری» چۆن په یدا ده بی. «دورپی یه تیم» ئەو لوولووه یه که پیشتر باسم کرد پی ده گوتری «لالا».

له به یتی سه رووی لاپه ره 139 یه ک تیبینیم هه یه: نه ده بوو له واتای «زاله» بو لای «ته زره» بچی له شه رحدا و بلی: «چاوه کانت» ته زره کوتاونه ته وه. ده بوو هه ر واتای شه بنمی لی به مه به ست بگری. ³

له به یتی دووه می لاپه ره 141 نووسراوه «هاذیم» له شه رحیدا دووباره «هاذیم» نووسراوه «له هاذیمی له ذذات» به مه رگ لیک دراوه ته وه. من وشه ی «هاذیم» م نه بیستووه. له و به یته شدا به «هادم» م بیستووه و خو یتدوه ته وه ته نانه ت له حیکایه تی «ئه لف له یله» دا «هادم اللذات، مفرد الجماعات» هاتووه، هه روها له هه ر کتیبکی دیکه وه صفی مردنی پی کرابی.

به یتی سیهه می لاپه ره 141:

³ - ته زره و ته زره له کوردیدا رو یشتون. له فارسیدا تگر که ی پی ده گوتری. له مه وه وه ها دهرده که وئ ته زره ره سه نتر بی چونکه پی تی «ر» تییدا که ووتۆته ئەو شو ینه ی که پی تی «ر» له تگر که دا گرتۆتیه وه. ده نگي «گ» له زمانی هیندی ئەو رووپاییه کاند ده گۆری به «ز» وه ک که «گنوست» به واتای زانست و «ماگنا کارتا» «مه زنه کارتا» ی لی مه به سته. «ئاگر» و «ئازر» یه ک شتن...

ئەو پیری خەرف، ئافەتی مەردیو صەفا بو
تۆ شوخ و جوان، دوور بی لە ئافات و خەرافات

«ئافەتی مەردیو صەفا» ناچیتە دەفری هیچ ئەدەب دوستیکەوه، چما نالی دوژمنی یارە کەیتی تا باو کە مردوو کە ی
دژی مەردایەتی لە قەلەم بدات؟ ئنجا مەردی و صەفا کەرەستە ی مەیدانیک نین: مەردی و سەخاوەت... صەفا
و کەیف!! من بەلای خۆمەوه دلنیام لەوەدا کە ئەم دوو وشە یە بۆ صەفا و مەرۆهی حەج دەچنەوه... کە لە
نیو بەیتی دوو هەمیشدا دەلی: «دوور بی لە ئافات و خەرافات» «خورافات» راستە ئیشارەتە بۆ ئەو هی ئەو پیرە
خەرفاوه چوونە حەجیشی لە گەل خورافات تیکەل بووه. وه ک بۆی دەچم صدەری بە یە ک لە دووان هاتوو:

ئەو پیر و خەرف ئافەتی مەرۆا و صەفا بوو
ئەو پیر و خەرف ئافەتی مەرۆی وو صەفا بوو

«مەرۆا» کەش لەبارترە کە ئەلفە کە بریتییه لە «إشباع الفتحة» لە نوسخە ی دەسنوو سیشم دیتوو بەم جۆرە
نووسراوه...

کە نووسیم: «پیر و خەرف» نە ک «پیری خەرف» لەوەوه یە کە رووی قسە ی دیتە یار دەلی: تۆ «شوخ و
جوان» نە ک «شوخی جوان» باوک و کچیش لە بەیتە کەدا تیک دەروان.

لە بەیتی سەرەتای لاپەرە 142، «گۆل و مل» هە یە. دیسانەوه شەرە کە هەر دووپاتی «مل» دە کاتەوه کە
پیشتر روونم کردۆتەوه «مول» بە واتای «شەراب».

لە بەیتی دوو هەمی هەمان لاپەرە وشە ی «کەش و فش» بۆ «موباھات» ناشی کە لە «بہاء» هە هاتوو،
تەنانەت زەقایی دەعیەشی تیدا نییە. «پنۆه نازین» بۆ موباھات لەبارە. کە دەشلی «موژدە هات کەوا بەهار بە
فیز و فشهوه گەیشتە بەرەوه» نازانین مەتلەبی چییە لەو «بەرەوه» دا، بابلیم من نازانم ئایا «ئمر» ی مەقصەدە
کە جاری بەھاریش زوو بۆ بەر؟ من وھا دەزانم «گەییە بەر» یەعنی گەییە بەژن و لەش کە دە کاتەوه تاج
لەسەرنانی گۆل و مەخمەل پۆشیننی چەمەن.

بەیتی دوو هەمی لاپەرە 143:

نەجم و شەجەر و نەرگس و ئەنوار ی شگۆفە
جیلوہی چەمەن، یەعنی زەمین بوو بە سەماوات

شەرە کە نەجم و ئەنوار ی بە گیای بالاکورت و بە ریزە ی کۆی «نەر» کە بە پنی شەرە کە چرۆی ئەو
درەختانە گۆل دە کەن» ی لیکداوەتەوه گۆیا ئەو نەجم و درەخت و نەرگس و چرۆی درەختان وەھایان کردوو
زەمین بیی بە سەماوات.

دەبی بزانی «نجم و انوار» لە هەمان کاتدا بە واتای ئەستیرە و کۆی وشە ی «نور» هاتوو. ئەم دوو وشە یە بە
مەعنا ی دوو هەمیان وەھایان کردوو زەمین بیی بە سەماوات.

له بهیتی بهر وه تر دا «عطر فشانه» هاتووو ئه گهر «عه تر فشان» بایه که کورد ده لّی «عه تر» جیی خوی بوو، به لّام وه ک بزانه له عهره بیدا «عطر: عیطر» ده گوتری.

له بهیتی سهره تاي لاپه ره 144 «ثاحادی هوزار» ی هاتووو که مه به ست لی بولبوله. پیشتر و له ده میکیشه وه روونم کردۆ ته وه که «هوزار» هه له یه، «هه زار» راسته. له کۆ تایی شهرحه کهش کاکه محهمه دی ماموستا مه لا که ریم (لاپه ره 740) دان به وه دا دیتی که له م وشه یه به سه هوو چوو بوون و... هتد، به لّام نالی چوناوچونی راستیه که یان بو دهر که وتووو...

بهیتی یه که م و دووه می لاپه ره 145:

چاوت له برۆ یه عنی له ژیر طاقی نه ظارته
بییه رده عه یان دیته ته که للوم به ئیشارته
شایسته یی شان، لایقی مل طور ره یی تویه
نه ک طور ره یی شاهه نشه هیو طهوقی وه زارته

شهرحه که ههردوو بهیتی لیک گری داوه گویا مه عنایه که شیان به سراوه به شیعی پاشه وه یه وه. وشه ی «نه ظارته» به وه زیری لیک دراوه ته وه. دیاره له وه وه هاتووو که له سه رده می عوسمانلی به وه زیر ده گوترا «ناظر». ئه م بو چوو نه تهوا نییه چونکه ئه گهر به بهیتی دوایه وه پتوه ندیی هه بی له ویدا «طهوقی وه زارته» بیبایه خ کراوه دوا ی بیبایه خکردنی «طور ره ی شاهه نشه هی».

«نه ظارته» به لای منه وه، له م شوپته دا، ته ماشا کردن و مورا قه به ده به خشی. ده مینیته وه «طاقی نه ظارته»: دیاره له وه سه رده مه دا جینگه یه ک هه بووه طاقی نه ظارته یی پتو ترایی و راز و نیاز و سرکه و کورکه یه کی لیپرسراوی تیدا جاری بووی که سه ر دهر کینشیته وه بو سزادان. شهرحه که بهیتی دووه م ده کاته گتو گوی چاوه که (که ئه مه له محالاته) به و پییه چاویکی له ژیر تاقی وه زیریدا بیچوناوچونی په رچه م ده کاته لایقی مل و ته حقیری طور ره ی شاهان و طهوقی وه زارته، که چا خوی وا له ژیر تاقیدا یه، ده کات؟ که ی په رچه م زوورووی چاوه که وتۆ ته وه؟

بهیتی دووه م سه ره به خویه و قسه ی نالییه ره وه یار. ئنجا ئه گهر بگوتری چۆن نالی طهوقی وه زارته به که م داده نی له حالیکدا چاوی دانا له ژیر طاقی نه ظارته؟ وه لّام ئه وه یه که چاوه له ژیر برۆ دا بوو، نه ظاره تیش وه زیری نییه، شتیکی دیکه یه. هه ر چۆنیک بی برۆ چ قیاسی نا کرئ له طهوقی وه زارته بو لایه نی حورمه ت. بهیتی یه که می لاپه ره 146:

سه ر خاتیمه یی حوسنی عیاده ت که نه هاتی
باری بگه ره فاتحه وو ده ئی زیاره ت!

شهرحه که وا راده نویتی که نالی له م به یته دا ده لّی: ئیستا مردووم وه ره سه ر قه برم. هه رچه ند له داب و ده ستووری شیعی ده شی شاعیر به مردووی قسه بکات، دیسانه وه هه تا ری هه بی قسه که بدریته وه به ده می

پیش مردنی معقولتر و دلپه‌سه‌ندتره. ئنجا ئه‌گه‌ر بلین: نالی بیئومید بوو له هاتنی یاری بو لای به‌ر له مردنی که که‌وتۆته گیانه‌لاوه، ئه‌و داوايه ده‌کا که بو فاتحه و سه‌ر قه‌بره‌که‌ی بیٔ.

له به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره 146:

کئ دهستی ده‌گاته به‌ی و ناری نه‌گه‌یشتوت
له‌و ته‌خته که‌وا صاحیبه‌ی مؤرن به‌سه‌داره‌ت؟

شه‌رحه‌که‌ وای بوچووه: کئ دهستی ده‌گاته به‌هینی مه‌مک و هه‌ناری روومه‌تت به‌سه‌ر ته‌ختی سینه و رووته‌وه، که هیشتا کالن و فه‌رمانی گرتنی لای سه‌ره‌وه‌یان دراوه‌تی.

به‌هی و هه‌ناره‌که‌ هه‌ردووین بو جووته مه‌مک ده‌چنه‌وه. هه‌ردووین خاوه‌ن مؤرن له‌ حالێ سه‌درنشینیدا. سه‌راحت له‌مه‌ پتر چه‌نگ ناکه‌وی که جیبه‌ی هه‌ردووین سه‌دره. مؤره‌که‌ش زاری به‌هی و هه‌ناره‌که‌یه. «نه‌گه‌یشتوت» ده‌لاله‌تی تازه‌یی و نه‌گوشراوی ده‌گه‌یه‌نی، که دهستی که‌شیش ناگاته ئه‌و به‌هی و هه‌ناره‌ سه‌به‌بیکیان ئه‌و ته‌خت و مؤر و سه‌داره‌ته‌یه، سه‌به‌بیکیش به‌رزیه‌ی بالایی یاره به‌ موباله‌غه‌وه...

به‌یتی سه‌ره‌تای لاپه‌ره 147:

ده‌سرۆکه‌ی هه‌وری چ حیجاییکه‌ که‌ تیندا
شمس فلک الحسن أنارت فتواری!

شه‌رحه‌که‌ له‌ باره‌یه‌وه‌ ده‌لی: سه‌ریۆشی ته‌نکی هه‌وری چۆن جوړه سه‌ریۆشیکه، رۆژی رووتی جارجاره‌ لیوه‌ ده‌رده‌که‌وی و جارجاره‌ ئه‌شارریتته‌وه... ئه‌و لایه‌نه‌ش روون ده‌کاته‌وه‌ که وشه‌ی «هه‌وری» وه‌ک ده‌سرۆکه‌یه‌ نیه‌به‌تیشه‌ وه‌لای «هه‌ور» که رۆژی رووی یاری تیندا ده‌شریتته‌وه‌ و ده‌ریش ده‌که‌وتته‌وه...

ئهم بزربوون و ده‌رکه‌وتنه‌وه‌یه‌ له‌ مه‌به‌ستی به‌یته‌که‌دا نیه‌، به‌ پیچه‌وانه، سه‌رسورمانی ته‌عبیری «چ حیجاییکه!» له‌وه‌دایه‌ که رۆژی فه‌له‌کی جوانی «رووی یار» له‌و حیجابه‌ هه‌ورییه‌دا گه‌شایه‌وه‌ و په‌نه‌ان بوو... «تواری» پتر په‌نه‌انی تیندایه‌ له «احتجبت» و، له «غربت» نزیک ده‌بیته‌وه. نه‌ به‌ سه‌راحت و نه‌ به‌ هیما وشه‌ و ته‌رکیبیک له‌ به‌یته‌که‌دا نیه‌ جارجاره‌ ده‌رکه‌وتنه‌وه‌ی رووه‌که‌ به‌ ده‌سته‌وه‌ بدات. ئه‌و نیوه‌به‌یته‌ی «شمس فلک الأطلس نارت فتواری» ئه‌گه‌ر «نارت» به‌ واتای «نارت» هاتبێ و «ال» یکی ته‌عریفیش خرابایه‌ سه‌ر ئه‌طله‌س و بیته‌ «الفلک الأطلس» وینه‌ ته‌شبه‌یه‌کی جوان په‌یدا ده‌بوو به‌وه‌دا که فه‌له‌کی ئه‌طله‌س ئه‌ستیره‌ی پتیه‌ نیه‌ بۆیه‌ بوو فه‌له‌کناسه‌کانی ئیسلام ده‌یانگوت «وه‌و کاسمه‌ غیر مکوکب» واته‌: وه‌ک ناوه‌که‌ی بی ئه‌ستیره‌یه، مه‌به‌شیش له‌ بیته‌ستیره‌یی «ئه‌طله‌س» بی نوخته‌یه‌یه. ئنجا ده‌سرۆکه‌ هه‌یه‌ یه‌کره‌نگ و بیته‌خش، له‌ به‌یته‌که‌دا کوئومت ده‌بوو فه‌له‌کی ئه‌طله‌س.

له بهیتی دووهه می لاپه ره 149:

له سندووقی پری سینهم بترسه
که ئاگر بهربداته تهخت و تابووت

تیکستی «عم» له جیاتی «پر» نووسیویه تی «گر». له وهیندهی بهیته که رای ده گه یه نئی بو بهر زهینمان «گر» له بارتره بو ئاگر تیبهردانی تهخت و تابوو. ئه گهر هاتبایه «تابوو» واتای هه بایه وهک له ئینگلیزیدا هه یه تی ده شیا «تابووت» به واتای «تابووی تو» بیت و ئه و لیکدانه وه یه یه که می شهرحه که که ده لئی: «بترسه له وه رۆژی له رۆژان بلیسه ی بتگریته وه: له زیانا بیت تهخت و تاراجت بسووتینی و، مردبیت تابووته که ت بکا به خه لووز» جیی بو بگریته وه به مهرجیک: ئه گهر واتای تابووت یاریده دهر بی بو ئه م لایه نه. به هه مه حال شهرحه که گوپی نه داوته ئه وه ی که نالی به پیی لیکدانه وه ی ئه وتویی زیده در و دوژمنانه داوه. چه ندی له واتای به یته که دیته بهر زهینی گوینگر ههر ئه و واتایه ی دووهه می شهرحه که یه که «ئاگر له تهخت و تابووتی نالی بهر بدات» له م حاله ته دا وشه ی «بترسه» جیی له ق ده بی به وه دا هوی ترس له به یته که دا بو یار په یدا نییه. به ته ئوبلیکی نه ختیک چاولیپوشراو ده شی بگوتری «تابووت» ی کۆتایی به یته که «تابووت» بیت و «ت» ی دووهه می وشه که قرتابیت به پیی داخوازی کیش و قافیه. ئه وسا هه ردوو مه عنا جیان ده بیته وه...

بهیتی سه ره تایی لاپه ره 150:

له بهر خه ندیه ی له بی له علی ئه تو بو
که وا شه ککه ره ده باری، گول ده پشکووت

نیوه بهیتی یه که می به م قالبه وه غه دریکی گه وره ی له شکل و واتای شیعه ره که کردوو: شهرحه که به پیی لیکدانه وه ی خوی وشه ی «له علی» داناوه به که لینگر بو ته شبیهی لیو به گول. «له علی» له گه ل «شه کر» دا ناروات، «له علی نمه کین» هاتوو به واتای له علی خویندار... نالی خوی له مونا جاته که ی رپی چه جی «شه فیری چالی شووری ههر ده لئی له علی نمه ک پاشه» ی گوتوو. شه کر له له علی ناباریت.

ئه و نیوه به یته ی «ئه وه لیوی ئه تو یه پر له خه ندیه» که شهرحه که به لاوه ی ناوه خوی ته نها خوی بو به یته که ده ست ده دات: لیوی بیپیکه نین به غونجه ده روات، که خه ندیه له گه لدا بوو به گولی پشکووتوو ده روات. عه ینی خه ندیه خوی له ههر ده قیکی به یته که دا بیت شه کربارینه که به ده سته وه ده دات.

بهیتی دووهه می لاپه ره 151:

چ شیرینه خو طووطی ده وری لیوت
به لئی مه علومه خو شه خه ططی یاقووت

شهرحه که خه ته کانی ده وری لیوی به گه ندیه موو لیک داوه ته وه. چ ناچاریه که له به یندا نییه خه تی ده وری لیو به گه ندیه موو لیک بدریته وه. جارئ با له پیشه وه بلیم وشه ی «ده ور» واتای ده ور کردنه وه ی کتیب و نووسراویش

دەبەخشیت، لێرەشدا خەتی یاقووت ھەبە بۆ دەورکردنەو. ئنجا لێو خۆی کە بە دەورەبە چ لە عەینی لێو کە بێ و چ لە رۆخی خۆدی لێو کە، خەتی وردی پێوون کە دەزانی لێو لووس نییە وەک ھەسان. ئەگەر مەدحە کە بۆ کوری سادە بێ گەندەموو، لەویش زبەرتی بۆ دەست دەدات. کە دەشلی: «بەلێ مەعلوومە خۆشە» دوو نیشانە دەپیکت: یەکیان خەتی یاقووت، ئەووی دیکە «شیرینی» خوٹووی دەوری لێو کە ھەر خۆیان خەطی یاقووتن.

بەیتی یە کەمی لاپەرە 152:

ئە ی سەروی بولەند قەدد و، برۆ تاق و، مەمک جووت!
کێ دەستی دەگاتە بەی و ناری نەگەشتووت؟!

نیو بەیتی دوو ھەم لە غەزەلیکی پێشوتردا نیو بەیتی یە کەم بوو. لەویدا گۆتم «بە ی و نار» بۆ جووتە مەمک دەچیتەو نە ک وەک شەرحە کە «بە ی» بۆ مەمک و «نار، ھەنار» یشی بۆ گۆنا داناو. لەم بەیتەشدا ھەمان شتی دوو بەرە کردۆتەو، ھەر دەشبوو وەھا بکات، منیش ھەمان قسە ی ئەو شویتەم دوو بەرە دە کردەو. «بولەند» دەبی «بولەند» بێ چونکە «ل» لە فارسیدا نییە.

دوو بەیتی لاپەرە 155:

عومری بێ حاصلی من چوو بە عەبەث
ئەمە کەم ھەرچی ھەبوو چوو بە عەبەث
میھری بێ میھری روخت گیراوە
لە منی سایە صیفەت چوو بە عەبەث

دەبوو نیو بەیتی یە کەم، قافیە کە ی، «بوو بە عەبەث» بێ، لەبەر چەند سەبەبیک: یەکیان ئەو ھەبە کە سێ قافیە ی بەدوا یە کتردا ھاتووی «چوو بە عەبەث» عەیبە لە شیعەر. دوو ھەمیان ئەو ھەبە ئەگەر کۆتایی بەیتی دوو ھەم بکەینە «بوو بە عەبەث» عەیبی دوو قافیە ی بەدوا یە کدیدا ھاتووی بەیتی یە کەم دەمینی و عەیبترە لەو ھەبە قافیە ی دوو بەیتی جودا یە ک شت بێ، سەرەرای ئەو ھەبە کە «چوو» ی کۆتایی بەیتی دوو ھەم جگە لە «رۆیی، نەما» واتایە کێ دیکەشی ھەبە کە «لێکترچوون، تشابە» دەبەخشێ، بەو ھەدا کە گیرانی رووی یار «کە بە رۆژ حیساب کراوە» وەھای کرد لە «نالی» ی سایە صیفەت بچێ. ئەم واتایەش کە لێکترچوون دەبەخشێ سەبەبە نالی رازی بکا بە ھاتنی دوو «چوو» لە قافیە ی دوو بەیتی دراوسی مادەم واتایان جودایە.

وشە ی «ئەمە ک» جگە لەو ھەبە بازارییە و گۆراوی «نەمە ک» بە سەر زارانەو، بە زۆرەملی نەبی جیی لە بەیتە کەدا ناییتەو مەگەر بسەلمینین ھەر وشە ی کێش تیک نەدات قبوول بیت وەک ئەو ھەبە بلین تووتن ھەرچی ھەبوو چوو بە عەبەث. دیارە «ئەمە ل» لە جیدایە.

نیوهبیتی دووههم له سهرووی لاپه ره 157:

شیرین کچ و، له یلا کچ و، سهلما کچ و، عه ذرا کچ
یه ک برگه ی زیاده له کیشی به حره که، ده بی «و» ی دوا ی کچی دووههم لاجیت:
شیرین کچ و، له یلا کچ، سهلما کچ و، عه ذرا کچ

به حره که چوارده برگه ییه، ئه میان بوته پازده یی و موسیقای ناوه کی به حره که ش پازده یی قبول ناکات وه ک که
هه ندی به حر قبول ده کات، له نمونده دا ده لیم:

خاو و بی خاوی دوو زولفی خاوم ئه ز

یازده برگه ییه، که م و زیاد هه لئاگری.

«عومری بی حاصلی من چوو به عه به ث»

ئه میش یازده برگه ییه، به لام نیوهبیتی یه که می کوتایی غه زله که:

نالی ئه م غه نچه دهمه بیزاره [یاخود بی زاره]

ده برگه ییه و له نگیش نییه. نیوهبیتی دوا ی خوی:

مه که ماچی ده می ئه رجوو به عه به ث

یازده ییه و ناشیته ده.

له به یی دووههمی لاپه ره که دا وشه ی «رۆشن» هی زاری ئیستا که ی به شیک کی کورده وار ییه، نالی «روشن» ی
نووسیوه و گومانیش نییه له وه دا که «رهوشه ن» ی مه به ست بووه. پیشتیش عه یی مه به ستم ده بر پیوو،
ته نانه ت وه ک له بیرمه «رهوشه ن به درخان» یشم به به لگه هیتا بووه. نالی که بلی: «وه ره سه ر بام بامداد...»
بینگومان «رهوشه ن» به کارده هیتیت. به شی زوری هه ره زوری ناوی کچی کوردی ئه م رۆژگاره ش هه ر
«رهوشه ن» ه.

له به یی دووههمی لاپه ره 158:

بی بینه گولی ژاله، هه م بی به ره، هه م تاله

قه د سه رو و سه وه به ر کچ، چاو نیرگسی شه هلا کچ

کاشکی ده مزانی وشه ی «نرگس - که به نیرگس نووسراوه» ئایا نالی «نرگس» یاخود «نیرگس» ی نووسیوه.
مه نتیقی ئه و سه رده مانه، بی مه که مه که «نرگس» ی سه لماندوو ه ئه گه ر «نرکس» نه بوو بی.

به یی دووههمی لاپه ره 159:

جه زلی ئه مه ر و سایه بو صه وله تی ئه عدا کور

نه خلی ئه مه ر و مایه بو ده وله تی دنیا کچ

به دهست خۆم نيبه وشه‌ی «ئەمەر» له بهیتی دووهەمدا وەک دوومەل دیتە بەر تەبیاتم چونکە هەر ئەو واتای «نەخلی ئەمەر»ی نیو بەیتی پێش خۆی هەڵدەگرێ بە واتای بەر، بەرەم. بەلامه‌وه له راده‌ی به‌لگه‌نه‌ویستدایه که «ئەمەر»ی دووهەم «سمر» بووه به واتای رابواردنی شه‌وانه و «سه‌مه‌ر» ده‌خویندریت‌ه‌وه. که سه‌یری شه‌رحی به‌یت‌ه‌که‌ش بکه‌یت، له ئاست «ئەمەر»دا، له بهیتی دووهەم، ده‌لی: بۆ رابواردن... به‌لام خۆی له «ئەمەر»ه‌که دزیو‌ته‌وه چونکە بۆی نه‌گونجاوه پاته‌ویات بیات‌ه‌وه بۆ رابواردن.

«نەخلی سه‌مه‌ر و مایه بۆ ده‌ولەتی دنیا کچ» زاده‌ی هه‌ناو و قه‌له‌می نالییه.

به‌یتی سه‌هه‌م لاپه‌ره 159:

کور زیبی ده‌بوستانه، کچ شه‌می شه‌بوستانه
بۆ به‌زمی تهماشا کور، بۆ خه‌لو‌ه‌تی ته‌نها کچ

له شه‌رحدا ده‌بوستان هاتۆته‌وه به‌لام شه‌بوستان کراوه به شه‌بستان و واتا‌که‌شی به تاریکستانی لیکداوه‌ته‌وه. واده‌زانم ده‌بوستانیش ده‌بستان بیت، به‌لام بینگومان «شه‌بستان» راسته نه‌ک به واتای تاریکستان به‌لکوو به واتای ژووری مه‌حره‌می خاوه‌نمال که شه‌وانه تیندا راده‌بویریت.

له لاپه‌ره 160 له نیو به‌یتی سه‌رووی لاپه‌ره‌که وشه‌ی «نه‌شگوفته» هاتوو. گه‌رامه‌وه بۆ لیسته‌ی هه‌له‌کان، ئیشاره‌تی بۆ نه‌کراوه، ده‌بی له‌بیریان چووبی... به‌لام ده‌بینم له شه‌رحیشدا «نه‌شگوفته» هاتوو، واده‌زانم «نه‌شگوفته» راسته به واتای نه‌پشکووتوو.

له بهیتی دووهەمی لاپه‌ره 161، نیو به‌یتی به‌که‌مدا، وشه‌ی «گول‌به‌ن» نووسراوه. له قه‌صیده‌ی لاپه‌ره 544 وشه‌که «گول‌به‌ن» هاتوو. بینگومان نالی «گلبن»ی نووسیوه ره‌نگه «گ»ه‌که‌شی به «ک» نووسی. وایزانم «گول‌به‌ن» راست بی.

له بهیتی سه‌هه‌می لاپه‌ره‌که‌دا «تیندا» کیشی شیعی ته‌نبه‌ل و ناجۆر کردوو. «تیا» شیای جیگا‌که‌یه. له بهیتی دووهەمدا ده‌بوو بلیم وشه‌کانی «بیخاری، ئەزهاری و ئەسرا‌ری» که دراونه‌ته که‌سی دووهەمی تاک ده‌بوو بدرینه که‌سی سه‌هه‌می تاک و بنووسری «بیخاره، ئەزهاره و ئەسرا‌ره» چونکە هه‌موو قه‌صیده‌که‌ رووی قسه‌ی له که‌سی سه‌هه‌مه.

له سه‌ره‌تای لاپه‌ره 162، «گه‌ر» هاتوو، راسییه‌که‌ی «کور»ه.

ئەم بره‌شیره له «محاو‌ره»ی نیوان دوو شاعیر ده‌چیت، به‌کیان بۆ کور ئەوی دیکه‌یان بۆ کچ دابشکیننی. هەر له بیرمه له سه‌ره‌تای عومری خویندنی «متوسطه»دا گوئیستی ئەوه بووم که نالی و شاعیریکی دیکه ئەو قه‌صیده‌یه «یان به‌کیکی وه‌ک ئەو»یان به‌نۆره‌ داناوه، هەر به‌که‌ به‌یتیکی بۆ دل‌په‌سه‌نده‌که‌ی خۆی گوتوو، ئەمیان بۆ کور ئەویان بۆ کچ. ده‌شی ئەو ده‌مه که قسه‌که‌م ده‌بیست حیکایه‌تیک هه‌له‌ستراییت له‌سه‌ر بنه‌مای ئەو قه‌صیده‌یه. ئەمه ده‌لیم له‌م رۆژگاره‌دا که ده‌زانین له سه‌رده‌می گه‌نجایه‌تی نالیدا، له سالم و کوردی به‌ولاوه، شاعیر په‌یدا نه‌بووون هاوشانی نالی بن... هه‌روه‌ها ده‌گوترا غه‌زله‌یه «خواهیش مه‌که ئیلا کور» که ر‌که‌باری ئەم غه‌زله‌ دوولایه‌نه‌ی کردوو ئیتر بۆ حه‌ریق یان شاعیریکی دیکه ده‌برایه‌وه. به‌هه‌مه‌حال، سه‌یریکی وردی به‌یتی دووهەمی لاپه‌ره 162 بکه‌یت:

صیددیق و عهزیز ههروه ک یوسف که نه بی بو کور
صیددیقه بی مه عصومه وه ک داکي مه سیحا کچ

له بهر مجیزی من به هی نالی ناچیت «والله أعلم بالصواب».

بهیته سهره تاي لاپه ره 166:

بهو ده ننی فوراته که ده کا په ششه به عنقا،
نه ک لهو خومی نیله که ده کا باخه به تیمساح،

شهرحه که تیمساحی به نههنگ داناوه و دهس و قاچیشی داوه تی و قه پاغی وه ک قه پاغی کیسه لیشی بو ساز
داوه: «حوت» نههنگه، دهست و قاج و قه پاغی نییه... تیمساح جانه وه ریکه له قیسمی خاکی و ئاوییه، له نیلی
میسر زوره، له فورات نییه... «بهو» له سهره تاي بهیتدا ده بی «لهو» بی وه ک که «لهو خومی نیله...». «خوم»
نهختیک له واتای کهم ده کاته وه: نالی «خم» ی نووسیوه که بو «خوم» و بو «خم» یش ده روات. «خوم»
کووپه یه. «خم» رهنگی نیلییه جلکی پی رهنگ ده کهن. کتیبه که هه ر شهرحی وشه کانی داوه واتاکه ی بو خویته ر
به جی هیشتوه.

له پیسه وه ده بی بلیین ئه فسانه ی دینی کون هه بوو ده یگوت پینج زی هه ن له بهه شته وه هه لده قولن بو زه مین
دین، نیل و فورات لهو پینجانه ده ژمیررین. ئاوی سازگاریش هه ر فوراته. نالی که له «ده ننی فورات» داوا
ده کات، لایه نی واتای وشه که ی داوه ته پال ئاوی زینه که و رایشکاندوو به سه ر «نیل» دا که واتاکه ی خمه.
ئاوی «فورات» ی سازگار به به ریه وه هه یه میشووله بکا به مه لی عنقای هه ره هه ره زلی بالندان، هه رچی نیله
(واته: خم) که مه شووره به تیمساح له وانیه کیسه ل بکا به درنده ی وه ک تیمساح، نالی فوراتی هیشته وه به
بهه شت و نیلیشی کرده خم.

رهنگه ورده مونساهه ی ئه دیبانه ی دیکه هه بی سه ر به نیل و فورات که من نایزانم باشتر لایه نی تاو و ته ئسیری
نیل و فورات به چاک و به دییه وه روون بکاته وه.

بهیته لاپه ره 167:

له م گه ردشی مینایه کهوا دهوره، نه جهوره
ساقی که ره می ساقه، «نالی» مه که ئیلحاح

شهرحه که وای بوچوووه کهوا که ره می خوا لیخوره، شه رایی به ئاوات گه یشتن ئه دا به دهستی هه ر که سیکه وه...
یاخود یار خوئی ئه زانی که ی وهختی ئه وه یه دلئ نه رم بی... ئیلحاحی ناوی.

من له گهّل «سابق» نهك «سابق» ريكم، واته ساقى «يار بن يان رحمة تى خوا بن» به خشه نده يه كه ي پيش وهخت قه رار داده بووه. ئيلحاحى باده نؤشانى ناوى. ئەم مهعنا يه ش له گهّل «دهوره نه جهوره» ريكتر ديت چونكه له كۆنه وه بريار دراوه له سهر به خشينه وهى شهرباب. ههركه سه به پي نه صيبي خوى. له مه دا ره خنه ناگيرى كه كه سانى زور هه ن بهر ئەو به خشه نده يه ناكه ون چونكه نالى قسه ي له ئەهلى به زمى «دهننى فورات» ه كه هه مووى خاوه ن پشكن، ئەوانه ي له و جوړه كه سانه نين حيساب يه ده رن.

له به يتى سيهه مى «قوربانى تۆزى ريگه تم» لاپه ره 176، نووسراوه «طوفانى». گومان نييه له وه دا، نالى نووسيو به تى «طوفانى يا خود طوفان» به پي نووسينى فارسه كان كه له م تهرزه شويتهدا «ى» ي «اضافه» ي به گهّل نايه خه ن. ئيتر ده بوو به ريتووسى كوردى «طوفانى» بنووسريت.

له شهرحى نيوه به يتى يه كه مى دووه هم ديڤرى «قوربانى تۆزى ريگه تم» كه ئەمه يه ده قه كه ي:

ئەى لوظفه كه ت خه فيبو هه وا خواه و هه مده مه!

ده بوو وشه ي «خواه» به ريتووسى كوردى «خواه» بنووسريت چونكه ئەم شكله «ه» له برى فه تحه يه نهك دهنگى «ه». تۆ ده بى بنووسيت «ئەللاه» نهك «ئەللاه».

وشه ي «لوظف» يش به م جوړه واتاى لينك دراوه ته وه: ئەى ئەو بايه ي كه نه وازش و دلدا نه وه ت، يا خود ناسكيت، په نهانه و كه س پي نازانى. من ده ليم مه به س له «لطف» هه م نه وازشته و هه م زيده ناسكى كه چا و نايي نى نهك كه س پي نازانى چونكه له م باره دا لوظفه كه به نه بوو ده بيت: مرؤ هه ستى شنه ي با ده كات هه رچه ند ناش بينريت. له ئەده بيات و زانستى كۆندا هه وا به مادده به كي «لطيف» حيساب كراوه.

له ئاست نيوه ديڤرى يه كه مى به يتى سيهه م «لاپه ره 177 ي شهرحه كه» كه ئەمه ده قى به يته كه يه:

هه م هه م عه نانى ئاهم و، هه م هه م ريكابى ئەشك

ره حمى به م ئاه و ئەشكه بكه، هه سته بن قو صوور

شهرحه كه ده لى «كه خانوى سه برم رووخا... هيجم بو نه مايه وه ئەوه نه بى هه ميشه پى به پي ئاخ هه لكيشان و فرميسك رشتن برؤم...».

به لاي منه وه باستر ئەوه يه بگوتري: هه م هه مجله وى ئاخم و هه م هه مر كيفى فرميسك... چونكه نالى له گهّل ئاخ و فرميسك سه فه رى نه كر دووه هه تا وشه ي «برؤم» جى بيتته وه. له «هه مجله وى ئاخ و هه مر كيفى فرميسك» سه راحت نييه «رؤبيستن» بگه يه نيت، ده شى بدر يتته وه به هاو رپي هه ست و شعور له گهّل «بادى خوش مروور» دا. ده شبوو وشه كانى «هه م عه نان، هه م ريكاب» به سه ر يه كه وه، «هه معه نان، هه مر يكاب» بنووسرين مادهم شهر حده ر كه رتى «هه م» ي له نزيك وشه ي دوا خو يه وه نووسيوه ئيتر بو پييه وه نه نووسيت. تۆ كه نووسيت «زور دار» جودا ده بى له «زور دار».

له لاپه ره 179، نيوه به يتى سه رووى لاپه ره، تييدا هاتوو «رؤشنى». هه لبه ت نالى و كه سانى كي نوسخه يان له ديوانى گرتو ته وه هه موويان «رؤشنى» يان نووسيوه به لام بيگومان نالى و نوسخه نووسانيش «ره وشه نى» يان مه به ست بووه ته نانه ت زور به ي خه لفى ئيستاش هه ر ده لين «ره وشه ن». به هه مووى چه ند سالى كه «ره وشه ن به ده ر خان» كوچى دوايى كر دووه، كه س نه يده گوت «رؤش خان». وشه ي «بلوور» يش له كو تايى نيوه به يتى

دواييدا دهبوو «به‌لوور» بنووسریت چونکه خهلق وه‌های ده‌لیت و نالیس بیگومان «به‌لوور» ی مه‌به‌ست بووه که وشه که له ئەصلدا «به‌لوور»ه.

هەر له لاپه‌ره 179 دا شهرحی ئەم به‌یته هه‌یه:

یا عه‌کسی ئاسمانه له ئاوینه‌دا که‌وا
ئەستیره‌کانی رابکشین وه‌ک شیهایی نوور

وشه‌ی «شه‌هاب» له دیوانه‌که‌دا هاتوو ه من به «شیهاب» م نووسی: له قورتاندا «شه‌هاب ئاقب» هاتوو به که‌سری ده‌نگی «ش». ئەو شهرحه‌ی دیوانه‌که و ئەوه‌ی مامۆستای سه‌جادی بۆی چوون نیشانیان نه‌پیکاوه. له شهرحه‌که‌دا ده‌لی:

«واته: سه‌رچنار کانیو نییه، ئاوینه‌یه که دانراوه، دیمه‌نی ئاسمانی به ئەستیره‌کانیه‌وه تیا دیاره. [4] به‌لام چونکه وینه‌ی ئەستیره‌کان له ئاوه‌که‌دا ئەجوولینه‌وه [5]، وک راکشابن و دریز کشابن وایه و، له‌وه‌دا له‌وه ده‌که‌ن که له ئەستیره‌ی عاده‌تی بچن و، وه‌ک ئەو ئەستیره‌یان لی دئ که به دوا‌ی شه‌یتانه بۆ ئاسمان رۆیشتوو‌ه‌کاندا ده‌کشین».

مامۆستا عه‌لاه‌ده‌دینیش هەر بۆ ئەم واتایه‌ چوو.

نالی له‌م به‌یته‌دا ته‌پکه‌یه‌کی سه‌یری بۆ ئوده‌با ناوه‌ته‌وه. به‌لی، نالی ئەو واتایه‌ی شهرحی دیوانه‌که‌ی له دل و مه‌به‌ستدا بووه که ئەده‌بدۆستانی پیوه‌ی بزرووقینه‌وه به‌لام به نه‌ختیک قوولبوونه‌وه ده‌رده‌که‌وی، ئە‌گه‌ر مه‌به‌ستی به‌یته‌که ئەوه بی بگوتری: «ئەستیره‌کان رابکشین وه‌ک شیهایی نوور» ئەوسا به‌یته‌که وه‌های لی دئ که گوتبیتی «ئەستیره‌کان رابکشین وه‌ک ئەستیره‌کان» چونکه «شیهایی نوور» خۆی ئەو ئەستیره‌یه که راده‌کشیت.

راستی واتای به‌یته‌که ئەمه‌یه: وشه‌ی «ئەستیره‌کانی» ده‌شی کۆی «ئەستیره» بی که ده‌زانین، یاخود ده‌بی بزانی، «ئەستیره» جو‌ره‌ه‌وزی ئاوه، هه‌له‌ندری بۆ ئەوه‌ی ئاوی که‌م تیدا کوبیتته‌وه، شیناووردی پی ئاو بدریت. ئە‌گه‌ر وشه‌که که‌رت بکه‌یت به «ئەستیره - کانی» ئەوسا دوو واتای جمرانه ده‌ست ده‌که‌وی، یه‌کیان ئەوه‌یه: ئەستیره‌کانی سه‌رچنار «حه‌وزه ئاوه‌کانی سه‌رچنار» راده‌کیشن وه‌ک شیهایی نوور و هەر ده‌لی ئاوینه‌یه ئاسمان عه‌کس ده‌کاته‌وه. دووه‌میان: ئەستیره، کانی «حه‌وزه‌ئاو-کانی» رابکشین وه‌ک شیهایی نوور...

چی له شهرحی دیوانه‌که و له کتبه‌که‌ی مامۆستا عه‌لاه‌ده‌دین و له قسه‌ی ئەده‌بدۆستان هاتوو هه‌مووی سیبه‌ری واتای راستینه‌ی به‌یته‌که‌ن و پیا‌نه‌وه ده‌وله‌مه‌ندتر بووه و نالی خۆی سازی داوه.

4 - ورده به‌رده‌کانی بنی ئاوه‌که جیگه‌ی ئەستیره‌کان ده‌گر نه‌وه له شوبه‌اندنا.

5 - مه‌به‌ست ئەوه‌یه که ئاوه‌که به‌سه‌ر ورده به‌رده‌کانا ئه‌روا، وا دیته پینش چاو بجوولینه‌وه و بکشین.

له لاپهړه 180 بهیتی دووهه م که ټمه دهقیه تی به ریټووسی شهرحه که:

دهموت دوچاوی خومه ټه گهر «به کره جو» بی ټه شک
نه بوايه تیژ و بی ټه مەر و گهرم و سویر و سوور

له شهرحدا «به کره جو» به (متنازع فیه) داندراوه له نیوان «دهم وت» و «نه بوايه» دا یه عنی ههر دووکیان ټه و به کره جو یه بو خوی راده کیښیت. خوینهرانی ټم سهردهمه به درهنگه وه له م جوړه فهنده رادین، رهنگه ههر رانه یه ن... من قسم هه یه دهر باره ی ټم تنازوعه به لام به دنگ نایم چونکه دریتڅایینه، ههر ټه وهنده ده لیم ټه گهر له جیاتی «نه بوايه» وشه ی «ببوايه» هاتبایه ټه وسا وشه کانی «تیژ، بی ټه مەر، گهرم، سویر و سوور» ده بوونه «متنازع فیه» له نیوان فرمیسی چاوی نالی و جوگه ی به کره جو دا.

بهیتی یه که می لاپهړه 181 که ټمه دهقیه تی به پیټی نووسینی شهرحه که:

داخل نه بی به عه نه بری سارایی «خاک و خول»
هه تا نه که ی به خاکی «سوله یمانی» یا عوبوور

وشه ی «هه تا» له نیوه به یت دووهه م کیښی زده ده کات. یا ده بی بگوتری «هه تا» یا «هه رتا». من به زوری «هه رتا» م بیستوه و زوریش له باره هه م له لایه ن دروستی کیښه وه و هه م له لایه ن ټیکسووکی وشه که وه. ټیکستی «چن» و «ک» «حه تا» ی په سهند کردوه که له لایه ن کیښه وه ده ست ده دات به لام زهق خوی دهنوتی چونکه به یته که تنها وشه یه کی عهره بی تیدایه ټه ویش «عبوور» که قافیه داخوازی کردوه. «هه رتا» شیرنتر و ئاشناتره.

بهیتی دووهه می لاپهړه 182 که ټمه یه:

شامی هه موو نه هار و، فصوولی هه موو به هار
توژی هه موو عه بیر و، بوخاری هه موو بوخوور

شهرحه که بو ټه وه چوه که له نیوان «توژ و عه بیر» و «بوخار و بوخوور» طباق هه یه وه ک که له به یتیکی پیشووتر طباق هه بوو که نیوان «ماء و نار» هه رچهند شهرحه که له بهر دریتڅی رافه کردنی به یته که خوی له لایه نی «محسنا ت» نه گه یاندوه. هه رچهند کتیبی سهر به بابه تی «محسنا ت» م لا نیه دابزانم چون وه صفی «طباق» ده کات به لام به ههستی فیطری وا ده زانم له کو بونه وه ی دراوسیه تی دووشتی دژ به یه کتر «طباق» په یدا ده بی به مه رچیک دژایه تیه که ههر بمینتی: هه رچی به یته که ی نالیه طباقه که ی به تال کردو ته وه. به وه دا که توژی به عه بیر و بوخاری به بوخوور داناوه. تو که به یه کیکت گوت: دروی تو له راستیژی خهلق مه ردانه تره... درو که له وه دهرده چیت خاوه نه که ی عه بیدار بکات.

بهی تی لاپه ره 183 ئەمه دهقیه تی له شهرحه کهدا:

شاریکه عدل و گهرمه، له جینگیکه خوش و نهرم
بۆ دهقی چاوهزاره دهلین شاری شارهزووور

ئنجا دهلی: شاریکه به داد یاخود شاریکه تهخت و گهرمه... هتد. چهندی بمهوی بۆم نالوی «گهرم» بۆ مهدهح به کار بیت له ئاست ئاواپی، ههر ئاواپیه ک بیت، چ جای سلیمانی که ئەگەر گهرم بوواپه لپی دهبوو به عیب. من نووسیومه دوای ئاواپی پیرمهه بهوسهر چیاپه ههموارهه، شاری سلیمانی له ههموو ئاوه دانیه کی کوردستانی عیراق لهبارتره له رووی خوشی و، تا رادهیه کیش فینکیهوه ئنجا کراوهپیهوه.

لهو تیکستانه به پهراویز له شهرحه کهدا هیمایان بۆ کراوه تهنها «کم» له جیاتی «گهرم» وشهی «کههرم» ی به کارهیتاوه. بهلام کیشه کهی ناتهواوه، ئەمهش دهقه کهیه تی:

«شاریکه پر له عدل و کههرم، جیه کی خوش و بهزم».

بهحری قسه صیده که 14 برگه ییه. ئەمیان 16 برگه ییه ته نانهت «خوشی وو بهزم» که پنداویستی کیشه کهیه ئەگەر بشکریته «خوشی و بهزم» دیسانه وه 15 برگه ی لی دهمینیتته وه. بهلای منه وه دهپی بلین:

«شاریکی عدل و کههرم، جینگیکی خوش و نهرم».

ئیتر دهشی «له جینگایی» - «له جینگایی» په سه ند بکریت، خۆم «له جینگایی» هه لده بزیرم چونکه دهنگ ده داته وه له گه ل «شاریکی» ئەگینا «له جینگایی» م هه لده بزارد. ده زانم له رووی جیناسه وه «گهرم» و «نهرم» هاوکیشن به لام له رووی واتای سه ره له بهری بهیته که وه به زهره ده گهریت جگه له وهی که «عدل» و «کههرم» خزمترن به یه کدی نه ک «عدل» و «گهرم» که هیچ ئاشنایی نییه له نیوانیاندا.

به ههمه حال، که متمانه پهیدا نهپی له هه لاواردنی یه کیک لهو تیکستانه دهپی ههموویان بخریته روو، بگره ئەگەر هی تازهش پهیدا بوو ههر دهپی قبوول بکری به لام ناشی «گهرم» بۆ سلیمانی به مهدهح بروات. سازده و پازده برگه ییه کهش ئەگەر نه کریتته چوارده برگه هی سه لماندن نییه، به لام له بهر نرخه بنه ره تییه کهی وشهی «کههرم» تیدا به سه ره ههموواندا زاله و لیمان داوا ده کات ئوستادانه بیگونجینین.

له لاپه ره 184 دا بهی تی یه کهم:

ئه هلیکی وای هه یه که ههموو ئه هلی دانشن
ههم ناظیمی عوقوودن و ههم ناظیری ئومووور

شهرحه که سووکیکی لپی بۆته وه: له ناظیمی عوقوود ههر لایه نی ماهاه رتهی شاعیرانی لی وه رگرتوو که وه کوو ملوانکهی مرواری شاعر دهه ونه وه و له ناظیری ئوموووریش ههر ئه وه دهلی که خه لقه که کاری دنیا ییش

رادپه پښتن. ناظیمی عوقود جگه له ملوانکه هونینه وه لایه نی ئیداری و ئابووریش به خوږه وه ده گری چونکه «عقد» هه موو مامله تی کرین و فروشتن، تا ده گاته «عقد الزواج» و کریگرته یی... و... هتد ده گریته وه. که «ناظم» خه لقی شاری سلیمانی بن نه ک به ږمه کی به لکوو به مه هاره ته وه ئه و کارانه رادپه پښتن. «ناظیری ئوموور» یش لایه نی ئیداره و ئاسایش ده گریته وه که ئه وسه وه زیر پیی ده گوترا «ناظر» به و پینه هه مرؤیه ی له سلیمانی هه بی کارامه یی وه زیرکی تیدایه... هه ر تازه له به یتیکی پیشووتردا خه لقه که یان ولاته که و شاره که به عدل ناوی ناوی هات ویرای که ره م.

له به یتی دووه می لاپه ره 184:

سه یرئ بکه له به رد و له داری مه حله لکان
ده وری بده به پرسش و ته فیتش و خوار و ژوور

ده بوو بنووسری «... به پرسش و ته فیتشی خوار و ژوور». ږه نکه نالی «ی» به دوا «ته فیتش» دا نه نووسی بی وه ک فارسه کان نه یان ده نووسی، جا ئه گه ر ئه و ده قه ی بی «ی» په سه ند بکری ده بی وه ها بنووسری «... به پرسش و ته فیتش، خوار و ژوور» که لیره دا «خوار و ژوور» ده بنه وه به ئاولکاری «ظرف» بو «ده وری، پرسش و ته فیتش» وه ک که بلئی: «ولات گه رام، سه رله به ر».

له لاپه ره 186 شه رحه که «ته فریقه یی شوړش و نوشوور» ی په سه ند کردووه، به لام پیمان نالی «و» ی عه طفی نیوان «شوړش» و «نوشوور» چ ږولیکی بینیه له و جودا کردنه وه ی «شوړش» له «نوشوور» و چو ن «شوړش» سه ربه خو و «نوشوور» یش سه ربه خو په یدان که ده زانین «نوشوور» زیندووبوونه وه ی مردووانه دوا ی به رپابوونی قیامه ت، شتیکیش نییه له و حاله ته دا زاراه ی «شوړش» ی بو به کار هات بیت. شه رحه که ده لی: نوشوور ږوژی قیامه ته که هه موو زیندووان ئه مرن. که چی هه موو مردوو زیندوو ده بنه وه. ئه گه ر «نوشوور» حاله تی مردنی هه موان بیت ته فریقه و شوړشی لی په یدا نابیت. ده بی نیوه به یته که وه ها بیت:

یاخود بووه به ته فریقه یی شوړشی نوشوور

هه ر له و لاپه ره یه دا شه رحه که «ئه نجومی قوبوور» («انجم قبور» به نووسینی عه ربه ی) ی داناوه به کوی وشه ی «نه جم» («نجم» به واتای کوی ئه ستیره یانی ئه ستیران). دیاره «قبور» یش کوی قه بره... به یته که ئه مه ده قیه تی:

«سه یوان» نه ظیری گونبه دی که یوانه سه بز و صاف

یاخو بووه به دائیره یی ئه نجومی قوبوور؟

شه رحه که وه های داناوه ئه ستیره ی «که یوان» (زوحه ل) که ده رده که وئ ئه ستیره ی تر خو نانویتن... ئه مه له حه قیه تی لاداوه: دوو ئه ستیره ی زوهره و موشته ری هه میسه له زوحه ل گه وره تر خو ده نویتن، ئه ستیره ی «مریخ» یش به 11 یان 12 سال جاریک زور له ئه رز نزیک ده بیته وه و له موشته ری گه وره تر دیته به رچاو

به لآم وابزانم ناگاته زوهره. گونبه دى كه يوان شورتهى به ستووه كه ده لآين «ئه يوانى كه يوان» ئيتر له بهر هر سه به بيك بيت كه من نايزانم و نه شم پرسيوه له باره يه وه.

وشه ي «ئه نجوم - آنجم» يش هم كو ي «نجم» به واتاى ئه ستيره و هم كو ي «نجم» به واتاى دارى وه ك به لآووك و تيرؤى، ده به خشى. ليتره دا «ئه نجوم» به م واتا يه دارى كورت و باريك مناسي «سهوز و صاف» دي ت، به عاده تيش قه برستان زؤرو كه م دارى لى ده روي ت. ده شگونجى قه بره كان به پرى له سه ر گردى سه يوانى «نه ظير» ي گونبه د كه يوان وه ك ئاسمان خو ي بنوي تى به و شيوه يه ي شهرحه كه بو ي چو وه.

له لاپه ره 191 وشه ي «دهس به ندي يانه» كه بو «سه ر و ناره وه ن» هاتو وه به وه صف، جگه له وه ي شهرحه كه ده لآى: «وه ك لاوانى هه لپه ر كيكه ر ده ستيان گرتو وه دين و ده چن» حاله تيكى تريس بو ته و دره ختانه راده گه يه نى كه «به ندى - حه بس» بوونه، واته به ندره كراو: چونكه به زهويه وه به ندى هاتو و چؤ كه شيان ته وه يه كه با ده يانه يني ت و ده يانبات.

هه ر جاره له خو يندنه وه ي ته م به يته ي وا ده ورى هه ل دي ين و ته مه ده قيه تى به پى رينو وسى شهرحه كه:

دهس به ندي يانه دين و ده چن سه رو و ناره وه ن
يا حه لقه يانه صؤ فيى ملخوار و مه نده بو ور؟

وه صفي كى كه ساره ته ر بو په ر ژينى با غچه يه كى سي حرچن كر دو وه له ميش كمدا ده زرين گيته وه. وه صفه كه م له ته رجمه ي عه ره بى به م شيوه يه دي تو وه: «وكان السياج حركة خضراء كبيرة مسمرة أو موجة بحر تجمدت لحظة انتشارها». نالى، وه ك بلي ي، سه ري كى له دوا رؤ ژ خوار كر دي ته وه و ته م «دهس به ندي يانه...» ي به ديارى بو بليمه تى وه ك ساره ته ر به جى هي شتي بيت... وه ي كاشكى ساره ته ر ته م وي نه كيشيه ي نالى بديتايه يان خير خوازيكى ته م رؤ ژ گاره زه ينى ئوده با ي ئيمرؤ ي فه ره نسه ي به لايه وه بادا بايه وه...

هه ر له لاپه ره ي 191، به يتى دو وه م كه ته مه ده قيه تى:

مه يلى بكه له سه بزه دره ختاني مه دره سه:
ئه وراقيان موقه دديمه يى شينه يا نه سوور؟

واتايه كى وردى زي ده هونه راوبى نالى تي دايه، شهرحه كه بو ي نه چو وه. چى لي تره دا روونى ده كه مه وه له و شهرحه دا، وابزانم لاي كه سى ديكه ش، نييه. له ده سته واژه ي «موقه دديمه يى شينه يان نه سوور» دا هه ر يه كيك له «شين»، «سوور» دو و واتاى لي كتر جو دا ي هه يه كه به دوا «ئه وراق» دا دين و وه صفى ده كه ن. وشه ي «شين» به واتاى رهنگى شين مناسي گه لا و گيا و دره خته وه ك كه ده گو ترى: شينا يى، شينا وورد، دره ختى شين. هه ميسان شين به واتاى تازيه و خه فه تبارى دي ت و ده گو ترى: «شين و شه پور». وشه ي «سوور» يش به واتاى رهنگى سوور كه مناسي سووره لگه رانى په لكى داره له پايزدا. واتاى دو وه م «سوور» يش شادى و كه يفه: حاجى قادر ده لآى: «ته ماعى سوورى نه بى كه س له ژير چادري شين». وشه ي «سووران» ش كه سه ره ك عه شيره ت يا خود برا گه و ره ي ده سه لاتدار له ماره برانه ي بووك وه ري ده گرت ده كاتوه مزه ي شادى. «چارشه نيه سوورى» ش ته و سه يران و چوونه ده ري ته هلى شارى وه ك هه ولي تر و كه ر كووك كه زؤريان

تورکیزمان بوون له رۆژی چارشهمۆی بههاراندا دهیانکرد، بوو به زاراو. ئنجا ئه گهر له وشه ی «شین» سهوزایی درهخت و گیاوگول مه بهست بچ «سوور» ده بیته ده می گه لاریزانی پاییز. ئه گهر له «شین» تازی مه بهست بی «سوور» ده بیته کیف و شادی... ده بی بشلیم «موقه ددی می شین» له به رانه ر سوور هه لگه رانی گه لای ده مه و پاییزدا ده بیته هیمما بو ده ره به هار.

لاپه ره 196، ئه مه به یته:

زارم وه کو هیلال و نه حیفم وه کو خه یال!
ئایا ده کهومه زار و به دلدا ده کهم خوطوور؟!

به لای رای منه وه به شیکی مه تانهت و ورده کاری له ده ست داوه: ده بوو له جیاتی «هیلال» وشه ی «خیلال» هه لیزیریت که بووشکه ی ددان کۆلینه وه یه. به ر له هه موو شتیک ده زانین وشه ی «نه حیف - به واتای له ر، لاواز» له گه ل بووشکه ده لئی جمرانه ن. ئه گهر له جیاتی «نه حیف» وشه ی «خه فیف» هاتبایه باشر له گه ل «خه یال» ده گونجا. «خیلال» پر به پیستی واتا و داخوایی «ئایا ده کهومه زار» ه له نیوه به یی دووه مه دا چونکه تا که سوودی مرۆ له خیلال ئه وه یه ده که ویته زار بو ددان کۆلینه وه. ئنجا «خیلال» و «هیلال» هاوتاهه نگ و یه ککیشن له چه ژی موسیقای شیعردا ته واو شیرنن. که «خیلال» بو «زار» بیت ده مینیتته وه «هیلال» بو واتای «به دلدا ده کهم خوطوور». له به یته که دا «هیلال» وه صف کراوه به «زار» که بیینی و سستیش راده گه یه نی. له ری فه نی «استخدام» ه وه بو «خیلال» رۆیشت که واتای «ده م» له واتا کانی «زار» مناسی «خیلال» ه. ئه م جاره هه م له واتای «زه عیفی و سستی» ی وشه که وه و هه م له شکلی هیلالی باریک و خه میده و هه م له تیکرای واتای دلبرویتی به یته که وه جی خۆیه تی نالی پرسیت: ئایا به دلدا ده کا خوطوور؟ هیلایش یه کیکه له جورمه ئاسمانییه کانی نیگاراکیش که له سه روونی مانگدا به ده ر ده که ویت و خه یالچه سپ ده بی.

له به یی دووه می لاپه ره 197 یه ک تیینی هه یه له وه دا که شه رحه که به و لایه دا نه چوه که زاراو ی «مه صلحه ت ته وه ققوفه» کتیبگروه و ئه وانه ی «ویفی ئی مامی غه زالی» پیره وی ده که ن به کاری ده هینن له خوتنده وه ی به سه ره ات و به خت، ته نانه ت له مونساه به یه کدا مه رحووم مه لا راجی سالی 1947 حیسابیکی کتیبگرتنه وه و «ویفی» بو لیک دامه وه بو به رژه وه ندیکی ئه و ده مه م (که ئاشکرام نه کرد بۆ) گو تی: مه صلحه ت له ته وه ققوفدایه. گو تم: ئه ی چ ده لئی له ئاست هه لیک دووه می وه ک هینه که ی ئیستا؟ سه رله نو ی راما له کتیه که و گو تی: مه صلحه تی ئه وسات کۆسپی له پیشدا نییه. هه ردوو قسه ی گه یشتنه جی...

خوتنه ر وانه زانی من کابرایه کی جنۆ کاویم: مه جلیسه که مان گهرم و گوریک کرمانجانه بوو له دینی پینازوک، مه لا راجیش بولبولی مه جلیسه که بوو، له هه موو بابه تیکه وه ده داوین، یه ک له و بابه تانه فال و به خت و تالع. چه ند که سانیک کتیبیان پیگرتنه وه منیش بی ئه وه ی پشت به ستم به چه ندوچۆنی وه لامه کانی، وه ک پلاری کویری، پرسه که م پی کرد، بابلین ریکه وت بوو یان هه ر جوړیک بوو کتیه که راستی خوتنده وه.

با ئه وه ش بلیم: سیر ئولیشه ر لۆج، زانای مه زنی ئینگلیز له ده می گه نجایه تی ره سیوی پیشینییه کی ئافره ته قه ره جیک له ئیلحاده وه ی هینایه سه ر باوه ر به غه یب، مه به سستیش له غه یب به هه شت و جه هه ننه م نییه به لکوو ئه و هه ست و سۆزه ی زیده په نامی ده روونه که زور جارن راست ده رده چیت و پیوه ندییه کی به فیزی و کیمیا و فه له که وه... نییه.

غەزەلى «سەلىلى ھىجرەت»، لاپەرە 201، لە بار تەبىياتى من، بۇ نالى كورت دەھىنى ھەرچەند ناوناو ھەناسەى باغى نالى تىدا ھەست پى دەكرى بەتايبەتى كە نيوەبەيتى يەكەمى دىرەشيعرى پىنجەم لەم دەقەدا:

دل موشەببەك بوو لەبەر ئىشان و نىشانى موژەت
ئىشى چاۋ بو بۆيە ھىند گريام و خویتی كەوتە سەر

ھەر خۆيەتى لە بەيتى يەكەمى لاپەرە 576 دا ھاتوۋە:

دل موشەببەك بوو لەبەر ئىشانى نىشانى موژەت
ھەيفە قوربان! ئاخىر ئەم نىشانەيى شانى ھەيە

ھاتنى نيوەدېرە شيعر لە دوو غەزەلدا دەشى ھى خاۋەنى ھەردوو غەزەل بىت و رېشى تى دەچى شاعىرىكى لەخۇرازى بۇ بەلگەى لېھاتوۋىيى خۇى بەيت و نيوەبەيتى چىروپى غەيرى خۇى خستىتە شيعرى خۆيەو. بە عادت شاعىر لە حالىكدا بىھوئى دىرېك و نيوەدېرېك دووبارە بکاتەو لېى چاۋەرۋان دەكرى ھەولى دووھەم جارى ھى ھەول جار بەجى بەھىلتەو دەنا دەبىتە خۇ سوو كىردن. لىرەدا ديارە بەيتەكەى لاپەرە 576 بە مەودا لە بەيتى لاپەرە 202 پىش كەوتتەو. بەراستى سەرلەبەرى غەزەلى دووھەم ھەمان مەودا لە سەرلەبەرى غەزەلى لاپەرە 202 تىپەرېو. بىگومان ئەمەى يەكەم شوپىتېى غەزەلى دواترى ھەلگرتتەو كە دەبىن، وپراى ئەم نيوەبەيتەى خوازرايەو، بە زۆرى دەورى گريان و دل و چاۋ ھەلدېت وەك غەزەلى دووھەم. بە ھەمەحال من قەناعەتى خۇم دەدەبىم بى ئەو ھى بەلگەى كۆنكرىتېم بە دەستەو بىت. وەك دەشزانىن غەزەلى ئەوتتۇ كەوتتە دىۋانى نالىيەو، بە ھىچ پىۋانەيەك لە نالى ناۋەشيتتەو، تەنانت غەزەلى «ئەو سىلسىلە ۋا مىشكى خەتا نىۋى براۋە» كە لەۋانە نىيە پى بگوترى لاۋاز، نىسبەتى ۋەلاى «كەيفى» دەدرىت و لە دەستىۋوساندا بۇ ئەو ھىساب كراۋە، دوورىش نابىنم رايە كە راست بى، بگرە دەيسەلمىنم... قسەم زۆرن لىرەدا لى دەبىرەو.

ھەرچۇنىك بىت دەبوو نيوەبەيت، واتە ھى لاپەرە 202 و لاپەرە 576 يەك جۆرە دەقيان ھەبى، چۇنكە ئەو ھىندە جوداۋازىيە لە دەقەكانيان خزمەتى ھىچ مەبەسىكى نەكردوۋە. دەشى بلىم غەزەلى لاپەرە 201، 202 و 203 شەرىكى نىۋان چاۋ و دل دەگىرېتتەو، شەرحەكەش باسى كىردوۋە، ئەمما پىۋىستە بگوترى ئەم جۆرە شەرەم بىستوۋە، لە دوو گۆرانى مىصرى يەكىيان ھى كەلسوۋمە ئەو ھى ترىان ھى نەجات ەلى، سەرەتاي عومرى گۆرانىگوتنى: يەكەمىان «ان كىنت أسامح»، دووھەمىان «العین وقلبى» بە شىۋە ئاخواتنى بازارى نەك نەحوى.

لە بەيتى يەكەمى لاپەرە 204 «شەۋى بەھارى جوانى» دەبو «جەۋانى» بنووسرى چۇنكە بىگومان نالى و نووسەرانى سەردەمى ئەو كە نووسىۋانە «جوانى» مەبەسىان شىكل و شەمايل نەبوو بەلكو جىللى بوو لەو شوپتەندا كە مەسەلەى «جوانى» لە گۆرېدا نەبوو. ھەر وەك لە «كەمال» كەماليان مەبەس بوو ھەرۋەھاش لە «شەۋى بەھارى جوانى» جەۋانى مەتلەبە. حاجى قادرىش كە دەلى «پەرچەم و فىسى كەچى تۇ ئەى جوانى» ھەر كورې جىللى مەقسەد بوو. وشەى «پايز» لە نيوەدېرى دووھەمدا دەبى «پايز» بى ئەگەرنا شيعر كە لەنگ دەبى.

لە بەيتى دووھەمدا دەبى بنووسرى:

چ شهو چ رۆژی وها کورتی لههو و لهعبی میزاح

نەک «چ رۆژ» لەبەر کیشی بەیتە که چونکه له 15 برگهوه دهبیته 14 برگه. ئەگەر له کۆتایی بەیتە که برگه کهم بکات، ئەم بەحره ناشیوی وهک که بلیین «لههو و لهعبی ماح». له بهیتی دوواتردا وشه ی «تهقصیر» ئەم کاره ی کردوو، لهوانه یه «تهقصیر» وهیا «کهچه شیر» وهیا «دهمه تیر»... بی و برگه کان بکاته وه 15 برگه. قهصیده ی «النهر المتجمد» ی «میخائیل نهعمه» بهیتەکانی هه لده گرن له 20 برگه تا 16 برگه بن. ئەو وشه یه ی «پایز» له کۆتایی بهیتە ی ئەم بەحره دهست نادات ده بیته «پاییز» بی ته نانهت له قسه کردنیشدا ناشی بگوتری «پایز» مه گەر به یارمه تی وشه یه کی تر به دوایدا بیته وهک: پایزه کات... حیکایه تی ته فعیله و برگه ی به حری شیعری عه ره بی درێژخایینه و له گه ل فۆنه تیک تیکه ل ده بیته... و هتد. ده قی بهیتە که ئەمه یه:

چ شهو چ رۆژ؟ وها کورتی لههو و لهعب و میزاح
که هه ردو وهک یه که چوون به نه غمه یی به م و زیر

له شه رحدا «یه که چوون» به «یه ک ئەچوون» لیک دراوه ته وه و راستیشی بو چوو به لام شتیکی گرن گ هه یه لهو یه که چوونیه دا شه رح نه دراوه. ده زانین له سالدا دوو جار ان شهو و رۆژ ده بنه دوا زده سه عاتی به لام دیسانه وه یه که چوونیه که په یدا یه له وه دا که شهو و رۆژ به نۆره کورت و درێژ ده بنه وه و پیکه لپیکن. له لایه ن «نه غمه ی به م و زیر» وه که یه کیان دهنگی به رز و ئەوی دیکه یان دهنگی نزمه دیسان یه که چوونیه که لهو نۆره کردنه ی کورت بوون و درێژ بوونی شهو و رۆژ په یدا ده بیته وه: جار یکیان رۆژ به م و شهو زیره، جاری دووه م شهو به م و رۆژ زیره.⁶

له بهیتی سه هه می لاپه ره 206 وشه ی «سوجه» هانووه و له لاپه ره 207 دووباره بوته وه. راستی وشه که «سه جده» یه نەک «سوجه» سووره تیکی قورئانیشه ژماره 32 ی دراوه تی له نیوان دوو سووره تی «لقمان» و «الاحزاب» دا.

له ئاست شه رحی بهیتی لاپه ره 207:

وهکو نه هاری به هاری درێژ و پایزی کورت
ئهمه ل گه لیک و طه ویل و، عه مه ل که میک و قه صیر

شه رحه که له فف و نه شری مور ه ته بی باس کردوو له نیوان دوو که رتی نیوه بهیتی یه که م و دوو که رتی نیوه بهیتی دوومدا، باشیشی پیکاه، به لام له شتیکی بیده نگه: هه رچی درێژی «نه هاری به هار» و کورتی

⁶ - یه که چوون: وه زنی بهیتە که راست ده کاته وه.

«نەھاری پاییز»ە سروشتییە و یەك «بعد»ی ھەیە ئەویش مەودا و مەسافە. ئەمما «ئەمەل» و «عەمەل» كە لە نالییەو ھەلەدەقولن، جگە لە «طەویل» پۆزایی «گەلیك» و جگە لە «قەصیر» پۆزایی «كەمیک» یشی لەگەڵدايە. لێرەدا نالی پتر خۆ دەشكینیتەو ھەو لەو ھەو سروشت بۆی قەراردادە کردوو. زیدە مەھارەتی نالی لەم نوكتەيەدايە.

بەیتی یەكەمی لاپەرە 208:

غوباری ئەو شەو و رۆژەن ماش و برنج
كە تیکەلن شەبەھی صوبح و شام و شیر و قیر

شەرح دراوھ كە چۆن رډیتی ماش و برنج «... مووی رەش و سپیی تیا تیکەل بوو ھەك تیکەلی «بەیان» و «ئێوارە» واتە شەو و رۆژ و، لەیەكەو نزیكی «شیر» و «قیر» كە بە دیمەن تەنھا تیپكیان لە یەك جیايە و لە راستیشدا یەككیان سپی و ئەویان رەشە». راستییەكە، نالی نەھاتوو «لە یەكەو نزیكی شیر و قیر» باس بكات بەلكو مەبەسیەتی تیکەلبوونی شیر و قیر ھەك تیکەلبوونی شەو و رۆژ رەنگ بەدەنەو ھەك رەنگی رډیتی ماش و برنج، مەسەلەكەش ھیندە ئاشكرايە بە دوا كەوتنی ناوی.

لەو شەرحە ی بۆ بەیتی دووھەمی لاپەرە 208 دراوھ، ناارام: نازانین «ھەموو موو» و «لەسەر» و «مۆنەووەر» ئایا چۆناوچۆنی نووسراون چونكە لە سەردەمی نالی «ھەمو» ھەر «ھمو» دەنووسرا ئنجا ئەگەر «مو»ی بە دوا دا ھاتیبت بیئە «ھومو» ئایا «ھوم»ی عەرەبی پەیدا دەكات یان نا؟ «لەسەر» كە «لە سر» بنووسری بە ج مەعلوم «لە سیرر، سر» مەتلەب نییە؟ كئ دەلی «مۆنەووەر» كە «منور» بنووسریت نایئە «مۆنەوویر»؟ خولاسە پشت بەو خویندنەو ھەو ھاو ن تیکستەكان بۆی چوون نابەستری و مانای بەیتەكە ھەزەحمەت دەكەوئ. چەند بەیتەكە ی تری ئەو قەصیدە یە بایی دلنایی خوینەر نیشانیان پیناوە. شەرحەكە «سپی نەذیر»ی لئ قبوول دەكەم بە ھەدیەیی گرانبەھا.

قەصیدە توركییەكە دەمینیتەو ھە بۆ تیوھرامان: بەیتی یەكەمی لە لاپەرە 217 و بەیتی دووھەمی لاپەرە 218 قافیەكە یان وشە «یر»ە بە واتای جیگە. «یر»ی یەكەم وشە «نیجە»ی پیش كەوتوو. ھەك بزانی ئەم وشە یە بە واتای «چۆن» دیت نەك «چەند» ھەك لە شەرحەكە دا بۆی چوو، ئنجا نەشمییستوو وشەكە لە وتویژی ئەدیبا نەدا بەكار ھاتیبت. ئەمە دەلیم زۆریش ئاگاداری سەرو بەری ئاخوتنی توركی نیم. بەلام لە ئاست دیری سێھەمی لاپەرە 218 دا یەك تیبنیم ھە یە، بەیتەكە ھەھا رۆشتوو:

عكس زولفك قدحی دیدە ی گریانمە

نشئە ی سنبل تر، شیوہ ی نیلوفری وار

من وای بۆ دەچم كە لەوانە یە وشە «قدح» بە ئەسل «قزح» بوویت چونكە قوزح رەنگینە لەگەل سونبولی تەر و نەیلوو فەری چاوی بە فرمیسك دەگونجی.

دەشبوو قەصیدەكە بە یەك جۆرە ریتووس بیئ نەك «شیوہ»ی لەتەك «سنبل تر» و «نشئە»ی ھەرەمەیی بنووسرین. ئنجا «زولفك» كۆنە ریتووسی توركی بەكار ھیناوە كە بە «زولفن» دەخویند ریتەو.

بهیته تورکیه که ی لاپه ره 219:

نفس ساعت گیبی ایشلر سه گریاد ایله طاعتدر
بر انک قورمه سی پیریولنه احیای ساعتدر

له واتای «احیای ساعت» دوو جوړ لیکدانه وه کراوه. یه کیان به معنای کات، واته: زیندوو کردنه وه ی شهوه به
تاعهت. دووه میان زیندوو کردنه وه ی سه عاته که خوئی. وایز انم واتای سیه می هه یه که «قیامت» راده گه یه نی
تاعه ته که دریز ده کاتوه هه تا ئه و روزه. له ئایه تی «ان الساعة آتیة لاریب فیها» و حدیثی «جئت والساعة
کھاتین» وشه که قیامت تی لی مه به سته. ئه و حقه شم هه یه بلیم، که له بهیته که دا چ هیمایه کی ئه و تو نه بی
وشه که بو شه و بباته وه مه گه ر عاده تی سلوکی شه وانه که له لاه ده زانین هه یه، مانا که ی «قیامت» حه و جه به
پارانوه نیبه بوئی تا قبول بکریت، وه ک مووی لووت به لمبوزی بهیته که وه ده نووسی.

له لاپه ره 221 بهیته یه که می غه زله که:

خاو و بی خاوی دو زولفی خاوم ئه ز
چاوه چاوی یه ک غه زاله چاوم ئه ز

به داخوه فاتیحی جوانه مرگ هیمای بو ئه و لیکدانه وه ی من روونم کرده وه بوئی، نه کرده وه، ری هی هه بوو
ئیشاره تیکی بو بکات وه ک بو لیکدانه وه که ی ماموستا شوکری کرده وه. ئه وه ی من بوئی چووم و له به رای ی ئه م
نووسینه دا باسم کرده وه ورده کاری و گه وه رچنی نالی دهرده خات، چی ده مینیتته وه له واتای ئاشکرای وشه کان
شتیکی عاده تی و جوانه.

بهیته سه ره تای لاپه ره 222:

ناری سینم گه ر نه بی، غه رقم ئه من
ئاوی چاوم گه ر نه بی، سووتاوم ئه ز

له شه رحه ر که دا راسته واتای وشه کان لیکدراوه ته وه. وایز انم له «چه پکیک له گولزاری نالی» یان له وتوویزدا
لایه نیکی گرنگی شرایه وه ی بهیته که م روون کردوته وه، ره نگه بو فاتیحیشم ده ور کردبیتته وه: ئه م بهیته یه کسه ر
له بهیته کی ته صه و فی عه ره بی وه ر گراوه ئه مه ده قیه تی:

فلولا زفیری اغرقتنی اد معی
ولولا دموعی احرقنتنی زفرتی

واشده زانم بهیته که هی «بوصیری» ی خاوه ن «بردیه وهمزیة» یه.

نالی له خواستنه وهی واتای ئه م بهیته دا مه هاره تیکی سهیری نوواندوه: که ده لئی «ناری سینهم گهر نه بی غه رقم» هوی غه رقبوونه که ت پئی نالی تا له نیوه بهیتی دووه همدا «ئاوی چاوم» دیت نوکته که ت بۆ تاشکرا ده کات. له م نیوه دیره ی دووه میشدا که ده لئی «سووتام نه ز» هوی سووتان دیار نییه، ده بی بچیته وه بۆ میصره عی یه که م وا له ویدا «ناری سینهم» ی بۆ ساز داویت: ئه م هینانوبردنه ی نیگا و زهینی خوینته ره له بهرو دوا ی بهیته که بۆ وه دهسته پینانی ته وای واتا که ی هه ره له شاسواری وه کوو نالی ده وه شیتته وه، سه یریش له وه دایه که ئه م سیحر کارییه نه ک هیچی زیادی تی نه چوو به لکوو به لی گل دانه وه و شاردنه وه و خاموشی بلیمه تی و مه هاره ته که و جوانی بهیته که ساز بووه. هه رچی بهیته که ی بو صیرییه له هه ره نیوه بهیتدا هوی دیارده که ی به دهسته وه داوه وه ک بلی نیوه بهیته کان خو یانیا ن به تال کردۆته وه له چا و ئه وه ی نالی کردوویه تی.

له ئاست بهیتی دووه می لاپه ره 222:

غه یری زولفی تو که رسته ی عومر مه
دهست له «مافیها» ی زه مان بریاوم نه ز

شه رحه که ده لئی: ئه گه ره زولفی یار نه بی، که هه ناسه هه ناسه ی عومری شاعیر به یه که وه ئه به سته ی، هه ره هه ناسه یه کی بگری دوا هه ناسه ئه بی و، په یوه ندی به شتیکی تره وه نابی به دوا ی ئه وه دا بی. من وه های بۆ ناچم: نالی ده لئی زولفه که ی یار رسته ی عومر مه، عومریش زه مانه و له گه ل رۆژانی ته مه نی هاو جینسه که شه و و رۆژیش هه ره زه مانن. جگه له مه: ده کرا بگوتری لیدانی دلّی به و رسته یه به ستره وه، هه ره نه بی لیدانی دلّ و خوینته که و ده ماره کان هه مووی به شیکی وجودی شاعیرن که چی بای هه ناسه لاوه کییه و ناویشی نه هاتوه یاخود، خوردرتری بکه ی نه وه، زولفه که ش له بهیته که دا نه له راوه ته وه هه تا تارمایی با بیته خه یالمان. له مانه هه موو تییه ره که ی ن: نالی به ئیصراره وه سووره له سه ره هیندی که له هه موو دنیا غه یری عومره که ی که بریتییه له زه مان شتیکی دیکه ی مه به ست نییه ئه ویش له قودسیه تی ئه و زولفه یه که ئه جزای عومری به یه که وه ده به سته وه. لیره دا تیبنییه کی گرنگ هه یه واتا که خه سته ره ده کاته وه: نالی زه مانه و عومر و رسته ی زولفی وه ها تیک به ستوه و لیکي گری داو ن که موحتاجی فکری هه ناسه نه مینی وه ک ئه وه ی که هه ناسه رابگریت بۆ چه ند ده قیقه زولفه که پیوه ندی رسته و عومره که به رده وام ده کات، هه ره زولفه که برا عومره که ده بری. که دیمان هه ناسه برا و عومر به رده وام بوو. خولاسه و بیگومان نالی بۆ ده وامه ی عومری چاوی بریوه ته زولف، له وه به ولاره «مافیهای زه مان» ی مه به ست نییه.

له باره ی «مافیها» ی زه مانه وه که شه رحه که ده لئی، ده بوو «مافی» بی چونکه زه مان نیره نه ک می، گله ییم له و تیبنییه ی شه رحه که نییه هه رچه ند دلّم دا بین نه بوه به سه لماندنی سه هووی نالی له ئاست نیری و مییی زه مانه وه، به لام خۆم لی که ره ده کرد هه تا ئه مرۆکه، ریکه وتی 1996/3/17، که به نووسینه که ی خۆمدا ده هاتمه وه بۆ راستکردنه وه ی هه له یه کی کردیتم، له هیکره شه به نگی واتایه ک به زه ینمدا هات ئه و گرفته ی دهره وانده وه. نالی که ده لئی «دهست له مافیهای زه مان» وشه ی دهست ده کاته مه رجه عی راناوی «ها» ی مینی که له عه ره بیدا «ید - دهست» مییه. ئه و «ما» یه به «اسم موصول» ده ناسری و ئه و شتانه ده گریته وه له ناو دهستی نالیدان، هه مووی هی زه مانن، واته هه ره شتیکی سه ره به زه مان بی و پیوه ندییه کی، هه ره چۆنیک بی، به نالییه وه هه بی، نالی دهستی خوی بریوه له و شتانه. ئنجا که دهستی نالی برا له زه مانه، هه ره ده مینیته وه زولفه که ی

يار که رښته‌ی عومريه‌تی. بهو پيښه عومري نالی به زه‌مانه‌وه به‌ند نيه، هر رښته‌ی زولفه‌که به‌رده‌وامی کردووه و ده‌یکات، چ کاتیک رښته‌که پسا نالی به مردوو حيسابه.

له ناست به‌یتی کوټایي غه‌زه‌له‌که له لاپه‌ره 223:

ټه‌ی ره‌فيقان! صوحبه‌تی «نالی» مه‌که‌ن
بوچ؟ که من له‌ورا وه‌کوو به‌دناوم ټه‌ز

خوژی تیکستی دیکه‌ی ټه‌م به‌يته‌ش له ده‌ستدا ده‌بوو: من دیتوومه «گه‌لی به‌دناوم ټه‌ز» هاتووه. جگه له‌م وشه‌یه هی دیکه‌شم دیتووه جودا له‌م تیکسته به‌لام نایه‌ته‌وه بیرم، ټه‌مما ده‌زانم «له‌ورا» ی تیدا نه‌بوه. ټه‌م «له‌ورا» یه له نیوان فه‌قیاندا. کاتی دهرس وه‌یا موناقه‌شه، ده‌بیسترا نه‌ک به واتای «لی‌ره‌دا» به‌لکوو به واتای «چونکی». راستیه‌که‌ی نیوه‌به‌یتی دووه‌م جیي متمانه نیوه و ناقولایشه، موسیقای شیعری تیدا نیوه. «که من له‌ورا وه‌کوو» به‌هیچ پیوانه‌یه‌ک له قه‌به‌ل نالی، بگره چ شاعیریکی دامه‌زراو، ناکریت. هر نه‌بایه «بوچ که له‌ورا من وه‌کوو به‌دناوم ټه‌ز» کمیکی ناقولاییه‌که‌ی لاده‌برد، هرچه‌ند هاتنی «من» له‌گه‌ل «ټه‌ز» بو هه‌لنانی یه‌ک جومله له‌گه‌پی مندال ده‌کات که‌ه‌زی چوویتته «ټه‌ز». «وه‌کوو به‌دناو» هو‌ی نه‌سیحه‌ته‌که‌ی بیټیز کردووه چونکه «وه‌کوو» بو ته‌شبهه‌ ده‌ستووری «قاعده‌ التثبیه نقصان مایحکی» له به‌دناوییه‌که‌ی داده‌شکیني. ټه‌م به‌يته به‌هیچ جوړیک و له‌هیچ روویکه‌وه که‌لکی شیعری پیوه نیوه.

له به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره 224:

هه‌ی که‌ریکم، بوو چ په‌یکه‌ر؟...

شهرحه‌که ده‌لی: «چو په‌یکه‌ر...» راسته به واتای «وه‌ک په‌یکه‌ر»، هه‌موو نوسخه‌کان چ په‌یکه‌ریان نووسیوه و به‌هه‌له‌دا چوون. که‌چی شهرحه‌که له سه‌هوودایه چونکه «چ په‌یکه‌ر» رازی نیوه ټه‌و که‌ره وه‌ک په‌یکه‌ر بی، ده‌یه‌وی په‌یکه‌ریکی سه‌رسوره‌ین و ده‌گه‌من و بیمانه‌ند بیت، وه‌ک که ده‌لی، چ بلیمه‌تیک!! چ نازداریک!! چ ټافره‌تیک!!

به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره 225 که ټه‌مه ده‌قیه‌تی له کتیبه‌که‌دا

بن زگ و جه‌به‌ت سپی، کلک ټیستر و دامه‌ن سیا
یه‌ککه تاز و، سی بر و، دوو باد و، شه‌ش دانگ و دريژ

به‌لای منه‌وه له ټیکرای تیکسته‌کانی دامه‌نی لاپه‌ره‌که به‌يته‌که به‌م شکله راست دهرده‌چی:

بن زک و جه‌به‌ت سپی، کلک و سه‌ر و دامه‌ن سیا
یه‌ککه تاز و، دوو بر و سی باد و شه‌ش دانگ و دريژ

«کلک ئیستر» له بهیتی سینهمی لاپه‌ره که هاتوو، ناشی له مه‌ودای وه‌ها کورتدا دوو جارن بگوتریته‌وه. ئەو ژمارانه‌ش «یه‌ک، دوو، سێ و شەش» به‌ دوا یه‌کترا بێن نه‌ک «یه‌ک، سێ، دوو...».

له بهیتی یه‌که‌می لاپه‌ره 226 «لاکین بێ کرپژ» دووره له زه‌وقی شاعیرانی کورد، هه‌ر نه‌با «لێکین» بووا یه‌ وه‌ک حاجی قادر ده‌لی: «نه‌زه‌ربازن وه‌لێکین دوور به‌ دووری». به‌لام بێگومان «ئه‌مما بێ کرپژ» له‌ بارت‌ره، وه‌ک له‌ هه‌ندێ تیکستدا هاتوو.

به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره 238:

ئه‌ی دل! خه‌راجی حاصلی ظو‌لماتی به‌حر و به‌ر
میراتی ئیعتیبار له‌ فرزه‌ندی فه‌یله‌قووس

شه‌رحه‌ که «فرزه‌ندی فه‌یله‌قووس» ی به‌ ئه‌سکه‌نده‌ری مه‌که‌دۆنی لێک داوه‌ته‌وه: وا ده‌زانم مه‌به‌ستی ئه‌سکه‌نده‌ری زولقه‌رنه‌ینی ناو کتیبی ئه‌سکه‌نده‌رنامه‌یه‌ که‌ گۆیا هه‌موو دنیا ی گرتوو به‌ تاریک و رووناکیه‌وه. ده‌شلی: «ئه‌وه‌ی بۆ بنیاده‌م ده‌مینیته‌وه‌ ته‌نها ئه‌و میراته‌یه‌ که‌ له‌ پیشینان بۆمان ماوه‌ته‌وه...» وه‌ک بۆی ده‌چم مه‌به‌سی نالی ئه‌وه‌یه‌ که‌ «ئیعتیبار» واته‌ عیبه‌ت و په‌ند وه‌رگرتن له‌ جیهانگیری ئه‌سکه‌نده‌ر ته‌نها میراتیکه‌ بۆمان ماوه‌ته‌وه، هه‌رچی «خه‌راجی حاصلی ظو‌لماتی به‌حر و به‌ر» هه‌یه‌ له‌وه‌ی زولقه‌رنه‌ین وه‌ری گرتوو له‌و عیبه‌ته‌ به‌ولاوه‌ هه‌چی نه‌ماوه‌ و نامینی.

له‌ لاپه‌ره 247 به‌یتی کۆتایی غه‌زه‌له‌ که‌ ئه‌مه‌یه‌:

یا گه‌داییکه‌ غه‌نی، یا پادشاهیکه‌ فه‌قیر
له‌م دووه‌ خالی نییه‌ «نالی» له‌ رووی هه‌ددی وه‌سه‌ط

شه‌رحه‌ که‌ وه‌های بۆچوو که‌ نالی خۆی به‌ «گه‌دای غه‌نی» داناوه‌ هه‌رچه‌ند پاته‌ویات ده‌ری نه‌بریه‌وه‌ گۆیا به‌یته‌ که‌ راده‌گه‌یه‌نی که‌ نالی یا ده‌بی خۆ به‌ ده‌سه‌لاتداره‌وه‌ هه‌لنه‌واسی و هه‌ژاری مالی دنیا بێ به‌لام له‌ ده‌رووندا ساماندار بێ، یان ده‌بی خۆی سووک و بێسه‌نگ بکات تا کوو له‌ باره‌ی ژیا‌نی ماددی‌ه‌وه‌ وه‌ک پاشا بژی‌ت. ئەم شه‌رحه‌ عه‌کسی مه‌به‌س و واتای به‌یته‌که‌یه‌، چونکه‌ گه‌دای غه‌نی ده‌کاته‌وه‌ بێ سه‌روه‌تی دنیا‌یی و ده‌وله‌مندی دڵ و ده‌روون. پاشای فه‌قیریش ده‌کاته‌وه‌ ده‌وله‌مندی دڵ و ده‌روون و ده‌سته‌تال له‌ مالی دنیا: گه‌دای غه‌نی و پاشای فه‌قیر بیکه‌لێکن چونکه‌ گه‌دا فه‌قیره‌ و غه‌نی پاشایه‌.

له‌ به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره 248 وشه‌ی «مه‌حال» نووسراوه. وا ده‌زانم «مه‌حال» به‌ «موحال» ده‌نوسری‌ت. له‌ به‌یت دووه‌مه‌دا:

مه‌عنا‌یی نوور و ظو‌لمه‌ت و نه‌شری حه‌یات و مه‌وت
بوو، روو و زو‌لف و روژی و یصال و شه‌وی فیراق

شەرحە كە بەیتە كەى لە قەبەل پێوهندی نالی خۆى و خۆشهویسته كەى كرددووه... راستییە كەى، واتای بەیتە كە تیکرای خەلق و جیهانی بەرین دەگریتهوه كە نالیشى بەرده كەوێت. نوكتەیه كى زیدە گورەش لە دەقە كەدا شرایهوهیه: هەرچی «رۆو» و «زولف» هەتەها «نور» و «ظولمەت» دەگرەنەوه. هەرچی «رۆژی و یصال» و «شەوی فیراق» هەرلەبەری نور و ظولمەت و نەشری حەیات و مەوت دەگرەنەوه: رۆژی و یصال كە نەشری حەیاتە لە هەمان كاتدا نووره. شەوی فیراق كە «مەوت» هەویش لە هەمان كاتدا ظولمەتە. سیرپى ئەم گرنگیەش لەوهدایه كە و یصال جگە لە دیتنى یار لەزەتى گورەترى تیدایە كە گەیانده جی ئارەزۆیه، شەوی فیراقیش جگە لە تاریكایی، مەرگیشى پێوهیه كە دووركەوتنەوهیه لە یار. دەستەواژەى «نەشری حەیات و مەوت» دەشێ وشەى «نەشر» هەر بۆ حەیات ئیضا فە بکریت كە واتای ژیانەوهى مردووان لە رۆژی قیامەت رادەگەیهنى. هەرچی «مەوت» هە بى نەشر ئەداى مەبەست دەكات.

لە بەرایى بەیتە كە وشەى «بوو» بێجێیه، «وەك» لەبارە. ناشزانم چۆن لە نووسینی كۆندا فەرقى ئیوان «بوو» و «بۆ» كراوه تا لەو شەرحەدا تیکستی جودایان بۆ سازدات.

بەیتى سێهەمی لاپەرە 249، نیوه دێرى یەكەمى نووسراوه:

شیرینیو، لە تالیو ترشی عیتابی روت

وشەى «عیتاب» لە گەل واتای ئاشكرای بەیتە كە چ پێوهندیە كى نییه. لە شەرحدا بە زۆرەملی جیگەیه كى لەق و تەسكى بۆ سازداوه گۆیا یار لە خۆیدا شیرینە بەلام بە هۆى ئەو هەموو گلەیی و بناشته تال و ترشەوه كە ئەیکەیت... هتد هەموو غەزەلە كە عیتابێك و ترشییه ك و تالییه كى تیدا نەهاتوو... لە بەیتى كى دوواتردا دەلی:

ئەى میهرى میهرەبان...

من بە عومری خۆم هەر «خولاصه روت» م خویندۆتەوه و لە تیکستی دەستخەتدا وەهام دیتوو. هینانی دانەبى سماقیش بە وەجھى «مفارقة» هاتوو و بەیتە كەى شیرنتر كرددووه.

شەرحە كە وشەى «ناوچاو» هیناوه لە كۆتایی شەرحى بەیتە كەدا بە واتای «جەبب» یاخود هەرنەبى كەوتۆتە ئاست شویتى جەبب لە بەیتە كەدا. پێشتر نەمیستوو «ناوچاو» «جەبب» بیت: دەگوترى «ناوچەوان» كە كورتكراوهى «ناوچاوان». شەرحە كە دەلی «خالە كەى بە ناوچاویشتەوهیه وەك دەنكى ترشەسماق دیتە پیش چاو». ئەگەر «ناوچاو» «فى العین - داخل العین» بیت هەر ببیلە هەیه وەك دانە بیت... لە دەمى ئەم نووسینەدا دەنگم بە كەس راناگات پرسى پى بكەم لە بارەى واتای «ناوچاو» هوه. خویتەر سەرپشكە...

لە بەیتى سەرەتای لاپەرە 250 وشەى «تەسبیح» هاتوو: بێگومان نالی نانوسیت و ناشیهوئ بنووسیت و نەشى توانیوه بنووسیت «تەسبیح» چونكە ئەوسا ئیملای ئیستا كە پەیدا نەبوو بوو. شوبهە نییه لەوهدا كە نالی و هەموو نووسەران «تەسبیح» یان نووسیوه و هەرچی ئەدیبه مەبەسى «تەسبیح» بووه نەك «تەسبیح».

لە بەیتى دووهەمدا كە «محاق» بە مانگی شەوی 30 دانداوه كە دەرناكەوێت، نەختیک كورتى هیناوه چونكە مانگی عەرەبى 29 و 30 رۆژى هەیه. واش دەبى لە سەرەتای مانگدا لەبەر تۆز یان هەر مانگە كە نادیتى، دەشنى مانگی 29 شەوی ببیتە 28 رۆژى، ئەمەش كاری خۆدزینەوهیه لە زانست بۆ وشكە ئیمان. لە ئاست «بامى بامداد» و نیوه بەیتى دووهەمى دێرەشعەرە كە لە لاپەرە 250 هاتوو كە ئەمە دەقیهەتى لە كتیبه كەدا:

ئەي مېھرى مېھرەبان وەرە سەر بامى بامىداد
دا مەھرۋان بىن بە ھىلالى شەۋى مىھاق

شەرحە كە دەلى: نالى كە «سەربان» دەكا بە «مضاف الیە» لە رېي «ى» ئىضافەۋە بۇ بامىداد، ئەو بامىدادەي
كردوۋە بە شتىكى ماددى كە لە كاتىھەۋە گۆرپوھ بۇ جىگە، كاتىش ماددە نىيە.

دەبى بلىم، من دلنیا نىم لەۋەدا نالى «بامى بامىداد»ى نووسىيىت چونكە بە زۆرى ئەو «ى»ەي ئىضافە لە
شېۋە نووسىنى فارسىئامىز نەدەنووسرا. ئنجا ئەگەر بشسەلمىنن «بامى» نووسراۋە تەگەرەي گەرەتر دىتە پىش
چونكە كە «بام» (واتە: بان)ى راستەقىنە نەبو، ھەر كات ھەبو، ئەو مېھرى مېھرەبانە لەسەر چى راۋەستى و
بەرزىتتەۋە ھەتا مەھرۋان بى نوور بكات... دەشیا بگوترى لە دەستەۋاژەي «بام بامداد» دا مەعنای ئىضافە
پەيدايە، ئەو ماددەبەت و ناماددەبەت سېھرى ئەسلەۋاتان و زىدە جوانىيەك لە بەیتە كەدا پىك دەھىتتە.

تېبىنىم لەۋەندەدا ناۋەستى، يەكىكى گرنگتر ماۋە بىلىم، شەرحە كە دەلى: «ئەي يارى روومەت ۋەك خۆر و، بە
بەزەبى! لە ئاسۆ ھەل بى و وەرە سەربانى سبەنن، تا ھەرچى جوانى تر ھەن لە تاۋ جوانى تۆ ھەموۋىان خۆيان
بشارنەۋە، ۋەك مانگى رۆزى سى مانگ بارىك و بېھىز بىن» (مانگى مىھاق نە بارىك و نە بېھىز دەبى چونكە
دىار ناكەۋى).

ئەم واتايە لە تەك راستىنەي واتاي بەیتەكە، ۋەك من بۆي دەچم، زۆر كورت دەھىتتە: نالى دەلى ئەي يار...
سبەنى وەرە سەربان ھەتا ھەموو ئەو جوانانەي روۋيان ۋەك مانگە بىن بە ھىلالى شەۋى مىھاق. «ھىلال» لە
شەۋى مىھاقدا نادىترى. لە نموونەدا دەلىم: كە گوتت «مروپەكى ئازاد كۆت و زنجىر كرا» ئازادىيەكەي لەناۋ
دەچىت ھەرچەند مروكە خۆي ھەر ماۋە. ھىلالەكەي شەۋى پىشۋوش ھەر ماۋە بەلام نوورى نەماۋە، نادىترى.
نالى لەم بەیتەدا ۋا رادەنوۋىتتە كە دەر كەۋتنى يار لە بامداددا ۋەھاي پرشنگ دايەۋە كە نوورى بەيانىشى شارەدەۋە
خستىيە رىزى شەۋ. ديارە «ماھروو» لە بارى ۋەھادا دەجاران و سەد جارانىش نوورىان پىۋە نامىنى و دەبنە
ھىلالى مىھاق... كەم ۋەھا دەبى موبالغەي ئەدىبانەي دلپەسەند بگاتە ئەم رادەيە. ھەرچەند جىي لەبارىش نىيە
بۇ شتىكى ئەۋتۆبى سەر بە موبالغە، بەلام نىيەتى سوودگەياندن بە زەبىنى خۆتەر لىم خۆش دەھىتتە ئەم
شاكارەي «تصوف» كە لە شكلا موبالغە و لە سلوۋكى تصوفدا بە حەقىقەت دەروات:

يەك جورعە مەي ئەز حەرىفى مەستەت برەسەد

صەد چاشنەي دەمى ئەلەستەت برەسەد

ئىن جام نىھادەئەند دەر تاقي بولەند

پا بەر سەر خويش نىھ كە دەستەت برەسەد

واتە: يەك قومە شەراب لە دەستى ھاۋبادەي مەستەۋە پىت بگات، صەد تامى دەمى ئەلەستەت پى دەگا. ئەم
جامەيان لە رەفى بلىندا داناۋە. دەبى پى لەسەر كەللەي خۆت دابنىت ھەتا دەستەت پى بگات. «دەمى
ئەلەست» ئەو دەمەيە كە خوا لە خەلقەندەي خۆي پرسى: «ألست برىكم؟» ھەلبەت ئىمانى ئەو دەمە كە
ئىمانى دىتتە نەك بىستن و سەرگورشتە ئەۋپەرى ئىمانە كەچى شاعىرى صوفى ھاۋپەيمانىي لەگەل رابەردا
پەسەندتر دەكات، صەد جارانىش پەسەندتر.

من وهها دهزائم مه بهستی له وه دایه که رووبه رووبوونی خوا ده شه تیکی وهها ده خاته دل و ویزدانی بینهر به بهریه وه نامینتی له ززهت بهریت: ههرچی رابه ره ده شتگه یه نئ به پله ی خودایه تی و له ززه تیشیت پی ده به خشی. مه بهس له م چوارینه لایه نی موباله غه ی «پی له سهر که لله ت دابنی...» یه که موسته حیله، که چی موسته حیله که ش بوته مومکین له ری «حهریفی مه سته وه».

له بهیتی سهرووی لاپه ره 250:

صوفی له فهقر و فاقه وه کو فاقه فاقی دا
ته سبیحی دام و دانه یه، ریشی دوو فاقی فاق

شهرحه که ده لی: ته زیح که هی «صوفی» له و روه وه که باز نه یه وه کوو داو وابه و، ... من ده لیم ته زیح خوی بریتیه له دنکه کان و له داوه ی دنکه کانی پیوه ده کرین، به وه دا ته زیح که خوی ده بیته هوی گرتنی چوئله که، یان تهیری دیکه ی وه ک کهو، سوئسکه... راوچی داوه مووسکه ده نینه وه، به ده وریه وه دانه ی گهنم، جو په خش ده کن. ئەمه یان وه سیله یه کی راوی خهلقه. وه سیله ی دووه م ریشی صوفیه که به شکلی دوو فاقی ده بیته فاقه. ته نها یه ک دانه ی پیویسته که مه ل بوی بجیت، نالیش له «دام و دانه» خه مخوری ئەم لایه نه ی کردوو چونکه «دانه» ی هاویری «داو» که له قه به ل ته نها داوه که نه کراوه (ده بوو ئەم به یته پیش که ویته وه له بهیتی پیشووتر به لام هه لکه وت یان ریکه وت وه های هینا)، به که لکی فاقی ریشی صوفیش دیت. له ئاست بهیتی سه ره تایی لاپه ره 251 که ئەمه ده قیه تی:

«نالی» که سه دری مه سنه دی ته مکینی ته کیه بوو
بو تو بووه به ده ره ده ری کووچه وو سوقاق

شهرحه که له ورده کاریه ک بیئاگا بووه: وشه ی «ده ره ده ره» عاده تن بو که سیک ده گوتری له شاریکه وه بو شاریک، له ولاتیکه وه بو ولاتیک سوور بخوا. له م به یته دا نالی که به زاهیر خوی ده کاته گه ریده ی ئەم ده رگه بو ده رگه ی سوقاقان، مه به سیه تی یار بدوزیته وه، به ههر نهوعیک بی و بو ههر ماوه یه ک بیت چاوکی پی بکه ویت، ئەم مه عنایه راست ده رده چی ئەگه ر یار له مالی خویشی نه چوو بیته ده روه به مه رجیک نالی نه یدیتبی: ده رگه ی هه موو مالیک لی ده دات و چاوکی تیدا ده گیرئ به لکوو... خواوراستان... ریکه وت با پیشی بگوتری سوالکه ری ده ره ده ری کووچه و سوقاق.

بهیتی دووه می لاپه ره 251:

چییه گواره گوناھی، وا به نه سته ق
به گوی هه لئاوه سیوه، سهر موعه لله ق؟!!

که بوو به وه صفی قهید یان هر شتیک بی هه لده گری هه میشه بی و هه مه گیر بیت وه ک که ده لئی «مطلق الزمان»، «إطلاقاً»، «مطلقاً»... هتد. به مانایه قهیده که ده بیته هه میشه بی له پییدا چونکه چه ندیکی زولف شوربووه له پنی ئالاوه. به لام دیسانه وه نه بوته گری، واته ری هیج شتیک لئ نه به ستووه قهیدی مطلق له مه عنادا هه لده گری «مطلق القید» بی، قهیدی هه مه کات بیت.

له به یتی دووه هم، لاپه ره 253 که ئه مه ده قیه تی به پنی ری نووسی کتیه که:

که لیل و سوور و کول بوو چاوی تیژت
ئه وه نده پنی ده ریژی خوینی ناحه ق

وشه ی «که لیل» له به رانه ر وشه ی «تیژ» دا به ناچاری و له ری «ته داعی عکسی» یه وه ده بی «کلیل - که لیل» بی واته تیژی پیوه نامینی و وه ک تیغی کولی لئ دیت. وشه ی «کول» له نیوه دیری یه که م هاتووه به واتای نه خوشی «کولی» یه نه ک کولبوونی تیغه. ده گوتری «ذهن کلیل» واته زهینی نه بر، بیپرشت. له گه ل ئه مه شدا ویتیه مه عنا لیدانه وه ی شهرحه که که «کول» ی به نه بر داناهه جلوه ده به ستی.

به یتی کوتای بره شیعره که له لاپه ره 254 ئه مه ده قیه تی:

شوکر «نالی» سه ری خه صمت وه کوو گو
به خواری، نه ک به یاری، که وته بهر شق

شهرحه که وه های داناهه که مه به س له و خه صمه - دوژمنه - زولفی یاره که تی ئالاوه و ده ست و پنی به ستووه ... هتد (ده بی شهرحه که بخویند ریته وه).

راستییه که ی من له گه ل هیج وشه و شهرحیکی ئه و به یتیه نیم: هرچی به یتیکی ئه م غه زله زولفی تیدا هات بیت به مه دح و هه لده انه وه بووه، چ هیما و نیمچه رسته و راگه یان دینیک نییه زولفی وه ک خلخال و قهید و توق و ئالقه ی مار ببیته توپ و شقی تی هه لدریت.

به یتیه که بی ته ئویل ریسواکردنیک خه صمه که ئه گه ر نه شبی له پیوستدا پهیدا ده کری... ئه م غه زله له لای «وحده» ی مه عنای تیدا مه به ست نه بوه. له گواره وه بو روطه ب، بو زولف، چاوی کول و که لیل، سه ری خه صم واتا ئارایی کردووه و به شیکی هه ره به رچاوی شیعی فارسی و کوردی و زوربه ی ولاتانی خاوه ری موسلمان له م جوړه بوون.

له لاپه ره 255 به یتی یه که م:

ئه ی شوخی بی نیاز و گران ناز و غه مزه سووک؟
تیری موژه ت نیشانه یی دل کون ده کا به نووک

شهرحه که ی ریکه، به لام «بی نیاز» ی که لیک داوه ته وه «به که س محتاج نه بووی» و راستییه له م ته رزه جینگه یه دا واتایه کی دیکه ش ده به خشیت که «جی نیازی که سیش نیت» چونکه له خوین رانابینن ته ما له و هه موو جوانی و شوخی و ناز و فه تانییه بنین.

دلّم بۆ ئەوئەش دەچیت که نالی له دراوسینه تی دوو وشە ی «کون» و «نووک» - جاران نوک دەنوسرا -
تەپکە یەکی ناییتەو، وەک بلی، خۆرابی نییە هەر کامیکیان هەلگیریتەو ئەوئە تر دەر دەچیت... خەیاڵ دەگیرم
و بە شتیکیەو بەند نای.

له کۆتایی بەیتی دوو هەمی هەمان لاپەرە «سولووک» نوسراوه گۆیا وێرای شیخ سولووکیش بەستە ی که مەندی
زولفی یارە. «سولووک - سلوک بە نووسینی عەرەبی» ناوی واتایە نەک ماددە، ناشی و نابی بەستە ی هیچ
شتیک بیّت... راستییە که ی «سەلووک» ه که بە واتای «سالیک» دیت. شەرە که له کۆتاییدا دەلی: دەشی
وشە که سەلووک بی... دەبوو له سەرەتاوه «سولووک» رەت بکاتەو.
له بەیتی یە که می لاپەرە 256:

نەقدی دلّی که رائجی سەودایی تۆ نەبی،
مەغشوو و کهم عەیارە وو هەم قەلب و هەم چرووک

شەرە که نەقدی بە زیر لیکداوئەتەو، نەقد یا پارە یە یا رەخنە و نراندنە. وشە ی سەوداش که شەرە که
دەلی: «زیری دلّی که له بازاری خۆشەو یستی تۆدا نەروا و تۆ پەسەندی نە که ی ت و وەری نە گریت زیریکی
خاوی نییە» و له قەبەل مامەلە ی کرین و فرۆشتن کراو، واتایە کی دیکەشی هە یە که عیشقە. ئەم واتایە
نەقدە که دە کاتە خولیا و شەیدایی که ئەویش ئە گەر بە لای ئەو گرانازەو رەواجی نەبوو قەلب و چرووک
دەردەچیت. دەبی خۆینەر بزانی «نەقدی دلّی...» له هەر مەعنا یە کیانەو بۆی بچیت هەر دەبیتەو خولیا و
شیواوی و شەیدایی دل، بە مەجاز وەصفی «مەغشوو، کهم عەیار، قەلب، چرووک» ئاراستە ی نەقدینە ی
پارە ی کردووه که دەزانی دل پارە ی لزوم نییە و پیشی هەلناگیری!! نالی، نەقدی دلّ که خولیا و خەیاڵ و
عیشقە بۆ لای سەودای دەباتەو که ئەویش شتیکی دەروونییە، بەلام وەصفی مەغشوو و کهم عەیار... هتد که
هەمووی هی ماددە یە «له رپی ئیستیخدا مەو» به مل سەودای مامەلە ی کرین و فرۆشتن و به مل سەودای
عیشق و دلداریدا دەهینی... ماددە دەبیتە ناماددی و بە عە کسیشەو.
له لاپەرە 257:

دەستی چناری پروت و، سەری شاخ و، لیوی گول
رازانەو به خەلعتی دیبا وو به بەرگ و تووک

له شەرەدا «سەری شاخ» به لووتکی شاخ «چیا» لیک دراوئەتەو: وادەزانی لووتکە شاخ له نیوان «دەستی
چنار» و «لیوی گول» جی نییە و ناییتەو، مەبەسی له «شاخ» لکه دارە که دەگوتری شاخی درەخت، وشە که
فارسییە.

له لاپەرە 257، بەیتی دوو هەم:

دەس بەندیانە دین و دەچن سەرو و نارەوئە
صاحب کولاه و سایەوو بەرگن وە کوو مولووک

نیوه بهیتی یه که می به دهقی خوی له لاپه ره 191 هاتوو، له ویدا بهیتیکی «قربانی تۆزی ریگه تم» ه. وشه ی «صاحب» نادرسته چونکه بینگومان نالی «صاحب» ی نووسیوه و مه به سیشی «صاحب» بووه به رینووسی ئەم سهرده مه. «کولاه» ده بوو «کولاه» بیت چونکه «ه» له بری فه تحه ی عهره بییه نه ک دهنگی «ه» له کوردی.

له شهرحی بهیتی لاپه ره 258 «ئیجگار» هاتوو، راستییه که ی «ئیجگار- یه کجار» ه، ناشی بیژهی بازارپی ناوچه یی جینگه به وشه ی راست و دروست له ق بکات. شهرحه که خوی ته واو بیعه ییه. بهیتی دووه می لاپه ره 259 ئەمه دهقیه تی:

راییل و تار و، پۆی کولووی به فره، تابشار
با بای دهدات و ماسیی پییدا دی وه ک مه کووک

وشه ی «پییدا» نیوه بهیته که ی له لایه ن کیشه وه ته نه ل کردوو ده بوو «پیا» بنووسریت وه ک که نالی خوی له جیاتی «تیدا» هاتوو «تیا» ی به کار هیناوه:

په چه یی په رچه می و پرچی سیا
هر ده لئی مانگه شه وه کولمی تیا

هر هه مان «تیدا» یشی به کار هیناوه به پیی هه لگرتن و داخوازی کیش. له لاپه ره 181 ئەم بهیته هاتوو:

یه عنی ریاضی ره وضه که تیدا به چند ده می
موشکین ده بی به کاکولئی غیلمان و زولفی حوور

لیره شدا ده بوو «کاکول» نه ک «کاکول» بیت چونکه بیلزوم نه ختیک کیشی نیوه بهیته که ته نه ل ده بی... بهیتی سه ره تایی لاپه ره 260 که ئەمه دهقیه تی:

شه بنم که نه ظم و نه ثره له ئەوراقی غونچه دا
گۆیا بووه به زار و زوبان و ددان و پووک:

شهرحه که باشی بو نه چوو که وه های داناوه نالی له م بهیته و هی کوتایی بره شیعه که مه دحی شاعیرییه تی خوی پین کردوو. مه دحه که ی خوی له بهیتی کوتایی هاتوو که ده لی:

نالی عه جهب به قووته تی حکمه ت ئەدا ده کا
مه عنایی زور و گه وره به له فظی که م و بچووک

بهیتی یه که میان شاکاریکه له وانهی له زه حمه ت زه حمه تتره له وینه ی زیهنه وه برژیته قالبی وشه. نالی ده لی: شه بنم له ئەوراقی غونچه دا نه ظم و نه ثره. ده زانین ئاخاوتن یا نه ظمه یا نه ثر. که واته نالی جگه له صورته تی

شەبنمی سەرپەلکە گۆل دەیهوئ بە قسەشی بهینئ. ئەمجار کە نەظم و نەثر لە ئەوراقی غونچەدا چەسپ بوو لەو دەرچوو و تووێژی سادە بیت، نەخیر لە «وەرهق - کە واتای کاغەزی لی نووسین دەگەینئ» بوو بە نووسراو. نالی بەمەشدا واز ناهینئ: وشە «گۆیا» جگە لەو مەعناوەی لیتەو دیارە «ناطق» یش رادەگەینئ. نووسینە کە بوو بە «ناطق - قسە کەر» کە سیش ناتوانی لی نەسەلمینئ چونکە ئەو تە «بوو بە زار و زوبان و ددان و پووک» کە تیکرایان صورەتی غونچە شەبنم لی نیشتوووە کە دەکیشن. شەبنمی نەظم و نەثر هی ددانە کە ئەگەر پەخشانیش بی هەر جوانە. زار ئەو هیندە کراوێیە کە جینگە شەبنمی تیدا بۆتەو و لە شکلی تیکرای غونچە عەکسی داووتەو. زوبان تیزایی و هەینتەتی غونچە کە یە کە ئەگر غونچە نەبایە و شکۆفە با لە زمانی نەدەکرد. پووک ئەو هیندە پەر و پۆرگە یە کە پەرە نەپشکووتووە کانی لە خۆیدا گرتوو.

لە لاپەرە 261 بەیتی سەرەتای قەصیدە، کە ئەمە دەقیەتی:

بە هاوین جەستە خەستە دەردی گەرم
بە زستان دل شکستە بەردی سەرم

شەرحە کە شیوەی ئاشکرای وشە کانی کردوو بە واتای بەیتە کە و هەر ئەمەیشی لە پێشدا بوو، بەلام لە جیرانەتی «دل شکستە» و «بەردی سەرم» نالی بۆ ئەوەمان دەبات کە دلە کە بە «بەرد - حجر» شکستە بووی جگە لە «بەرد» بە واتای ساردیی زستانە، کە شکستە کە دەبیتە شکاوی حەقیقی نە کە هی داخوایی شیعەر. زستانی لە رەهیلی تەرزە و بەفر ئامرازی شکاندنی لە دەستایە.

لە لاپەرە 262 بەیتی یە کەم بەم دەقە:

لە قوربی «قاب قوسین» ی دو ئەبرۆت
منی «أدنی» چ دوور و دەربەدەر مام!

شەرحە کە لەو دا نیشانە پیکاو کە بەیتە کە ئیشارەت دەکا بۆ ئایەتی «ثم دنی فتدلی فکان قاب قوسین أو أدنی» بەلام بۆ ئەو نەچوو کە لە بەیتی دووهمی لاپەرە 261 دەلی:

لە هیلانە زەمیندا وە ک شتور مورغ
منی قودس ئاشیان بی بال و پەر مام

شەرحە کە «قودس ئاشیان» ی بە «هیلانە ئاسمان» لیک داووتەو و «راستی لیک داووتەو» بە هۆی ئەم «قاب قوسین» هەو «دوور و دەربەدەر» ما لە بەهەشت، لە ئاسمان. دەبوو شەرحە کە بلی «فکان قاب قوسین» و هەموو ئایەتە کە هی دەمی میعراجی پیغمبەرە کە لە خوا نزیك بۆتەو. بەلام نالی لیک نزیكبوونەو هی دوو ئەبرۆی یار، کە نارەزایی دەگەینئ، دەهینیتەو بە هۆی دووربوونەو هی لە بەهەشت لە حالیکدا چەند «أدنی - هەرە نزیك» بوو. «ئەدنا» ش جگە لە نزیكتر واتای «زیدە دەنی - هەرە سووک» دەگەینئ کە پەر بە پیستی دوورکەوتنەو هی لە ئاسمان، لە بەهەشت.

له بهیتی دووهه می لاپه ره 262 که ده لئی:

به لا گهردانی بالآت بم ته گهر چووم
فیدای هیندوویی خالت بم ته گهر مام

شهرحه که واتای ئەم بهیته ی له گه ل بهیتی دوواتر یه وه تیک بهستوه که ده لئی:

نه فەس هەر وا له ریدا دیت و نایی
له سهیر و مهیری ئەسبابی سه فەر مام

که تیکبهستن هه بی، مانعیش نییه له هه بوونیدا، جیی خوی بوو بهیتی پایی له پیشه وه بیت که باسی سه فهری
تیدایه و بیته پیشه کی بو چوون و نه چوون که له بهیته که ی پیشتردا هاتوه:

نه فەس هەر وا له ریدا دیت و نایی
له سهیر و مهیری ئەسبابی سه فەر مام
به لا گهردانی بالآت بم ته گهر چووم
فیدای هیندوویی خالت بم ته گهر مام

له «دیت و نایی» دا راده گه به نئی که مردن «به نه هاتنی نه فەس» شتیکی چاوه روانکراوه. به خۆراییش نییه نالی
له حالی چووندا خو ده کاته به لا گهردانی بالای یار و له حالی مانه وه دا ده بیته فیدای هیندووی خال: هه رچی
بالایه بزوتنه وه ی لی ته سه وور ده کری. هیندووی خال نابزویت. بالا و بزوتنه وه و هیندووی خال و مانه وه
مناسبی یه کترن.

بهیتی دووهه می لاپه ره 263:

ده میکه وا له سهر پییه ک ده سووتیم
له شهوقی تو به میثلی موم و، هه ر مام

ده بوو شهرحه که تیکستی «له شهوقی رووت» هه لبریت و له جیاتی «موم» - که ناشی نالی وه های
نووسیبت «مووم» بنووسیت. شهرحه که خوی له «موم» دا گوتوه تی ده شی «مووم» بی به واتای وه ک مووم:
(واته وه ک شه عرم) چونکه که وه ک موو بی له شهوقی روو باشر ده سووتیت که روونا که وه ک ناگر.

ته عبیری «له سهر پییه ک» جگه له وه ی بیئوقره یی به دهسته وه ده دات نالیش به ته وای ده کاته شه بییه موم
که مومیش له سهر پییه ک ده سووتی وه ک نالی. ده بی بشارنین، به شی زوری کورد له جیاتی «موم» ده لین
«مووم».

له ئاست بهیتی سهرهتای لاپهره 264 شهرحه که له دیاردهیه کی گرنگ و بهرچاو خاموشه، ئەمەش دەقیهتی:

وهه ره قوربان! به جان هه ره دوو برا بین
که تو بی ماهر و من بی پودەر⁷ مام

شهرحه که نههاتووہ ئیشارہت بدات بو ئەو راستییہ زلہی که وتووێژی نالی له م بهیتهدا له گهل که سیکه نیڕینه «برا بین!» ئە گەر مەبەسی مینە بایە دەیتوانی بلی: «وهه ره قوربان به جان خوشک و برا بین» ئەوسا سازدانیکی له رینی تهئویلی برایهتییه کی مەعنهوی بیدایکیی ئەو و بیباوکیی ئەم دەشیا. که دەشلی «به جان» پتر ری خوش دەکات بو تهئویلی ئەو خزمایهتییهی مانع له عیشقی نیوان خوشک و برا... به هه مه حال ئە گەر بیباوکیی خووی و بیدایکیی دلداره کهی به راست بزانی، دیاره نالی ئەم شیعرهی له دەمیکدا گوتووہ که له عومریکدا بووہ «بیباوکی» ی پیوه دیار بیت نهک له کاملهتی په نجا سالدیا. ده بی بهر له ئاواره بوونی ئەم شیعرهی گوتبی. به زاهیر ئە گەر له دەمی ریشی ماشورنجی گوتبی ده بی یاره کهشی له ته مەنی «بیدایکه تی» تیپه ری بیت. خو ناکری نالی له دووری ولاته ئەم ئاه و نزیاه بو بیدایکیی یاره کی بکات...

دیمه نه که بو زهینی خوینەر به جی ده هیلم له وهنده نه بی که ده شی بهیته که قبوول بکری به خه یالکی سهر به خووی شاعیر که پیوه ندایه تی به بهیته کانی بهر له خویه وه نه بی.

له لاپهره 264 موسته زادی «ئە ی تازه جهوان» هه ندی لیکدانه وه هه لده گری. نالی که ده لی: «ئە ی تازه جهوان! پیرم و ئوفتاده وو که وتووم» ته مە نیک راده گه یه نی زیده پیر... به وه دا دیاره چوونی بو مه دینه ئەو چوونه نییه که ئاواره بوونی هه وه ل جاری به ره و حیجاز رویی چونکه ئەوسا زوری ما بوو بو پیری. بیگومان چوونی ئەمجاره ی بو مه دینه له مه ککه وه بووه.

له لاپهره 299 سهرهتای قه صیده ی «ئە ی که رووزهردی مه دینه و رووسیاهی مه ککه خۆم!» هه یه. له شهر حدی وه های بو چووہ که نالی له کاتی مالآواییکردن له مه ککه، به ره و ئەسته نبۆل، ئەم بره شیعره ی گوتووہ. منیش عهینی باوهرم هه یه به لام له بهر ناوهینانی زیده پیری ناشی ئەو سه فه ره ی له ته مە نیکی مامناوه نجیدا کردییت. واده زانم هی ئەو ده مه یه که حاجی مه لا عه بدوللا، نالی له مه ککه دیتوو به پیری. با پیرم له 1289 نالی به جی هیشتووہ، ده بی له و ساله دا یا له سهرهتای سالی 1290 به ره و تورکیا چوو بییت و هه ره له ئەسته نبۆل سالی 1290 گیانی سپاردییت.

له میصره عی یه که می لاپهره 265:

تو یووسفی نه و حوسنی له سه ر میصری جینانی

وشه ی «جینان» له کوندا «جینان» دنوو سرا. شهرحه که بو «جینان - جنان» که کوی جهننه ته رویشتووہ. ده شی «جهنان - جنان» بخویندریته وه به واتای دل و دهر ووون که ئەمیان له رووی سوژی عیشقه وه یه.

⁷ - وابزانم «پدهر» راسته له جیاتی «پودەر».

شهرحه که وای بۆ چووہ ئەم قەصیدەییە موسستەزاد لە سەرەتاوە ڕووی لە پینگەمبەرە. هەرچەند بەلگەییەکی ڕەتکەرەوہ نییە دژی ئەم رایە بەلام دیسانەوہ هەڵدەگرێ لە سەرەتاوە سۆزی دەروون هەلڕێژی ڕوہو گەنجیکی خەیاڵی. شاعیرانی عەرەب لە کۆنەوہ سەرەتای شیعریان بە شینوہن بۆ کۆنەهەوار دەست پێ دەکرد. «بُصیري» لە «بردیة» پینشەکییەکی درێژی هەییە تا دەگاتە سکالا لەگەڵ پینگەمبەردا. نالیش دەشی وەهای کردیی، لە پینشەوہ بە سنی پارچە موسستەزاد ڕیی خۆش کردیی تا دەگاتە قوبیەیی مزگەوتی پینگەمبەر لە مەدینە کە ڕووی تی دەکات و دەلیت:

ئەي قوبیەیی طەییە کە دەلیی حوققەیی طیبی!
 مەئوایی حەیبیی!
 مسکینم و بۆ خاکی عەطرناکە کە هاتووم
 بەو بۆنەوہ هاتم

وشەیی «مسکین» دەبی «مسکین» بنووسری کە لەو سەردەمەدا ریتووسی ئەمرۆکە پەیدا نەبووبوو. لە شەرhcە کەدا «مسکین» ی بە فەلاحی بیزەوی لیک داوہتەوہ، ئەمەیش دوورە لە مەبەسی نالی و ناشی کینشەییەکی ئیمروکە هەییە لەسەر ملکیتەیی زەوی لە نیوان ئاغا و فەلاحدا بە دیاری بۆ بەر لە 120 سال ڕەوانە بکەین. «مسکین» دوو واتای هەییە «شەرhcە کەش بۆی چووہ» یەکیان هەژار، دووہەمیان مسکاوی کە دەکات مسکین. نیوہی دووہەمی ئەم پارچە موسستەزادە وشەکانی: مسکین، بۆ، عەطرناک «عیطرناک راستە»، بۆنە هەمووی هەر دەوری بین و بەرامە دەدەن.

لە لاپەرە 267: «قوربانی بیلام کە هیلالانە هەلاتووم» دەبوو لە جیاتیی «هیلالانە» نووسیبای «بیلالانە»: هەرچەند «هەلاتن» بۆ «هیلالانە» دەست دەدات لە هەمان کات بۆ «بیلالانە» ش دەست دەدات کە لە دەستی زولم هەلدەهات. زیدە هینزیکیی «بیلالانە» لەوہدایە کە بە ریتووسی عەرەبی، کە «بلال» عەرەبە و بە ریتووسی کوردی کۆن دەنووسرا «بلالانە» واتە وەک بیلال و «بلالانە» بی لانە دەگریتەوہ کە نالی خۆی دەر بە دەری بیلانە بوو.

لە موسستەزادی لاپەرە 270:

لەم خاکی دەری ڕەحمەتی بی زەحمەتە، «نالی»
 فیردەوسە مەئالی
 حاشا کە لەمیدا بیمە سائیلی مەحرووم
 هەرچەند لە عوصاتم

شەرhcە کە کە دەلی: «... من هەرچەندە گوناہباریش بم، هەرگیز لەم شویتەدا بیبەش نابم» بی ئەوہی ھۆی بیبەش نەبوون دیار بی، ئا لەمەدا کورتی هیناوە. ھۆی بیبەش نەبوون لە سەرەتاوە بەیان کراوە بە «لە ڕەحمەتی بی زەحمەت» ئەگەر عصیانەکی بە جەزا شوورابایەوہ نەدەبووہ «بی زەحمەت».

لە بەیتی یە کەمی لاپەرە 271 کە ئەمە دەقیەتی:

هنايى كردوو په نجهى به خويتاوى دلى زارم
ئهمه رهنكه شه هادهت بى كه كوشتهى دهستى دلدارم

شهرحه كه بو ټوه نه چوو ټايا به چيدا دياره كه كوشتهى ياره كه به تى! زور به سهيرى ئيسپاته كه وا له كوټايى
به يته كه دايه كه دهلى «كوشتهى دهستى دلدارم» چونكه وشه «دلدار» ته ركيبيكى ئيضافيه به واتاى
«خاوهنى دل» ټيتر كه دل خويتاوى بيت و خاوهنه كه شى دهستى خوى به خوين هنايى كرديت چ دميينيته وه
بو ئيسپاته كه؟ ټه گهر گوتباى «كوشتهى دهسته كه ي يارم» ئيسپاته كه نه ده ما.

له جياتى «ئهمه رهنكه شه هادهت بى» دهبوو «ئهمه رهنكى شه هادهت بى» نووسرابايه هم له بهر ټه وهى كه
شوبه ناهيلى وه ك كه «رهنكه» گومان دهبه خشى و هم خوښته كه سووره و رهنكه كه ي له شيعره كه دا دياره.

به يتي 272 كه دهلى:

عه جهب ټه ستيره شو هه لدخ له تاو خوسره وهى خاوه
به رووى توم ديده هه لئايى شو و روژ، گهرچى بيدارم

دبوو له جياتى «بيدارم» بنووسرى «بيدارم» چونكه وشه كه فارسويه و وهى ده لىن. كورده كه به عمومى
«بيدار» ده خوښته وه. ته نانهت حاجى قادر كه له مه دحى خودادا ده لى:

بى دار و بى ديارى، بيدار و پايه دارى

ټهم «بيدار» ده كه نه «بيدار».

شهرحى به يته كه مامناوه نجيبه، بگره نه ختيك به ره ژير تره: له وه دا كه ده لى: ټه ستيره كه تيشكيشى له روژ
وه رده گرى... هتد. راستيه كه ي چند ټه ستيره يه ك تيشك له روژ وه رده گرن و ته نها پينجيان له ئيمه وه به شو
ديار دهن، به پيى حهره كه ي ټه رز و ټه ستيره كان.

شهرحه كه وهى داناهه كه ټه ستيره ترسى له روژ نييه و كه روژ دياره ټه ستيره كان لى ده خون... و به
شه ويش كه ديار نييه جريوه جريويان ديت... ټهم بوچوونه له گه ل ده قى به يته كه له هيچ روويكه وه يه كتر
ناگر نه وه. نالى ده لى: سهيره ټه ستيره به شو هه لديت، دبوو له په روښى دهر نه كه وتنى روژ هه لئايه ن. كه چى
چاوى من له به رانبر رووى تودا هه لئايه ت هه رچند به شو و به روژ هه ر به خه به رم.

نالى له م به يته دا به هونهرى «استخدام» هه له اتن و هه لئنه اتن جوړه ك «مغالطة» ي ټه ديپانه ي زيده ناسك
ده كات كه ده مانخاته گله يى له ټه ستيره به وه دا كه شه وان هه لدتن و په روښى روژيان نييه كه په نهانه له
حاليكدا چاوه كانى نالى هه رگيز له رووى يار هه لئايه ن. ناكريته وه، نه شو، نه روژ... هتد، كه چى حه قيقه تى حالى
ټه ستيره ټه وه يه كه به روژ هه ر يه كجاره كى نه بوو دهن چ جايى هه له اتن و هه لئنه اتن. چاوى نالى له راستيدا
قه رزداره له ئاست نه مانى ټه ستيره ي رووه روژ چونكه هه ر نه بى چاوه كه هه يه و له هه يه تى ياره كه ي هه لئايه ن
بيبين. ټه گهر ټه ستيره زمانى هه بايه ده يگوت: چند سهيره نالى شو و روژ هه ميشه كات له رووى ياردا له

جياتى سرانەۋەي وجودى، تەنھا چاۋەكان لىك دەنى.

حىكمەت و ھىزى شاعىرىيەتى نالى لەم بەيتەدا تەقلەي بە ھەموو قىياسىكى عادەتى لىداۋە كە ھاتوۋە ھوكمى دادگاھ بە تەبرىەي تاۋنبار و تاۋانبار كوردنى بىتاۋان دەرەدە چوئىتت و ھوكمەكەش بە راست و دادپەرۋەر ۋەردە گىرى.

لە لاپەرە 278 بەيتە كە بەم دەقە ھاتوۋە:

رەنگ و ئەئەرى شۆرشى لەعلى نەمە كىنە
ئەم ئەشكە كە بەم سوورىيو سوپرىيە دەرپىژم

لە شەرحدا دەربراوۋە كە نىۋەي دوۋھەمى بەيتە كە كىشى نالەبارە و لە نالى ناۋەشپتەۋە، راستىشى بۇ چوۋە و دەلى ھەرنەبايە «بەم سوورىيو بەم سوپرىيە دەرپىژم» بوۋايە. راستىيەكەي بەر لەۋەي شەرحە كە بخوئىتمەۋە منىش ئەم دەقەم بە دلدا ھات.

لە ئاست ۋشەي «شۆرش» دا من ۋادەزانم «سۆزش» بىت، ھەرچى شۆرشە بە ھىچ كلۇجىك بە ۋاتاي «ئورە» جىي نابتەۋە مەگەر «شوروش» لە «شور - بە ۋاتاي سوپرىيە ھاتبىت و «ش» كەي كۆتايى پاشگىرى «اسم المعنى» بىت ۋەك كە دەگوتىرى «گونجاش، ئاسايش و سوزش». لە كوردىدا دەنگىكى «ت» لى زياد دەكرى ۋەك: فەرمايشت، خوايشت...

لە بەيتى سەرەتاي لاپەرە 279 كە ئەمە دەقىەتى:

بى نىيەتى تەقبىلى دەمت عاطىلە رۆژووم
بى ھەضرەتى مىجرابى برۆت باطىلە نوپىژم

ۋەھام لەبىرە، بەر لە سالەھا، نوسخەم دىتوۋە نووسراۋە «بى زىنەتى تەقبىلى دەمت...» ئىتر چۆناۋچۆنى ئەم نوسخەيە نەھاتۆتە نىۋ تىكستەكان، ياخود لە كۆپۋە بە ئەصل ئەۋ جۆرە نووسىنە پەيدا بوۋە نايزانم، بەلام «بى زىنەت» لە گەل «عاطىل» جمرانەيە چونكە «عاطىل - عاطل» بە نووسىنى عەرەبى برىتتەيە لە بى زىنەتى ھەر ۋەك «ناصل» برىتتەيە لە بى رەنگى. لەمە زياتر ھىچى دىكەي تىدا نالىم.

لە بارەي بەتى يەكەمى لاپەرە 280:

عومرىكە بە مىزانى ئەدەب توحفە فرۆشم
زۆرم وت و كەس تىي نەگەيى، ئىستە خەمۆشم

شەرحە كە بەيتەكەي داۋەتەۋە بە شەرى چىنايەتى و چەوساندنەۋەي ھەژاران و كەيفچىيەتى دەۋلەمەندان ئىتر كەس نىيە لە كۆمەلگەي ۋەھادا كرىارى ئەدەب بىت. ھەرچەند ئىرە جىي ھەلسەنگاندنى ئەم بۆچوۋنە نىيە

بهلام مهنتیقی شیعره که ی نالی که له هه ناوی و هۆشی یه کینکی هه زاری بیده رته تان ده رچوو ده کات نیگا فره وانتر بیت بۆ تیگه ییشتنی حالوباری ئه م جیهانه ی که له هه زاران ساله وه بی مه نهج سه ره ژیر بۆ ته وه. خۆ ته وه ی راستی بی زۆربه ی هه ره زۆری خویندوو ی به ر له سه د سال و هه زار سال کوره هه ژار بوون ده بوون به فه قی و مه لا و شاعیر... سه یری میژوو ی عه ره ب که ئاخۆ چه ند شاعیر و مه لا ده دۆزیته وه له نیوان پاشا و ئه میر و ده وله مه ندان. نالی گله بی له هه موو جیهانه، ئه ویش به یی دایکی به ربلاوی نیوان زانا و شاعیر و ئه دیبانا، خۆ ئه گه ر سه ره له به ری کورد زاراوه کانی نیو کتیبانیان، به قودره تی قادیر، زانیایه یه ک نانی سووتاوی به که سه نه ده گه یاند... کوردستان خۆی پینشیلی داگیر که ر بوو، گه وره کانی پتر له فه لاهه کانی ئیعدام ده کران چونکه فه لاج جیی مه ترسی نه بوو بۆ داگیر که ر... هه ر ئه وه نه ده ی تیدا ده لیم بۆ روونکر دنه وه ی حالوباری کورد که به دریزایی میژوو یه ک «صراف» ی کورد په یدا نه بوو چ جایی بانک... فه لاجی کورد که مه کته ب ده کرایه وه له دییه که ی تای ده هاتی له ترسی خه ریکبوونی منداله کانی به خویندنه وه که له هه موو عومری جاریک دووان نه بی محتاجی کاغه ز خویندنه وه نه بوو... هه ر نه یسه!!

له «میزانی ئه ده ب» دا شه رحه که بۆ «سه نگ و ته رازوو ی ئه ده ب» رۆیشتوو و راستی کاردوو، به لام واتایه کی دیکه ی هه یه له بارتره له گه ل شیعر، ئه ویش کیش و وه زنی به حری شیعره که هه ر به حری میزانی تاییه تی خۆی هه یه، شیعریش خۆی ئه ده به.

له به یتی لاپه ره 281:

وه ک طورره یی پیچیده یی تۆ ساغ و شکسته م
وه ک نه رگسی نادیده یی تۆ خۆش و نه خۆشم

نه رگسی نادیده هه م به و مه عنایه هاتوو که له شه رحدا ده لی «نه بینراو» به لام نه ک له به ر خه و الوویی به لکوو له به ر ناز و شه وکه ت که نایه لی، به ده گمه ن نه بی، بدیتریت و هه م به و واتایه ی که میسل و مانه ندی په یدا نییه و نادیترئ. خۆش و نه خۆش بۆ چاوی یار بریتیه له:

1. بیعه بیی به واتای خۆش

2. سستی و بیه یزی که له نیو شوعه را بۆ چا و به مه دح رۆیشتوو و ده گاته پله ی «نه خۆش».

به یتی دووه می لاپه ره 282:

شیخی ییو سه راپا ده له ک و ریوی ده پۆشی
«نالی» م و به رووتی له هه موو دیده ده پۆشم

ده بوو «شیخی وو سه راپا» نه ک «شیخی ییو» بنووسریت. خۆ ئه گه ر «شیخیت و...» بوایه له هه موان چاکتر بوو. ئه گه ر نوسخه نووسان ده سخاویتییان کرد بی بیگومان نالی به یی سه رده می خۆی «شیخی و» نووسیوه و «شیخی وو» خویندراوه ته وه.

شه رحه که له دوو نوخته دا ده بی یارمه تی بدریت: یه کیان ئه وه یه که مه تله بی نالی له پۆشینی ده له ک و ریوی

تەنھا مەبەسى جلوبەرگە نەك ئەخلاقى رېويانە، كە دەزانين دەلەك ناوى فېلبازىي بە دوواوه نىيە و شيعره كەش خالىيە لە هيما بۆ لايەنى فېلبازى. دووهەمىيان كە دەلى «نالى» م هەم نازناوى رادەگەيەنى و هەم «نالاندنم». نالى خۆى لە شيعرى خۆيدا «نالى دەنالى» گوتوو نەك «دەنالىنى» كە ئەميش هەر راستە. ئەم «لە هەموو ديدە دەپۆشم» بە دواى «ناليم بە رووتى» دا Paradoxy يەكى زىدە دەگەن دروست دەكات بەودا كە:

1. نالى رووت (هەزار) تەنھا چاودەپۆشنى كە دەبوو خەرىكى پۆشيني لەشى رووت بى، چاويش چ پۆشاكيك بە خۆيەوه ناگرى مەگەر لەفزه كەى «پۆشين» كە ئەويش:
2. ليرەدا بە واتاى گەردەنتازادىي تىكرائى هاتوو كە دەكىشيتەوه دەستبەتالبوون لە هەموو شتىك، ماددى بى يا مەعنەوى. ئنجا سەيرى ئەم «پۆشين» بە كە بە زاهير جۆريكە لە داراىي كە چى ئەوپەرى ئىفلاسه.

لە بەيتى سېهەمى لاپەرە 283 كە ئەمە دەقيەتى:

هەم واريثى فەرهادم و هەم نائىبى مەجنوون
وا تى مەگە، قوربان، كە گەدا، بولەهەوسىكم

شەرحە كە لەو مېراتگرى و وەكالتەدا هەر عىشقى فەرهاد و مەجنوونى بۆ نالى تى خويئەوتەوه. جگە لە كۆهكەنى و بىابانگەردى كە هى فەرهاد و مەجنوونە: نالى لەمانە زياتر وارسى سەرەنجام و چارەنووسيانە كە برىتى بوو لە مردن بە دەستى عىشقەوه.

بەيتى دووهەمى لاپەرە 284:

وہللاہى کلأوى سەرى من چەرخى دەمالى
بىوايە بە دامانت ئەگەر دەست رەسىكم

تا رادەيەك لە هى نالى دەكات بەتايبەتى نيوەديرى دووهەم، هى يەكەمىيان سوئندە كە تىيدا هەزارە ئەمە لە كوئى و «ئەللا ئەللا كە چ حوسن و چ جەمالىكى هەيە» لە كوئى.

بەيتى سەررووى لاپەرە 285:

هەر لەحظە دەلیم من سەگى دەرگام و، رەقىبىش
دیتە سەر و چاوم كە منیش سەگ مەگەسىكم!

شەرحە كە پىكەلپىكى وانا ئاشكرا كەى شيعره كەيە بەلام وردەكارىيەكى بچكۆلانە هەيە جىنى بەتالە. وشەى «سەگ مەگەس» جاران «سەگ مەگەس» دەنووسرا، ئەم وشەيەش وەكوو كۆمەلپىكى دىكە لە وشە و بەيت و بىژەدا لە خوارەوه بۆ سەرەوه دەخويئەدريتەوه. لە نمونەدا: «كل فى فلک» بەشىكى ئايەتىكى قورئانە. ئنجا كە رەقىب لەم جۆرە بى لە رادەبەدەر وەرەسكەرە. لەم شوئتەدا كە بە رەقىب گوتراوه «سەگمەس» ئەو لايەنەش دەگەيەنى، مادەم بە دوو رووكاردا بروات و بنۆريئە، دەشى هەم موراقەبە بكات و هەم مونافەسە...

بهیته دووهه می هه مان لاپه ره:

گرتوو به سه گت چاکم و لای تۆمه وه دیتئ
یه عنی وهره «نالی» که منیش دادره سیکم

شهرحه که وای داناوه که ئەو سه گه به دکاری بهینی خۆی و یاره، یه خه ی گرتوو به بۆ لای یاری ده با وه ک
دادره سیکم، به هاناها توویه ک... ئەم مه عنایه له بهیته که بیگانه یه چونکه ناشی به دکار دادره س بی، ئەدی بۆ
دۆست و برادره چ ده مینیتته وه. ده شی بگوتری نالی به ته وسه وه یه خه گرتن و راکیشانه که ی بۆ لای یار به
چاکه ی سه گه که له قه لّم بدات چونکه «بۆ لای یار بردن» ئەگه ره هه ر جۆریک بیت هه ر چاکه یه. ده شی
«دادره سی» سه گه که بۆ یار بی که وه فاکاری تیدایه به گرتنی نالی.

ئەو پینچ بهیته ی قه صیده ی «عاشق... ده لئ... نابی که بدا خۆی له داوم» به لای ته بیاتی منه وه هی ده می نالی
نییه مه گه ره له سه ره تای شاعیره تی داینا بن هه رچه ند برۆا ده که م هی سه ره تایشی بیت نالی هه لئ ناگری بۆ
ده یان سال و له خۆی به شایه دی ناحه ز بگریت... هه ر سه ریککی غه زه لی دووا ئەوه وه بکه یت:

لایقی مه خزەنی طه بعه هه مو که نزی غه زه لم
قابیلی ضه ربی ره و اجه زه ر و زیوی مه ته لم

ده بینی ئاسمان و ریسمانه به ینیان.

بهیته سینه می لاپه ره 288:

لایقی مه خزەنی طه بعه هه مو که نزی غه زه لم
قابیلی صه ربی ره و اجه زه ر و زیوی مه ته لم

شهرحه که وای بۆ چوو که مه به سی نالی له «مه خزەنی طه ب» شوینی چاپه گۆیا ده یه وئ شیعری له چاپ
بدریت. له بار ته بی من، نالی بۆ ئەمه نه چوه. مه خزەن جیی دا کردنه و په نگ خوار دووه، به لای گه نجینه ی
ته بیاتی سازگاردا ده چیتته وه ده شی تیندا خه زن بکری، خه زن و که نزیش هه ر یه ک شتن، که نز له گه نجه وه
هاتوو.

له بهیته یه که می لاپه ره 289:

سایه یی پایه وه کوو بالی هوما و بازی سپیم
نه وه کو بوومی قه ده م شووم و، نه هه مره نگی قه لم

وا تی ده گم «بازی سپی» غه وئ گه یلانییه. له دیار نیوه بهیته سه روودا «له ف و نه شری مورته ته ب» هه یه:
بالی هوما عه کسی بووم و بازی سپیش عه کسی قه لی ره شه.

له بهیتی یه که می لاپه ره 290:

که و که بهی طه لعه تی شاهانه یی تۆم بوره انه:
که له سهر مودده عی، سولطانی موبینه جه ده لم

شهرحه که وه های داناوه نالی منته به سهر خاوهن طه لعه تی شاهانه دا ده کات که له به ره که تی سیبه ری هوما
صیفه تی نالیدا به و پایه یه گه یشتووه. ئەم لیکدانه وه یه قبوولیش بکریت له پله ی دووه مدا دیت که نالی
مه به سیه تی «بورهان و سولطانی جه ده ل» ی به سهر مودده عیدا راست بکاته وه له شان و شه و که تی یاره که یه وه.
ههر له بهیتی دوواتردا:

رۆژ سهری کولمته رووناکی نووری به صهرم
شه و خه می زولفته تاریکی طوولی ئەمه لم

ده رده که وئ ههرچی خوشی و ناخوشی له ژبانی نالیدا هه یه له و یاره وه سهر هه لده دات.

بهیتی سیه می لاپه ره 290:

حه ره کاتم سه که نات و، سه که ناتم حه ره کات
چوسته، سستی، قه و یه ضیعف و، سه ریه که سه لم

شهرحه که شتیکی باشی کردووه که حه ره کات و سه که نات ی داوه ته بهر تیشکی مه قووله یه کی زانستی «که لام»
که دایناوه «الحركة کون ثان، فی آن ثان، فی مکان ثان. والسکون کون ثان فی آن ثان فی مکان اول». به لای
منه وه ئەو قه یده ی «آن ثان» لزوومی نییه: زه مان به ته کان و بازباز ناروات تاکوو ده می دووه هم و سیه می لئ
بفامینه وه. ئەگه ر بلین: «الحركة کون ثان فی مکان ثان» شتیکیمان نه گوتووه کورتی هینابن له چاو ئەو
مه قووله یه دا. هه روه ها: «السکون کون ثان فی مکان اول».

له بهیتی سه ره تای لاپه ره 291:

بیش و که م بی شکم و حیرص، وه کوو طیفلی ره ضیع
زاوییه بیشکه م و، بی شکم و بی حییه لم

وشه ی «بیش» هه لیه، فارسه که «بیش» ده لیت. زاوییه گوشه گیری ته صه ووف و ده ست له دنیا هه لگرتن
را ده گه یه نی جگه له ته سکایی جیگه. له بهیتی دووه می هه مان لاپه ره دا «خوشاهه نگ» ده کریته
«خوشاهه نگ» چونکه فارسییه و به یته که شی بی هه موارتر ده بی له گه ل کیشی به حه ره که دا. «دوم نیش»
ده کریته «دوم نیش» چونکه ئەویش فارسییه و وه های ده رده برن.

پارچه شیعری لاپه‌ره 293 و 294 له شه‌قلی نالی دووره، ئە‌گەر بشسه‌لمینین هی ئە‌و بی ده‌بی دان به‌وه‌دا بهینین له مامناوه‌نجی به‌ره‌ژیره هینده‌ش ساده‌یه شه‌رحی ناوی. له به‌راورددا بۆ نموونه به‌یتی سه‌ره‌تای شیعه‌که ده‌نووسمه‌وه:

عه‌زیزم، رۆ‌حی شیرینم، دو چاوم
ده‌وای زامی دل و جه‌رگی براوم

ئینجا به‌یتیکی «حه‌زینه»‌ی کچی شیخ که‌ریمی به‌رزنجیی کۆیه و خیزانی حاجی مه‌لا عه‌بدو‌ل‌لا ده‌نووسمه‌وه که بۆ کیژیکی خۆی ناردوو:

عه‌زیزم نووری عه‌ینم نه‌ونی‌هالم
له دووریت هه‌ر وه‌کو بولبول ده‌نالم

له ئاست به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره 296:

ئاوی سویری چاوی و باری تالی لیو
سویر و تالی دهم دهم و ژهم‌ژهم ده‌خۆم

شه‌رحه‌که وه‌های لیک داوه‌ته‌وه که نالی ئاوی فرمی‌سک ده‌لیسی‌ته‌وه و باری سه‌ر لیوانی به‌ ددان لی ده‌کاته‌وه و ده‌بخوا... لزووم به‌م ویتنه‌ی ناجۆر و دل شیوین نه‌بوو: ده‌بوو ده‌لاله‌تی تالایی ده‌مدهم و ژهم‌ژهم له‌و فرمی‌سک و باری سه‌ر لیوه وه‌ربگری‌ت...

به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره 296:

تا سه‌ری زولفت له‌سه‌ر روو حه‌لقه‌دا
من وه‌کوو ماری سه‌ر تاگر خه‌م ده‌خۆم

ته‌صویریکی هینده هونه‌رکار و شیرین و ره‌نگینه، مرۆ له‌وانه‌یه دلی نه‌یه‌ت ده‌ستی بۆ به‌ری‌ت... به‌یتی یه‌که‌می له لاپه‌ره 298:

تالی بی یار و دیار و تار و مار
عه‌لقه‌می چی؟ ئە‌رقه‌می چی؟ سه‌م ده‌خۆم!

له شه‌رحه‌که‌دا که ده‌لی: «من تالیی غه‌ریبی و بی که‌سی و ده‌ربه‌ده‌ری ده‌خۆم»... ده‌بوو به‌یته‌که «دیاری تار و مار» بلی نه‌ک «دیار و...» به‌ زاھیر وا پی ده‌چی ئە‌م به‌یته‌ی، یان قه‌صیده‌که‌ی، له غه‌ریبی و پاش تی‌کچوونی ئیماره‌تی بابان گوتی.

ئە‌و تی‌کسته‌ی له جیاتی «غه‌می عالم» هاتوو «هه‌می عالم»‌ی په‌سه‌ند کردوو به‌شی بۆ چوو چونکه

جاریکیان «هم» به واتای «خهفت» دیت، «همی عالم» دهبیته «خهفتی عالم» جاریکیان دهبیته «هم هی» عالم دهخوم.

له بهیتی سیههمی لاپه ره 301 وشه «شهواره» هاتوو، له شهرحدا هاتوو: بالنده به که به شهوی تاریک رُوشنایی ئه بیینی و ری ون ده کا و به ئاسانی ئه گیری. وه ک بزائم شهواره ئه و راهیه که به شه و بو گرتنی مهلی ئاوی وه ک قاز و مراوی به چرا ده کری و مهله که ههر رووناکیه که ده بیینی و سل ناکاته وه و ده گیری... دیاره به ئه صل شهواره به مهله که گوتراوه دوواتر بو راه که به کارهاتوو. ده بی له شهوی بی مانگدا بکریت.

بهیتی سیههمی لاپه ره 304:

لامه ده نالی له ئه نباری جیرایه ی صالحان
گهرچی بیبه خو شه چینی دانهی خهرمانی روم

شهرحه که وهها داده نی ئه م بهیته په شیمان بوونه وه راده گه یه نی له وهی پیشر گوتوو یه تی دژی که سانیک چاویان بریوه ته خوراکی مفتی حهره می که عبه... وا ده زائم ههرچهند بیینیکی ئه م لایه نه له بهیته که دیت به ره هست دیسانه وه «جیرایه ی صالحان» جودایه له و بزویه «ئه هلی وه سیله و مه سئه له» به ئیلحاحه وه داوای ده که ن و ههر «بیته بوم» ده لینه وه.

بهیتی لاپه ره 305:

دل ده لی سهیری چه مهن خو شه، جهوایی نادم
مودده تیکه له قه فه سدایه، عه ذابی نادم

شهرحه که «جهوایی نادم» به ئه ئویل ده بات بو واتای «بی دلی ناکه م، وه لامی نادمه وه». له نیوان عه شایر ئه م زاراهیه ی «جهوایی دا» به مه عناع «ره تی کرده وه» به کار دیت. ئه گهر ئه م واتایه نه بی «عه ذابی نادم» جیی نابیتته وه.

نیوه بهیتی دووه م ههر وه ک شکل نووس کراوه راسته، به لام خویندنه وه یه کی دیکه شی هه یه که ئه مه وینه یه تی: مودده تیکه له قه فه س دایه عه ذابی نادم، واته به یئیکه له قه فه س داویه ته عه ذابی بی وهخت و سه عات، هه می شه یی، هه قی خو یه تی داوای رهت نه که مه وه.

له نیوه بهیتی سه ره تای لاپه ره 306 یه ک تی بیینی و بیرخستنه وه م هه یه که وشه ی «گول و مول» هاتوو «مول» به «جو ره مه ی» له ک لیک دراوه ته وه. تومز چه ندی ئه و «مول» ه به «مل» خویندرا بیتته وه ههر به گهر دن وه رگیراوه بی ئه وه ی له شهرحدا بو ئه و واتایه ی «شه راب» ئی شارهت کرابی.

له بهیتی دووه م لاپه ره 306:

گوتم: ئەي ماھ دلى من به دلى خۆت بگره
گوتى: من بهردى به قيمهت به كهبابى نادم

شەرحە كە واى بۆ چووه كە نالى داوا دەكات لە يار دليان بە يە كتر بگۆرنەووه. وەك بۆى دەچم راستەواتاى بەيتە كە ئەمەيه: ئەي يار پەر بە دلت دلم بگره. نەك پىمى بگۆرەووه. لە نوسخەى تردا ديتوومه نووسراوه «... بە دلى خۆت بگره». هەلبەت لە سەردەمى نالى «بگره»، «بگره» هەر «بگره» بووه لە نووسيندا. لەم «... بە دلى خۆت بگره» دا و لە «... بە دلى خۆت بگره» لە رپى ئىستخدامەووه رپى دەبى بۆ وەلامە كە كە دەلى: بەردى بە قيمهت بە كهباب نادم.

بەيتى دووهەمى لاپەرە ۳۰۷:

طەلەبى سینهى چاکم مەكە بە و چاوانە
سینهكەم چاکە بە ئینسانی خەرابى نادم

شەرحە كە واى بۆ چووه كە نالى دەلى: سینهكەم چاکە، باشە بە ئینسانی خراب و بەدى نادم. وشەى «خەرابى» مەعنايه كى دیکهى هەيه كە «سەرخۆشى بەدمەست» دەگەيه نى لیرەشدا وەصفى گلینەى چاو «انسان العین» دەكات كە مەبەست لى چاوى زیدە مەستى یارە. لە قەصیدەى لاپەرە 255، بەيتى دووهەم «گەر مەست ئەگەر خەراب» هەيه. شەرحە كە «خەراب» ی وەها لیک داوہتەوہ: ئەو سەرخۆشەى لە تام بەدەر سەرخۆش بى، پيشى دەلین بەدمەست. وا ديارە لیرەدا ئەو واتا يەيان بە دلدا نەھاتبیت لەبەر سيبەرى وشەى «چاک».

بەيتى دووهەمى لاپەرە 308:

فاتیحە! تەسخیرە شارى دل بە طاوورى ئەلەم
موددەتیکى زۆرە پاتەختە لە بۆ خاقانى غەم

لەم «فاتیحە» و لە «فاتیح» كوتایى قەصیدە كە ئىشارەت هەيه بۆ «محەمدى فاتیح» ی تورک كە ئەستەنبۆلى گرتووه، گۆيا هەرچى ئەستەنبۆل بگریت، لە لایەن پىغەمبەرەووه موژدەى بەهەشتى پى دراوه. لە «فاتیحە» ی ئەم بەيتەدا هەلدەگرى مەبەست فاتیحەى تازیه و خويتدنى «الحمد لله رب العالمين» بى وەك كە شەرحە كە بۆى چووه.

ئەم بەيتەى لاپەرە 309:

تۆزى ئايینەى سكه نەدەر وا بەدەم باوہ، وەلى
گەردى دامانى غەربانە بلوورى جامى جەم

به داخراوی ماوه‌ته‌وه، شهرحه که پیی نه‌ویراوه. ده‌لج دنیا بو کهس نامینی تا سهر. ئه‌وه‌ته ئاویتته‌ی گرانبه‌های پاشایه کی وه ک ئه‌سکه‌ندهر وردوخاش بووه. شووشه‌ی ئاویتته‌که‌ی جه‌مشیدیش بووه به تۆزی دامینی غه‌ریبان... لیره‌دا تی ده‌گه‌ین شکانی ئاویتته‌ی ئه‌سکه‌ندهر که رۆمییه تیشکانی تورکه‌کان رابگه‌یه‌نی و نالی په‌رۆشی بیت، خو جامی جه‌م هی ئیرانییه‌کانه ده‌بوو تای ته‌رازووی داله‌نگاو بو نالی راست بکاته‌وه. منیش شتیکم لیوه دیار نییه ته‌رازووه که راست بکاته‌وه ئه‌وه نه‌بی که بلین شاعیر بوی هه‌بووه له به‌یت و دوو به‌یتدا خو بدزیتته‌وه له بابته‌ی هه‌لبه‌ست بو ویتته‌واتایه کی سه‌ربه‌خو که دلای بوی چوو و هاوئا‌هه‌نگیشه له‌گه‌ل رۆحی هه‌لبه‌سته‌که.

به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره 311:

«نالی» بی هی‌مه‌تی تاکه‌ی به‌ده‌ست می‌خه‌ته‌وه
فاتیحیو رۆسته‌ماسا، صاحبی تیغ و عه‌لم

شهرحه که له‌م به‌یته‌ش هیچی بو نه‌کراوه بیته‌هوی سه‌لماندنی ئه‌و تیغ و عه‌لمه‌ بو نالی! به‌چیدا فاتیحه وه‌ک سولطانی عوثماني «محمد الفاتح» و هاوشانی رۆسته‌مه؟ من هه‌ر ئه‌وه‌ندهم بو دی که بلیم مه‌به‌س له تیغ زمانیه‌تی وه‌ک که خو‌ی له به‌یتی لاپه‌ره 654 دا ده‌لی:

راستی جه‌وه‌رییه تیغی زوبانی نالی
نهرم و توند، ئاوی گه‌لوو‌گیره قسه‌ی پی ده‌بری

ره‌نگه بو «عه‌لم» کاره‌که وه‌زه‌حه‌ت بکه‌وی مه‌گه‌ر له قه‌لم و شوهرته‌ی شاعیره‌تی خو‌ی رادیتبی که وه‌ک عه‌لم به ئاسمانی شوهرته‌ی ناویه‌وه بشه‌کیتته‌وه.

دوو به‌یتی فارسی له لاپه‌ره 313:

سوی مصر است مرا عزم از این لجهء غم
تا که در نیل کشم جامه ز بیداد و ستم
میرود نالی از اینجا چو حریص از دنیا
با لب خشک و کف خالی و چشم پر نم

شهرحه که بو ئه‌وه چوو که وا ره‌نگه نالی ئه‌م شیعه‌ی پاش تیکچوونی میرنشینی بابانه‌کان گوتبی... هتد. مومکینه له ده‌وری بابانه‌کانیش بیستبیتی پنه‌ندی هه‌بووه له نیوان ئیبراهیم پاشای میسر و میری ره‌واندز. ئه‌م بو چوونه زور کره به‌تایه‌تی بیستنی پنه‌ندی ئیبراهیم پاشا به میری ره‌واندزه‌وه چونکه که حکومه‌تی بابان تیکچوو پاشای ره‌واندوز زوتر ئیعدام کرابوو. ده‌توانم بلیم هه‌رگیز نالی بو میسر نه‌چوو. چونکه خه‌تی بزوتنه‌وه‌ی و نیستنه‌وه‌ی هینه‌ ئاشکرایه که ناشی سه‌فه‌ری بو میسر تیدا په‌نه‌ان بی. ره‌نگه «بیداد و ستم» ه‌که ره‌وداوی راستینه‌ بگیریتته‌وه، ره‌نگیشه خه‌یالکی برینداری شاعیرانه بی، سۆز وه‌ده‌رده‌نی و جوانکاری و واتاسازی پنه‌ ده‌کات چونکه له ژبانی نالیدا تیکچوونی حکومه‌تی بابان گه‌وره‌ترین کاره‌ساته پیی بلی «لجه‌ه

غم» و به جی هیشتنی سلیمانیش تا که شویتنه وها عهزیز بی بشی وه ک دنیای دنیاپه رست بی که لئی دهرده چی که چی: نالی که به رهو چه ج ده چی و مونا جاتی ری چیوونه مه ککه له «ئه لا ئه ی نه فسی بووم ئاسا» دا وه ک موعجیزه داده ریژی، دادو بروی و لاتکاولی و کوستکه و تووی هه لاتنی تیدا نییه، به پیچه وانه وه نه فسی خوی ده شکینیتته وه به وه دا که دل به نده به دانیشن له ویرانه ی نشیمه نه که ی: هانی نه فسی ده دات له گه ل عیشق بازاندا بر وا بو ژیان له مه ککه و مردن له مه دینه.

سهیری ئەم چه نده بفرموو:

ئه لا ئه ی نه فسی بووم ئاسا هه تا که ی حیرسی ویرانه!

له گه ل ئەم عه شق بازانه بر و بازانه، ئازانه!

موسولمان لیره مانی خان و مانت هه ر نه مان دیتی

به شیمان به که ده رمانی نه مانت مایه ی ئیمان «مایه بی مانه»

به قییه ی عومری ضایع گه ر مورادت پی ته داره ک بی

حه یاتی مه ککه ت و مه وتی مه دینه ت جه بری نوقصانه

به لئ به یته کان دنیادزیو کردنیشی تیدایه به لام هه لاتن و تیکچوونی حکوومه تی بابان و طولم و زوری تور که کان هه ر پهیدا نییه. من له «چه پکیک له گولزاری نالی» گو توومه نالی به ر له تیکچوونی بابان چۆته چه ج، ده لیلیش له و به یته به هیزتر هه ر به خه یالدا نایه ت...

بگه ریینه وه بو ئه و دوو به یته فارسییه - ئه و سی به یته و به سه ردا چوونه وه یان، به خیر، هه لده گرین بو ئه و ده مه ی سره یان ده گاتی:

شه رحه که له وشه ی «نیل» رووباره که ی میسری ره چاو کردووه و به س ته نانه ت که رهنگی «نیلی» ش به شین داده نی ده بیاته وه بو ئه وه ی که «قوماش خرایه نیله وه ئه بی به نیلی» واته نیسه تی به نیل ده درئ وه ک که بخریته «فورات» ه وه ده بیته «فوراتی». راستییه که ی «نیل» خوی مادده یه کی شینه. له واتا ئارا پیدا نالی «چشم پر نم» ی دوو جار ان کردۆته بنگه ی فندی «طباق». جار یکیان به رانبه ر «لب خشک - وشک» که چاوه که ته ره به فرمیسک. جاری دیکه ش به رانبه ر «کف خالی» که چاوه که «پر» ه له فرمیسک (وشک، ته ر - خالی، پر). له ف و نه شری مشه وه شیشی تیدایه که له سه ردا «وشک» که وتۆته به رانبه ر «پر» - «خالی» ش به رانبه ر «نم».

به یته سه رووی لاپه ره 316:

شه قی که، غه یری حوبی توی تیدا بی،

به ده ستی خۆت دلّم ده ریینه، قوربان!

ئهم «شه قی که» چ شیرنایی پیوه نییه له چاو «ئه گه ر دل» دا، ئه وه نده نه بی که مه فعووله که ی به په نهانی هیشتۆته وه بو ئه وه ی له نیوه به یته دووه مه دا ده دۆز ریته وه که دلّه. وشه ی «تیدا» کیشی به یته که ی ته نه ل و

ناجۆر كر دووه، «تيا» دهست ده دات.

به يتي سيهه مي هه مان لاپه ره:

فوتووري چاوه كانت نانوي تي
به نالي فيتنه بهس بنويته، قوربان!

شهرحه كه وشه ي «نانوي تي» يه كه مي به «ناخه وي تي» ي ليكداوه ته وه. راستيه كه ي «دهرخستن» يش له هه مان شو يتدا به دهسته وه ده دات، رهنگه دهرخستن يش مه به ستر بيت چونكه فتووري چاو زيده جواني تي دايه. نالي حهقيه تي داوا بكا يار ئه و فتووره نه شار يتته وه چونكه به شاردنه وه ي، نالي پتر ده شيوي. هه ره له و تو يكله دا دانه يه كي دي كه ش هه يه: «بهس» به واتاي «زور» يش هاتووه، له م واتايه وه نالي داوا ده كا يار فتووري چاوان ده رخات هه تا پتر مه فتوون ي.

قه صيده ي لاپه ره 317 «ره فيقان؟ من ئه وا رو ييم له لاتان» بينگومان هه ره پينج به يتي كه شهرحه كه ده لي دراوه ته پال غه زه ليكي «كورد ي» مالي حه لالي «كورد ي» يه. به يتي دو وهه مي ناو شهرحه كه ش:

بلا سا شار به شار و دي به دي بين
له دهس ياران بكه ين طه يبي ولا تان

ئا هم به يته هه م له گه ل روحي پينج به يته ناوبراوه كه ي يه كه م، سيهه م، چواره م، پينجه م و حه فته م، كه به يه قيني هي «كورد ي» ن چ خزمايه تيه كي نييه و هه م له سه بكي نالي ناوه شيته وه. خو هه رچي بين دواي ده ركردني پينج به يته كه ده مي نيته وه دوو به يت كه شتيك نييه پي بگوتري غه زه ل. قه صيده كه له شهرحه كه شدا هاتووه ئه و بره شيعره ي بو كورد ي بردراوه ته وه سيزده به يته، ئه مي ئيره حه فته، به و پيه هه شت به يتي بي مه كه مه كه هي كورد ييه، ئه م ده قه ي ناو شهرحه كه حه فته به يته به لي ده ركردني پينج به يت كه كيشه ي له سه ره دوو به يت ده مي نيته وه بو نالي. ئنجا چوناوچوني پينج به يت ده روا بو دوو به يت كه چه ژيشيان جودايه له و پينجه و ناروا بو هه شت به يته كه؟ دلنيام له وه دا كه وا نه نالي نه كورد ي شيعريان له يه كتر و له كه سي دي كه ش نه دزيوه. ئه م دوو به يته ي جودا له پينجه كه (تاراده يه ك به يتي شه شه م مومكينه بدر يتته وه به نالي) به جو ريكي ناديار و هويه كي كه س نه بيستوو له لايه ن ناسيخيكه وه كو بوونه ته وه، رهنگه پتر له ناسيخيك ده ستي تن وه ر دابن، و ناز ناوي «نالي» ي خراي ته كو تاييه كه يه وه. ئه گه ر بگوتري چوناوچوني كابرايه ك له خو يه وه ئه م كاره ده كات، ده لي م ئه دي چون كابرايه كي دي كه له خو يه وه ناوي كورد ي ده خاته پال ئه و سيزده به يته؟ ئه م با له ولا بي و چي دي كه ي له سه ر ناروم: نازانم چوناوچوني ئه م شيعره ده در يتته وه به نالي كه دوعاخوازيه كه ي به سو زي عاده تيه، له هه مان كاتيشدا ده لين نالي له بهر تيشكاني بابان و هاتني توركان هه لات! ئه م به يته ش بخه پال «ئه لا ئه ي نه فسي...» و له خو ت بيرسه كوا ترسي تورك و رووخاني بابان؟

به يتي دو وهه مي لاپه ره 320 و يه كه مي لاپه ره 321:

له دوگمهی سوخمه دویتی نویژی شیوان
به یانی دا سفیده ی باغی شیوان
له خهوفی طه لعه تی رۆژ هه ر وه کوو شیت
به رووزه ردی هه لات و کهوته کیتوان

من له وتووێژیکی تهله فیزیۆندا، بهر له ههفتاکان، شهرحی ئەم دوو بهیتهم کردبوو، ههردوو پرووی وشه ی «هه لات» به واتای هاتنه دهر و فیرار کردن لهو شهرحه دا پروون کرایه وه. وابوو مامۆستا صالح که ریم، نامه ی ره زامه ندیی خۆی بو ریکخه ری وتووێژه که ی هه نار د. شهرحی به رده ستیش هه مان دوور پرووی ئەو وشه یه ده لیته وه، بی ئەوه ی ناوی من بهیته ی لزوومیش نییه به ناوه ینان به لام شتیکی زیده گرنگ لهو شهرحه دا دهر نه که وتوو ه، ئەویش دهسته واژه ی «دویتی نویژی شیوان» ه: ئەگه ر هه لاتن فیرار کردن مه به ست بی لی، هی دویتی ئیواره یه که به ره و خۆراوا هه لات. ئەگه ر هه لاتن هی دهر که وتن بی ده بیته دهر که وتن له رۆژی پاش دویتی، واته ئەم رۆ. وشه ی «به یان» یش هه لده گری سبه ی نه ی لی مه به ست بی و ده شبیته جه معی «به ی - به ی» که ئەویش وه ک سیو له مه مکه که ده چی. له ره وا کردنی پیشخستنی مه فعوولی «به یان» له فیعلی «دا» گوتوو مه و ده یلیمه وه: کارگیری قوتابخانه کچانی پیش خست له کوران - باپیر به رخانه برده له وه ر...

نوسخه هه ن له جیاتی «دوگمهی سوخمه» نووسیویانه «دوگمهی سینه» یه ک له وان «دیوانی نالی» که مه رحووم گیوی موکریانی له 1962 چاپی کردوو. له لایه ن تاموشامه وه سینه سازگارتره له سوخمه.

بهیته ی دووهه می لاپه ره 324:

ئەم غه زالانه که نه قشی دیده من
تهن سپین و چاو و خال و موو سیان

شهرحه که ده لی: ئەو یاره نازدارانه ی وه ک ئاسک که وینه یان بووه ته نه خش و له ناو چاوما کیشراوه له شیان سپی و چاو و خال و موویان ره شه.

راستییه که ی نیوه بهیته ی دووهه م ده قیکی دیکه ی هه یه له په راویزی شهرحه که دا هاتوو ه گه لیک دلگیرتره له م ده قه. ئەویان ده لی:

تهن سپین و دیده کال و مووسیان

له میاندا سی رهنگ له جیاتی دوورهنگ کۆبۆته وه جگه له وه ی که سی رهنگه که جوانتریش دیته بهر زهوق سه ره رای ئەوه ی که وا ده گه یه نی نالی خۆیشی دیده کال بی چونکه هه ر وه ک «نه قشی دیده من» ئەو مه عنایه ی شهرحه که ده گه یه نی یه کێکی دیکه ش به دهسته وه ده دات که غه زاله کان وه کوو نه قشی دیده ی شاعیرن.

له لاپه ره 326 ئەم بهیته:

رہقیب و موددہعی فیتنہ و عیلاقہی چاوی جادووتن
لہ گوشہی گوشہوارت نائیبی ہارووت و مارووتن

شہرحہ کہ ہولیکی مہردانہی داوہ بۆ یہ کالا کردنی، تہواویکیش تییدا بہرہو پیش چوہ بہلام جاری ماویہتی
تینوہتیمان بشکینی بۆ واتاہ کی بیقوورت و متمانہ بہخش، خو منیش چی ئەوتۆم پی نیہ زیاد لہ شہرحہ کہ،
مہگہر لہ تیینی کہمباہیخی وہک ئەوہی کہ بلیم مہبہس لہ تہشبیہی رہقیب و موددہعی بہ فیتنہ و عیلاقہ
لہف و نہشری مورہتتہ بہ کہ رہقیب فیتنہیہ و موددہعی عیلاقہیہ...

دہمیتتہوہ «لہ گوشہی گوشہوارت»: ئایا چوناوچونی لہو گوشہ تہسکہدا ئەو دوو زہبہللاحہ جییان دہبیتتہوہ
بینہ ہارووت و مارووت. شہرحہ کہ باشی پی نہویراوہ کہ دہلی: ئەو دووہ لہ گوشہی گوپی یاردا بوونہ تہ مانیعی
نالی لہ دیتنی...

ہہرچہند من دلنیا نیم لہوہی بہ دلندا دیت، دیسانہوہ بہو وینہ ناجوہرہ و نامومکینہی شہرحہ کہ تہسہل ناہم.
من بۆ ئەوہ دہچم کہ وشہی گوشہوار، گوشوار مانای «خاوەن توانی بیستن» ی لی دہفامریتتہوہ کہ دہکاتہوہ
ئالہتی بیستن خوئی. بہو پیئہ رہقیب و موددہعی وہک ہارووت و مارووتی جادووی لہخستہ بہر لہ گوپی یار
دہچرینن دزی عاشق. لہلایہن تہشبیہی ماددیشہوہ گوشہوار گوارہیہ و سووچی ہہیہ نزیک لہ گوئی بہدکار
لیئہوہ بقرتینی... واللہ اعلم.

بہیتی لاپہرہ 327:

نہباتاتی زہوی وہک مونزہوی ہاتوونہ دہر، یہعنی
ہہموو سہرخووش و مہست و رۆژپہرست و عاشقی رووتن

شہرحہ کہ وای بۆ چوہ کہ یار ہلہات «وہک رۆژ» گیای ژیر خاک ہاتنہدہر وہکوو مہست و بوون بہ
مانہندی گولہ بہرۆژہی روہو رووی یار...

شہرحہ کہ تارادہیہک لہگہل دہقی بہیتہ کہ و راستہ واتای رۆیشتوہ بی ئەوہی پیمان بلی «وہک مونزہوی» -
«منزوی» عہرہبی - ہیما بۆ کوئی و چی دہکا؟ خو منیش شتیکی لی تیناگہم لہگہل تیکرای بہیتہ کہ یان تاک
تاکی وشہکان ہروات. شہرحہ کہ «مونزہوی» داناوہ بہ «لہ ژیر زہویدا گوشہگیر» لیک داوہتہوہ کہچی
«گوشہگیر» پتر لہگہل واتای بہیتہ کہ دہروات.

بۆرہ مہعناہیہک بۆ «مونزہوی» لہوہوہ دیت کہ مرؤی گوشہگیر بہ عادہت دہخزیتہ گوشہیہ کہوہ تییدا پەنہان
دہبیت ئیتہر ئەو نہباتاتہ وہک ئەو مرؤی شیوہ پەنہان بہ ہلانتی رووی رۆژ دیتہ دہر وہک کہ گیاش بہ
رووناکیی رۆژ دہردہ کہون... دہبوو شہرحہ کہ بلی «عاشقی رووت» ہم «عاشقی رووی تو» و ہم «عاشقی بی
بہرگ» رادہگہیہنی، کہ دہزانین گیا بہ رووتی دہردیت. تیینی ئەوہش دہکریت کہ نیوہبہیتی دووہم تییدا
«سہرخووش و مہست» و «رۆژپہرست و عاشقی رووت» یہک شت دہگرنہوہ.

بهیته یه که می لاپه ره 328:

وه ره نیو به زمی گولزاران و گول زاران، ته ماشاکه:
سه راسه ر پیکه نینی گول، له باله ب غونچه پشکووتن

نیوه بهیته دووهه م له نوسخه ی گیوی موکریانی بهم جو ره یه:

«سه راسه ر پیکه نین گول هم له باله ب غونچه پشکووتن»

راستییه که ی منیش هر وه هام بیستووه بهر له وه ی نوسخه ی جودا له مه په یدا بی. نیوه بهیته یه که می هم
به یته شم، له کونه وه وه ها بیستووه:

«وه ره نیو به زمی گولداران و گولزاران «گول زاران» ته ماشاکه.»

هم ده قهش گونجاوتره له گه ل نیوه بهیته دووهه م چونکه «گولدار» هم خاوه ن گول و هم داری به گول
ده گه یه نی. گولدار له گه ل «سه راسه ر» ریک دیت وه ک که «له باله ب» بو غونچه ریک هاتووه.

بهیته دووهه می لاپه ره 328:

چ قهصر و دائیره و تاقی، تیا تو تاقی ئافاقی،
نه ی و مو طریب، مه ی و ساقی، گول و بولبول هموو جووتن

له شهرحه که دا هاتووه که نوسخه هه یه له جیاتی «قهصر» «قوטר» هاتووه. به لای منه وه «قوטר» مناسبتره
له گه ل «دائیره و تاق». وشه ی «تاقی» ده بی «تاقی» بیت هه تا هاوئا هه نگی «ئافاقی» بی. ئنجا ده بی «تاقی
تیا» بی نه ک «تاقی، تیا». ده شبوو ئیشاره ت هه بی له شهرحه که دا بو ئه و لایه نه ی که ده لی «تو تاقی ئافاقی»
جگه له وه ی که تاقانه ی دنیا راده گه یه نی، له لایه ن زینه ت و ئارایشتن به یته که وه یار له و نیوه به یته دا تاقه،
هه رچی له نیوه دپری دووهه مدا هاتووه هه موویان جووتن.

بهیته یه که می لاپه ره 331:

هم سه رسه ری بازانه که وا هه مسه ری بوومن
موشکیل، بگه نه ساعیدی شاهیکی وه کوو من

شهرحه که یه ک تبینی له بیر چووه: ده بوو بلئ باز و تهیری تری شکار فیتر ده کرین له سه ر باسکی راوکه ر
هه لئیشن و که نیچیریشی گرت هر ده گه رپته وه بو سه ر ئه و باسکه.

بهیته دووهه می هه مان لاپه ره:

تا نه شئه نه چیژن له له بی که وئهری ساقی،
بیچاره چوزانن که هه موو مهستی زه قومن؟!

به دهست خۆم نییه دلّم بۆ ئه وه ده چی که نالی گوتیبیتی «له لهب و که وئهری ساقی» چونکه دهقه که ی سهروو هه لئومشتنی تیدایه، شهرحه کهش لیوه که ی به که وئهر داناوه و بۆ ئه وه نه چوووه که ساقی مه یگیره و ئه و مه یه به که وئهر چویندراوه. ناشکری «له بی که وئهر» بیته «مضاف و مضاف الیه» چونکه مه یه که لیوی نییه هه ر ده بی «له بی که وئهر» به «صیغه ت و مه و صوف» برۆن. گریمان لیوی پیاله مان دانا به لیوی شهراب ئه وسای لیوی ساقی نامشتری و خه ساره یه کی زلمان لی ده که وی.

بهیته لاپه ره 333:

دووری له من خسته وه بی سه به بی یاری من
باری خودایا که تو بگری سه به بکاری من!

به لامه وه زیده ئاشکرایه که وشه ی «باری» له نیوه دیری دووهه مدا به واتای خوا هه له ی نوسخه نووسانه، راستییه که ی «یاری» یه به واتای «یاریده»: نالی داوای یاریده له خوا ده کا نه ک «باری خودایا» که ده کاته وه «خودا خودایا». «یاری من» و «یار» یش جیناسی ته رکیبی تیدایه.

بهیته دووهه می لاپه ره 334:

دیده نیگه هبانی یار، تیپی سوروشکم هه زار
نالهی دلّ نه ی سهوار، ئاهه عه له مداری من

شهرحه که «نیگه هبانی یار» ی به پاسه وان داناوه که - چاوه که - به هه موو لایه کدا ده روانی نه وه ک دوژمن لی بی نزیک بیته وه... ئه م واتایه خراب نییه به لام زۆر تییه لکشیه له پاسه وان. ده شبوو بلّی: نیگه هبان، مه به ست لی بی ئه وه یه که نالی هه میسه چاوی برپوه ته دیمه نی یار.

له ئاست «نه ی سهوار» شهرحه که ده لی: مه عناکه یمان بۆ راست نه کرایه وه... خو منیش به ته وای بۆی ناچم به لام وشه ی «نه ی» بلویره و دلّه که ی نالی تیدا مه به سه ته به ناله نالییه وه، خو بلویریش هه ر ده نالیینی. ده مینیتیه وه وشه ی «سهوار» که به رووالت «نه ی سوار» ده گه یه نی که وا بیشک نالی وه های نووسیوه، با خوینته ریش خه یالگیر ی تیدا بکات. ده شی له مه ئنه وی مه ولانا که تیدایه:

بشنو از نی چون حکایت میکند
وز جودائیه شاکایت میکند

جۆره ویتنه و واتایه ک بو ئه و «نهى سوار» ه دهست نیشان بکات. له کوردیدا که دهلین «سواره...» جاریکیان
رژدی ده به خشیت و جاریکیان هه ناسه سواری، هی هه ناسه ش ههر بو رژدی ده چیته وه که هه واکه به پاله په ستۆ
دهرده چیت... رهنگیشه «نهى سوار» ئه و سه ربازه بیت که له سه ر پشتی ولاغ نه یژه نی ده کات چونکه
سه رله بهری به یته که خه ریکی کاروباری له شکره... والله اعلم!

دوو بهیتی لاپه ره 335:

دولبه ری عالی ده ماغ، هم قه ده می سه روی باغ
بیته نه ظه رگه ی قه راغ دیده یی جۆباری من
حیکمه تی تۆ موله مه، هم قه ده مت مه رحه مه
موسه حه قی مه ره مه سینه یی ئه فکاری من

«دولبه ر» ده کریته «دلبه ر». «موسه حه ق» ده کریته «موسه حیق».

شه رحه که ده لی، ئه م دوو به یته به یه که وه به ستراون: من ئه م تیک به سترانه نابینم. «هه م قه ده می سه روی
باغ» ی به وه داناوه که یار له بالابه رزی و جوانیدا وه ک سه روی ناو باخ وایه... ئه م مه عنایه تیرتر و
متمانه به خشته ر ده بوو ئه گه ر «دلبه ری عالی ده ماغ» ی به «ده ماغ، سه ر به رز» دانا بایه ئه وسا له بالابه رزیدا
ده بووه «هه م قه ده می - هه مقه ده می سه روی باغ» واته هاوتای سه روی باغ له به رزیدا. شه رحه که «عالی
ده ماغ» به «خاوه ن بیه و سه رشتی به رز» لیک داوه ته وه و به س، که ئه مه نیسه تی نییه له گه ل هاوقه ده می،
هاوبالایی، هاوتایی... هاوقه ده م به «هاوتا» دی له وه وه که پێ و پێ وه ک یه ک بوون لیکتر پێش ناکه ونه وه.
وشه ی «موله مه» له کۆندا «مله م» دنوو سرا: ده شی به «موله مه» بروات به واتای ئیله مبه خش.
له به یتی سه رووی لاپه ره 336 دا وشه ی «مه عدن» کورد به کاری ده هینی له وتووێژی هه ره مه کیدا.
«مه عدین» راسته وه ک بزانه قاموو سیشم لا نییه بو ی بگه ریم.

نیوه به یتی یه که می به یتی سه هه م له لاپه ره 336:

مه شه ری «نالی» گه لی ئابیو ترشه، وه لی

«ئابی» به «وه ک به هی» لیکدرا وه ته وه. مه عنایه کی دیشی هه یه «نه سه لمین» له «أبی، یأبی» ی عه ره بی
هاتوو وه ک ناوی کارا «اسم فاعل».

غه زه لی لاپه ره 337 که هه شت به یته، که م به یتی هه یه له هی نالی بکا. فه رموو سه یری ئه مه بکه:

غیلمانه، گوتم، خالی له طیفه که له سه ر دا
ئه م قبیله برۆیانه که غارتگه ری دینن

هی شاعیره که مامناوه نجی بیت، به حال و به زه حمه ت پیوه ندیی نیوه به یتی یه که م به دووه مه وه ساز ده بیت،

يان هەر نابی. دوو قافیە ی یە ک له دوا یە ک «شاهیدی چینن - بوخانەیی چینن»... «موژگانی سییەه... دین و دەچن» که کالای نالین! ئەگەر بە شایەد و بەلگە ئیسپات بوو هی نالین دەبی بلیین خلیسکیکە له نالییەوه یان بە سەریتی و بی ریکخستن. بەیتی کۆتایی برە شیعەرە که:

«نالی» وەرە لادە له خەدەنگی موژەیی یار
ئەو کافرە مەستانە که غارەتگەری دینن

له شەرحدا هاتووە که بیگومان هی نالییە... خویتەر دەبینی کۆتایی بەیتە که هەمان خاتیمە ی بەیتی دوو هەمە. له دوو هەمدا «غیلمان» «خال» بوو، بە قیبلە برۆ دانرا که غارەتگە ی دینن. له هەشتەمدا خەدەنگی موژە بوون بە کافری مەست و غارەتگەری دین. هەر نەیسە...!

بەیتی دوو هەمی لاپەرە 340:

ئەم طاقمە مومتازە کهوا خاصصە ی شاهن
ئاشوویی دلّی مەملە کەت و قەلبی سوپاهن

شەرحە که هەولیکی باشی داوہ بو وەرگرتنی مەعنای دروست بو بەیتەکان: دلّی که ئاشوویی مەملە کەتن - ئەم طاقمە مومتازە - ناشی ئاشوویی قەلبی سوپاهیش بن، کهواتە ئاشوویی دلّی خەلقى ولاتن - بە جوانی و ریکیان - له هەمان کاتدا قەلبی لەشکریشن نەک مەیمەنە یا مەیسەرە... جگە لەمە تەوجیھاتی دیکەشی هەپە بەلام ئەمە کاکلی شەرحە کە یە و له سنووری دیتنی خۆیەوه راستی بوچووہ.

بەلام بەیتە که مەعنای دوو هەمی بارتەقای ئەمە ی هەپە. مەعنای شەرحە که بو حالیک دەست دەدات که مەملە کەت و سوپاھ و ولاتی بابان و سوپاھ ی ئەحمەدشا بن. ئەگەر ولات و سوپاھ ی دوو ریش نییە له ئەسلدا «سیمین» ئاشوویی مەملە کەت و ئاشوویی قەلبی سوپاهیش بە هۆی جەنگاوەری و لیھاتوویی خۆیانەوه.

شەرحە که بەیتی سێھەمی قەصیدە کە ی (له لاپەرە 341) باش روون کردۆتەوه که بریتیە له لیکدانەوه ی واتای وشەکان، خلیسکیکی بیلزوومی بردووہ له ئاست «سەمەن» دا که دلّی: دووریش نییە له ئەسلدا «سیمین» بوویی... ئەم وشەپە بچیتە جیی سەمەن بەیتە که دەشیوی چونکە ئەمە قۆرت پەیدا دەکا له کیشی شیعەرە که، «سەمەن» وەک ئاوی رەوانە تییدا.

بەیتی یە کەمی لاپەرە 342:

گولزاری دەر و دەشتن و غیلمانی بەهەشتن
ئاهو صف و، ئاتەش بە کەف و، تیز نیگاھن

دەبوو «ئاهو صیفەت» هەلبزیریت. هەر چونکە مامز لە گەل ریزگرتن ناگونجی. شەرحە که، بە ناچاری زەمینە ی بو پەیدا دەکات و دلّی: ... له وەختی رابواردنیشدا وەک ئاسک ریک ریز دەبەستن. شەش تیکستی ئیشارەت

بۆكراو «ئاھو صیڤەت»یان نووسیوھ.

ئاھو صیڤەت، ئاتەش بە کەف و، تیز نینگاھن

تەنانت لە کەمکردنەوھە یە کێک لە دوو «و» عطف مۆسقاھە ک لە تێکبەستنی «صیڤەت» و «ئاتەش»
کە دەیتە «ئاھو صیڤەتاتەش بە کەف» پەیدا دەبی لەوی دیکە نییە، ھەرچەند «صەف و کەف» یش
ھاوتاھەنگن بەلام مامز ریز نابەستی.

بەیتی دووھەمی لاپەرە 342:

صەحرا بە تەجەللی دەکەنە وادیی ئەیمەن
قامەت شەجەر و، مەظھەری ئەلطفی ئیلاھن

دەبوو شەرحە کە لە جیاتی «ئەلطف» وشە «ئەنوار» ھەلبژیریت کە لە سی نوسخەدا وھا ھاتوو، چونکە پێ
بە پێستی واتا و رۆحی بەیتە کە یە. وشە «ئەنوار - انوار» ھەم جەمعی «نور» ھەم ھی «نور» بە واتای
غونجە. کە مەعنا «نور» ی لێ بگرت دەچیتەو ھە بۆ خوا، کە بیکەیتە «نور» دەروا بۆ «نور». شەرحە کە لە
«شەجەر» ھەر ئەو شەجەرە ی بە مەبەست داناوھ کە لە کیوی طوور بانگی مووسا پیغەمبەری کرد لەلایەن
خاوە. بەلام «شەجەر» کاریکی دیکە ی گرنگیشی کردووھ لە بەیتە کەدا کە ئەو سەربازانە ی قامەت وە ک
شەجەر، بە خۆ نیشاندا نیک صەحرا دەکەنە وادیی ئەیمەن لە طوور. «بە تەجەللی» یش ئەو ئایەتە دەھیننەوھ
یاد کە لە قورئاندا دەلی «فلما تجلی للجبل» چ سەیر و سەمەرەش نییە لەوھدا چونکە شوین دەرکەوتنی
«انوار» ی خوان. ئەو تەجەللیەش کە ھی خواپە ھەر لە وادیی ئەیمەنی طوور رووی داوھ.

لە بەیتی سەرەتای لاپەرە 343 وشە «بووقەلەموون» ھاتوو بە واتای «عەلشیش». ئیستاکە لە سلیمانی
دەلین: قەل. بەر لە 30 - 40 سال و نزیکتریش بۆقلەموون دەگوترا. دەمەوی بە عەرزی خویتەری بگە یەنم، ئەم
وشە یە لە سەردەمی عەبباسیان بە قوماشیک گوتراوھ «أبو قلمون». دیارە کە عەلشیش پەیدا بووھ ئەم ناوھیان
لێ ناوھ یاخود کە قوماشە کە پەیدا بووھ ناوی ئەوسا عەلشیشیان لیتاوھ کە ابوقلمون بووھ، دەشبێ رەنگیان لیکتر
چوو بی. لە بەیتە کەدا:

گەھ طاوس و، گەھ کەبکن و، گەھ بۆقلەموون
سگەھ ئاتەش و، گەھ شوعلە، گەھ دوودی سیاھن

نالی تاقمە مومتازە کە ی بە دوو جۆر ماددە تەشبیب کردووھ: یەکیان خیزانی مەل، ئەوی دیکە خیزانی ئاگر کە
دوو کەلش ھەر بەرھەمی ئاگرە.

بەیتی دووھەمی لاپەرە 343:

لالەن بە بەدەن، ئەطلەسی ئەخضەر کە لە بەرکەن
نەورەستە گولن، بەستە لە گەل دەستە گیاھن

تى ناگەم، بۇچى ئەم رىستەيەي «كە لەبەر كەن» لەم نيوەبەيتە و لە نيوەبەيتى دوواي ئەمەش ھاتۇتەوۋە كەچى تىكستە كان تىياندايە لە جياتى «لەبەر كەن» «دەپۇشن، بېپۇشن» يان ھەلبۇزاردوۋە، لەمانە «عم» «دەپۇشن» ي بۇ بەيتى دوۋھەم داناو. «چن» بۇ بەيتى دوۋھەم «دەپۇشن» و «ك، مز، اح» يش «بېپۇشن» يان بۇ بەيتە كەم داناو. ھەر چەشنىك يى، تا ئەۋەي تىروپشكىي لى بەھايى، دەبوۋ بەيتىكىان «دەپۇشن» و يەكيان «لەبەر كەن» بۇي قەراردادە بىرىت. تەبىياتى بىيادەم سەيرە كە لەسەر ئەم بەدەيھىش ھەرا ھەلدەستىنى. بە ئىزنى خويئەر چىرۇكىكى خەندەبىزىو دەگىرمەۋە: گۇيا «كوفر ئەحمەد» ھەبوۋە (مەسەلەي زۇر لەسەر ھاتوۋە) كەرىك و مانگايە كى ھەبوۋە. زىستانى بەسەردا ھات، لە خوا پارايەۋە كەرەكەي بۇ بىرىتى چۈنكە ئالىكى دەۋى و سوۋدىشى نىيە، مانگاگە بىمىنى شىر و ماستىكى لى دەخوات... سبەي چوۋە سوۋى ئازەلان دىتى مانگا مردوۋە و كەر ساغ و سەلامەتە. چوۋە شەقام كوپرىكى دۆزىھە ھىنايە سەر لەشى مانگاگە و لىي پىرسى ئەمە چىيە، كوپرەش دەستى لە سەر و گۇيلاكى لاشەكە كوتا، گوتى ئەمە مانگايە. خولاسە كەرەكەشى بە كەر زانى. كوفر ئەحمەد روۋى لە ئاسمان كىر گوتى: خۋاي مەزن كوپرە بە كوپرى خۋى كەر و مانگاي ناسىنەۋە...

بەيتى نۆھەم و دەھەم و يازدەھەم

بەيتى نۆھەم و دەھەم و يازدەھەم شەرحەكەي دوۋدۇل كىردوۋە: دوو بەيتى كۇتايى نازناۋى نالىيان پىۋەيە، بەيتى تىكستىش بەيتى بەر لەۋان، ئەۋىش نازناۋى نالىي پىۋەيە... من ئەم حىرەتە نامگرى و تىيدا بە سەھوۋش بچم لەۋ پاشاگەردانىيە خراپىرم نە كىردوۋە. من دەلېم بەيتى ھەرە دوايى شىعەرە كە بە ھىچ مەزھەبىك ھى نالى نىيە؛ كىرايەك روۋ دەكاتە نالى و پىي دەلې، ئەمما پى گوتەكەي شەقۇپەق، دلې خۇت مەرەنجىنە و پى ئەۋەي مەبەستى بوۋىت بە ھى نالى حىساب بىرىت بەيتىكى خىستۇتە نىھايەتى شىعەرەكەۋە، واش پى دەچى لە حالەتى نوسخەنوۋسىندا ئەمەي كىردوۋە. كە ئەم بەيتە لاچوۋ دەمىنىتەۋە بەيتى دەھەم نازناۋى نالىي پىۋە بىت، بەيتى نۆھەم تەنھا يەككى خۋى لەۋ بەيتە ھەلقوتاندوۋە و نوۋسىۋىيەتى: بۇ سەيرى خەرامىدەنى ئەم مەھەشە نالى... لەمەشدا ۋەك شەرحەكە دەلې ھەلەي رىزمانىي كىردوۋە كە روۋى قسەي لە تاكە، كەچى شىعەرەكە روۋى لە تاقم و كۇمەلە، دەبوۋ بلى ئەم مەھەشەنە ئەۋساش كىشى بەيتەكە مردار دەبوۋە.

لەسەر پارچە شىعەرى دەھەم و يازدەھەمى پىتى «ن» سەرىشەيەكى بىلزوم ھەيە لە نىۋان خاۋەنراياندا كە يەكيان ھەر لە نالىيەۋە ۋەلامى نالى دەداتەۋە... بەلای بىنىنى منەۋە چ گىرتىك پەيدا نىيە و شەرحەكەش لەۋەدا راستى بۇچوۋە كە ئەم دوو پارچە ھەلبەستە پىۋەندىيان بە يەكەۋە نىيە. ماۋەتەۋە بلىن پارچەي دوۋەم «يانزەمىن» سەرەتاكەي بەيتىكى يان زىاترى فۇتاۋە.

بەيتى سەرەتاي پارچەي دەھەم لە لاپەرە 345:

خەطات فەرموۋ كە خۇشە چىن و ماچىن

كە ناچىن، لىرە خۇشە چىنى ماچىن

شەرحەكە، بە تىكرابى، حەقى بەيتەكەي داۋەتى. يەك دوو خالى شىۋاي تىبىنى ھەيە ماۋە بگوتى: ۋەك بزەنم

«خه‌طا و خوته‌ن» هه‌رئمن و به بئنی خۆش و میسک مه‌شورن. شه‌رحه‌که خه‌طای به شار داناوه. وه‌ک له‌بیرم بئ ئه‌و هه‌رئمانه‌که له‌سه‌ر رینگه‌ی به‌ره‌و چئین ناویان ده‌ر کردووه به «آهوی مشک افگن» واته هه‌رئمی مامزی میسکفرئده‌ر.

خۆشه‌چئین له‌به‌ری سو‌ران پئی ده‌لئین وشئ که‌ر، وشئ رن: ئافره‌تان دوا‌ی دروئته، به تاییه‌تی هئ مه‌ره‌زه، گۆله‌چه‌لتوو‌کی نه‌دوو‌راو و که‌وتوو ده‌سگئر ده‌که‌ن و لئ پیچانه‌وه‌ی نییه. «رئه‌که‌ر» که‌مئیک ده‌ستدرئژی تئدایه لییان به‌سه‌ر بگئیرئته‌وه سزا ده‌درئین، رئه‌که‌ر ئافره‌ته‌که‌یه... خه‌طا و چئین و ماچئین ولاتی به‌سه‌ر یه‌که‌وه‌ن. به‌ئتی لاپه‌ره 346:

برۆت هه‌ر چئین و په‌رچه‌م چئین له‌سه‌ر چئین

ئه‌مه‌نده چئینه، قوربان، پئیم بئنی چئین؟!

شه‌رحه‌که غه‌دری له‌خۆی کردووه که تئکستی «تۆ» و «عب» ی به‌لاوه ناوه که هه‌ر ئه‌ویان راسته‌که نووسئویانه «بئ خه‌طا». قافیه‌ی بره‌ شیعره‌که هه‌مووی «لزوم ما لایلم» ی تئدایه‌که به‌ر له وشه‌ی دوواییین وشه‌یه‌کی «ممدود» ی به‌ئلفی وه‌ک؛ ماچئین، تاچئین، نه‌واچئین، چراچئین، لاچئین هه‌یه «خه‌طا» ش وه‌ک ئه‌وانه. جگه‌ له‌مه‌ لایه‌نئکی په‌نهانی دیکه‌ش هه‌یه که‌ واهه‌ر چۆن له‌ به‌ئتی یه‌که‌مدا «خه‌طا» و «چئین» هه‌بوون، ده‌بوو لئره‌شدا به‌ولاته‌ریقه‌وه «خه‌طا» هه‌بئ چونکه‌ به‌ئته‌که‌ پره‌ له‌ چئین... نالی له‌ رئی «استخدام» هه‌واتوو «بئ خه‌طا» ی به‌مه‌عنا‌ی «بئ سووچ» هه‌لگئراوه‌ته‌وه بۆ هه‌رئمی خه‌طا، له‌مه‌شدا «تشابک» هه‌یه‌که هه‌بوونی «خه‌طا» به‌نده به‌ نه‌بوونی «خه‌طا» وه.

به‌ئتی یه‌که‌می لاپه‌ره 348:

ئه‌تۆ میه‌رئییو و مه‌هروویان ستاره‌ن

له‌ خزمه‌ت شه‌وقئ تۆدا شه‌وچرا چئین؟!

شه‌رحه‌که به‌جئیه‌ به‌لام ده‌بوو به‌ روونی بئنی که‌ رووی یار روژی و مه‌هروویان ئه‌ستیره‌بن به‌ ناچاری ده‌بنه‌ چرای شه‌و چونکه‌ ئه‌ستیره‌ به‌ شه‌و ده‌جریوتئنی، چرای شه‌ون.

شه‌رحه‌که خلیسکئکی بردوووه که‌ ده‌لئ ئه‌و مه‌هرووانه‌ ئه‌ستیره‌ن و له‌تۆوه رووناکی وه‌رئه‌گرن... به‌ عه‌کسه‌وه، ئه‌ستیره‌ له‌ رووناکایی روژدا هه‌ر ده‌رناکه‌ون. نالی راستی کردوووه که‌ شه‌وچرا له‌ شه‌وقئ رووی وه‌کوو روژی یاردا هئچ نئین... له‌ کۆنئشدا پئنج ئه‌ستیره‌ ده‌دئتران، له‌وانه‌ی گه‌روکن و به‌ تئشکی روژ ده‌گه‌شئنه‌وه.

به‌ئتی دووه‌می لاپه‌ره 348:

هه‌موو ذه‌رراتئ میه‌ری رووته باقئین

خودامان بۆ به‌قایه‌ لئره‌ لاچئین!

شەرحە كە باش بۇ واتاى موفره داتى بەيتە كە و دەلالە تيان چووه، شتىك ماوه بگوتى. كە دەلى: خودامان بۇ بەقايە لېرە لاچين، بە روالەت و بە مەبەستيش رادەگە يەنى كە پەنا بە خوا كە لاچين لەبەر زەرپراتى قىنى رپوت... لە هەمان كاتيشدا و لەبەر تيشكى «خودامان بۇ بەقايە» ماناى مردن و نەمانيش لەو لاچوونە وەر دەگىرى. بەيتى كۇتاييش، كە دەلى: هەموو موحتاجى خاك و بيل و پاچين.. ئەم مەعنايە خەستەر دەكاته وه... دواى ئەم برە شيعره ديئە سەر غەزەلە كى جەنجال و بينەوبەرهى پيوهيه و ئەمەتە سەرەتاي بى پيوه ندى بە شتىكى دياره وه:

بەيتى دووهەمى لاپەرە 349:

بە جان سەختييو دل بەردىي، من و تو

بيعهينى هەر وه كوو پۇلا وو بەردىن

شەرحە كە دوور و دريژ باسى چەندوچۇنى ئەم برە شيعره بە دەست نوسخە نووسان و شيعر دۆستان دەكات و چ سووديشى تىدا نيبە ئەوه نەبى كە شەرحدەر دەبى قسەى تىدا بكات. بەلاى مجيزى منەوه «بە جان سەختى وو» خوشترە لە «بە جان سەختييو» بەرى سۇران، چەندى گويم لە قسەيان بووبى، لە شوپتى وەهادا واوى عەطف دريژ دەكەنەوه، كە پيوست بوو، خو ئەگەر كيشى شيعر لە بەيندا نەبى بەرى بابانيش دەلین جان سەختى و بيئوقره بى، دريژى و پانى...

شەرحە كە دەلى مەعناى ئەو بەيتە و بەيتى دوايه وه پيكه وه دین. راستييه كەى بەيتى سيهه مېش پيانە وه بەندە. لەف و نەشرى مورەتتە بيشى دۆزيو تەوه لە هينانى «من» و «تۆ» دا بە دواى «جان سەختى» و «دل بەردى» دا. منيش دەلیم: لەف و نەشرى كى مورەتتە بى ديكەش هەيه لە نيوان «پۇلا و بەردى» كۇتايى شيعره كە و نيوان «من» و «تۆ» دا.

بەيتى دووهەم لە لاپەرە 351 كە ئەمە دەقيه تى:

وهره با ئاگرىكى وەصلى خۆمان

بخهينه قاوى عومرى دوشمنى دین

شەرحى دراوه بە چاكى. بە دوا ئەمدا بەيتى سيهەم كە بۆتە بەيتى يەكەم لە لاپەرە 352 دا:

رهقيب و موددەعى وهك پووش و پووشوو

بسووتينين، كه وهك بهرقين، له بهر قين

شەرحە كە ئەم بەيتەى بە دووانى پيش خويه وه نەبەستۆتە وه، كەچى لەمياندا ئەنجامە مەبەستە كەى يەكتر ديتن

و رەقیب و موددەعی لە ناو بردن دیتە دی. لەف و نەشریک ھەیه لە پێک چواندنی رەقیب و موددەعی بە پووش و پووشو، دەبی بلیین مورەتتەب چونکە ھۆیک نییە بیکات بە مشەوووش. دەشی لەویدا کە موددەعی ناحەزترە لە رەقیب پووشە کە خۆی بێت چونکە ئاسانتر دەسووتی لە پووش. بەلام پووشیش لەم بەیتەدا ھەر دەسووتی چونکە بەرقی قین لینی زیادە.

بەیتی دووھەمی لاپەرە 352:

مەفەرموو دل وەکوو ئاوتتە صافە

بەلی بەم ئایینە بۆی بووی بە خودبین

دەبوو شەرھە کە لە جیاتی «بۆی بووی» کە تیکستی «چر، اح، خا» یە «بووی» ھەلبژاردایە کە بە پێی قسە ی خۆی تیکستی ھەموو نوسخەکانی تر، ئەمیش لەبەر دوو سەبەب: یە کەمیان ئەوێ کە نازانین ئەم «بۆی» لە رستە ی «بۆی بووی» کئی و چی تیدا مەبەستە، چ فەرق نییە لەویدا بیگوتبایە «لینی بووی» چونکە ئەمیش ھەر کە لە ھۆی دووھەم ئەوێ نیو بەیتە کە لە وشەکانی «بەلی، بوم، بۆی، بووی، بە» پینج دەنگی «ب» ی تیدایە جگە لە «خودبین». ھەر نەبێ یە کیکیان تی بچی نەختیک، بگرە پتر، لە قورسایییە کە دادەشکینی. کە دەلیم «پتر لە نەختیک» لەوێ دیت سی وشە ی «بۆی بووی بە» زیدە زیدە لیک نزیکن و «بووی» ناوھندی ھەردوو وشە کە ھەلستی مەودا دەخاتە ئیوانیانەو، کە دەشبیتە «بووی» ئەو مەودایە فرەوانتر دەکات و تیک چرسانە کە خاوە کاتەو.

شەرھە کە، بەداخەو و ھا بەرنگاری گیانی بەیتە کە بوو چۆتە قالبی ناحەزییەو کە لە شەرھدا دەلی: مەفەرموو دل وە ک ئاوتتە ساف و بیگەردە، ئەگە راست دل و بووایە، ھەموو شتیکت تیا ئەدی و، خەلکی تریشت ئەھاتە بەرچا و، بەزەبیت بە کەسانی تریشتا ئەھاتەو. دل وە ک ئاوتتە ساف نییە، رەشە و، تۆیش ئاوتتە یەکی چلکن بە کاردیتی. بۆیە وا خودبین و خودپەرست لێ دەرچوو و لە خۆت بەولایە کەست نایەتە بەرچا و. پووش لە گیانی فاتیح دەخووزم کە دەلیم: ھەر ماوو ھوتافیکی بمری خویتمز! ی بە دوا دا بیت.

نالی نەبووستوو توانجی شکاندنەو لە یاد بگری: لە ریی وشە ی تیک ئالقا و واتای پیکدا دووراودا و بە تەعبیری ناسکی «مەفەرموو» شەکوای حال دەکات لەویدا کە صافی ئاوتتە کە نو نیگای یار بۆتە ھۆی ناز و خودپەسەندی لەبەر زیدە بی عیبی ئاوتتە کە کە ھەموو جوانی یار دەداتەو. ئەگەر ھونەری وشە و واتای توێکلدار نەبی ئاوتتە ی دل ھەرگیز رەنگ و ویتە عەکس ناکاتەو.

بەیتی سێھەمی لاپەرە 352:

وەرە تا عالەمی قەلبت نیشان دەم:

کەوا فەقری غینایە، مردنی ژین

شەرھە کە ئەم بەیتە بە بەیتی دووایەو دەبەستیتەو، حەقیشیەتی:

تیدا ئوممید و بیم و گریه وو سۆز [تیا له جیاتی تیدا په سهنده]

به هار و پایز و زستان و هاوین

ئیتیر به پیتی واتای «قەلب» که دلّه بو شیکردنه وهی هەر دوو بهیت چوووه... «وه ره با جیهانی دلّت پیشان دهم له چ جیهانیکی خوشدا ده ژین... جیهانی دلّاران له هیچ جیهانیکی تر ناچی...» هتد. ئەم شەرحة زیده سادهیه و دووره له قوولایی بهیته کان:

وشه ی «قەلب» سی خویندنه وه هه لده گری؛ قەلب به واتای دل. قەلب به واتای وه رگه ران. قەلب، قەلب به واتای چرووک:

وه ره تا عالهمی دلّت نیشان دهم که هه ژاریه که ی ده لّه مه ندییه و مردنه که ی ژینه یا خود: له جیاتی سهروهت هه ژاری و له جیاتی ژین مهرگی نه صیب ده بی. وه ره تا عالهمی وه رگه راون نیشان دهم که فه قری غینایه و مردنی ژینه، هه مووی هەر وه رگه رانه. وه ره تا عالهمی چرووک نیشان دهم که فه قر به غینا و مردن به ژین نیشان ده دات.

ئنجنا: له چوار کزی سالد، له به هار و هاوین و پاییز و زستاندا یه ک ئومید و سی په ژاره یی هه یه له ترس و گریان و سۆز... ئەم بهیته یه کینکه له شاکاری هه موو ئه ده بی کوردیدا.

له بره شیعی «وه ک قه فه س...» که له لاپه ره 355 را تا 366 ی خایاندوو له بهر ئاشکراییی واتای بهیته کانی ته نها ده ست بو ئه و وشانه ده به م که به لای خو مه وه ه ی با شتر هه یه له وان.

له بهیته یه که م «تار و پۆی» هاتوو. له تیکسته کانیش ه ی «ک» داروپه ردووی نووسیوه. تیکستی «عم، کم، ت، مز، عب، اح، خا» تارو پودیان نووسیوه. بیگومان نالیش به پیتی نه ریتی ئه وسای شاعیران هەر «تارو پود» به کار هیناوه. ئیستا کورده که «تان و پۆ» ده لی.

له بهیته دووه مدا «لانکه» هاتوو. هه شت تیکست «لانک» ی نووسیوه. ئەمیش راست و له باره.

له بهیته دووه می لاپه ره 358 «تیدا» هاتوو. کیشی نیوه بهیته که ی ته نه ل کردوو. «تیا» ده ست ده دات، شه ش تیکستیش ئەمیان نووسیوه.

له بهیته لاپه ره 360 شەرحة که دوا ی راسته واتای وشه کان، بو «جه معی حه ربا» که جانه وه ریکی ره ننگوره و له کوردی بز نمزگ «یان بز نمشک» ی پی ده لین، ئه و ئیحتیماله ده دا که ره نگه نالی مه به ستی له و که سانه بی دینه حوجره که و منافقن، به زوریش فه قیکانن... ئەم ته ئویله دووره له داخوازی وشه کان و رو حی شیعه ره که، ئنجا بو ده بی فه قیتی دووروو بچی له له و ته رزه حوجره یه دا رو ژ په رستی بکات؟ خو ی بز نمشک له بهر تیشکی خو ردا ره ننگوری ده کات، به مه دا بهیته که ویستوو یه تی به موباله غه وه بلّی ژوو ره که له ده ره وه رو ژ تیخزاوتره...

له بهیته سه رووی لاپه ره 361 وشه «حه تا» زه قه. ئە گه ر لو ابایه «حه تا» بی ده سه لمیندرا. تیکستی «عم، ت، مز» ئەم ده قه یان قبول بووه «مه نعی هیچ ناکات حه تا می ش که خو ی لیدا به تاو» جیی قبوله، تیکستی «گم»: «مه نعی هیچ نا کا هه تا می شیش که خو ی لیدا به تاو» ئەمیشیان سازه، ده قی شەرحة که «حه تا» ی ناسازه.

له بهیته دووه می لاپه ره 363 سه ره تای وه ها هاتوو: ئە و ده لاقه ی تی ده خا... گو یا ئیشاره ته یان راناوه بو ئا و

دهچيتهوه. بهراستی وشه که وهک دوومهال وایه و کورد نایح له بهر تیشکی ریزماندا راناو بخزیتیتته شویتیه وهها لهقهوه. له پهراویزدا، ده تیکست «ئاو»یان نووسیوه ئیتر...

له ئاست «مال بر او و مال بر او»ی هه مان بهیت شهرحه که به دهست وشه ی «بر او» وه سه غله ته که ده بوو شه ده دی به سه ره وه بایه له و تیکستانه ی «بر او» یان په سه ند کردوو. ئه م وشه یه زور له باره، به ئه صل «بر دراو» بووه و سوواوه وهک «بر دراو» بوته «بر او» وا چاکه دهقی بهیته که بنووسم:

ئه وه ده لاقه ی تی ده خا چ شت و مه کی پیندا ده با
من له وی حه یران ده بم وهک مال بر او و مال بر او

وشه ی «بر او» له دوو سه رچاوه وه دیت یه کیان «بران» به واتای ته واو بوون و کو تاییه اتن. یه کی دیکه ش «برین» ه. ناوی کارا «اسم فاعل» له «بران» ی کو تاییه اتن «بر او» ه وهک «لوان، سوان» ده بنه «لواو، سواو». دیاره فیعله که تینه په ره هه رچی «برین» ه که بوته «بر او» ناوی به رکار «اسم مفعول» ی لی وه رگیراوه و بوته «بر او» که به ئه صل «بر دراو» ه و ده کریتته «بر او» و ده سو ی ده بیته «بر او». ده ستووری بی بیژوک له و فیعلانه ی کوردی که کو تاییان به «د» دیت و بهر له داله که «واو» یان «یی» هه بوو ئه م داله ی ده سویت. له فارسیدا داله کان ماونه ته وه له نمونه دا ده لیم: فه رموون، ئه زموون، برین، درین، دروون و مزین... له فارسیدا فرمودن، ازمودن، بریدن، دریدن، درودن و مگیدن... له هه مواندا ئه وه داله به رده وامه... له پیوستدا ئه وه داله قرتاوه ی فیعلی کوردی به ده ر ده داته وه وهک له «کرین» که فیعلی کارا نادیار ی لی وه رگیرا ده گو تر ی «کردرا» چونکه «کررا» قورسه به سه ر زمانه وه، حاجی قادر له شیعی خویدا ده لی: «بو هاردنی ئیمه چ عه جاب ده گه ری». ده بیینن ئه وه داله قرتاوه ی «هارین» بو کیشی شیعر هاته وه. وشه ی ئه وتو هه یه جو ریکی دیکه ی ره فتار له گه لدا کراوه. «دیدن» ی فارسی له کوریدا بوته «دیتن». هه ر چونکه ده ستووری قرتانی دالی ئه وه شویتته زیده چه سپاوه ده بینی «دیدن» ده کریتته «دین» له جیاتی «دیتن».

له بهیتی لاپه ره 366 وشه ی «توخودا» یا ده بی «توخدا» بخویندریتته وه یان «توخوا» بیت وهک که پینچ تیکست په سه ندیان کردوو.

له کو تایی بره شیعه ره که دا تییینی ئه وه کراوه که نالی چه ند ته عبیریکی به کاره یئاوه نیشانه ی ده وری نالییه له بو پیشه وه بردنی زمانی کوردی. له مانه ته عبیری ئه م حو جره «کون تیه» به واتای «کونی تیا یه». راستیه که ی «کون تی» به به ربلاوی له شویتتی مناسبدا به کار دیت و هاتوو ته نانه ت «نو کون تی» به له شی روجه بهری وهک مرو، ئازه ل و درنده... ده گو تر ی. ته عبیری «وهها سه رمای تیدا سه رما ده بی» که به قسه ی شهرحه که و، منیش له گه لیدام، ده بوو «... سه رمای ده بی» بیت له حه قیقه تدا نالی هاتوو «ی» دوا ی «سه رمای ده بی» ی را گو یستوووه بو سه رمای به رای به یته که خو ئه گه ر گو تبا ی «سه رما تیا سه رمای ده بوو» فه رقیکی نه ده کرد. له گه ل ئه مه شدا ئه م به کاره یئاوه چ ده ربوونه یه کی دا خراوی به رووی ریزمان و ئاخپوه ری کوردا نه کردو ته وه لی شی داوا نا کر ی ده ربوونه بکاته وه چما ئه وه هه موو مه هاره ته ی وشه و واتا ئاراییه ی نالی سیبه ریکی یان پر شنگینی هاته ناو ره وانوو سی کور دییه وه! شهرحه که وشه ی «هه ورین» ییشی له و بابه ته داناوه گویا خه لقی ده لئین هه وری پیوه یه. ئه م بو چوو نه ریک نییه له گه ل باری وشه که ی تیدا هاتوو: «هه ورین» صیغه ته، ئه میان رسته یه. چ هه ورین چ هه وراوی، هه ردوو یان له شویتتی مناسبدا به کار دین. هه وری پیوه یه جو دایه له هه ورین چونکه یه که میان هه موو ئاسمان نا گریته وه. ته عبیری «زاناندا مان» که نالی له بهیتی 22 یه مدا به کاری هیناوه، ئا

ئەم تەعبىرە لە نىوان مەلا و فەقىياندا زۆر باو بوو تەنانەت مامۇستاي دەرسدەرى پۇلى سى و چواری قوتابخانەى كۆيى كە من تىيدا بووم «زاناندم»ى بەكار دەهينا، خۆيشى مەلا بوو. لەمەش بەولاه «زاناندم» غەيرى «زانيم»ە، ھەرچى زانينە لەوانەيە بى مېشكگوشين پەيدا بى وەك كە بلىيى: تازە زانيم دارا چۆتە حج. ھەرچى زاناندينشە وردبوونەو و لىكدانەو و... چى و چى دەوى... وەك لەبىرمە ئەم وشەيە لە لاينە كۆرەو، كە من ئەندام بووم تىيدا، لىي كۆلرايەو.

قەصيدەى «ھەرچەندە كە عومرى خضر و...» كە لە لاپەرە 367 ھەو دەست پى دەكا شاكارىكە بۆخۇى. شەرھە كە وەھاي بۆچوو كە نالى روى قسەكانى لە مرۆيە كاتى دەگاتە مردن. ئەم بۆچوونە لە مەوداي مەبەستى شىعرە كە كەم دەكاتەو. نالى دەيەوى بلى ھەميشە كات بەبەر دەورى زەمانەو ھەيە بارى مرۆ بگۆرپت لە بەرزىيەو بۆ نزمى. لە بەيتى دووھەمى برە شىعرە كە بە پىي داخوازي مەبەست نالى دەلى:

ئەى جاميىى دونيا وو قيامەت بە خەيالات
ئەو رۆژە كە مردى، نە ئەوت بوو و نە ئەمت بوو!

لەمەو ديارە نالى قسەى لەگەل تىكراي ژيانە نەك دەمى مەرگ، شەرھە كە لە ئاست بەيتى سىھەمى قەصيدە كەدا كە ئەمە دەقيەتى:

بىزارە لە تۆ ئىستە، ھەماغۇشى عەدووتە
دونيا، كە دويتى حەرەمى موحتەرمت بوو!

وھەى لىك داووتەو: «... ئەمرۆ كە مردووى لىت بىزار بوو». راستىيە كەى دنيا لە مردوو بىزار نابى كەسش لىي بىزار نابى مەگەر بابايە كى بە كفن و دفنيەو خەرىك بى. بىئەفايى دنيا كە بنىشتۆكەى زارانە لە دەمى ژياندا دەكرىت. دواى مەرگ بىئەفايى دنيا لەگەل مردودا ھەر بە عەقلەو نانوسى.

بەيتى دووھەمى لاپەرە 369:

وەك شەلتە پەين گەھ پر و گەھ خالىيە بەطنت
صەوم و ئەمەلت باعىشى نەفس و شكەمت بوو

ئەم بەيتە مەكرۆيە: شەرھە كە، بە كورتى، وھەى بۆچوو كە صەوم بۆ پر كردنى ورك و دوو ھىندە خواردنى بەربانگە. ئەمەلى ئەو دنياكەش «لە صەوم» بۆ تەماعى نەفسە كە بە لەزەتى بەھەشت بگات.

ئەم مەعنايەو ھەيە رىكويىكە بەلام دەقى شىعرە كە لە نىو بەيتى دووھەمدا وھە رادە گەيەنى كە «صەوم و ئەمەل» باعىشى «نەفس و شكەم» بوو: مرۆ دەبىتە باعىشى شەر نەك شەر بىتە باعىشى مرۆ ھەر وھە مرۆ، بە پىي مەعناى ناو شەرھە كە، بە ھەموو پىوانەيەك، باعىشى صەوم و ئەمەل و چاكە و خراپەيە. ئەگەر بلىين: «نەفس و شكەمت باعىشى صەوم و ئەمەلت بوو» چىمان گوتوو رەخنەى لى بگيرى بە پىي مەعناى ناو بەيتە كە.

بەبىرمە لە دەمەتەقەى نىوان موستەعيدانى مزگەوت دەمبىست كە دەگوترا: مەعنا لە قەلبدايە، واتە مەعناكە

بهره‌واژه له گه‌ل ده‌لاله‌تی وشه‌کان. نموونه‌ی دیکه‌ش ده‌هاته‌وه له تیکه‌لپیکه‌لی و شان وا ئیسته نیو به‌یتم له و نموونه‌یه به بیر دیتته‌وه: «کما طینت بالفدن الصیاعا» واته: وه‌ک که سواغت به دیوار قور دایج، مه‌به‌ستیش لپی: دیوارت به قور سواغ دایج. تا تمه دهمه چهن‌دی سهر ده‌هینم و ده‌بم هر وینه‌یه کی «مه‌عنا له قه‌لبدايه»م بو دیت له‌م به‌یته ئوقره نه‌گرتووه.

قه‌صیده‌ی مه‌رسیه و مه‌دحی «تا فه‌له‌ک ده‌وری نه‌دا...» هیندی ورده‌تیبینی له شهرحه‌که‌ی هه‌یه، یه‌ک له‌وان وشه‌ی «صه‌د» به «هه‌رچه‌ند» لیک دراوه‌ته‌وه و ناشینم له شهرحدا ئه‌و واتایه ئاشکرا بی. به‌هه‌مه‌حال به‌یتی یه‌که‌می قه‌صیده‌که مه‌عنا‌ی وه‌های وه‌پال دراوه‌بنه‌مای نییه له که‌ره‌سته‌ی ته‌عبیر. تمه به‌یته‌که‌یه:

تا فه‌له‌ک ده‌وری نه‌دا - صه‌د که‌وکه‌بی ئاوا نه‌بوو -
که‌وکه‌به‌ی میهری موباره‌ک طه‌لعه‌تی په‌یدا نه‌بوو

له شهرحدا ده‌لی: تا ئاسمانی ژین خولی خوی ته‌واو نه‌کرد و مانگی سلیمان پاشا ئاوا نه‌بوو، هه‌رچه‌ند ئه‌ستیره‌کانی ده‌وروشیتیشی هه‌رمانه‌وه و ئاوا نه‌بوون [مه‌به‌ست له ئه‌ستیره‌کان شازاده‌کانی تری بابانه] شان و شکوی خوری هه‌لاتن - پیرۆزی ئاسمان که ئه‌حمه‌د پاشایه ده‌رنه‌که‌وت... مانایه‌کی دیکه‌شی لی داوه‌ته‌وه: ئه‌ستیره‌کان به هوی نزیک‌بوونه‌وه‌ی هه‌له‌هاتی ئه‌حمه‌د پاشا ئاوا نه‌بوون...

ئه‌ستیره‌کان چ پتوه‌ندیان به ئه‌میره‌کانه‌وه نییه. به‌یته‌که ده‌رکه‌وتنی ئه‌حمه‌د پاشا ده‌گیریتته‌وه که وه‌ک رۆژ هه‌لاتووه، هه‌له‌بت صه‌دان ئه‌ستیره‌ ئاوا ده‌بن ئنجا رۆژ هه‌لدیت...

من کارم به به‌یتی دوایین هه‌یه که ده‌لی:

شاهی جه‌م جا «نالی» «تاریخ جم» ته‌ئریخیه
دا نه‌لین له‌م عه‌صره‌دا ئه‌سکه‌نده‌ری جه‌م جا نه‌بوو

شهرحه‌که وه‌ها داده‌نی «ته‌ئریخی جه‌م - تاریخ جم» که به‌حیسانی ئه‌بجه‌د 1254 ده‌گیریتته‌وه، سالمه‌رگی سلیمان پاشای مه‌به‌سته و به‌هاوتای ئه‌سکه‌نده‌ری جه‌م جای داناوه. تم شهرحه‌راسته به‌لام نیوه‌ی مه‌به‌ستی گرنگتری به‌یته‌که‌ی پشت گوی خستووه: سالی 1254 هه‌روه‌ک سالمه‌رگی سلیمان پاشایه، هه‌روه‌ها هاتنه‌ حوکی ئه‌حمه‌د پاشایه. که‌واته ته‌ئریخه‌که بو هه‌ردوو‌پانه. به‌لام «ئه‌سکه‌نده‌ری جه‌م جا» پتر به‌لای ئه‌حمه‌د پاشادا دیتته‌وه چونکه به‌عاده‌ت ئه‌و ته‌رزه ته‌شبییه بو زیندوو پتر ده‌روات تا مردوو، خوا له هه‌مووان خۆش بی.

به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره 375:

دل شیشه‌یی پر خویتی فیراقتی، فه‌ره‌قی بوو
مه‌کسووری رقی به‌و دلی وه‌ک به‌ردی رقی بوو

تیکسته‌کانی «چر، جن، کم، ت، مز، اح و خا» له جیاتی «دلی وه‌ک به‌ردی رقی بوو» نووسیویانه «له‌منی خه‌سته رقی بوو». «عم، کم، گم و من» له جیاتی «ره‌قیب بوو، رقی به‌و» نووسیویانه «ره‌قیب بوو»

دەمىتتەو و وشەى «مەكسوورى» كە شەرحە كە بەدىلى بۇ نەھىناو تەو، يان باشى بۇ ناچم، بەلام لە خووە ديارە «مەكسوور» لە جىي خویدا ماو تەو بە و پىيە نيو بەيتە كە وھا دەر دەچىت:

مەكسوورى رەقىب بوو، دلّى وەك بەردى رەقى بوو

راستىيە كەى منىش ھەمىشە و ھام بىستوو و پىشى رازى بووم. نيو بەيتى يە كەم ئەگەر لە جياتى «فیراقى» بنووسرى «فیراق و» واتای بەيتە كە روون دەبىتەو:

دلّ شىشەى پىر خویتی فیراق و فەرەقى بوو
مەكسوورى رەقىب بوو لە منى خەستە رقى بوو

گەلىك روونتر دەبى لەو قالبە پىر تەكەللووفەى ھەندى لە تىكستە كان پەسەندىان كىر دوو و وشەى «فەرەق» بە واتای ترس ھاتوو، بە و پىيە واتای بەيتە كە ئەمە دەبى: دلّ شىشەى پىر خوونى فیراق و ترسى فیراق بوو، رەقىب شكەندبووى كەچى لە منى خەستە رقى ھەلگرتبوو. دەشى «لە منى خەستە رقى بوو» بۇ يار بچىتەو... لە لایەن شیانەو رستەى «دلّى وەك بەردى رەقى بوو» ئا ئەویش بارتەقاي «لە منى خەستە...» لە بەيتە كە واتابەخشە بەلام ناشى دوو دەقى لىكتر جودا بە ھى شاعیرە كە دابندرىن، ئەو دەقەنەى رىتووسیان لە بارە بۇ فرەجۆرەى دەشى بە واتای جودا يانەو بەردىن بە تاكە شاعیر.

لە لاپەرە 376، ئەم دوو بەيتە:

ئەو نەشئە كەوا ساقى منى پى لە خودى سەند
نەك نەو عە رەقى بوو كە لە قەطرەى عەرەقى بوو،
خەندەى نەفەسى تۆ بوو وەكوو صوبح و نەسىمى
يا گولّ دەمى پشكووتن و، عەطرى وەرەقى بوو

شەرحە كە بە تىك بەستراویان دادەنى و دەلّى: ئەو نەشئەى سەرخۆشى كە مەگىر منى لە حالى ھوشيارى پى دەر كىرد، ئەو جۆرە عەرەقە نەبوو كە لە دلّوى ئارەقى روویا دەر دەكەوى، بىمىتەى بىخۆمەو و پىي سەرخۆش بىم، بەلكو كرانەو ھى بە پىكە نینەو ھى دەمى يار و بلاو بوونەو ھى ھەناسەى بۆنى خۆشى و دەر كەوتنى دانە سپىيە كانى كە وەك باى نەسىم وایە سبەینان ھەلّ دەكا و ئاسۆ روون ئەبىتەو...

چەند تىبىنى پىشە كى ھەيە: لە دیوانى گىو موكرىانى لە جياتى «...منى پى لە خودى سەند» نووسراو «بە ئەو عەقّل و دلّى سەند». لىرەدا ئىشارەتى بۇ نەكراو.

شەرحە كە دەلّى «رەق»: بە توركى عەرەقى خوار دىنەو. وشە كە «رەقى» يە نەك «رەق» شەرحە كە وا دادەنى كە بەيتى دوو ھەم جەواب دانەو ھى، ياخود ھۆى ئەو نەشئەى بەيتى يە كەم دەكا كە لە حالى ھوشيارى دەر كىردوو.

بەيتى دوو ھەم دەپرسى: ئایا خەندەى نەفەسى تۆ بوو...؟ يا گولّ دەمى پشكووتن و... یى بوو؟ پرسىار سەرەتای كاریكە نەك تەفسیرى كاریك، بە لای منەو تىك بەستراو لە نیواندا نییە.

بهیتی یه کهم دهلی: ئەو نەشئە که وا «ساقی منی پێ بیهۆش کرد، یان بهو عهقل و دلمی سهند» قهتره‌ی رهقی «عاره‌قی خواردنه‌وه» نه‌بوو به‌لکوو قهتره‌ی عه‌ره‌قی یار یا هی ساقی بوو، که ده‌شی ساقی یار خۆی بی.

«خه‌نده‌ی نه‌فه‌سی» ناله‌باره، «خه‌نده و نه‌فه‌سی» جیی خۆیه‌تی چونکه خه‌نده پێوه‌ندی به هه‌ناسه‌وه نییه: خه‌نده که هی گۆل پشکووتن و نه‌فه‌سپش هی عیطری وه‌ره‌قه «عه‌طر هه‌له‌یه» خه‌نده و هه‌ناسه‌که‌ش صوبح و نه‌سیمه‌کان.

نوسخه هه‌یه هی «چر» و «عب» «نه‌وعه ره‌قی» ده‌که‌ن به «نه‌و عه‌ره‌قی» واته عاره‌قیکی نو، ئەمیشیان تا بلی جوانه.

بهیتی سه‌ره‌تای لاپه‌ره 377:

ره‌ققیتی تهن و، ریقته‌تی دل، رو‌قبه‌تی طاعت
مه‌خصووسی ره‌قیب بۆ له منی خه‌سته رقی بوو!

له دیوانی گیو «ریقه‌تی گه‌رده‌ن» هاتوو به لای منه‌وه ئەمیان راسته و له کۆنیشه‌وه وه‌هام بیستوو، له په‌راویزی شه‌رحه‌که‌شدا هفت تیکست «ریقه‌ت - ربقت» ی په‌سه‌ند کردوو.

ده‌بی بلی ناشی و نه‌شیاوه نالی وشه‌ی نووسین خۆیندرابیته‌وه «ره‌ققیتی». شه‌رحه‌که نالی واتاکه‌ی چیه وه‌که که ده‌لی: ریقته‌ت، ناسکی و رو‌قبه‌ت گه‌رده‌ن. به‌لام که ده‌ست ده‌کا به شه‌رح «بورده‌باری» لی به مه‌به‌س گرتوو که له‌گه‌ل عه‌بدایه‌تی «رق» ده‌روات، ئەوسا ده‌بی «ریق» بنووسری و به‌و ریژه‌یه‌ی «اسم المعنی» واته ئەو ریژه که «ریقیتی» یی دروست بوو به واتای عه‌بدایه‌تی، ناشی له‌گه‌ل «ریق» به‌کار بیت چونکه «ریق» خۆی عه‌بدایه‌تییه. ئەو ریئووسه‌ی بۆ وشه‌که‌ی «ریقیتی» به‌کارهاتوو و هی «اسم المعنی» یه و «ئ» له ناوه‌راستدایه نه‌که «ئ = ی» به‌داخه‌وه هه‌له‌یه‌کی په‌ره‌سه‌ندوو چونکه له کوردیدا و به پێی بریاری فۆنەتیک ده‌نگی «ئ» واته یی تیزی دریز که ده‌شکیته‌وه و ده‌بیته‌که‌سه‌یه‌ک و ییه‌کی کۆنسانت له میسالدایه که له وشه‌ی «برسی» ناوی واتا «اسم المعنی» داریزیت ده‌بی بیکه‌ته «برسیه‌تی» نه‌که «برسیتی» بۆ روونکردنه‌وه ئەم نمونه‌یه ده‌هینمه‌وه: وشه‌ی «ئیتالی» که ده‌کریته‌ جمع ده‌نووسن «ئیتالیکان». فه‌رموو صیفه‌تیک بۆ ئەوانه به‌کار به‌ینه وه‌که «زیره‌که‌کان» ناشی و ناشکری بگوتری «ئیتالی زیره‌که‌کان» ده‌بی «ئیتالییه زیره‌که‌کان» و ده‌شی سووک بکریت و بیته «ئیتالیه...» ده‌بی بلی «برسیه رووته‌کان» نه‌که «برسی رووته‌کان». ئەم به‌کاره‌ینانه له سلیمانی باوه وه‌که له ئاخوتندا ده‌لین «مه‌نگ، له جیی مه‌ند» یان دیتوو مه «گۆی ریژ» له جیاتی «گۆی دریز» نووسراوه. ره‌خنه له شیوه‌ی ده‌برینی وشه‌ ناگیرئ به‌لام ناشی به‌کاره‌ینانی هه‌له‌ بیته ده‌ستوو. به‌شی هه‌ره زۆری کورد، هه‌ر به پێی ده‌ستووری ده‌نگسازی، ده‌لین: برسیه‌تی، قاوه‌چیه‌تی، رۆمییه‌کان... زاری سلیمانی له عیراق له هه‌موو زاریک پشکه‌وتوو تره و بۆته زمانی ئەده‌بی به‌لام ناشی خلتی له‌گه‌لدا بی بۆ نووسین: «ئهمه‌و به‌چهن» نابی جیی «ئهمه‌ت به‌چهن» بگریته‌وه یاخود «ئهمه‌وه‌وانی» بیته ده‌ستوو... دوور ناییم بابایه‌کی ره‌واندزی به‌موجامه‌له به‌یه‌کی سلیمانیه‌تی بلی: ته‌مه‌نی جه‌نابت چه‌نده‌وانی؟ وه‌که له گۆرائیژی کۆییم بیستوو گوتوه‌تی: «مه‌مکی گۆلی هه‌نال...» گۆیا له‌سه‌ر شیوه‌ی ئاخوتنی سلیمانی ده‌روا، کۆلیکیش رای له خۆی بووه.

به‌هه‌مه‌حال ئەم وشه‌یه له‌م قه‌لبه‌دا فری به‌سه‌ر زمانی شیعروه‌وه نییه و له نالی دووره. شه‌رحه‌که له باره‌ی مه‌عنای به‌یته‌که‌وه ده‌لی: بورده‌باری له‌ش و ئاماده‌یی بۆ هه‌لگرتنی هه‌ر بارئ و، ناسکی دل و ملکه‌چی و به

گوئیگردنی هه‌رچی بویستری، هه‌مووی له مندا کۆبۆته‌وه... به‌دکار بۆچی له ناو دلداراندا هه‌ر رقی له منی خه‌سته بوو؟

راستییه‌که‌ی ئەم واتایه له ناچارییه‌وه نه‌بێ، هی ئەم کۆمه‌له وشه‌یه‌ی به‌یته‌که‌ نین. بۆ نه‌یگوت: «به‌ خصوصی ره‌قیب» له جیاتی «مه‌خصوصی ره‌قیب»؟ پێشتریش، ئەو ئه‌رکانه‌ی باسیکردن هیچ وشه‌یه‌ک نییه له ئارادا بۆ «نالی»یان بیاته‌وه. کێ ده‌لی هی یار نین؟ دوو وشه‌ی پێشه‌وه بۆ یار ده‌ست ده‌دن، رېیفه‌ته‌که‌ش به‌ بۆره ته‌ئویلی نیوه‌چل و به‌ مه‌له‌نه‌تی ره‌قیب و به‌ نه‌ختیک چاوپۆشی ده‌شی بۆ یار بجیتته‌وه و هه‌موویان «مه‌خصوصی ره‌قیب بوو» که‌چی یار «له منی خه‌سته رقی بوو».

مالی نووسخه‌نووسانیشم وێران نه‌بێ، هه‌ر ده‌لی قۆنته‌راتیان گرتوو له‌سه‌ر ریک نه‌که‌وتن.

به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره 377:

هیند مونتھظیری تۆ بو هه‌تا چاوی سپی بوو
نه‌رگس، که له‌سه‌ر یه‌ک قه‌ده‌م و دیده‌ چه‌قی بوو

صه‌د ماشه‌للای لی بی ئەمه‌یه‌ شیعری دلکیش و یه‌ک قالب که هه‌رای نوسخه‌نووسانی پێوه نییه.

شه‌رحه‌که نه‌ختیک به‌ ته‌رجه‌مه‌ی ده‌قاوده‌قی وشه‌کان بۆ واتای به‌یته‌که‌ چوو و ماندوووه‌تی تیدا چیشتوو، له نمونه‌دا ده‌لی: «به‌لام نالی که ئەلی به‌یه‌ک چاوی بۆی روانیت، مه‌به‌ستی ئەوه‌یه‌ بلی هه‌ردوو چاوی کردبوو به‌ یه‌ک... هه‌روه‌ها نیرگس چاوی سپیه‌. به‌لام نالی ئەیه‌وی بلی له چاوه‌روانی تۆدا چاوی سپی بووه». من وای بۆ ناچم: نه‌رگس دوو چاوی نییه‌ بیته‌ یه‌ک، لزوومیش نییه‌ بۆ ئەمه‌. نالی زاراوه‌یه‌کی زنده‌ مه‌شووری قسه‌ کوردی هیناوه که واتا ئارایی و زنده‌ مه‌دحی پێوه به‌ند بی له لایه‌ن «یه‌ک قه‌ده‌م»ه‌وه: کورد له‌مه‌دا زنده‌ په‌رۆش و سووربوون له‌سه‌ر کاریک به‌ مه‌به‌ست ده‌گرێ. نالی خۆی له به‌یتی دیکه‌یدا هه‌یه که هه‌مان زاراوه‌ی هیناوه: «ده‌میکه‌ وا له‌سه‌ پێه‌ک ده‌سووتیم». ده‌شزانین نه‌رگس یه‌ک پێی هه‌یه، به‌لام مه‌هاره‌تی نالی «یه‌ک پێی»ی نه‌رگسه‌که ده‌دزیتته‌وه بۆ لایه‌نی «سووتان بۆ یار» ته‌ویش، مه‌به‌ست ئەو «یه‌ک پێی»یه‌ که حه‌قیقه‌ته‌ بۆته‌ بنه‌ما و هۆی «چه‌قین به‌ یه‌ک چاوی» چونکه له شیعره‌که‌دا «یه‌ک قه‌ده‌م» پێش که‌وتوو. که دیده‌ی به‌ دووادا هات له ریی «واوی عه‌طف»ه‌وه و له سه‌بکی هه‌لبه‌سته‌وه بۆته‌ هاوبه‌شی «قه‌ده‌م» له وه‌ستان، چه‌قین، و له تاکیدا. تاکیه‌که حه‌قیقه‌ته‌ به‌لام به‌ یاریده‌ده‌ری «یه‌ک قه‌ده‌م» چه‌قین بۆ چاوه‌که‌ش جۆشی خواردوو. که بلی: نان و چایه‌م خوارد، چایه‌ت نه‌خواردوو، خواردۆته‌وه به‌لام به‌ دوا ناندا «خواردن» بۆ ته‌ویش ره‌وا بوو. ئەگه‌ر ئەم جه‌وازه نه‌بێ، ده‌بوو بلی: له‌سه‌ر یه‌ک قه‌ده‌م و به‌ یه‌ک چاوی چه‌قیبوو.

له کۆتایی به‌یته‌که‌دا ده‌لی: وشه‌ی نه‌رگس هه‌م فاعیلی «مونتھظیر» و هه‌م فاعیلی «چاوی سپی بوو»یشه واته هه‌رای له‌سه‌ره له نیوان ئەو دوو فیعه‌دا... مه‌به‌سی شه‌رحه‌که له‌م «هه‌را»یه «تنازع»ه‌ که هه‌ر یه‌ک له‌و دوو فیعه‌ فاعيله‌که بۆخۆی راده‌کیشی.

ته‌نازوع دیارده‌یه‌کی ریزمانیه‌ به‌لام له‌م به‌یته‌دا ته‌نازوع نییه چونکه نه‌رگس فاعيله‌ بۆ «بوو»ی رسته‌ی «مونتھظیری تۆ بوو» فاعیلی رسته‌ی دووه‌م «چاوی سپی بوو» وشه‌ی چاوه‌که سپی بووه. له عه‌ره‌بیدا ده‌گوتری: انتظارک فتعب زید. لیره‌دا ته‌نازوع هه‌یه. له کوردیشدا هه‌یه به‌لام له‌گه‌ل عه‌ره‌بی جوداوازییان ده‌بی ئیره‌ش جیی ئەو کیشه‌یه‌ نییه.

له بهیتی دووهه می لاپه ره 378 وشه ی «هیلاک» هاتوو، وه ک بزائم «هه لاک» راسته. بهیته کهش باش شی کراوه تهوه. یه ک تیینی هه یه: «بهو وشکه مه له» هه لده گری «مهل» یش جیی بو بگریته وه تییدا چونکه مهل به هه واوه هه ر وشکه. ته گه ر رسته که «بهم وشکه مه له یه» بووا یه «مهل» جیی نه ده بووه... ده شی بزاین نالی له جیاتی «بهو» «بو» ی نووسیوه، له هه ردوو حالدا یه ک واتا په یدا یه که ماده م نالی له هه وا که وته سه ما «هه لپه رکی» و بوو به شه ناوهر «مه له وان» هه قیه تی وه ک وشکه مهل ترسی خنکانی ژیرا بووونی هه یی.

له بهیتی دووهه می لاپه ره 380 وشه ی «چهن» هاتوو: «چهند» راسته بو زمانی ته ده ب، نالیش هه روا ی نووسیوه. دیوانی «گیو» یش «چهند» ی نووسیوه.

له بهیتی سینه می لاپه ره 380 دا نالی که ده لی:

نه مردم من ته گه ر ته م جاره بی تو
نه چم، شهرط بی، هه تا ته م خواره بی تو

مه به سی نییه که وا ته م جاره نه مردوو، وه ک شهرحه که به سه هوو بو ی چوو، مه به سی ته وه یه بل ی، به مه رجیک که نه مر م ته م جاره، شهرطه نه چم هه تا ته م خواره... کی ده لی له م جاره دا نامری! به فکری من «ته م خواره» ته پکه یه کی تی دا یه و بو ی ناچم... خه یالکی چرووک دیته وه همم له خو یته ری ناشارمه وه و پیشیه وه شه رمه نده م: ده لی م ته گه ر «ته م خواره بی تو» هه لوه شینین و بربری بکه یی، له پیشیه وه «ته مخوا» دیت و به کور تکرای «ته مخوازی» سی دانین. ده مینیته وه «ره بی تو» به واتای «خوا ی تو» دیت. نالی «بی تو» ی «بی تو» نووسیوه. واتای به یته که وه های لی دی: نه روم شهرت بی هه تا خوا ده مباته وه بو خوی... که ته م به خویته ر گه یاند با شتیکی دیکه ی بچوو کی به یتی پیشووشی پی بگه یه نم. نالی که ده لی «به بی دیداری تو خو لاله نالی» وشه ی لاله ی وه ک «لاله» نووسیوه. لاله گولیکه لی ره دا ته ناسوبی هه یه له گه ل دیداری یار، که ته ویش گوله.

به یتی یه که می لاپه ره 382: «هه موو ته عضایی نالینم ده نالی، سه راپام میثلی موسیقاره...!» ده بی به بیرو رای سه رله به ری نالیدوستان له دیوانه که ی بسری ته وه... نالی گالته به خوی ناکات. شهرحه که به هی نالی داناوه، ده شلی له ته نها ده سنوو سیکا دیتوو مانه. موسیقاشی شهرح کردوو له جیاتی موسیقار. بو موسیقا دووانی داناوه به که لک بین یه کیان سازیکی له قامیش دروستکراو و ته وی دیکه ش گویا په له وه ری که کونی زور له دهن دوو کیدا هه یه: ئاخیر بلیم چی و چون نه لیم به نیاده م هه ر سی شویتی هه یه ئاوازی لی ده رچیت... موسیقار موسیقاسازه و وشه کهش تازه یه.

به یتی سینه می لاپه ره 382، سه ره تای نیوه ی یه که م و دووهه می و سه ره تای به یتی دووا خو شیه وه به «له کن» ده ست پی ده کا. له دیوانی گیودا نیوه ی یه که می به یته که به «له کن» ده ست پی ده کا، به پی سه ره تای دوو نیوه به یته کانی دیکه به «له لای» ده ست پی ده کات، به پی ته وه ی که چوار تی کستی ناو شهرحه کهش بو هه ردوو به یته «له لای» یان نووسیوه باوهر ده که م هه مووی هه ر «له لای» بی. هه ر نه بی موسیقا که ی سازگار تره. وشه ی «خه س» له به یتی سینه می لاپه ره 382 به «و شتر خوار» لیک دراوه ته وه، ته م رووه که له به ری سوران «حوشترالووک» ی پی ده لین واته، حوشتر ئالیک

له ئاست بهیتی لاپه‌ره 385:

دهستم که به صد وه‌عهده له صد جینگه شکاوه،
جهبری نییه ئهم کهسره هه‌تا نه‌یخه‌یه ئه‌ستۆ

نوسخه هه‌ن له تیکسته‌کانی شهرحه‌که «نه‌یخه‌یه»ی نووسیوه، هه‌یشه «نه‌یخه‌مه»ی په‌سه‌ند کردووه. منیش هه‌ر ئه‌وه‌ندهم پێ ده‌کرێ بلییم: نازانم کامیان په‌سه‌ند بکه‌م چونکه «نه‌یخه‌یه ئه‌ستۆ» سه‌ره‌رای مه‌عنای گشتیی وشه‌که بۆ هه‌موو شکستیک که هه‌لبه‌ستریته‌وه، خیطاب له‌گه‌ل یار که خۆی یار ده‌سته‌که‌ی نالی بخاته ملی خۆیه‌وه زیده چه‌ژیک هه‌یه تیندا به‌ده‌ست ناکه‌ویت، له لایه‌کی دیکه‌شه‌وه «هه‌تا نه‌یخه‌مه ئه‌ستۆ» جارێکیان «خستنه ملی خۆ» که ئه‌مه عاده‌تی ده‌ست هه‌لبه‌ستنه‌وه‌یه راده‌گه‌یه‌نی، جارێکیان نالی ده‌ستی خۆی بخاته ملی یاره‌وه کۆلی دل‌که‌ی داده‌مرکینی... خۆزی هه‌ردوو تیکست ویکرا جییان ده‌بووه. فارس گوتی:

ندانم گر بگیرم جام بگوزارم کودا مینرا

له لاپه‌ره‌ی 386 بهیتی سیهه‌م:

نه‌مبیس‌تووه هه‌رگیز له ده‌مت بینی وه‌فایی
هه‌رچه‌ند سه‌راپا گۆلی، ئه‌مما گۆلی هه‌یرو

خزم نییه له‌گه‌ل به‌یته‌کانی دیکه به تاییه‌تی به‌یتی پێش خۆی که گوتی:

شه‌وبۆیی سه‌ری سونبۆلی زولفت له‌سه‌ری دام
ئیس‌ته‌ش سه‌ره‌که‌م مه‌سته له‌به‌ر نه‌شه‌یی شه‌وبۆ!

بینی ده‌م و زاریش ئه‌گه‌ر تیندا به ته‌قیه نه‌بیت و لایه‌نی چاکه‌ی تیندا خه‌ست نه‌بووبیته‌وه به عه‌یب ده‌روا. بیستنی «بین»ی له ده‌مه‌وه ته‌عبیریکی فارسییه هاتۆته سه‌ر کوردی چونکه له فارسیدا «شنیدن» بۆ بیستن و پینکردن دیت. شهرحه‌که‌ش ده‌لی ته‌نها له نوسخه‌ی «ک» ئهم به‌یته هه‌یه. ره‌نگه خه‌رخوازیکی نه‌ختیک شاره‌زای شیوازی نالی و به هانده‌ری قافیه‌ی «هه‌یرو» ئهم به‌خه‌شه‌نده‌یه‌ی کردبێ.

له به‌یتی کۆتایی غه‌زه‌له‌که «تازه له‌به‌ر که‌ین» ده‌بی «... له‌به‌ر که‌ی» بگوترێ چونکه نالی له‌به‌ریه‌تی.

غه‌زه‌لی «شه‌وی یه‌لدايه»ی لاپه‌ره 387-390، پتر به لای «کوردی» دا ده‌چیته‌وه، له به‌یتی سیهه‌می لاپه‌ره 389، وشه‌ی سه‌ره‌تای نیوه‌ی دووه‌می به‌یته‌که «جینگه‌م» له‌گه‌ل ته‌فیله‌ی وه‌زنی به‌حه‌ره‌که نه‌سازه و نه‌ختیکی هه‌ناسه‌سوار کردووه، ئه‌گه‌ر «مه‌کانم» بوايه و «سه‌رداره‌که‌ی» کرابایه «داره‌که‌ی» بی قۆرت ده‌بوو: فه‌رموو تاقیان بکه‌وه:

جینگه‌م سه‌رداره‌که‌ی مه‌نصووره ئه‌مشه‌و

مه کانم داره که ی مه‌نصوره ئەمشه و

وهک له ڕووپه‌ره‌کانی به‌راییدا دیتمان، گه‌لی جار «تیدا» به‌یتی عه‌یدار کردوو. شاعر جوگه‌لیدان و فووتبۆل نییه: شاعر نه‌قش و نیگاره، یه‌ک ته‌قه‌لی ناجۆر تیدا زه‌ق ده‌نویتی. تابلۆی بابایه‌کی نیگارکێش یه‌ک حه‌ره‌که‌ی فرچه‌ی بیجی تیدایی ده‌ پله‌ی داده‌به‌زیتی. مه‌زموونی شاعر هه‌رچییه‌ک بێ، لایه‌نی هونه‌ره‌که‌ی دارشتنی ناشی که‌مترین عه‌یبی پێوه‌ بێ.

به‌یتی سه‌ره‌تای لاپه‌ره 391:

ساقی به‌ مه‌یی کۆنه له‌سه‌ر عاده‌تی نه‌و به
بشکینه به‌ یه‌ک نه‌وبه‌ دووه‌د ماته‌می ته‌وبه

شه‌رحه‌که ده‌لی: مه‌یگێر وهره‌ سه‌ر نه‌ریتی نوێ... ئەمما نالێ ئەم نه‌ریته‌ نوێیه‌ چییه. هه‌رچه‌ند سازاندنی مه‌عنا مومتازیش نه‌بێ له‌ کاتی ناچاریدا ده‌ستی پێوه‌ ده‌گیرێ، وه‌ک ده‌زانی له‌ زۆر باردا چاوپۆشی ده‌کری بۆ قبۆلی ته‌ئویلیکی کز و لاواز هه‌ر هه‌تا به‌یتی شاعر مافی ته‌واوی خۆی وه‌رگری له‌ ڕووی فره‌واتاییه‌وه. له‌م ده‌ربوونه‌وه بۆ واتای «عاده‌تی ئەو» ده‌چم.

وشه‌ی «نه‌و» هه‌لده‌گری «نوه» ی عه‌ره‌بی بێ هه‌مزه‌که‌ی قرتایی وه‌ک که «سماء» ده‌کریته «سما». «نوه» نه‌وئ» وه‌ک له «انواء جویه» ده‌بیستن به‌ واتای فرته‌نه‌ی که‌شی هه‌وا دیت که له‌وانه‌یه‌ شتان تیک بشکینی، ساقی تۆش وه‌ک عاده‌تی ئەو فرته‌نه‌یه‌ ماته‌می ته‌وبه‌ بشکینی. بۆ موباله‌غش داوای کردوو به‌ یه‌ک نه‌وبه‌ دووه‌د ماته‌م بشکینی که ئەم هیزه‌ش له «نوه» دا هه‌یه.

به‌یت دووه‌می لاپه‌ره 391:

ساقی! قه‌ده‌حی گه‌ردشی گه‌ردوون ده‌شکینی
باری، که ده‌بی موعته‌قیدی گه‌ردشی ئەو به!

شه‌رحه‌که ده‌لی: ساقی، مه‌یگێر! خوا بیاله‌ی سوورانه‌وه‌ی چه‌رخێ گه‌ردوون ته‌شکینی، ئەمه‌ش ئەوه‌ ته‌گه‌یه‌نی که باوه‌رت به‌ گه‌ردشی ده‌سه‌لاتی خوا هه‌بێ، نه‌ک هی گه‌ردوون. ئەشگونجی مه‌به‌سی به‌یته‌که له «ساقی» وشه‌ی «ساق» بێ و ئیضا فه‌ی «ی» ده‌یداته پال «قه‌ده‌ح» و ده‌بیته «ساقی قه‌ده‌ح» واته‌ خوا ده‌سگری بیاله‌ی سوورانه‌وه‌ی چه‌رخێ گه‌ردوون ته‌شکینی.

ئهم واتایه‌ به‌ لیکدانه‌وه‌ی من له‌ گه‌ل به‌یته‌که به‌ هیچ جوړیک ناگونجی: له‌ به‌یتی یه‌که‌م هاندان هه‌یه‌ بۆ مه‌ینۆشی و تۆبه‌شکاندن. له‌ به‌یتی دووه‌م ده‌چینه‌ مه‌جلیسی وه‌عظی گه‌یلانی و ئیمانیه‌تان به‌ قودره‌تی خوا ئه‌ویش به‌ شیوه‌یه‌کی مسکینانه‌ که قودره‌ته‌که‌ی ئەوه‌ بێ ده‌سگری بیاله‌ی چه‌رخێ گه‌ردوون بشکینی... له‌مه‌ش چاوپۆشی بکه‌ین، که‌ ناگری، دارشتنی به‌یته‌که‌ که‌م و زۆر ئەم مه‌عنایه‌ هه‌لناگری. له‌ به‌یته‌که‌دا «ساقی» له‌ سه‌ره‌تایدا جیی فاعیلی گرتوو (له‌ عه‌ره‌بیدا ده‌بیته‌ مبتداء) ئاخۆ له‌ میصره‌عی دووه‌مدا چۆن «باری» ده‌بیته

فاعیل و قوْلپی پیالهی گهر دوون، یاخود پیالهی گهر دوون ئەشکینن. فەرموو «باری» بکه فاعیل له سەرەتای بەیتە کەدا، ئەمە دەر دەچی: باری ساقی قەدەحی... چەندیکی بە بیرمدا بیت بەیتە کە ئەمە هەلە گری: ساقی، مەگێر، قەدەحە کە ی گەردشی گەردوون دەشکینن. تۆش ئە ی گوێگر کە هەر دەبیه «معتقد» وەرە ببە بە موعتەقیدی گەردشی قەدەحە کە. وشە ی «باری» دەبی «باری» بی.

من له شەرحی بەیتی دوو هەمی لاپەرە 121: «یا توربەتی یا غوربەتی با رێ بشکینن» چاوبۆشیم کرد لەوە ی «با رێ» هەلە گری «باری» بخویند ریتەو وە لێرەدا تووشی دیمەو و بە ناچاری جینگە ی «باری – خودا» ی پی دەگرمەو. له فارسیدا ئەم وشە ی بەو مەعنا یە لێرەدا هە یەتی بە هارای لە کار دیت.

بەیتی سەرەتای لاپەرە 392:

ئە ی نەفسی مورانی چ گرانباری، تە کالیف
بۆ خەلقی دە کیشی.. دە هەرۆ ریش و جە دەو بە

ئەم «دە هەرۆ» گرفتیکی هونەری نە ک واتای تیدایە کە بە کالای ئە دەب ناشی. هەرچی دەقی جینگری ئەم دەقە یەش هە یە له تیکستە جودا کاندایە کینکی ئەو ئیسکسوو کە نییە بە کە لکی زینەتی شیعری بیت، رەنگە دەقی «وەرە هەر» له هەموان لە بارتەر بی ئە گەر «وەرە» بۆ نزیک خستنهو و نەبوا یە، جگە له جیرانەتی دوو «ر» له «هەر ریش و...» دا. شەرحە کە خۆ ی بۆ ی هاتوو و گوتووەتی: «دە برۆ ریش...» ئە میان لە بارتەر بوو له چا و دە هەرۆ، راستییە کە ی من خۆم ئەم دەقەم بە بیردا هات بەر لەوە ی هی ناو شەرحە کە بینم، بە درێژایی ئاشنا ییم له گە ل نالیدا ئەم شویتەم لێ خۆش نە هاتوو. سەرەرای ئەمە پینج دەقی جودا له دەقی هە لێزاردە ی شیعەرە کە هاتوون: کە هەرۆ، دە هەر، وەرە هەر، برۆ هەر، کە هەرۆ، کە دە هەر... تومەز شەش دەقن.

بە هە لکراندنی مێشک واتایە کەم بە دلدا هات له «دە هەرۆ» کە بە ریتووسی نالی «هەر و» بی: له زمانی هە ورامی «هەر» بە کەر دە گوتری. لەمەو و واتای «دە کەرۆ» ی تیز پیکردن هە یە. ریش و جە دەویش برینی پشت و ملی و لاغن هەرۆ و هەرۆش یە ک شکلیان هە بوو، بۆ هەردوو یان دە چیتەو.

بەیتی یە کەمی لاپەرە 393 له نیو بە یی دوو هەمیدا: «ئە ی مەستی ریاضەت هە لە! هوشیاری جە و بە». ییگومان «هە لە» له کۆندا «هە لە» نووسراو. جا ئە گەر وایی و «هە لە» نە نووسرابی دەشی «هە لە» یە ک بیتی ناوەندی قرتایی و «هەر له هوشیاری...» بووی، واتە نالی خۆ ی قرتان دییتی بۆ خاتری دوو واتای کە راست و غە لەتی ریاضەت بگرتەو. والله اعلم ئەمە ویرای بۆ چوونی شەرحە کە.

بەیتی دوو هەمی 393:

وە ک ما ه و ستارەت کە بیی مە یلی هە لاتن [ما ه دە بی ما ه بی]
سەر کردە یی رۆژ، رە هەرە وی شەو، رە هزە نی خە و بە

شەرحە کە بە چاکي نە چۆتە کلێشە ی بەیتە کەو و کە دە لی: ئە گەر دەتەوی هەمیشە وە ک مانگ و ئەستێرە هە لیبیت، دە بی بە رۆژدا له پێشی هەموانەو وەر کەوی وە ک خۆر و، بە شەو رینگە تە ی بکە ی وە ک مانگ و ئەستێرە و، خە و نە چیتە چاوت...

ئەم مەعنايە تەناقۇزى تىدايە ئەگەر موخاطەب وە کوو رۆژ لە پىشى ھەمووانەو دەركەوئ چۆن دەشى وە کوو ماھ و ستارە ھەلبەت؟ لە يەك حالدا ئەمە مومكىنە كە بە جۆرىك لە جۆرانى تەئويل «ھەلاتن» بە فیرار كردن و ئاوابوون لىك بدرىتەو و بشى سەر لە نوئ موخاطەب ببى بە سەر كرده و حاكمى رۆژ، كە بمانەوئ دەتوانىن رەخنە لە مەشيان بگرىن.

موشكىلەى گەورە لە «رۆژ» دایە ئەگىنا شەو رۆبى و بىخەوى لە مانگ و ئەستىرەدا ھەيە چونكە بە شەو دەردەكەون و دەرۆن و ناخەون... من جارى تەگەرەكەم پى نارەووتەو لە سەرىشى ھەلئاتووتەكىم و راوەستم لە نىوئى رىنگەى ئەم شەرحە. يەك گوتهى بچووكم كپ كرد، لىرەدا پەشيمانم لە كپكردى. لە بەيتى سەرەتای قەصيدەكە «مەيى كۆنە» بە «مەيى كەونە» ھاوئاھەنگتر دەبى لە گەل وشەكانى: نەوبە، نەوبە، تەوبە. وشەكەش «كۆنە» و «كەونە» ي ھەر «كۆنە» نووسراو لە دەمى نالىدا.

لە بەيتى دووھەم لاپەرە 395، نىوئەبەيتى دووھەم:

تۆ ھەمسەرت نەسىمە، من ھەمدەم لەھىبە

تېكىستى «كم، من، خا» لە جياتى «ھەمسەرت» «ھەمدەم» يان نووسىو، شەرحەكە پى رازى نىيە لەبەر دووبارەبوونەوئ وشەكە. بەلای منەو ھەمدەمەكە لە دوو لاوہ سازترە: يەكيان كە «ھەمسەر» مىرد دەگرىتەو، دووھەمیان ھەمدەمى يار نەسىمە كە ھەناسەش لە دەمەو دەردىت. لە ھەمان كاتدا ھەمدەمى نالى لەھىبە كە ھەناسەى نالى وھا گەرمە دەلئى لەھىبە. دووبارەبوونەوئ وشە بە پى جىگە و ھونەرىكى تىيدا بى يا بە جىيە وەك ئەم شوئتە يا بىجىيە وەك گەلىك شوئتى تر.

لە بەيتى سەرەتای لاپەرە 396 «مەستى شەرابى نازە» لە شەرحەكەدا ئەم رستەيەى كردۆتە كۆتايى وەصفى: مەبەستى لەوہ سەرخۆشى كار ناكاتە وريابىيەكەى، خۆشى و ناخۆشى بە دەست خۆيەتى.

«مەستى شەرابى نازە» وەصفىكە ھەتا بلئى دلپەسەند و ھۆشپەسەند، نايەوئ لە لاوہ يارىدەى بۆ بى تاكوو لە توانج رزگار بى. ئەگەر مەستى شەرابى ترى بووايە بارەكە دەگۆرا. شەرحەكە وشەى دلدارى واتا لى نەداوئەتەو: دلدار ھەم عاشق دەگرىتەو ھەم خاوەنبوونى دلئى عاشقان.

بەيتى سەرەتای لاپەرە 397، نىوئى دووھەمى: «رەمزى ھەموو بەلايە، غەمزەى ھەموو مصيبە». دەبوو لە جياتى «غەمزەى» بنووسى «غەمزى» ھەتا رىكى «رەمز» بى. خۆ «غەمز» و «غەمزە» ھەر يەك شتن. واتاى «غەمزەى ھەموو مصيبە» بە باشى لىك دراوئەتەو.

لە بەيتى دووھەمى ھەمان لاپەرە، لە شەرحى «چاوى پر نەدامەت» دەبوو ئىشارەت بۆ فرمىسكى ئەو چاوە بكات كاتىك كە دەلئ «وشكە صوفى لەم فەيضة بى نەصيبە». فەيضة كە ھى چاوەكەيە، كە صوفىش لئى بىبەش بوو دەبىتە وشكە صوفى چونكە تەر نەبوو. وشەى «غەرامەت» كە بە «دەرد و ئازار» لىك دراوئەتەو، وەك بزائم، خەسارەتە و جەزا، وەك دەلئ: «بغرامە قدرها كذا» لە قورئانىش «ان عذاب جهنم كان غراما» واتە خەسارەتە و تىشكانە.

لە نىوئەبەيتى دووھەمى بەيتى سىپھەمدا، لاپەرە 397: نووسراو «خود نومائى». زۆربەى كورد، مەگەر ئەوانەى بە رىكەوت يان بە موخاھەبەى فارسىزمانان، ئەم ھەلەيە دەكەن: «خودنەمائى» يە. ھەرە زۆرى كورد، ئەگەر

نه لیم هه موو، ده لین قیبله نوما. لیره دا یادیکی به سۆز ده که مه وه: گیانشاد هیمن که په ناهه نده بوو له به غدا و به زوری یه کترمان ده دیت، له باره ی فارسیزانی نالییه وه گوتی: من خۆم به فارسیزان ده ناسم که چی له به یتیکی نالی زانیم که ده لی: «غهیری ته پایی عیشق، حه راره ت نه ما نه ما». ئنجا زانیم غه له تم کردوو له گوتن و خویندنه وهی وشه ی نه وتویی وه ک قیبله نوما. شه رحه که ش دیسان، له لاپه ره 553 «حه راره ت نوما» ی نووسیوه وه ک پیشر کردبووی.

به یتی سه رووی لاپه ره 398، نیوه دیری دووه م:

خولاصه یی له بیبه، فه رمانبه ری له بی به

«خولاصه و له بیبه» به پی شه رحه که هه موو نوسخه کان، دوو نه بی، له گه ل ته میان نه ک په سه ند کراوی شه رحه که، له وشه ی «خولاصه» شه رحه که ش له گه ل هه مووانه که ده کاته پالاوته. گویا تم خولاصه یه بو پیای عاقل به سه له شان بگات... تم واتایه هی ناچار ی نه بی، وه رناگیری. لیره شدا ناچار ی نیبه چونکه وه صفی «له بیب» له بو «له ب - لیو» بچیته وه بی ته ئویل مه دحه که چی ده فی بژارده ی شه رحه که خه لقی دیکه ده کا به «له بیب» و له وانوه شایه دی بو یار ده ده چیت. که لیوه که خولاصه و له بیب بوو جی خویه تی نالی فه رمانبه ری له بی له بیی یار بیت. شه رحه که له جیاتی «فه رمانبه ری له بی به» «برو ببه به قوربانی» داناوه و بی لزووم له واتای ئاشکرا و شیرنتری شیعه ره که لای داوه.

به یتی دووه می لاپه ره 398:

خالی به ینی چاو و نه برۆت ئینتخابی کاتبه
یه عنی نوقطه ی فه رقی ئینو موقله وینو حاجیبه

شه رحه که «کاتب» ی به خوا داناوه... به هه مه حال ده شی خوا له جی هه موو که سیکی لیوه شاره دا دابندری به لام لیره دا به یته که خه ریکی کاتب و نوقطه و ئینو موقله و ئینو حاجیبه. هه ره له به ر بیلزوومی ته فسیری کاتب به خوا هاتوو شه رحه که به ری یازیکی ته سکدا بو ئه وه ده روا «که... که س ناتوانی بلی «ابن مقله» و «ابن حاجب» کامیان له هونه ری خویدا سه رامه دتر و له پیشر بووه». روواله تی به یته که وا ده گه یه نی که ئه و نوقطه یه ی نیوان چاو و برۆی یار بوته ترازانی ئه و دوو زانایه لیکتر که یه کیان به «ابن مقله» ی داده نی، برۆ که شی به «ابن حاجب». هه لبه ت نالی له ری «استخدام» هه یه که چاو «مقله» یه و برۆش «حاجب» هه خالیکیشی خستوته نیوان چاو و برۆ، هاتوو نوقطه که ی نیوانیانی، که خاله که یه، کردوته رۆله ی هه ردوویان و بوو به «ابن مقله» و «ابن حاجب»، ئیتر هه لی شاعیرییه تی بی سنوور ریک که وت، یان ریک خرا، که فه رقه که بکه ویته نیوان دوو زانای به ناوبانگ...

به یتی دووه می لاپه ره 399:

لهشکری خهططی شکسته و، تیپی زولفی تار و مار
پادشاهی حوسنی عالم گیری هیشتا غالبه

ئهم بهیته فندیکی تییدایه پیی دهگوتری «مغالطة - موغالهطه» واته بههلهبردن. وا دیاره شهرحهکەش
پیوهی بوو که دهلی: له گهل ئهوهشدا که لهشکری خهتی یار شکاوه و تاومی زولفیشی پهت و بلاوه دیسانهوه
پادشای جوانیی ئهوه هیشتا ههر بهسه ماملهتی دلاندا زاله.

جوانیی ههره جوان ئهوهیه که لهشکری خهت شکسته بی، به خهتی شکستهی سهخت نووسرابی و، تاومهی
زولفیشی تار و مار (رهش و تهژدهها) بن. نالی له شکسته و تار مار، که به روالهتی وشه بیهیزی و بهرگه
نهگرتن رادهگهینن [له راستیدا ئهوپهیری هیز و نامادهیی تییدایه] موغالهطهکهی هه لئاوه، وشه «هیشتاش» ی
کردوته ئهوه چهشهیه که به راکیشانی له لایهن جانوهروهوه تهله دهتهقی. ئهمه تهپکه که و بههله بردنه کهیه.
لایهنیکی دیکه، به عینی مهعنا و بی گوړینی دهلالهتی هیچ وشهیه کی، بهردهوامیی دهسهلاته کهی باس
دهکات و بیت دهلی: لهشکری خهططی شکسته خوینه و تیپی زولفی رهش و عهزیان. پادشای جوانیه عالم
گیره کهی ههروا له غهلهبدایه.

بهیتی لاپه ره 401:

درونی لدار ال «شارزور» و برده
کفرمیسک گرم الی او سرده

شهرحه که له هه مووی باشی بوچووه، یه ک شتی بچووکی بهلاوه ناوه که وشه «برده» له کوتایی نیوه بهیتی
یه که مدا ههر به برد «حجر» ی لیک داوه تهوه که چی «سارد» یش ده گهیه نی و له گهل «کفر میسک گرم»
لیک دهنورن: دهررووم بو فینکایی شاره زوور وه ک فرمیسکی گهرمه بو ئاوی سارد، دیاره دهرروونه کهی گهرمه.

له بهیتی سه ره تایی لاپه ره 403:

تَری وَرْدَهُ فُوتًا وَ جُوتًا وَ سَایقًا
فَیَا فُوتَتِ مِنْ جُوتِهِ نَمَّ فَرِدِهِ

له میانیشدا خالیکی وردیله ی له بیرچووه. له دهسته واژهی «فیاقوتتی» به واتای «مایه ی رۆزیم» به پیی
شهرحه که و وشه کانهوه. له هه مان کاتدا «یاقوت» به دهسته وه دهادت به واتای:

چ یاقووتیکه له م جووت و فهرده وه م پی ده گات... واتای شهرحه کهش له جیی خویدا به.

له سه ره تایی نیوه بهیتی دووه می ههره سه ره وه ی لاپه ره 404: ده بو له جیاتی «نم الورد» بنووسری «نم الورد»
چونکه عهره بی به حهرفی ساکن دهست پی ناکا. «نم» یش له فارسی تاکه شیوهیه تی، له نیو کورده واریشدا
رۆیشتووه، تا راده یه ک.

له بهیتی دوواتردا:

شوانی «سلیمانی» صهبای «پیر مصور» کی
کوانی «قره داغ» هوای «دار زرد» ه

دهبی «کوانی» بیری لی نه کریتته وه چونکه ته که لوفیکی بیلز وومی تیدایه. له وشه ی «شوانی» که برژاندن و شهوی لی وهرده گیرئ، وشه ی «کوانی» ش داگردن و مهلی «کهو» ی لی وهرده گیرئ. وشه ی «کی» به دووا «پیر مصور» دا دهشی مفعوولی موطلهق بی بو شوانی به رای بی نیوه به یته که به لام له بهر کیش ته نوینی حاله تی نه صبی بو دانه ناوه: «شوانی گئ»، «شوانی گئ». «شی» و «کی» هیند لیک نزیکن شیا مه صدهری یه کینکیان بیته مفعوولی تهوی تریان.

بهیتی سه ره تایی لاپه ره 405:

کان گناز ارضیه اسمانه
لیرزی دوری لسیزی عرده

نیوه بهیتی دووهه م ناشی وها بنووسری. لامی به رای بی «برزی» که حهرفی جه ربه نایه لی «دورئ» به ضه ممه وه بی دهبی «لیرزی» بنووسریت. «دورئ» ش هه لئاگری ضه ممه ی به سه ره وه بی. نیوه به یته که به م دهقه چاری نییه. وشه ی «دورئ» - دوور بییو» له بنه رتدا هه له یه. «دهور...» راسته که ده ورانده وری شاره زوور به رزه نه ک دوور: ناشی شاخیکی به رۆخی دهشته که وه بی که ده کاته وه به شیکی، به دوور بژمیردرئ وه ک من بو به یته که دهچم دهبی دهقه که ی ته مه بی:

کان گناز ارضیه اسمانه
لیرزی دوره، لسیزی عرده

دهشکرئ «لسیزی عرده» بی... له م دهقه دا قورت په یدا نییه. «اسمانه» ش هه رچه ند زور له جیدایه دهشی «اسمانه» بی به لام نه ختیک واتاکه ی به یته که شل ده بیته وه چونکه کناری خوی بیته ئاسمانی خوی به لیغتره له وه ی بیته هه ر ئاسمانیک.

بهیتی دووهه می لاپه ره 405:

اما «سرچناز» عینی جاریه له
اما «تانجرو» قد صار مجنون هرده

ناوی کۆکی «سرچناز» هه لئاگری ته نوینی بدریتی چونکه «غیر منصرف» ه نه که سره نه ته نوین، قبول ناکا. پیشر «قره داغ» بی ته نوین هات. [دهشبوو بلیم له وشه ی «قره» نه ده بوو ته م عه لامه ته ی «ه» فه تحه ی نووسینی کوردیی به دوواوه بی].

له دلدا ئاتهشی عیشت بلیسهی میثلی تهنووره
شهی ئهشکم نهی مانیع، دهسووتیم دهبه کوی نووره

ئهم بهیته نیوهی ریگهی بهیتیکی لیره به پیشهوهی برپوه له لایهن واتاوه:
ناری سینهم گهر نهی غهرقم ئهمن
ئاوی چاوم گهر نهی سووتاوم ئهز

بهلام له بهیتی پاش خویدا دنگ دهواتهوه. بهلامهوه سهیریشه که شهرحه که ههر دوویانی تیک نه بهستون، که
دهزانین وابووه دوو بهیتی تیک بهستون پیوهندیه کی ئهوتویان نییه:

به ناری عیشق و ئاوی دل، جهسه دوهک حهزهرتی موسا
طهریقی: بهحری فیرعهون و، رهفیقی: ئاتهشی طووره

له دیوانه که ی گیودا ئهم بهیته سهره تاکه ی: «به ئاوی چاو و ناری دل» هاتووه. له میاندا لهف و نهشری
موره تتهب هیه له تهرادوفی «ئاوی چاو و ناری دل» له گهل تهرادوفی «طهریقی بهحر» و «ئاتهشی طوور»
له دهقه که ی شهرحه که دا لهف و نهشره که مشه وه شه. شهرحه که له وهش وسته که به پیی دهقه که ی خوی
«ناری عیشق و ئاوی دل» له یهک سهرچاوهوه دهر دین: دهبوو تهوجیهیک بکا بو بهرده وامیی ههر دوویان.
دهقه که ی گیو تهوجیهی ناوی. به بی تهوجیهی پیکه وه هه لکردنی ئاگر و ئاو له دلدا و به پیی ئهوهی که دهقه که
ئاوی بو دل داناوه ئاگری عیشق چ جیی له باری، بگره ناله باریشی نییه.

شهرحه که بو لایهنی ئهوتو چووه له عهینی دهقه که دا نییه وهک که دهلی نالی که دهبی بهسه فرمیسی خویدا
په ریته وه... هتد ههر ناگاته ئامانج وهک که موسا له په ریته وهی بهحری فیرعهون سهرکه وتوو بو... ئاگری
موساش ئاگری خوایی بوو به لگهی ئیمکان نه بوونی دیتنی خوا بوو له لایهن موساوه که واته نالیش به یار
ناگات... نالی، وهک من بوی دهچم، مه به سی له «طهریقی بهحری فیرعهون» ئه وه یه که بهحری فرمیسی خوی
ده یخنکینی وهک که فیرعهون خنکا. ئاگری عیشقیش ده سووتینی وهک ئاگره که ی «ته جهلی» خوا که «فلما
تجلی للجبل جعله دکا». نالی وهک موسا ههر دوو ریی گرت به به لام به ئامانجیکی جوداوه. که له ئاوی
چاودا، نالی خنکا و له ئاگری دلدا سووتا.

بهیته دووه می لاپه ره 408: په یامت هات و په یکت رۆی... هتد سه ره ده ری لی ناکری مه گهر دهقی ته صلیبی
پهیدا بی. شهرحه که خوی ماندوو کردوو ئه ممان بی سوود و دوور له واتای موفره داتی بهیته که و به ته ئویلی
خه یالی و بی بنه ما. بیگومان له سۆزه وه بو نالی ئهم ئه رکه ی کیشاوه به لام ناچیته دلوه و عه قل ره فز ده کا
«ره سول» هه ناسه گهرمه که ی نالی بی و که وته ری و به دکاری گرت وهک ئاوره سووره و هینای... ماوه ته وه
بگوتری، بهیته دوواتریش که دهلی: «که دیتم شه کلی صه د رهنگی...» مه به ست لینی ئه و به دکاره یه و له ویتشدا
ته ئویل پهیدا بکه یین بو نه کوشتنی به دکار... چ ده بوو نالی له جیاتی «ره سولم که وته ری...» گوتبای «هه ناسه م

کهوته رې...» ته گهر به راستی مه بهس له ره سوول هه ناسه بې... خو ئه وساش به یته که له یاری «هه دار هه دارانی» ده کات. ئه م به یته له م ده قه دا بو عه قلی ئیمه مانان بې کلیله.

به یتی سه ره تای لاپه ره 409:

که دیتم شه کلی صه د رهنگی، گوتم: بابایی عه بیاره
که بیستم له فظی بی دهنگی، گوتم: شه پیووری شاپووره

شه رحه که نالی «له فظی بی دهنگ» چونه و چیه. «دهم ده جوو لینیته وه...» وه ک له شه رحدا هاتووه نابیته «له فظی بی دهنگ» مه گهر له حاله تیکدا جووله ی لیوه که مه فهووم بې... راستییه که ی ئه م به یته و هی پیشووتر و دوو به یتی دوواتر هه مووی و توویژه له گه ل یاردا: شه رحه که له گه ل موسته حیل خه ریکه. فه رموو گوئی بگره له شه رچی به یتی دوواتر:

گوتم: راستی صه با هه لسه! گوتی مه شره ب موخالیفیه
گوتم: نارئ، گوتی: بایه، گوتم: ئه و جئ، گوتی: دووره

به به دکارم وت: به م به یانییه «راست» به له گه لم، وتی ئاره زووم «موخالیف» ی ئه وه یه له گه ل ت راست بم، گوتم که واته «ئاگر» ی باسی په یوه ندیی خو ت و یار بنی به جگه رمه وه. گوتی «با» یه و ئاگره که به هه موو لایه کا بلاوه ده کا. گوتم که واته دوور که وه له یار با من بگه مه «ئه و ج» ی به خته وه ری...

نیوه به یتی دووه م له لاپه ره 410: «گوتم: شیشه ی دل م ناتوی» ئه م «ناتوی» یه زمانی شاعر نییه. له شه رحه که دا تیکست هه یه ده لی «گوتم شیشه ی دل ت ناوی» چه ند شیک و شیرینه. له دیوانی گیویش وه ها هاتووه.

به یتی یه که می لاپه ره 411، نیوه دپری دووه م: نالی سویتد ده خوا ده لی:

«به مهرگی تو قه سه م...» قه سه ی له گه ل یاره. له به یتی قه صیده ی دیکه شی ئه م سویتد هه به به لام رووی له زاهیده و که لینیکی گهره شی گرتووه له به یته که دا. ته قیه یه کی ته نک و بچووی تیدایه که هاتووه له جیاتی یار، چاوی خوئی [که هه یاره] کردۆته به رمه رگ و تا راده یه ک چه پاره ی داوه.

له به یتی دووه می لاپه ره 414: سه ره تای به یته که نووسراوه «بې ته گهر بیته دهرت...» له تیکستی ناو شه رحه که و له دیوانی گیوی موکریانی نووسراوه: سه ر ته گهر بیته دهرت دهیده یه بهر شق وه کوو گو. له لایه که وه سه ر له گه ل گودا گونجاوتره، له لایه کی دیکه شه وه ده قی نیوه ی دووه م: «نییه ذاتیشی نه یی دل چ بکا قور به سه ره...» ئه م قور به سه ریه بو دلکی وه کوو گو که وتبیته بهر شق ده ست ده دا که پینه وه قوراوی بیی. رسته ی «نییه ذاتیشی نه یی دل چ بکا...» له شه رحه که دا به «بې تو ئوقره ناگری» لیک دراوه ته وه. واتا که ی له وه به هیتر و قولتره: که ده لی: «نییه ذاتی» نه مان و نه بوونی دل که ده گه یه نی، واته که «نه یی، نامینی». واتایه کی دیکه شی ئیشاره ته بو گوته ی «زاتکردن» و نه کردن به واتای ویران و نه ویران. به و پینه: دل که زات

ناکات، ناویرئ نهیی. تارماییه کی بهرچاوی مهعناى دووههم له «بی ته گهر» دا ههیه، سه ره رای مهعنا ئاشکراکهی تهویش وهک که ده گوترئ: بی ته گهر، کاره که ی کرد، قهرزه که ی داوه، لیره شدا ده بیته: بیگومان، بی به هانه.

له بهیتی سهرووی لاپه ره 416:

عه رشی به رین که دائیره یه، ره وضه مهر که زه
فه رشی زه مین به عه رصه یی طه ییه موجه وه ره

شه رحه که له باره ی زیاده رو یی جوانی ته م بهیته وه ده لی: به عاده ت ده بی زهوی به فه رش بر ازیته وه نهک فه رش به زهوی [که عه رصه که یه] بر ازیته وه. راستییه که ی وشه ی «فه رش - فرش» وهک بزانه م، هه موو روو پویشکی زهوی و ریگه و بان ده گریته وه، هه رچی «بساط» ه به مهعنا ی رایه خ دیت. نالی هات زه مینی دانا به روو پویش، مه دینه شی دانا به گه وه هری زینه تی روو پویشه که. ته مه راگه یاندنی بهیته که یه، بوچونه که ی شه رحه که ش جی ده بیته وه وهک زیده پاروو یان خه یالی جوان.

له لاپه ره ی باسکراودا، بهیتی دووههم، نیوه بهیتی یه که م:

طه ییه که یهعنی عه کسی به قیعی هه موو عه بیر

شه رحه ک ده لی: بیچه وانه ی «به قیعی، بقیعی» ده بیته «عه بیق» به واتای بو نخوش. له مه دا به سه هوو چووو چونکه، «به قیعی، بقیعی» هه لبگیر یته وه ده بیته «عه یقه ب، عیق ب» به ریتووسی عه ره بی ده بیته «عه یقه ب» وشه یه کی بی واتایه، تا ته وه ی بزانه م.

بهیتی لاپه ره 418، دووههم بهیت:

یهعنی گولای قودسه گولای ره فع ته کا
تهو خاکه چاکه پاکه وو تهو ئاوه مه طه ره

شه رحه که له ره تکر دنه وه ی وشه ی «موطه هه ر» و په سه ند کردنی «مه طه هه ر» نالی ته میان چ راده گه یه نی، به بی ده ستووری عه ره بی به قیاس له «مه کته ب، مه لجه و مه نجه م» وشه که ناوی جیگایه بهو پییه ناشی بیته صیفته بو ئاو، جا ته گهر له په نا و په سینوی زمانی عه ره بی به صیفته هات بی من ئاگاداری نیم. جی خویه تی «موطه هیر» به لاره بنی چونکه رهویه ی جودایه له قافییه ی بهیته کانی دیکه. هه تا لیم مه علووم ده بی «مه طه هه ر» واتایه کی مناسبی جیگه ی هه یه، من نیوه بهیته که وه ها ده خوینتمه وه: «تهو خاکه چاکه پاکه، تهو ئاوی موطه هه ره»، «تهو ئاوه» ده خویندر یته وه «تهواوه».

قەلەم تەلەزگەيەكى كۆر بەسەر بەيتى يەكەمى لاپەرە 418 دا كىشى، كەچى خۆم بۆى ئامادە و ساز كۆر بۆو كە خزمەتلىكى بىكەم بە دەقىكى كەس نەدیتووى ناو نەھاتووى [بە ظاهىر خەلقى كۆيى]. ئەو پىاوه، خەتلىشى خۆش نىيە، لە زۆر شوپىتى دىوانى نالى، چاپى گىو، بە پەراويز شتى نووسىو، يەك لەمانە نىوہەيتى دووہەمى سەرووى لاپەرە 418 ى شەرەكە، بەم جۆرە لە پايىنى لاپەرە 47 ى دىوانى گىو نووسىو: «فرقى دەلىن گوليكە لە گولاوى كۆثرە». من شكلىنووسم كۆر. دەقە بىقۆرتە، يەك «لە» ى حەرفى جەررى تىدايە نەك دوو. دەشى «گولاوى كەوثرە» بە «گولاوى كەوثرە» ىش بخويتىدريتەو.

بابلىم، چەندىكىش بە درەنگەوہ بى، ئەو مەروىە لە سەرووى لاپەرە 38 ى دىوانەكەى گىو، لە ئاست «وہ» قەفەس ئەم حوجرە كون تىيە» نووسىوہەتى «لە ھجوى حجرەى مەكەوتى كۆنە جمەكە لەووى دەخوند». نالى لە كۆيەى خويتىدوو: مەلا مەمەدى مەلا ئىبراھىم، لە لای باوكى دەخويتىد و لەقەبى دلاوہر بوو لەویشەوہ فەردى «كۆشتى قەلەو» وەرگىراوہ دەبگوت، نالى كە ھاتۆتە كۆيى نىازى بووہ لە مەزگەوتى بازاغا لای مەلا شىخ طەيب، باوكى مەلا بەھائوددىنى مەشورى ئەو ناوہ و باوكى باپىرى مەلا بابەشىخى ئىستەكەى نوپتەرى ئەم بنەمالە عىلمىيە، بۆ خويتىدن دامەزرى. بە پىي رىوايەتى مەلا مەمەد شۆرتى شاعىرىيەتى نالى مەلا شىخ طەيبى دوودل كۆر لە داخوازيەكەى نالى، وا ديارە چوويتە مەزگەوتى كۆنە جمەكە ئەوسا نوپتەرى جومە لەووى دەكرا، جارى مەزگەوتى گەورە كە لە 1262 ھ كرايوہ لە بەيندا نەبوو. بەداخەوہ ئەو دەمەى باسى «كۆشتى قەلەو...» خرايوہ پەريەكى گولزارى نالىيوہ ناوى ئەو مەروىەم لەبىر نەمايوو، كە من زۆر گىلەم لە ناو ئەزبەركۆر، شەرمىش كۆر ئەو راستىيە بىر كىنەم لەبەر تىبىنى دلراگرى جىوانمىرەكە. لە شەرەكەى بەر دەستدا دەبىنەم كاكە جەمالە و فاتىحىش ناوى باوكى لەبىر چۆتەوہ. وا بەدەم ئەم مۇناسەبەيوہ، كە پەريەكانى دىوانى گىوم تەماشدا دەكۆر دىتم نىوہەيتى «لا پەراسووى بارگىرىكى كە زىندوو بى بە چا» مەروى بىناو لە پەراويزى لاپەرە 36 ى دىوانى گىو نووسىوہەتى: «وہك پەراسووى پىرە بارگىرى كە زىندوو بى بەناو» ئەم نىوہدىرەم بە رىتووسى نوى نووسى – راستىيەكەشى، ئەمىان بىقۆرتە و پىرىش بارگىرى بەرەو مەرگ بىردوہ لە مەفھومى وشەى «پىرە»وہ.

لە بەيتى لاپەرە 419:

«نالى» كەوا سەگى سەگى ئەم مەرز و بوومەيە
ئەمما سەگى موعەللەمى بى دەنگ و بى وەرە،

لەم بەيتەدا سى جارەن «سەگى» ھاتوہ. تىكست ھەيە «سەگى» يەكەمى «سەگە» نووسىوہ ديارە ئەمىان لە قالىبى ھونەرىيەوہ نىزىكتەرە. ئەگەر بۆ زىدە خۆ كەمكۆرئەوہ شىعەرەكە كەمەرەنگ بىكەن خۆ نالى لە بەيتى 13دا خۆ دەكاتە «خاكى خادىمى قىطمىرى ئەو دەرە» ئىتر بۆچى بەيتەكە زەدە بىت...

بەيتى دووہەمى لاپەرە 420:

بى تووكى جىفە خوارىبو گورگىن و بى وجود
لەم ئاو و خاكە ظاهىر و باطين موكەدەرە

شهرحه که دهلی: نالی لهم ولاته دهر و ناو لیل و تاریکه دا، سووکی چاو له دهسی ئەم و ئەو بوونه که وهک بنیادهمیکه به خواردنی مرداره و هبوو بژی...

له لاپه ره 421 شهرحه که دهلی: نالی ئەم شیعری لهو سهرده مه دا گوتوه قه صیدهی «وهی که پروزه ردی مه دینه و...» ی تیدا گوتوه و ژبانی مه ککه ی زور لا تال بووی. ئەم بوچوونه هی قبوولکردن نییه چونکه ناشی به لای نالییه وه مه دینه وها بی که هه لیداوه مه ککهش به ئاو و خاکیه وه دهر و ناوه وهی لیل بی و خواردن تیدا بو نالی وهک لاشه ی مردوو خواردن بی. قه صیدهی «وهی که پروزه ردی...» له رۆژیکدا گوتوه که مه ککه و مه دینه به جی دهیللی، به زاهیر، به ره و تهسته نبول. لهم قه صیدهیه دا به ره و حیجاز دهر وات و ئیزن ده خوازی له پیغه مبه ره که ری بدا بچیته زیاره تی... ئەم قه صیدهیه جمرانه ی مونا جاته درپژه که ی «ئه لا ئەی نه فسی بووم ئاسا» به.

له بهیتی یه که می لاپه ره 421 وشه ی «قه لاده» وهک بزائم «قیلاده» به.

له ئاست بهیتی دووه می لاپه ره 423:

قهت سیبه ری ده بی له سه ره ئەم ئه رضه فانییه
ئه و تاقه نه خلی عه رشه که طوبوبایی سیبه ره؟!

شهرحه که وه های داناوه که طوبوبای به ههشت له سیبه ری پیغه مبه ره دایه، ئیتر چون سیبه ری ده بی له سه ره خاک که ده زانین خاک، زهوی نامینی به و پییه سیبه ری پیغه مبه ریش نامینی که چی له به ههشت و به سه ره طوبوباوه، که دره ختی به ههشته، هه ره برده وامه... ئەفسانه ی نه بوونی سیبه ری پیغه مبه ره جگه له وهی که ئە گه ره له ش له شووشه یان ماددهیه کی پشتبین (شفاف) نه بی سیبه ری ده بی، ماده م که پیغه مبه ره خوی له سه ره خاک داده نیشت و دهر وات و تهیموومی پی ده کات بو ده زنوویژ بوچی سیبه ره که ی له خوی موباره کتر و پتر به قه در بی. به هه مه حال ئیره جیی مونا قه شه ی تهوتویی تیدا پهیدا نابی به لام وه هه مه که هیند بی ئەساس و خو هه لوهشین و مندالانه یه چارم نه بوو ته وهنده ی تیدا بلیم...

نالی دهلی طوبوبا سیبه ری پیغه مبه ره نهک له سیبه ریدایه وهک شهرحه که گوتی. له بهیته که پیغه مبه ره تاقه دارخورمای عه رشه که طوبوبا سیبه رییه تی یان «طوبوبای سیبه ره» واته طوبوبایه کی سی جاران به ره بگری که ئەمه تهوپه ری موباله غه یه چونکه نه مبیستوووه ئەم دره خته به ره بگری. به لام که طوبوبا سیبه ری بوو، با سی جارانش به ره بگری، یان طوبوبای سیبه ری ئەو که تاقه نه خلی عه رشه، نه خلیش به رداره، با ئەو طوبوبایه سی کزان به ره بگری له ره حمه تی خودا و به خشنده یی بو گونا هکاران. ئەو به ی تانه ی ژماره 15، 16، 17 و 18 له لاپه ره ی 123 و 424 هاتوون که سیبه ری پیغه مبه ره هه لده کیشن تا له بهیتی 18 دا دهلی:

ئه و سیبه ره که عالهمی عولوی له نوورییه
شه مس و نوچووم و هه رچی له واندا موقه رره ره

له گوتیه کی مه شوور سه ره هه لده دن که دهلی: خوا پیغه مبه ری له نووری خوی خهلق کردوو. جیگه یاریده

نادات ئەگىنا موناڧەشەيە كى لەسەر ئەم مەسەلەيە روى دا لە نيوان مەلا ئەفەندى و ئىبراھىم ئەفەندى
حەيدەرى بە لايە كدا و باوكم بە لايە كدا [باوكم گوتبووى ئەم قسەيە فەرقى نىيە لە گەل (تثليث)ى مەسيحى...]!
بەيتى لاپەرە 425:

دنياى چلۆن دەوى كە بەقەد ھىممەتى نەكرد
ئەم خەلەتە كە ئەتلەسى نۆ چەرخى ئەستەرە

شەرحە كە لە وشەي «ئەستەر» داماو. ئەگەر سەيرىكى ديوانە كەي گيو كرابايە لەوى ئىشكالكە دەرەوييەو،
تومەز «نۆ چەرخى ئەخضەر» يە. ديارە نوسخەنووس «اخضر»ى نووسيوە و قەوسى «ض»ە كەي سواو و
نوختە كەي ئەو و «خ» بوونەتە دوو... كلاوى «خ»ە كەش بەر سووان يان رەشبوونەو كەوتوو... نازانم بۆچى
بايەخيان پى نەداو و نەيانخستۆتە پال نوسخە كانى ديكە!

بەيتى سەرەتاي 426:

تەشبيھى حوسنى فائىقى، ئاخىر، بەچى بكەم!
نوورى سونووحى طەلەتەي صەد لەوحى ئەنورە

شەرحە كە «لەوحى ئەنور»ى بە «تەختەي زۆر رووناك و رۆشن» لىك داوہتەو. لە راستيدا پاش ئەوہى
قەدرى پىغەمبەر گەيىشتە ئەوپەرى ئەوپەرى نامومكىن، بەم «لەوحى رۆشن» پايەي ھەزاران پلە
دیتە خوارەو: مەبەست لە «لەوح» ھەمان «اللوح المحفوظ»ە كە قورئان باسى دەكات و ھەرچى بوو و
دەبیت تىدا تۆمار كراو. تەشبيھە كەش ھى «نوورى سنووحى طەلەت»ە كەيەتى نەك ھى خۆى كە ديارە
لەوہش بەولاترەوہيە.

لە شەرحى بەيتى دووھەمى لاپەرە 427:

ئەو دى دەبا بە كەشمە كەش، ئەم دى دەبا لوطف
ئەو شاھى دلەبرە، نە شەھەنشاھى دلەبرە

وا ھاتوو: «يووسف دى بە كىشمە كىش دلى خەلك ئەبا بۆ خۆى و، پىغەمبەرىش دلى خويان دەداتى». ئەم
واتايە كە لەفرى «دى» بەكار دەھىنى لە جياتى «ئەبا»ى چەند تىكستىك و ديوانى گيويش، ئا ئەم «دەبا»يە
لە ئاست «شاھەنشاھى دلەبرە»دا كورت دەھىنى، شەرحە كەش «دەبا» كەي بۆ يووسف دووپات كردۆتەو
بەلام خۆى لى دزيوہتەو كە دەگاتە «دەبا»ى پىغەمبەر و ھەر «دلەبر»ە كەي بۆ كردووہ بە مەدارى
ھەلدانەو. دەقى بەيتە كە لە گەل «ئەبا بە كەشمە كەش، ئەبا بە لوطف» رىك دیت. راستىيە كەي حالى
يووسفىش بە پى رىوايەتى قورئان بردن و ستاندنى تىدا نىيە. ئەو كەشمە كەشەش كە شەرحە كە دەبياتەو بۆ
پر كىشكردىنى ژنى عەزىزى مىصر لە يووسف چ بىدايەتییەك و زۆر و درى لە يووسفەوہى تىدا نەبوو، بە

پېنجه وانه ی لئی هه لآتوووه. تا راده یه ک مهسه له ی زوله یخا وه ک مهسه له ی خیزانی زهیده که میترده که ی به دلی خۆی ته لاتی دا بو پینغه مبه ر و قورئان ده یلیته وه: «... قضی منها زید وطرا زوجنا کها».

به یتی سه ره تای لاپه ره 428:

ئه فرادی مورسه لین هه موو یه ک رازه، ئام که لام
له م جیگه دا بزانه موقه دده م موئه خخه ره

شه رحه که له واتای ئه م ده قه ده لئی: یه که یه که ی پینغه مبه ران هه موو یه ک قسه ن که وا ئه بی بزانی له م شویتنه دا هه موو کو بینه وه ئه میان له پینش هه موو یانه وه هه رچه ند له پاش هه موو یانه وه هاتوووه. ده قی دیکه هه یه له جیاتی «یه ک رازه...» «... هه موو یه ک رازه، ئه م که لام». له شه رحی ئه مه دا ده لئی: پینغه مبه ران هه موو بریتین له زمانیک و پینغه مبه ریش قسه ی ئه و زمانه یه، چونکه له مه یدانیکدا هه موو پینغه مبه ران کو بینه وه تییدا، ئه وه یان ده که ویتته پیشیانه وه.

من له گه ل ده قی «هه موو یه ک رازه، ئه م که لام» رینکم، مه عناکه شی ئه وه یه: چه ندیکه جوره ها دین هاتبیت هه موو ده که ونه جغزی ئه و دینه و ئه و قورئانه ی پینغه مبه ره وه، وه ک بلئی پینشه کی قه رارداده یه پینغه مبه ره پینشینه کان له ده ریای دینی ئه و هه لئینجن بو یه ده شی بگوتری هه موو یان زارن ئه میان قسه یانه و به مه دا «موقه دده م موئه خخه ره» نه ک ته نها له ریزبوونیان به دوای ئه وه وه. له به یتی 23 شدا که ده لئی: مه علوومه چونکی جه معی روسوول موقته بیس له ون، ئه م مه عنایه ی مه به سه.

«ئه فرادی مورسه لین هه موو یه ک رازه، ئه م که لام» مه عنایه کی دیکه ش هه لده گری که هه موو پینغه مبه ران بریتی بوون له راز، له سیرر که به ته واوی جیتی لئ تیگه یشتن نین، ته نها ئه میان، واته پینغه مبه ری ئیسلام، که لام بوو سیرر و رازه که ی ئاشکرا کرد. به م پینیه هی هه ره دووایین ده بیتته رابه ر.

له شه رحی به یتی دووه می هه مان لاپه ره:

شوبه هی نییه که شه مس و قه مهر سیبه ری ئه ون
نیسه بت به هه ردو وه جه ی وه کوو نوور و سیبه ره

واتایه کی ئه و تووی لئ داوه ته وه بشی که لینگی ر بی به لام وا ده زانم له ناو توویژ و تویکلی «نیسه بت به هه ردو... هتد» دا کاکل هه یه تییدا جارئ ده رنه که وتوووه، چونکه شه رحه که له وه وه بو به یته که چه که مه فروضه پینغه مبه ر نووری هه موو دنیا یه که واته ده بی ئه م دووانه سیبه ری بن... ئه م «مسلمه – موسه لله مه» یه هه موو دنیا ده گریته وه به نوور و بی نوور و تاریک و... هتد که لزووم نامینی بگوتری کاره با سیبه ری ئه وه... هیزی ئاتوم سیبه ره... ئاگری پووش و بابه گور گور سیبه رن. ئیمه له م ئیددیعا یه دا پیوستمان به فیلیکی ئه دیبانه ی نالی ره فتار و گوفتار هه یه داواکه مان له گوته ی رووتی بی پالپشت ده رباز بکات. ئایه له «نیسه بت به هه ردو و وه جه ی» مه به سه چییه؟ کام دوو وه جه ی؟ قه مهر خۆی ته نها دوو شه، له 29، 30 شه ودا نووری ته واوه، له محاق و ده می هیلالدا ئه وه یه که ده یزانی. خو لاسه من به عومری خوم له م به یته و چه ند به یتیکی دیکه ی نالی

دلنارام نه بووم.

بهیتی سه ره تای لاپه ره 429:

بورهانه سووره تی به شهری چونکه نووره، نوور
بی ضیلله، ماسیوای به دوو نیسبهت موعه بیه ره

شهرحه که خوی لی لاداوه و تنها واتای وشه کانی ته رجهمه کردوو. مه عناکه ی ئه مه یه: پیغه مبه ر که به شکل
مرویه و سیبه ری نییه، نه بوونی سیبه ره که بورهان، به لگه یه له سه ره هیندی که له نوور دروست کراوه چونکه
هر نوور بیسیبه ره، ماسیوای ته واته له خوی به ولاره هرچی هه یه نیسبه تی بو یه ک له دوو شتان ده چیته وه:
یا نوور یا مادده، غهیری پیغه مبه ر هچ کهس و هچ شتیک نییه مادده و نوور بی واته مادده که ی نوور بی: به
شکل مادده یه و سیبه ریشی نییه. که واته نووری پرووته.

له بهیتی دووه می لاپه ره 431:

ته ی شه می مایه په روه ر و ئیکسیری قه لی خاک!
بنواره حالی هالیکی ئه م خاکه ئه حقه ره

شهرحه که ده لی ده شی مه به ست له «خاکی ئه حقه ر» نالی خوی بیت وه یا وه لاته که بی. ئه م بوچوونه ی که
وه لاته که به ئه حقه ر دابنی دووره کی زیده دووره له مه به سی نالی چونکه لای ئه و مه ککه و مه دینه پیروترین
شویتی دنیان. له سه ره تاکانی قه صیده که دا ره وضه ی دانا به مه رکه زی عهرش و مه دینه ی کرده جه وه هری
فرشی هه موو زه مین... مه دینه روژ و شه وی «طیب» ی جیهانه... مه دینه گلی گوله، ئاوی له که وئه ره...
دیسانه وه شهرحه که وا داده نی «هالیکی» نه بی «حالیکی» بی به واتای تاریک... ئه م بوچوونه وه ها داده بری که
به یته که پتر له قه به ل ولاته که بکات بو حه قاره ت، هرچی «هالیکی» ه پتر به لای نالیدا ده چیته وه چونکه
گیانله به ره و هه لاک ی به دمه وه یه. بو یه «هالیکی» جیی خویه تی و «حالیکی» ده ست نادات، با بلین جیی
«هالیکی» ناگریته وه.

بهیتی دووه می لاپه ره 434:

گوچانی غیره تت له ملمدا موعه وده بی
تا موزده دی که نووری یه قینم موزه ففه ره

شهرحه که ده لی نالی له پیغه مبه ر ده پارته وه، له ده می سه ره مه رگدا گوچانی غیره تی بکاته ملی نالییه وه...

«ئاگادارم بىن» تا موزدە دى كە باوهر و ئىمانى زال بووه بەسەر بىباوهرىدا.

شەرحە كە باشە بەلام خۆى لە «موعەوذە» بىئاگا كرووه و نالى چىيە. ئەم «موعەوذە – معوذە» يە ئىشارەتە بۇ دوو سوورەتى قورئان يە كيان «قل اعوذ برب الفلق» ئەوى دىكە «قل اعوذ برب الناس» لە ھەردوو ياندا خۆ دانە پال خوا لە شەرپى «النفاثات فى العقد» و «الوسواس الخناس الذى يوسوس فى صدور الناس» ھەيە. بە دوو سوورەتەش دەلېن «المعوذتان» لە ديوانى گيودا لە برى «موعەوذە» نووسراوھ «معوذ». بە لاي منەوھ ئەمىيان راستە چونكە نايەتە دلەوھ نالى لە قەصيدەى وھا غەرپادا «موعەوذە» ناچارى و پەك كەوتن لەسەر وشەى ناياب بەكار بەھىنئىت.

لە بەيتى لاپەرە 435، نيوھى دووھەمى بەيتە كە:

واصيل بىم بە رەحمەتى بارانى، مەقبەرە

لە ديوانى گيو و تىكستى «عم» و «گم» «مەغفیرە» كە دەكاتە ليخوشبوون، ھاتوھ. ئەمىيان لە گەل نەفەس و ئاووھەواى قەصيدە كەدا رىكتەر دىت چونكە پارانەوھ كە بۇ ليخوشبوونە. شەرحە كە دەلى: بۇ ئەوھى شەيتان رووزەرد بىن، منىش بە ھوى بارانى رەحمەتى خواوھ بگەمە گۇرستان... ھتد. گەيشتن بە مەقبەرە، بە باران و بى باران، بۇ مسلمان و كافر تەگەرەى تىدا نىيە، شەيتانىش مەنعى ناكات. نالى دەپاريتەوھ بگاتە ئەو بارانەى رەحمەتى خوا كە برژىتە سەر قەبرە كەى.

بەيتى سەرروى لاپەرە 436:

دوومىنە ئىلتىجام ئەمەتە ئەو دەمەى دەبى
ئەلواحى ئەلحەدم بە زەنابىلى مەعظەرە،

شەرحە كە ئەم بەيتەى بە دوو بەيتى دووا خۆبەوھ بەستۆتەوھ، حەقىشەتەى بەلام چ لەم شەرحەدا و چ لە تىكستە كاندا و چ لە ديوانى گيودا ئەم وشەيەى «مەعظەرە» تا بلىي بىجىيە: نالى تۆقيوھ لە جىفەخۆرىي خۆى، چۇناوچۇنى قەبرە كەى دەبىتە شوپنى عەترفرۇشى؟ بە پىي باوهرى من وشە كە «مەعصەرە – معصرە» يە بە واتاى جىنگاى شت تىدا گوشين وەك كە ترى دە گوشن، بە زەنبىلە دەبىن بۇ كۆگەى دۇشاو... بارەھا لە مندالىمەوھ بەزمى دۇشاو گوشينم دىتووه. لە بىر نەكەين كە باوهرىكى كۆن ھەيە بەوھدا كە مردووى بەد گورەوشار دەدرىت كە لە «گور افشار» ھوھ ھاتووه واتە «گور گوش».

بەيتى يە كەمى لاپەرە 437:

سىمىنە ئىلتىجام دەلېم ئەى غەوئى عاصيان
ھاوارى بگرە بەردەبى ئاشووبى مەحشەرە

به دست خوم نيه ئم «دهلیم» ه ناچیته وه دلمه وه. چند تیکستی ناو شهرحه که له جیاتی «دهلیم» وشه ی «دلیم» یان داناوه به گوریتی هندی باری به یته که. ئم وشه یه زور له بارتره و راگه ینتره. له جیاتی «دهلیم» ی بیلزوم «دل» ی خاوهن ههست و سوز هاتوو که حالته کهش پره له جوره موچره کانه [سیمیینه ئیلتیجای دلیم ئه ی غهوشی عاصیان].

به یتی دوواتر:

ئه و رۆژی ئاخیره ی که چ رۆژی له دوو نییه
رووترش و قه مطریر و عه بووس و غه ضه نفه ره

شهرحه که وا داده نی که ئه و رۆژه ئاخری رۆژانه نابریته وه... به لای من و واقعیشه وه ئه و رۆژه له سره ی رۆژانی دنیا دا رۆژی دیکه ی به دوا دا نایهت نه ک خوی برانه وه ی بو نییه چونکه ئه گه ره هه ره به ده وام بی به وه هه موو ترشی و گرزی و توریه یه وه کهس ئومیدی به به هه شت نامینی، بگره ده بیته جه ژنی گونا هباران. له مه نتیقی جه زا و پاداشی دوا رۆژی پاش دنیا، ده بی ئه و رۆژه به سه ره بجی، ده نا به هه شت و دۆزه خ بیکه لک ده بن.

نالی له م به یته نه دا پیوه ی دیاره چ باوه ری به فه له کییاتی نوئ [دوا ی کۆپه رنیکۆس و گالیلیۆ] نه بووه، له فه له کییاتی به تله میۆسیس هه ره ئه وه نده ی، ره نگه، سه لماندی که له گه ل واتای ئاشکرای ئایه تی قورئان ریک ده که ویت. ده توانم بلیم ئیمانی به ئه رز و ئاسمانیک هه بووه که پیش ته رجمه مه ی زانسته کانی یۆنان و له ده که کانی ئابین و کتیبی سه ره به ئابینه وه ده ناسرینه وه. له سه ره تادا که زانسته کانی یۆنان ته رجمه مه کران هه مووی له لایه ن مه لاکانه وه به کوفر داندران، هه تا ماوه یه ک که په نگاوی دایه وه و بوو به جیی باوه ری عه قلی ئه و سه رده مه ئنجا مه لاکان، ره نگه هی چینی دووه م، باوه ری ئابینیان له گه ل ئه و زانسته نه دا گونجانده. هۆیه کی هه ره زلی ئه و گورانکارییه له باوه ردا ده چیته وه بو ئه وه ی خه لیفه کانی، به تابه تی، عه بیاسی لاهووتی نه بوون. ئیبنوخه لدوون له «مقدمه» که یدا ده لئ: «سیدنا عمر امر بمحو علوم الفرس» قه شه کانی که نیشته به ره له 400-500 سالییک زانای فه له کییان سووتاند که ده یگوت ئه رز ده سوورئ...

به یتی سه ره تای لاپه ره 440:

دنیا بووه به تاوه وو سه حرا به ژیلهمۆ
دنیا ده لئین که ئاگره، ناری سه مه نده ره

دووباره بوونه وه ی «دنیا» له سه ره تای نیوه به یته کاندای سه لماندن نییه. حه فت تیکست له جیاتی دنیا «ده ریا» یان داناوه، گیویش ههروه ها. بوونی ده ریاش به ئاگر پتر گه رمی ئه و رۆژه راده گه یه نی تا ئه وه ی ده ریا وه ک ئاگری سه مه نده ری لی هاتوو. واته سه مه نده ریکی هه ره له ناو ئاگر ده ژی، له و رۆژه دا ده توانی بجیته به حه ره وه و بژیت و ده لیم: [تووشی زوکامیش نه یهت].

بهیته دووهه می لاپه ره 440:

دیوانی گهرمی باری خودایه، به پایه عام
ئیسغایی خه لقه، ساعه تیکی عهرضی مه حضه ره

شهرحه که ده لی: خوا دیوانی گهرمی خوئی به ستووه و خه لک به پیوه راوه ستاون گوئیان شل کردووه، کاتی
عهرزکردنی سیاهه ی کرداری خه لکه له حوزووری خوادا.

ئیسغای خه لق شتیک نییه له شکوی ئه و رژه زیاد بکات. زور له تیکسته کان و دیوانی گیویش «اصغار –
ئه صغار» یان نووسیوه له باتی. واده زانم ئه میان به هه له له «اسفار – ئه سفار» وه هاتووه به واتای «سیاه» که له
وشه ی «مه حضه ره» وه دیت و یه ک واتایان هه یه. شهرحه که له تهرجه مه ی وشه کان «مه حضه ره» ی به:
خزمهت، حوزوور لیک داوه ته وه. ده گوتری «محاضر الجلسات» واته سیاهه ی وتووژی کوبوونه وان.
[ساعه ته که ی] مناسبت ره، به واتای قیامهت دی.

له بهیته لاپه ره 441:

لایه ک «زه بانیه» له سه روکاری ناره، نار
«هل من مزید» زوبانییه وه ک ماری ئه ژد ره

نالی نووسیویه تی «زبانیه» له جیاتی «زوبانی...» به مه دا له گه ل «زه بانیه» ده بنه جیناسی تام. فارسیش
«زه بان» ده لین. له م وشه یه ی «زوبان» ئه و واتایه ش ده فامریتته وه که ده گوتری: زمانه ی ئاگر ئیتر جیی خو به تی
ئاگر به زبان بیت و بلی «هل من مزید». دیاره زمانه ی ناره که ش وه ک ماری عه زیا زل و بیتره زایه.

بهیته یه که می لاپه ره 442 جیگه یه کی له قی خلیسکی ته سکی هه یه:

لاییکی که ش له جه ننه ت و ریضوان ته داره که
خووری ئه و به مونته ظیری دینه مه نظره

ئاخر له و هه موو ئاگر ستانه دا چ جیگه ی خویرییه؟ بهیته دوواتریش «اشخاص خاص» وا چاویان ئه بله ق بووه.
بیگومان بهیته که له چا و تیکرای قه صیده که لاوه ز ده شی خیره ومه ندیک ئه و بهیته بن بزیکه ی بو دلدا نه وه ی
ئه هلی مه حشر کردبیته سه ده قه. وشه ی «ته داره ک» کورد ده یلیت، راستیه که ی «ته داروک» ه له کیشی
«ته فاعول».

بهیته سه رووی لاپه ره 443:

زیر و زه بهر ده بن به دو فیرقه، له فیرقه ته بن
واوهیل و ئیمتیازه که کی بیته کی به ره

سڀ ٽيڪسٽ له جياتي «ڪي ٻيٽه» نووسيو يانه «ڪي سينه». ٽه و سڀ ٽيڪسٽه و دووي ديكهش له جياتي «ڪي بهره» نووسيو يانه «ڪي سهره». گپوش سينه و سهرى نووسيوه. سهره راي ٽه مه بهيتي دووهه م يه ڪسهر ده چيٽه شهرحي حالي سينه [ٽه ڪٿر ڪه سينه تايي...] دياريشه «سينه» له بهيٽه ڪه دا ده وهستيٽه وه بهرانبهر «زير» و «واويل».

له بهيتي دووهه م، لاپهره 443:

ٽه ڪٿر ڪه سينه، تايي بهرد و حهراره ته
يه عني وه قوودي ناره، بوخاري موسه ييره

شهرحه ڪه ده لي: ڪم بهيٽه و بهيتي دواوهي گوماناوين ڪه مه عناڪه مان به ته ووي زانيبي و بهم شيويه شهرحي ده ڪات: نالي ده لي، زوري بهي ٽه وانهي له مهيداني حساب خر بوونه ته وه، ڪه ڪافران، شوين ڪه و تووي سهرماي زمهه ريري دوزه خ و گهرماي ٽاگره ڪه يين... واته سووته مه نيبي دوزه خن و هه لمي ڪولانيان له ناو گهرماي دوزه خدا ٽه ره و پترئ و سهره خري...

وا ده زانم سينه تايي بهرد و حهراره ته له وه وه ديٽ ڪه ساردي و گهرمي خوراڪ و خواردنه وه به سينه دا ٽيپهر دهب واته پتي ٽاشنايه و راهاتووه. له مه وه جي خويته تي «تايي بهرد و حهراره ت» بي. ٽه وهي ٽيشڪاله وشه ي «موسه ييره» به: له شهرحه ڪه دا ده لي: هه لمي ڪولاني ڪافران له ناو گهرماي دوزه خدا ٽه ره و پترئ و سهره ٽه خري. ٽه م قسانه چه نديڪي ميشڪ گوشيني له گه لدا ڪرايٽيش به چ ناگات و چ روون ناکاته وه. ٽيده گه ين گهرما شت بڪوليني به لام «بوخاري موسه ييره» بو لاي ساردايه ڪه ي سينه ده چيٽه وه. ده مه وي له «موسه ييره» وه بو ٽيحتيمالي هه له ي نوسخه نووسان بجمه وه و بلئم ره نگه «موسه بهر» بي ڪه له «سبر» وه هاتووه به واتاي پيوانه و تافيردنه وه وه ڪ ڪه ده گوترئ «سبر غوره» به لام به ڪه لڪي بهيٽه ڪه نايه ت. خولاسه، به وهنده ڪه ره سته ي ٽيگه يستن له ده ستدايه خو پيوه ماندوو ڪردني بي بهره.

بهيتي دووهه مي لاپهره 445:

ٽه عمالمان له گه ل هه موو ٽه وضاعي حالمان
مه غشوش و جمعي، حاضره، گهر خهير، گهر شهره

شهرحه ڪه واتاي بهيتي دووهه مي ليداوه ته وه واي داناوه ڪه «مه غشوش و جمعي» ٽه عمال دوو جوړي دڙ به يه ڪترن. مه غشوش واته ساخته و چرووڪ له گه ل «جمه» نه به دڙايه تي و نه به برايته تي ناگونجين. من وهه ي بو ده چم وشه ڪه «مفشوش - مه فشوش» بيت به واتاي په رتوبلاو. له زاراهي لوپنانيان «فشه خلق» به واتاي ده روون ره ها ڪردن له قسه ي په نگ خواردوو ديٽ. وازانم سووره ييه ييش هه روهه ده لين.

بهيتي سهرووي لاپهره 446:

ده ره ينيڪ له چاوي بوته يي صهر رافي ڪه ففهدا

مهخفی نییه، دیاره وه کو رۆژی نیمه ره

شهرحه که بو ئه وه نه چوووه که ئه م «ذهر» هیه و سه بک و موفره داتی به یته که وه ک: چاو، صهر رافی که ففه، مهخفی نییه، رۆژی نیوه رۆ... راده گه یه نن که مه بهستی نالی له به یته که نایه تی «ومن یعمل مثقال ذرة...» تیر چاکه بی یا خراپه «...یره» یه.

به یته یه که می لاپه ره 448:

سه راپا گواره زهردی ترس و له رزه
ده لئی عاصی بووه له و جینگه به رزه!

ده بوو شهرحه که بشلی وشه ی «سه راپا» جگه له «هه موو» ئه و لایه نه ش راده گه یه نی که هیمای هه یه بو ئه وه ی سهر له جیی پی بی که ده کاته وه مه عنای نیوه به یته کی لیره به پیشه وه ی: «به گوی هه لئاوه سیوه سهر موعه لله ق».

له به یته دووه می هه مان لاپه ره دا:

سوروشکم ئاب و دانه ی ناره، کی دی
به گهرمی داوه ری، به م طهرزه تهرزه؟!

شهرحه که باشی مه عنا لیداوه ته وه ته نها یه ک نوکته هه یه بگوتری: وشه ی «به گهرمی» ههر وه ک گهرمی راده گه یه نی واتای بیوچان و خیرا و له سهر یه کیش به دهسته وه ده دات و به مه دا ده روو په یدا ده بی بو شوبه اندنی دلۆبی فرمیسه که کان به تهرزه، که ده زانین گهرمای له گه ل تهرزه دا نایه ت.

به یته سه ره تای لاپه ره 450:

ده فه رمووی: چاوه که ت زه نجیر که «نالی»!
که موطله ق چا نییه ئینسانی ههرزه

شهرحه که «ههرزه» ی به «بی ئه ده بییه ت» داناوه. راستیه که ی ههرزه کار، گه نجی پیش ته مه نی بالغبوونه، با بلین 10-12، 13 سالی له وه صفدا «ئینسانی ههرزه» ده شی بی باک و بی ته قیه مه به ست بی. «موطله ق چا نییه» دوو واتای هه یه، یه کیان به مه عنای «ههرگیز چا نییه» ئه وی دیکه یان «به به ره لایی چا نییه» که ته میان له گه ل زنجیر کردن ریک دیت.

شهرحه که له ههرزه وه «بیبیله ی چاو» ی وه رگرتووه: ئه م بیبیله یه ش لای خۆیه وه وه ها ده گه یه نی که منداله ههرزه کاریش ههر منداله.

له به یته دووه می لاپه ره 450 شهرحه که وشه ی «کف» به «کوفی» واته به که سری «ف» نووسیوه، راستیه که ی «کف، کوفه» یه.

بهیته سهره‌تای لاپه‌ره 451:

نه‌ی، که صاحب سیرره، سهر تا پا به ئه‌مری «کن» کونه
باطینی «قف قف علی سری»، به ظاهر قه‌ف قه‌فه.

ئهم ده‌قه له نووسینی «به ئه‌مری...» که لینیکی خستوته شوینی یه‌ک له مه‌عناکانیه‌وه. من ههر بیستومه، له ده‌وروبه‌ری تیدا ژیانم، و له دیوانی گیویش نووسراوه: «به ئایه‌ی...». وه‌ک له بیرمه له «چه‌پکیک...» یشدا ههر وه‌هام شهرح داوه: «ئایه‌ی» له گه‌ل نه‌ختیک تیرکردنی بزویته فه‌تعه‌ی سهر «ی» ناوه‌راستی وشه‌که ده‌بیته «ئایای» که مه‌قامیکی مه‌شووری کوردییه و تا بلایی به‌سۆزه. له «صاحب سیرره» دا ئیشاره‌تی به‌رچاو هه‌یه بو مه‌ئنه‌وی مه‌ولانای رومی: «بشنو از نی چون حکایت میکند».

له ئاست «مینه‌فه»‌ی بهیته دووه‌می هه‌مان لاپه‌ره ئه‌وه‌نده ده‌لیم، له کوردیدا «سهرومه‌نده‌فه» به «ده‌ستاره‌ی بوزورگ» ده‌گوتری.

بهیته دووه‌می لاپه‌ره 453:

صاحیبه «علم‌الکتاب» ه موطریبه هودهود نه‌فه‌س
یا سوله‌یمان له «اخوان‌الصفاء» ئاصه‌ف صه‌فه

وشه‌ی «صاحیبه» ده‌بی «صاحیبه» بی: چ لزووم نییه راویژی نالی به‌ئینه سهر راویژی گفتوگوی عاده‌تی، که ده‌زانین نالی په‌روای نه‌بوه له به‌کاره‌ینانی سه‌ختترین وشه له جی پیوستدا. بهو «ئ» یه به‌یته که‌ش نه‌ختیک ته‌نبه‌ل ده‌بیته و جوانییه‌که‌ی داده‌شکی. صاحب لی‌ره‌ده که هودهود نه‌فه‌سه‌که‌یه هه‌م به واتای «خاوه‌ن» و هه‌م به واتای «برادر» دیت. هودهودی حیکایه‌تی «سه‌به‌ه» و به‌لقیس هاومه‌جلیسی صاحیبه «علم‌الکتاب» بوو نه‌ک خاوه‌ن. شهرحه‌که وا راده‌گه‌یه‌نی که نالی خۆی مه‌به‌سته له هودهودی هاومه‌جلیسی علم‌الکتاب، سلیمانیش سوله‌یمان پاشای بابان بووی. ئهم بو‌چوونه به‌چاو پۆشی و لی‌بوردووی و سه‌لماندن ته‌ئویل نه‌بی ناچیت کلپشه‌ی «یا سوله‌یمان له اخوان‌الصفاء ئاصه‌ف صه‌فه» جگه له‌وه که هودهود نالی بی ئه‌و هودهوده خاوه‌نی علم‌الکتاب نه‌بووه، هاومه‌جلیسی بووه. له‌مه‌ش زیاتر، که نالی هودهود بی چۆن ده‌بیته‌وه سوله‌یمان پاشا. شهرحه‌که ده‌یه‌وی به‌باسکردنی ته‌وازوعی سلیمان پاشا گونجاندنیک بو نالی په‌یدا بکات بیته هودهود نه‌فه‌س، به‌لام ریگه‌ی ئهم ته‌ئویله کویر بو‌ته‌وه له به‌یته‌که‌دا به‌وه‌دا که هودهود نه‌فه‌سه‌که «سوله‌یمان له ئیخوانوصه‌فا»

بو لی‌کدانه‌وه‌ی ئهم به‌یته ده‌گه‌ریمه‌وه لای «چه‌پکیک له گۆلزاری نالی»، هه‌رچه‌ند نه‌ختیک دریزه‌شی هه‌یه له‌ویدا نووسیمه [نه‌ختیک کور‌تکرده‌وه‌ی تیدا کراوه]:

((ده‌زانین ئهم «صاحیبه علم‌الکتاب» ه هه‌مان که‌سه که به‌دوای گیرانه‌وه‌ی حیکایه‌تی سه‌با و بالقیس و عه‌رشه‌که‌ی له لایه‌ن هودهوده، هه‌ستا و عه‌رشه‌که‌ی [بو سلیمان پیغه‌مبه‌ر] هینا. فکرمان بو ئه‌وه‌ش ده‌چی که گۆرانی بی‌زه‌که‌ی [قه‌صیده‌ی نالی] هودهود نه‌فه‌س بی ده‌بی خۆی له گۆرانیدا وه‌ک هودهود باسی به‌لقیس و عه‌رشه‌که‌ی سه‌بای کردبی. له هه‌مان کاتدا ئهم

گورانییژه خوی «صاحبی علم الكتاب» ه [وهک که نالی دهلی] یا بهراستی [وهک ریوایه تی قورثان] یا به ئاههنگی گورانی عهرشی بهلقیسی حازر کردووه له کوری بهزم و گورانیدا [ئهویش له قهصیدهی نالیدا]. ههروها «سلیمان» ی پاشا و پیغهمبهر دهبی له نیوان «اخوان الصفا» دا واز له پاشایی بهینی و بیته ریزی «ئاصهف» که وهزیری خویه تی و لهو دهمه دا ئه و «الذي عنده علم من الكتاب» - که ده کاته وه هه لگری عهرشه که - بووه... جاریکی دیکهش له مه بهس نزیک ده بیته وه که ده زانین له نیوان «اخوان الصفا» دا پیاویک هه بووه ناوی «ابو سلیمان» له مه وه به جارئ «سلیمان پیغه مبه ر» ئه ندامه تی گرووی «اخوان الصفا» ی لی ده بیته وه به شیکی که سایه تی راسته قینه نهک له ری ته شیه و مه جاز... به لام جارئ دوورین له و په ری و اتاکه ی چ دووری ئاسویی بی به ره و پانایی، چ دووری ستوونی بی به ره و به رزایی وه یا قوولایی به یته که)).

به یته یه که می لاپه ره 454:

جامی تاقی مه یکه ده میشکاتی قیندیلی دلّه
شیشه پر قهرقهف له ره فرهف شاهی عالی ره فرهف

شهرحه که دهلی: پیاله ی شهراب که له ده لاقه ی مه یخانه دا دانرابی، ئه و تاقه یه که چرای دلّی سه رخوشانی تیا دانه ری. شیشه ی پر له شه رایش [هه ر ده کاته وه پیاله ی شهراب م. م.] له سه ر چیمه نی پر له گۆل و شینایی، شاهیکی پایه و ری و شوین به رزه هه رچه نده له سه ر زه ویش دانراوه. هه له یه کی ریکه وتانه ی له دارشتنی سه ره تای شهرحه که هه یه که دهلی:

«پیاله ی شهراب...» دووای شهرخیک خه به ری رسته که دیت «به ئه و تاقه یه...». هه لبه ت پیاله نابیه تاق، راستیه که ی سه ره له به ری بوچوونی شهرحه که دهبی له نوئ و به جوړیکی زۆر جودا هه لئریته وه. وا ده زانم ئه مه ی ده لیلم به لای حه قیقه تی به یته که وه نزیکه: جامی تاقی مه یکه ده ده لاقه ی چرای دلّه. شیشه ی دلّ [له جیاتی وهک چرا نه وتی تی بکری] پر له قهرقهف [شهراب]. ئه و دلّه له ره فرهف به خوی و شه رابی مه ستیه وه شاهیکی ره فرهف بلنده.

شهرحه که ره فرهفی به «رایه خی جوان، ته ختانی پر له گۆل و سه وزی» دانراوه. له شیعری ئه حمه د شه وقی هاتووه «وات قاعا کرفرف الخلد طیبیا» که ده کاته وه شویتیکی به هه شت. که وشه که که رت بکه ین ده بیته «رهف - رهف» هه ر دوویان تاقی مایکه ده ده لینه وه که دلّه پر شه رابه که ی لی دانراوه. واته له هه ر «رهف» یک یا خود له هه ر لای ره فرهف بیت، دلّه که ئه و شاهیه.

به یته دووه می لاپه ره که:

طبعی «نالی» تونده ئه مرۆ، یا به ناشه ی نیم نیگا ه
مهستی رحراح و مهی و راح و قهراح و قهرقهفه؟!

شهرحه که دهلی: نازانم نالی هه ر له خویه وه ئه مرۆ ته بیعه تی تونده و قسه ی تیژ و به تویکل ده کا و له چه ند

لاوه تی هه‌لچوو، یاخود مهستی به لاجاو روانینی یاره بۆی، وه‌ک بلیی شهرابی سازگاری له دهستی یار
وه‌گرتبی و خواردبیتیه‌وه. له‌م شهرحه‌دا تییینی ئه‌وه ده‌کری، ئه‌گه‌ر نالی شهرابی دهستی یاری خواردبیتیه‌وه له‌وه
ده‌رچوو به‌ نه‌شئهی نیوه‌نیگا مهستی ئه‌وه هه‌موو وشانه بی که هه‌مووی شه‌را به. هیزی نیمینگا له‌وه‌دا ده‌بی که
نالی شهرابی نه‌خواردبیتیه‌وه ئنجا هینده‌ش سه‌رخۆش بی.

له‌ به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره 455، شهرحه‌که «سه‌مه‌ن» و «یاسه‌مه‌ن» ی به‌یه‌ک شت داناه. من قاموسم لا
نییه بۆی بجمه‌وه، به‌لام شیعی فارسی هه‌یه ده‌لی [به‌رینووسی کوردی]: «سه‌ر و سه‌مه‌ن و یاسه‌مه‌ن و
عه‌ره‌ر و شمشاد...»

به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره 456:

نه‌وای ئاهه‌نگی «قدقامت» طه‌ریقی جه‌معی زوههاده
قه‌د و قامه‌ت به‌ له‌هجه‌ی راستی طووبایی عوشاقه

شهرحه‌که ده‌لی: بۆ زاهیدان، رینگه بریتیه له رینگه، گۆیگرتن له ئاوازی به‌زمی «قد قامت الصلاة» قه‌د و بالای
یاریش طووبایی به‌هه‌شته.

نالی که ده‌لی: «جه‌معی زوههاد – زاهیدان» له‌وه جه‌معه ئیشاره‌ت بۆ نوێزی جه‌ماعه‌ت ده‌چیتیه‌وه که «قد
قامت الصلاة» بۆ ئه‌وه نوێزه‌یه نه‌ک هی تاک. ئه‌وه طه‌ریقه‌ش یه‌کسه‌ر ده‌چیتیه‌وه بۆ به‌هه‌شت، بۆ طووبایی
به‌هه‌شت، که قه‌د و قامه‌تی یار ئه‌وه طووبایه‌یه...

به «له‌هجه‌ی راستی» ش ئیشاره‌ته بۆ قه‌د و بالای راستی یار جگه له واتای وشه‌که راستی و دروستی تیدایه،
بۆره‌هیمایه‌کیش هه‌یه بۆ گوته‌ی «من مات فقد قامت قیامه‌ته» دیاره مه‌رگیش رینگه‌ی هه‌مووانه.

به‌یتی سه‌ره‌تای لاپه‌ره 457:

به‌ زولفی تۆیه وابه‌سته، له‌ من دل گه‌ر په‌ریشانه
به‌ ئه‌برۆی تۆیه په‌یوه‌سته، ئه‌گه‌ر طاقت له‌ من تاقه

شهرحه‌که هه‌ولیکی باش و، تا راده‌یه‌ک، سه‌رکه‌وتووی داوه که ده‌لی: دل‌ه‌که‌م که بلاوه و لای خۆم نییه،
پیوه‌ندی به‌ زولفی په‌ریشانی تۆوه هه‌یه. که تاقه‌تیشی نه‌ماوه، له‌گه‌ل برۆی په‌یوه‌ست و وه‌ک تاقی تۆ په‌یوه‌ست
بووه. له‌ بواری حوسنی ته‌علیه‌وه شهرحه‌که ده‌لی: وه‌صفی «وابه‌ست و په‌ریشان» که بۆ زولف له‌بارن داونی به
دل. وه‌صفی «په‌یوه‌ست و تاق» که بۆ برۆ ده‌گونجین داونی به‌ تاقه‌ت. ئه‌مه‌ی شهرحه‌که به‌ جیی خۆی. منیش
له‌ لای خۆمه‌وه ئه‌مه‌یه شه‌رحم: په‌ریشانی نیوه‌به‌یتی یه‌که‌م له‌ هه‌مان کاتدا ده‌شی به‌ زولف و به‌ دل‌یش وه‌ک
له‌مه‌دا دبار ده‌دات:

هه‌رچه‌ند دل‌م په‌ریشانه، وابه‌سته‌یه به‌ زولفت
هه‌رچه‌ند زولفت په‌ریشانه، دل‌م وابه‌سته‌یه پیوه‌ی

له نيوه بهيتي دووهه مدا «تشابك» ههيه له نيوان لهفز و مهعنادا تا ده گاته «تبادل»: ئهم حالته ي «تشابك و تبادل» يش له چري و پري نيوه بهيته كه ي زياد كر دووه بهم شيويه: طاقه تي من كه تاق بووه و نه ماوه به ئه برؤي تووه په يوهسته [چونكه تاق واتاي قه وسيس ده دات، به مه دا «تاق» به واتاي فهوتان بوته «تاق» به واتاي قه وس] ديسانه وه: «ئه گه ر طاقه ت له من تاقه» تاقيش قه وسه، له وه وه هاتووه كه طاقه ته كه په يوهسته به برؤكاني، برؤش قه وسه. ئنجا ديسانه وه طاقه تي من كه تاقه، فهوتاووه و نه ماوه، وا په يوهسته بهو برؤيانه وه.

بهيتي دووهه م، لاپه ره 457:

به نه هري كه وئهر و شير و عه سه ل چهن د تينووه صؤفي
له بي «نالي» دوچهن دان بو له باني له علي موشتاقه

شه رحه كه تينو هتي صؤفي بردؤته وه بو ته معاي دنيايي، ئيشتيياقي دلدارانيش ده باته وه بو «راحه تي رووح» و خواپه رستي. شه رحه كه تينو هتي صؤفي عه بيدار ده كا له ئاست ئيشتيياقدا. من له و باوه ردا نيم. نالي پاته وپات ده لي: صؤفي چهن د بو كه وئهر و شير و عه سه لي به هه شت تينووه من دوو هينده بو ليوه له عله كاني ئاره زوومه ندم. تينو هتيش به تاوتره له موشتاقي، له حه قيقه تيشدا ئه و صؤفي و ده رويشانه ي ده يانناسين، مه گه ر چؤنھا، دنا هه مووي ره شوروتن. نالي كه ده لي بو له باني له علي يار دوو هينده ي ئاره زووي صؤفي بو به هه شت ئاره زوومه ندم، له وه وه ديت كه يار دوو ليوي هه يه. هه ر ليوه ي به به هه شتيكه، بو يه ش ده لي «له بي نالي» و «له باني له علي». وشه ي «له باني» كه «لبان» ده نووسرا بو «لبان – لوبان» يش ده چيته وه كه كام ي دلّه. شاعيري عه رب ده لي: «فشبت ولم اقض اللبانه من عمري».

بهيتي سه رووي لاپه ره ي 458:

به مه رگي خؤت قه سه م، زاھيد، هه موو عومرت عوبووريكه
مه قام و مه نزلت، ئاخري، له كن جه معي قوبووريكه

شه رحه كه ي زؤر ساده يه و ده قي به يته كه پيكه ليپيكه له گه لي. من تيروانينيكي جودام هه به. نالي كه سوپند ده خوا به مه رگي زاھيد و نالي به قورئان و به حه ديس و مه رقه دي شيخان، له وه وه يه كه له عه يني سوپنده كه دا قسه ي نالي ديتّه جي چونكه به مه رگ عومره كه عوبوور ده كات. له ديواني گيو «مه كان» نووسراوه له جي «مه قام» به لام له مه دا گه وهه ريكي زيده نر خدار له ده ست ده چيت چونكه «مقام» له «قيام» وه ديت، «منزل» له «نزول» وه ديت، كه به هه ردووان سه ر له به ري حالتي صؤفي ده گريته وه: يا به پاوه يه يا به ئه رزه وه.

بهيتي دووهه مي لاپه ره 458:

دلّم به رده ئه گه ر شاخه، به چاوي سووكي مه نواري
به خؤرايي نه سووتاووه، ئه ميشه كيوي طووريكه

شه رحه كه راسته واتاي وشه كاني له رسته دا به مه به سي شيعره كه گرتووه، ته نانه ت «ئه ميشه كيوي طووريكه» ي مه يله و پشتگوئ خستوو وه ك ديتّه بهر شه رحي دوواتر: «دلّم به رده» هه ر وه ك گاشه به رد به ده سته وه ده دات «واز له دلّم بيته» ش راده گه يه ني به رانه ر ته عه ني دل به تالان. وشه ي شاخيش هه م كيوي

ههم تهرزه بهردیکی سست راده گه یه نی و له خلتی سال له دوا سالی لیشاو که ی ئاوی لیل وه یا مه عده نی په یدا ده بی. نالی ده لی واز له دل م بینه، یا خود دل م ته گهر به رده ته گهر شاخه به چاوی سووکی سهیر مه که، له هیچه نه سووتاو به لکوو ته میس کینوکی وه ک طور وایه که نووری خوا ته جه للی بو کرد و سووتاندی، دل که ی منیش [که شاخه، شاخیش کپوه] ته جه للی نیگای یاری بو کراوه و سووتاندووه تی. ته م لایه نه ی «ته جه للی یار» یه کسه ر له به یتی دوواتر دهرده که وی:

شوعای رووت له گهر دندا دیاره دل ده سووتینی
بنازم بهم ته جه لایه، چ خورشید و بلووریکه!

شهرحه که راسته واتای وشه کانی لیک داوه ته وه و بهس، ئاوریش له به یتی پیشووتر ناداته وه که چی پپوهی نووساوه. نالی که ده لی شوعای رووت له گهر دندا جگه له گهر دهنی بنیادهم، گهر دهنی شاخیش راده گه ی نی، له میسدا ته جه للی هاته وه بهر ئیشارهت بو شاخی طوور و به پاته وپات بو دل، هی طوور ته جه للی خوا بوو هی دل ته جه للی یار بوو.

به یتی لاپه ره 460:

غهمی چاوت له چاومدا، ههمی قه ددت له سینهمدا
له بهر سستی و ضعیفی ته و خه ویکه، ته م خوطووریکه!

شهرحه که ی ده لی: خهم و خه فه تی دووری چاوت له چاوما نیگای کپشراوه و، دهردی دووری بالات له سینهمدا یه. ته مه دل م ره حت ده کات که پپوه ندیم له گه لتدا په یدا ده کا، به لام چه رخی رۆژگار پیم ره وا نابینی ته وه ته له بهر سستی دل و بیهیزی چاوم خهمی چاوه که ت وه ک خه ون و دهردی دل که ت وه ک خه یالیکیان لی هاتووه، پپیان ناحه سیمه وه. من نابینم شتیک له به یته که دا هه بی چه رخی رۆژگار بینیته ناوه وه، نه شی گوتووه غم و ههممی چاو و سینه ئازاری داوم، بگره غم و ههممه که بوونه ته خه ون و خوطوور له چاو و له سینهدا. نالی غهمی چاوی یاری بو ناو چاوی خوی هینا هه تا بشی بیته خه ون چونکه چاو ده خه وی. قه دی باریکیشی کرده خوطوور هه تا به سینهدا تیپه ریت. چاو سسته، قه د زه عیفه.

به یتی لاپه ره 461:

سه ری ههر مووی به دهنم طهرزه ته مه ننا ییکه
گهر دشی تووکی سه رم دوو که لی سه ودا ییکه

له په راویزی شهرحدا یه ک تیکست «دوو که لی» نووسیوه، هه شت تیکست و دیوانی گیویش «هپله گی» بیان نووسیوه. من له گه ل ته مانهدام.

شهرحه که ی ده لی: ئاوات له دهر وونمدا په نگی خوار دۆته وه هه تا وام لی هاتووه سه ری ههر موویه کم جوړه ئاواتیکه، ههر موویه کی سه رم که ته جوو لی دوو که لی عیشقه له که لله مدا ته یجوو لینی. خۆدزینه وه ی شهرحه که له

هیلله گی سهودا [مامه له] بیلزوممه چونکه مادهم سهری هر مووی به دهن تهرزه ئاواتیک و ههویایه ک بی،
گهردهشی تووکی سه لئی دهووشیتتهوه بیته هیلله گی مامه له تکردن. «تعمه ننی» له کوردیدا خۆزی کیشانه که
پتر ته مای تیدایه له ئاوات...

بهیتی دووه می هه مان لاپه ره: «وه ره سه سهیری صه فاکاهی نه ظه رگی چاوم» وه ک خۆی به داخراوی
ماوه ته وه، چونکه شه رحه که دووپاتی قسه کانی ناو به یته که ده کاته وه و شتیکی زیادی ناخاته سه ر و نه یییه کی
تیدا ئاشکرا ناکات. راستیه که ی منیش وه ک شه رحه که له به یته که راده مینم و دیمه نیکی قه شه نگ و
دارشتنیکی هونه رکار ده بینم و به س: زره خه یالیک خۆی ره پیش ده کات له وه دا که واتای خه یالی له ته مه نناکانی
هه زاران سه ره موو بکه ین به که ره سه تی «عه جه ب مه نظره...» به پالپشتی هیلله گی سهودا که له سووری
مامله تی سه له م و روینده دایه. هانتی وشه ی «سه یر» له هه ردوو نیوه به یته که دا تانووتیک ده دا بو درده سترکردنی
مانایه ک چونکه سی واتای هه یه: سه یر: ته ماشاکردن، سه یر: رویشتن، سه یر: ئه نتیکه، به لام بیسووده... قه تیش
به دلما نایه ت نالی به و مه عنا ساده یه ی رواله تی به یته که رازی بی. له زووینکه وه گوتوه تی:

به حری غه زه لم پر له دور و گه وه ره
ئه م ما غه ووا سی ده وئ یه عنی به ته عمیقی بزانه
پر دانه یه ئه م ما نه وه کو دانه یی چه لئووک
به حرم گوتوو نه ک وه کو گولی مه ره زانه

...هه زار هه زار ره حمه ت له گیانی... وه ی که ناخۆشه به دهستی به تال له سه ر سفه ری نالی هه لستیت!!

بهیتی سه ره تای لاپه ره 462

سۆزشیکی نه فهس و شۆرشى نائی نایی
هه ر یه که نه وعه غیناییکه، به مه عناییکه

تیکست هه یه نیوه به یته یه که م وه ها ده نووسی: «شۆرشیکی نه فهس و سۆزشى نای و ناله ی». وشه ی «نائی» له
جیدا نییه چونکه دوورییه که تی نه خوینراوه ته وه. شۆرشیش له بو نه فهس له بارتره چونکه سۆزی تیدا نییه،
سۆزه که بو نای جواتتره و راگه یه نتری ههستی ده روونه، له حه قیقه تیشدا شۆرشى نه فهس و سۆزی نای یه ک
شتن چونکه نه فهسه که به بلویردا دیته ده ره وه، چاکتر ئه وه بوو بلیم ئه و بایه ی له بلویردا ده بیته سۆزش هه مان
هه وایه که له نه فهسدا ده بیته شۆرش. نالی به مه هاره تی خۆی لیکى ترازان دوون هه ر یه که یانی نه وعه غینا و
مه عنایه کی تاییه ت به خۆی داوه تی.

بهیتی دووه می لاپه ره 463:

«نالی» ئاسووده نییه طوولی نه مامی عومرت
به نه فهس دیت و ده چیت، ئه صلی له سه ر باییکه

شەرحەكە لە سەرەتاو بەیتەكە دەكاتە قسەى نالى بۆ ياره كەى. ئەم بۆچوونە بنەماى نىيە لە دەقى بەیتەكەدا. نالى قسە لەگەل خۆيدا دەكات. «طوولە نەمام» چاكتره لە «توولى نەمام» چونكە «توولە ميو» - توولە ھەر چىيەك بى - بۆ نەمام دەروات. كە بە «طوول» یش بنووسرى درىژايىش دەگرىتەوہ.

«بە نەفەس دىت و دەچى» بۆ شتى بى ريشە و باريك و سووك بەكار دىت. واتە باى ھەناسە دەبىزىوئى. لە بەيتەكە مەعنايەكى دىكەش ھەيە كە نەفەس بىت و بچى ماوہ و نەمردووہ.

«ئەصلى لەسەر بايىكە» واتە طوولە [توولە] نەمامى عومر لە بنەرەتدا بەندە بە بايىكەوہ كە ئەويش باى نەفەسە. مەعنايەكى زىدە پەنامىشى ھەيە لەبەر تيشكى «طوول» ە نەمامدا روون دەبىتەوہ. «ئەصلى لەسەر بايىكە» كە بۆ طوولە نەمام دەچىتەوہ جگە لە باى نەفەس «با»ى حروف الھجاش دەگرىتەوہ. طوولى نەمامەكە بەندە بە «با»ى ئايەتيكى قورئان كە دەلى: «وماكان لنفس أن تموت الا بأذن ربها» ئنجا طوولە نەمامىكى بە باى ھەناسە دىت و دەچىت ھەر دەژىت ھەتاي باى «بأذن ربها»ى بۆ دى.

بەيتى دووھەمى لاپەرە 464:

صوڤى و سەر و مېزەر، من و زولڤ و سەر و دەسمال
من كوشتەى لاجانگم و، ئەو كوشتەى جانگە

شەرحەكە لە وەسفى حالى صوڤى تى ھەلكشيوہ بە دزىوكردى تا دەرچووہ لە جغزى واتاي موفرەدانى بەيتەكە، گۆيا خەرىكى شوڤر كوردنەوہى لڤكەى مېزەر يەتى بە لاجانگدا و كوشتەى جەنگى سەر لى شىواوييە... گۆيا نالى دەلى من لە مەيدانى دلدا بى جەنگ كوژراوم صوڤيش لە جەنگى رپاكاريدا كوژراوہ، دنيا و قيامەتى لە كىس چووہ... ھەلبەت شيعرەكە وەھاي نەگوتووہ:

جانگى صوڤى لاجانگى يارى نالى بنەماى بەيتەكەيە و وینەيەكى دلپەسەندى دوو وشەى بە شكلى ليكتەر نزيك و لە واتادا ليكتەر دوورى كۆ كرددۆتەوہ بە تابلۆيەكى ھونەرى شيرين. بەراستى لەم تەرزە ليكتەر نۆرېنى دوو لايەنى دېرڤونگ، لايەنى ناھەز ليقەوماوتر و دەستبەتالترە... رپاكارى بۆ دارايى و دەسەلاتى دنيايى سوودبەخشە، لەم بەيتەدا بە پى شەرحەكە صوڤى «رپاكار!» دوژمن بەحالى...! دوو بەيتى پاش ئەم بەيتەش كە زاخاوى دل و مېشك دەدەن، لە مەھارەتى ھونەرى ناليپەوہ دوو تابلۆى وشە و واتاي قەشەنگيان لى پىك ھاتووہ، لىيان داوا ناكرى بۆ كامەرانى دنيا و قيامەتەمان بەكەلك بىن، خۆ نە تابلۆى پىكاسۆ و نە ئۆينى شەترەنج و نە يەكبازى نۆ مەترەبى و نە كۆلەمستى بۆكسەر و دەيان و سەدان چشتى ئەوتۆيى كە جىھانى پىشكەوتوويان پىوہ خەرىكە يەك نان ناخەنە لەپى ھەژارەوہ، بگرە نان و ئەرك و پارە و كات و كارەبا و، زۆر جارن، گيانىشى بە قوربان دەكەن:

فەرمووئە كە بانگم كە، شەوئى، دىمە كەنارت
قوربان! وەرە شەو رۆيى، ئەوا وەعدەيى بانگە

بنوئتە برۆ، يەعنى ھىلالى سەرى ماھت [يان: كۆلمت]
چون وەعدەيى ماچى سەرى كۆلمت سەرى مانگە

ئاتەم جووتەبەیتە كە ختوو كەم بە ھەناودا دینیت و دەستەملانی نەریت و دەستوور و كەلتووریكى كوردانەى ھەزار سالیم دەكات، دەبی بە كیشانە و پێوانەى «بژی، برمی» بە خاوەن و خۆینەریشیانەو تەفر و توونا بكرین... مەلای مودەرریس و دوو كۆرە لەخۆبووردووەكانی كە دووایین دلۆپی میشك و دەروونیان لە شەرحی نالی بە مەرەكەب رشتۆتە سەر 750 لاپەرەى سامانى سەقافەتى كوردیپەو، چیان دروویەو لە خەرمانى دارایی دنیایی بو خۆیان و بو ھەژاری كورد، كى كراسیكى بەو لاپەرەنە لەبەر كرد، یان چوكلاتیكى خستە زارى ھەتیویكى تامەزرۆ: دەسا ھەر ئیستا دەست دەبەم بو بەیتی پایینی غەزەلە كە و پێوھى خەرىك دەبم دەشزانم فتارى ئیواریم [كە ئەمرۆ 24ى رەمەزانە] پێی چەورتر نابى:

بەیتی لاپەرە 466:

«نالی» مەكە، تۆرابو، لەبەر جەبەھى گرژت
ناییتە ئەلات، عیجزى لەبەر دووكەلى قانگە

وشەى «عیجز» دەبی بگۆرئ بە «عجز». شەرحە كە دەلى: نالی، واز بێنە، یار توورە بوو، تۆراو، لە داخى ناوچاوى گرژ و مۆنت نایەتە لات. لە دووكەلى ھەناسەى ساردى لە سینەدا قانگدراو و پەنگخواردووەوت بیزارە. وشەى «مەكە» بە چاوپۆشى نەبی ناروات، چ نەكات؟ كە ئەمە، ئەم مەكە یە، رەوا بى، ریم دەبی بلیم «نالی مە» واتە «نالی ئیمە» كە تۆرابوو لەبەر جەبەھى گرژت. نایەتە لات و نەتوانینی سەبەب بە دووكەلى قانگە [كە بریتىە لە جەبەھى گرژت]. لەم بوچوونەدا واتای شەرحە كە وەر دەگەرئ لە تۆرانى یار بو نەتوانینی نالی. خۆیتدەووەیە كى سېھەمى بەیتە كە، كە وادەزانم ئەویان بنەرەتیپە، بەم جۆرە دەبی: وشەى «مەكە» كەرت دە كرى و «مە» جودا دەبیتەووە كە لە نووسینی فارسیدا «مەھ» دەگوترئ. واتە ئەى نالی! مەھ [یار] كە تۆرابوو، لەبەر جەبەھى گرژت، نایەتە لات لەبەر دووكەلى قانگى گرژیت.

بەیتی دووھەمى لاپەرە 466:

بنوارە وشكە صۆفى یو رەقصى بە ھەلھەلە
دەيسان لە بەحرى وشكى ھەوا كەوتە پیمەلە

شەرحە كە لە گەل روالەتى واتای وشەكان رۆیووە لەووە نەبی كە دەلى: «سەیرى صۆفى بكە، چۆن لە رپى خۆى لا داو» چونكە حالى صۆفى ئەوھىە كە پێیووە دەدیترئ وەك دەفزەنى دەرویشى قادری، كە نابى لپى بە عەیب بگىرئ وەك كە ركوع و سەجدەى نوێژیش عەیب نییە.

لە شەرحە كەدا نوكتە یەك پشتگوى خراو، یان بە بێردا نەھاتوو لەووە كە بوچى نالی «پى مەلە» ى ھیناوە نەك باسكە مەلە و پشتە مەلە! سەبەب ئەوھىە كە رەقص بە پى دە كرى. لە نێوان وشكە صۆفى و بەحرى وشك تەناسوب ھەیە، شەرحە كە ھەلى بواردوو.

بەیتی سەرھەتای 467:

ئەم ئەرضە مەزرەھى عەمەلە و كۆلخەنى ئەمەل
ھەندئ بوو بە مەسجید و، ھەندئ بە مەزبەلە

شهرحه که مهرزه‌عی عه‌م‌لی داوه به مه‌سجید و کول‌خه‌نی ئەمه‌لی داوه به مه‌زبه‌له [کول‌خه‌ن: توونی حه‌مام که زبل و سووته‌م‌نی تی ده‌هاو‌یژری و ده‌سووتی].

ده‌شی مه‌عناکه‌ی شهرحه‌که هه‌لگه‌رپته‌وه به‌وه‌دا که «عه‌مه‌ل» جگه‌ له ئیشکردن واتای ده‌سته‌ئاو گه‌یاندنیشی هه‌یه. له‌مه‌وه کول‌خه‌نی ئەمه‌ل بۆ مه‌سجید ده‌چپته‌وه که ئەمه‌لی دنیا‌یی تیدا ده‌سووتی، عه‌مه‌لیش بۆ مه‌زبه‌له ده‌چپته‌وه، که مه‌به‌س لپی کاری به‌ده... نالی به‌ تیبینی واتای دووه‌می «عه‌مه‌ل» و «کول‌خه‌نی ئەمه‌ل»‌ی به‌کار هینا نه‌ک کول‌خه‌نی طه‌مه‌ع سه‌ره‌رای ئەوه که عه‌مه‌ل و ئەمه‌ل جوړینکن له‌ جیناس. له‌م واتایه‌ی من ده‌یلیم له‌ف و نه‌شری که شهرحه‌که به «موره‌تته‌ب»‌ی داناه و حه‌قیقه‌تیشه، ده‌بیته‌ مشه‌وو‌ه‌ش چونکه «عه‌مه‌ل – پیسای» به‌رانبه‌ر مه‌سجید و «ئه‌مه‌ل» به‌رانبه‌ر مه‌زبه‌له ده‌وه‌ستی.

له‌ به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره 467 شهرحه‌که واتای به‌یته‌که‌ی لیک داوه‌ته‌وه و به‌ قه‌ده‌ر راگه‌یاندنی وشه‌کانی، له‌ یه‌ک نوخته‌ نه‌بی که «حالی ئەمانه»‌ی به «وه‌زعی ئەم ژن و پیاوه...» لیک داوه‌ته‌وه راستیشی کردوو‌ه به‌لام نو‌قسانه چونکه «حال» به‌ر له وه‌زع «حالگرتن» و خو‌ و‌نکردن ده‌گه‌یه‌نی. له‌ وشه‌ی «ذیکرت» که نالی به «ذکرت»‌ی نووسیه‌وه شه‌به‌نگینکی «ذکر – ده‌که‌ر» ده‌هینتته به‌ر خه‌یالی شهرحه‌ده‌وه، به‌ تاییه‌تی، له‌ ته‌ک وشه‌ی «حله‌قه، ره‌شه‌له‌ک»‌دا شینوه‌یه‌کی «ذکر» ده‌ده‌نه‌وه.

به‌یتی لاپه‌ره 469:

دنیا مه‌حله‌لی که‌ون و فه‌سادیکه، حیز و دوون
مه‌علوومه چه‌ند به‌ حيله‌یه، عه‌ییاره، چه‌ند ده‌له!

له‌ دیوانی گیو نیوه‌ی دووه‌می به‌یته‌که «چه‌ند محيله‌ چ عه‌ییاره...» هاتوو، له‌ تیکستیکي ناو شهرحه‌که‌دا له‌ جياتی «به‌حيله» «محل، مو‌حیلل – حه‌لال‌که‌ر» هاتوو. له‌به‌ر ته‌بیاتی مندا «محیل» ته‌واوه به‌ واتای کافر و مو‌لحید. وشه‌ی «ده‌ل»‌یش له‌ شهرحه‌که‌دا به‌ می‌چکه‌می‌چکه‌که‌ر هاتوو. ده‌ل به‌ دی‌له‌سه‌گ و گو‌رگ و... ده‌گو‌تری.

به‌یتی سی‌هه‌می لاپه‌ره 469:

«نالی»! سه‌رت له‌ گونبه‌ده‌که‌ی خانه‌قا ده‌کا
لاین پره‌ له‌ مه‌شعه‌له، لاین پره‌ له‌ مه‌شعه‌له..

وشه‌ی «پره»‌ی دووه‌م زیاده، دوو بر‌گه‌ی له‌ به‌حری به‌یته‌که‌ تپه‌راندوو‌ه ده‌بی بنووسری: «لاین پره‌ له‌ مه‌شعه‌له، لاین له‌ مه‌شعه‌له».

ئیمه‌ لی‌مان مه‌علووم نییه‌ نالی ئەم قه‌صیده‌یه‌ی که‌ی داناه. ناوی خانه‌قا له‌ به‌یته‌که‌دا ده‌لاله‌تی ته‌واوی نییه‌ له‌سه‌ر ئەوه‌دا که نالی پینش رو‌یشتنی بۆ ده‌ره‌وه‌ی ولات قه‌صیده‌که‌ی دانابی چونکه ده‌زانی به‌شیکي به‌رچاوی شیعه‌ره‌کانی له‌ غه‌ریبی داناون. ئەگه‌ر نالی ئەم هه‌لبه‌سته‌ی له‌ ده‌می پیریدا دانابن ده‌شی «مه‌شعه‌له» بۆ مووی

سپی بچیته وه ههروه ک بو «چراخان و شه معی خو شه ویستی و دلدارى و بیری روون» بچیته وه وه ک شهرحه که بوی چووه. ته شبیهی سه ریشی به خانه قا کردوه چونکه خانه قا مومی تیدا ده سووتی و مه شغه له تی ته سه وووفی تیدا ئه دا ده کری.

به یتى دووهه می لاپه ره 471:

ئیشاره م کرده ئه برۆی، یه عنی: میحرابت که چه، فه رمووی:
ئه مه قیبله ی ته مامی عالمه، جتی جیلوه ی ئیمامه

چوار تیکستی ناو شهرحه که و دیوانی گیویش له جیاتی «میحرابت که چه» نووسیویانه «میحرابی که چی» ئه میشیان له بارتتر و پاراوتره مه عناکه شی پی که م ناکات. «جیلوه ی ئیمامه» ده بی بخویند ریتته وه «جیلوه یی مامه» له بهر کیشی به یته که. نیوه به یته که ی وه های لی دی: «ئیشاره م کرده ئه برۆی یه عنی میحرابی که چی فه رمووی:».

ده شی «میحرابی که چی» صفه ت و مه و صوف بن، ده شکری لیک بترازین و بلین: «یه عنی میحرابی» و وشه ی «که چی» سه ره خو بی به و مه عنایه ی که ده یزانین.

له به یته که دا شتیکی نادیار هه یه، که بوی ناچم، ده بیته ته بریری ئه و داوایه زله ی که ئه برۆی قیبله ی ته مامی عالم بی. شهرحه که لپی وسکته و باسیشی ناکات. ئه گهر ری هه بایه «ئیمامه» به «ئیمامه» دابندرئ. ئیمامیش له میحراب جیلوه ده کات، میحرابیش رووی له قیبله یه، خه لقیش به دوا ئیمامه وه ن ده شیا له ری موباله غه و پان دابرنه وه مه عناکه قبوول بکریت چونکه نالی به عاده تی زیده شیرینه وه و شان هه لده نی بو دوو قالب و پتریش، هه ر قالبه ش بوی ده بن به پشتیوانی قالبه که ی تر له و واتای خو ی پی ده به خشی لیره شدا «ئیمام» ی نویتز خو ی به «ئیمام» - ئیمای به واتای ئیشاره ت - ده گورپی و ئیماکه ده کاته هو ی بوونی ئه برۆ به قیبله ی هه موو عالم.

به یتى لاپه ره 472:

له سایه ی رووی تووه شامی خه لقی طه لعه تی صوبحه
له شامی زولفی تووه صوبحی ئیمه ظولمه تی شامه

شهرحه که «ظولمه تی شامه» ی لیک داوه ته وه به تاریکه شه و، مه عنایه که ش له وشه کانه وه هه لده ستی به لام ری ده مینی «ظولمه تی شام» بیته تاریکایی ئیواره چونکه «شام» ئیواره یه، روژی دیار نییه به لام تاریکیش نییه. له مه وه ده لیم رووی یار هه رچه ند به زولفی نادیار بووه، به لام وه کوو، روژی ئاوا بووی، رووناکییه کی لی ماوه ته وه. سه رنج بگرین ده بینین له نیوه به یتى یه که مییش ئیواره ی خه لق بوته طه لعه تی صوبح نه ک روژ، خو ر. چونکه رووی یار به ته عبیری «له سایه ی رووی تووه» له سیه ره وه یا له نه دیاره وه که سیه ره په یدا ده کا و عینی رووه که ی لی دیار نییه، ده بیته طه لعه تی صوبح که رووناکه و روژیشی دیار نییه.

بهیته یه که می لاپه ره 473:

له ئاب و تاب و ئەشک و ئاهی خۆمدا بووم به بوریانی
له باتیی پوخته گی سووتام و ئیستهش پیم ده لئی: خامه

«ئاب و تاب و ئەشک و ئاه»: له ف و نه شری مورته تهن. له نیوان پوخته گی و خام طیباق هه یه. وشه ی
«خامه» هه لده گری بیته خه بهری موبته دایه کی محذوف که نالی خویه تی، ده شکری بیته «منادی» که به
نالی ده لئی: خامه! واته هه ی خام! وه ک که ده گوتری: گینه! شیتته! رسته ی «پیم ده لئی» پتر بو منادی ده ست
ده دات که رووه رووی قسه که یه.

بهیته دووه می لاپه ره 473:

نیشانه ی پوخته گی بی دهنگیه «نالی»! ئە گهر پوخته ی
به حوججه ت طه ی بکه نامه، به حیدده ت به ی بکه خامه

شهرحه که ده لئی: نیشانه ی کولان له سه ر ئاگری عیشق ئه وه ته بنیاده م بیده نگ بی و مل که چ بکا. که واته ...
کاغه زی شیعرت توند بیچه وه و قه له مه که ت ببه وه، بیشکینه.
ئهم بوچوونه ی شهرحه که هه مان ته له و ته پکه یه که نالی بو شیعر دوستانی ناوه ته وه و شهرحه که ش پتوه ی بووه.
نالی ده لئی: بی دهنگی به لگه ی ژیرییه که واته نامه که ت وه کوو حوججه ت «حجه» و به لگه بگه یه نه کوتایی [طی
المسافه نه ک بیچانه وه ی کاغه ز] به تیژی ش قه له مه قامیشه که ت ببه، داده، [نه ک به توره یی بیبه وه] له مانه ش
یه ک ده نگ ده رناچیت دنیا ش پر ده کن.

بهیته لاپه ره 474:

سه و دازه ده که ی زولفت، ئە زهاری له کن په شمه
دوور له و گوله بی خاره، گولزاری له کن په شمه

شهرحه که راسته واتای وشه کانی کردووه به مه عنا لیکدانه وه. بو ره مه عنا یه ک هه لده ستی له که رتکردنی
«ئه زهاری» و بکریته «ئه ز» - «هاری». واتا که ی وه های لی دئ: سه و دازه ده که ی زولفی تو، ئە ز [واته: من]
له بهر شیدده تی شه یداییه که ی ده ردی «هاری» ی لا هیچه. گولزاری شی لا په شمه، دوور له گولی رووی تو
[وه ک که ده گوتری: دوور له تو فلان مرد]. چونکه گولزار له فزی گولی تیدایه بو یه ده لئی: دوور له گولی تو.
نیوه بهیته یه که م مه عنا ی رواله تی وشه کانیش هه لده گری. به رای من نالی ئە گهر ئە و ئە ز و «هاری» یه ی
مه به ست نه بایه ده بگوت «گولناری له کن په شمه» که شیکتره له «ئه زهاری» ی عه ره بی به خو ی و به ریژه ی
جه معییه وه. گولنار له گه ل گولزاری نیوه بهیته دووه می ش ها و ئاهه نگه.

بهيتى دووهه مى لاپه ره 474:

صوفي كه گرانباره، بچ مهغز و سهبو كباره
صوف پوشى غه مى باره، ئهوبارى له كن په شمه

دوو تيكست و ديوانى گيوپش نيوهى دووهه مى بهيته كان بهم جوړه نووسيوه: «صوف پوشى غه مى ياره، ئهوبارى له كن په شمه».

شهرحه كه له نيوهى يه كه مى بهيته كه، كه م و زور، قسهى ئه و ده كاته وه. له شهرحى نيوه بهيتى دووهه مدا ده لى: ئه و خورى پوشه ي بارى خه مى به سهر شانوه بچ و بير بكا ته وه، گوى به كورگ و خورى نادا و ئه و جوړه شتانه ي به لاره بچ ئايه و ما يه... ئه م بيرو رايه به حال رزگار بووه له وهى بو شهرحى نيوه بهيتى يه كه مى داناوه: صوفي سهر وه گرانباره... صوف پوشى به ره وهش غه مى باره كه يه تى، ئيتر له كوى جودا ده بنه وه. به لام كه «يار» هاته ناوه و حسابه كه گورا چونكه به هوى غه مى ياره وه صوف پوشه كه «ئهوبارى» له لا په شمه. «ئوبار» هم جه معى وه بهره به واتاى كورگ و هم ده شى وشه كه كه رت بكرى بو: «ئو» و «بار».

بهيتى يه كه مى لاپه ره 475:

ديوانه كه شهيدا بچ، تووكى سهرى سهودا بچ،
قهط هيچى له سهر نايى، ده ستارى له كن په شمه

شهرحه كه نوكته ي بهيته كه ي نه دوزيوه ته وه كه برى تيه له دوو واتا ي «قهط هيچى له سهر نايى». راسته واتا كه ي هره ساده ي بهيته كه ئه گهر «هيچى له سهر نايى» ته نها كلا و ميزه ر بگريته وه له لايه ن واتا وه ساده له وح درده چى، ده مي نيتته وه سه بكى جوان و قه شهنگى و به س.

نالى ده لى: ديوانه ي دردى عيشق بگاته پله ي ئه وتو، مووى سهرى سهودا ي لى دابى و تيك ئالابى وه ك كه ديوانه پيانه وه دياره موويان دريژ و گرژ و لوول و خواردوه، ئا ئه م ته رزه ديوانه يه هه رگيز هيچ گله يى و سزا و توانجى به سهر وه نامي نى و عه يي لى ناگيرى، وه ك كه بلى: فلانه كه س هيچى له سهر نه بوو، به ردرا. «ده ستارى له كن په شمه» بو راسته مه عناي وشه كان و بو ئه مه ي ده يل يم ده روا ت. «په شم» كه ش مناسي له سهر نانه و ميزه ريكي زبريشه، جگه له واتا ي «پيابه خى».

بهيتى دووهه مى له لاپه ره 475:

سينه ي دلى بيكي نه، صافه وه كوو ئايينه
مه ستوره به په شمينه، ئه سرارى له كن په شمه

شهرحه كه لي ره شدا وه كوو له بهيتى پيشوودا، راسته واتا ي له فزه كانى گوتوته وه. من ده ليم: سينه ي دلى بيكي نه ئه و ديوانه يه ي باسكراو [سينه ي دلى - واته دلى ديوانه] وه كوو «ئايينه»: وشه ي «ئايينه» هم ئاويته هه لده گرى هم «ئايين - دين - ئيمان». به وه دا «ئايينه» ده يته «مبتدا و خبر» وه ك كه بلى «صافه، وه كوو ئيمان». ئه م مه عنايه ي دين و ئيمان ري ك دي ت له گه ل «ئه سرارى له كن په شمه» چونكه ئيمان بيگه رده و خو ي

ناشاریتتەو، تەنھا سینەى دىۋانەكە داپۇشراو بە پەشمینە، كە بریتىيە لە مووى سەر سىنگى كە بەشېكە لە لەش.

وشەى «ئەسرار» بىگومان «أسرار» نووسراو لە سەردەمى نالیدا. ئەم وشەيەى «أسرار» ھەم «ئەسرار» ى باسکراو دەگریتتەو ھەم «إسرار- ئیسرار» كە بە واتاى مىحقاى مانگ دیت. بەمەشدا ھەموو خۆ شاردنەو و نھىنبوون بە لای دىۋانەو دەبیتتە ھىچ.

بەيتى يەكەمى لاپەرە 476:

عاشق كە دەكا راوى، طولماتى شەوہ داوى
موژگانى تەرە چاوى، بیدارى لە كن پەشمە

لېرەشدا وشەى «بیدار» بە «بیدار» نووسراو. بىگومان نالى «بیدار» ى نووسیوہ كە بە دوو جوړ دەخویندريتتەو: «بیدار» بە واتاى بەخەبەر، نەنوستوو. «بیدار – بى دار» بە واتاى بى خانە. لەمەوہ عاشیق ھەم نەنووستن و ھەم بىخانەيى بەلاوہ پەشمە.

وشەى «داوى»، ئەویش دوو واتا ھەلدەگرى، يەكيان وەك شەرھەكە بوى چووہ و ئاشكرايشە كە داوى راوچىيە. دووھەم، بە واتاى «داوى» لە «دوى، يدوى» بە واتاى «تەداويكەر – پزىشك، شىفابەخش». لېرەدا ئەو رەخنەيە ھەلناسى كە گۇيا عاشق بە شەو دەردى گرانە چونكە بەيتەكە خۇى بەو لايەدا نەچووہ. بە عەكسەوہ لە شەو رازىيە.

بەيتى سېھەمى لاپەرە 476:

چەن واسىعە ئەم ذىھنە، ئەفلاكى تيا رەھنە
ئەجبالى لە لا عىھنە، ئەدواری لە كن پەشمە

شەرھەكە بە بىرىدا نەھاتووہ كە «ئەدوار... و ئەجبال» بە لای ذىھنەوہ يەكيان وەك پەشم و ئەوى دىكە وەكوو «عېھن – عەن» ە ئىشارەتە بو ئايەتى «يوم تكون السماء كالمهل و تكون الجبال كالعھن» لە سوورەتى «المعراج» ديارە لە بەيتەكەدا چياكانى بە خورى [يان لۆكە] شىتەل كراو و «أدوار» ى ئاسمانىش بە «مەھل – موھل» واتە شتىكى ناچىز داناوہ. بە پشتىوانى ئايەت نەبوايە ئەو داوايە زل و زەبەللاھە جىي نەدەبووہ، نالىش لە بادى ھەواوہ شتى وەھای نەدەگوت.

لە بەيتى كۆتايى برە شىعەرەكە، نالى كە دەلّ: «نالى» كە قەدەح و نۆشم و مەستانەوو سەرخۆشە»، مەبەستى شەراب نىيە، يان ھەر نەيى، شەرابى دنيايى نىيە چونكە ھەر تازە بە ئايەتى قورئانەوہ ئاسمان و چياكانى ھەلتەكاند. ديارە قەدەح نۆشى ئاخىرەتە.

بەيتى دووھەمى لاپەرە 477:

بايى لە طەرەف قىبەلمەوہ دیت و وەزانە،

یا بۆی هه‌ناسه‌ی ده‌می غونچه‌ی له‌ره‌زانه؟!

به پنی شهرحه که زۆربه‌ی تیکسته‌کان له جیاتی «بۆی هه‌ناسه» نووسییوانه «عه‌طری هه‌ناسه [عیطر راسته]». منیش هه‌ر وه‌هام بیستوو. شهرحه که «له‌ره‌زان» ی به «له‌رزان: له‌ریوه» داناوه. «له‌ره‌زان» رته ده‌کاته‌وه، واشی داناوه «ره‌ز» دیمه‌کاره، ئاو نادری. حاجی قادر ده‌لی: «نموونه‌ی جه‌ننه‌ته شیوی ره‌زانی» مه‌به‌سی باغه‌کانی شیوی ره‌زان، له‌ کۆیی. باغه‌کانیش هه‌مووی ئاویهن، «له‌ره‌زان» به قورسکردنی «ر» ه‌که‌ی نه‌بی کیشی به‌یته‌که ده‌شیوی.

وا ده‌زانم نالی مه‌به‌سی له «بای لای قبیله» یه‌وه ئیشاره‌ته بۆ به‌یتیکی قه‌صیده‌ی «بردی» ی نه‌عتی پیغه‌مبه‌ر، که ده‌لی: «أم هبت الريح من تلقاء كاظمه». له هه‌مان کاتدا ده‌شی ئه‌و قبیله‌یه یار بی. ئه‌گه‌ر قبیله هه‌ر قبیله بی ئه‌وسا نیوه‌به‌یتی دووه‌م ده‌پرسی: یان عیطری هه‌ناسه‌ی ده‌می وه‌ک غونچه‌ی له‌ره‌زان، وایه. یاخود عیطری هه‌ناسه‌ی ده‌می یار وه‌ک غونچه‌ی له‌ره‌زانه.

به‌یتی لاپه‌ره 478:

ئه‌شکم، که له‌گه‌ل عه‌شقمه، طیفلیکی فه‌هیمه
هۆشم، که له‌گه‌ل خۆشمه، پیریکی نه‌زانه

عه‌شق ده‌کریته عیشق، من هه‌میشه له‌و ده‌وروپشته‌ی تییدا ژیاوم بیستووومه و گوتووومه «هۆشم که له‌ کن خۆشمه» به واتای: ئاگادارم و نه‌شیواوم. که ده‌گوتری: «هۆشی له‌کن خۆی نییه» ئه‌و که‌سه به نیوه شیته داده‌ندری.

به‌یتی سه‌ره‌تای لاپه‌ره 479:

تیژاوی سو‌روشکم وه‌کوو ئیکسیری سو‌هه‌یله
روخساره‌یی زه‌ردم وه‌کو ئه‌وراقی خه‌زانه

من له باره‌ی «ئیکسیری سو‌هه‌یل» بیستووومه وه‌صف کراوه له شیعردا: «جای أنبان میکند جای اُدیم». واته که ئه‌م ئیکسیره ره‌زایه سه‌ر پیسته، جیگایه‌کی ده‌کا به هه‌نبانه‌ی بیکه‌لک و و جیگه‌یه کیش ده‌کا به «اُدیم» که پینستی نرخداره. ئنجا ئه‌گه‌ر سه‌ه‌ووم نه‌کردی [چونکه مه‌سه‌له‌که‌م به‌ر له‌ سالی 1960، بگره‌ په‌نجا، بیستوو] ئنجا لی‌زه‌دا رووی نالی له‌م شیعه‌دا به فرمیسکی وه‌ک ئیکسیری بۆته شکل هه‌نبانه که زه‌رده وه‌کوو ئه‌وراقی خه‌زان، چ ده‌بوو ئه‌گه‌ر سووری هه‌لگه‌راندبایه وه‌ک په‌لکی زۆر له‌ دره‌ختان سوور هه‌لده‌گه‌رین، ته‌شیه‌پکی قه‌شه‌نگیش هه‌یه له‌ نیوان چاو و فرمیسک و نیوان سو‌هه‌یل و ئیکسیردا.

به‌یتی لاپه‌ره 482:

ئه‌لا ئه‌ی نه‌فسی بوم ئاسا، هه‌تاکه‌ی حیرسی وێرانه!

له گه ل ټم عه شقبازانه برؤ بازانه، ئازانه!

عشق ده بی عشق بنووسری. شهرحه که ټم بهیتهی داناوه به په سهندکردنی تهرکی دنیا و هاندانی نه فس بو ټم لایه نه. عیشقبازیسی داناوه بهو که سانهی ریگه ی راستیان گرتووه به ره و ټاوه دانی عیشق و خواناسی. ټم بوچوونه دووره له مه به سی بهیته که: نیگایه کی به په له له ټم دوو بهیتهی دووایه وه دهری ده خات که مه سه له هاندانی نه فسه بو چوونه حه ج:

موسلمان! لیره مانی خان و مانت هر نه مان دیتن
په شیمان به که دهرمانی نه مانت مایه ی ټیمان
به قییه ی عومری زایح گهر مورادت پی ته داره بی
حه پاتی مه ککه ت و مه وتی مه دینه ت جه بری نوقصانه

«خان و مانت» ده بی «خانمانت» بنووسری، وشه که دوو که رتیه، یه که میان «خان» ه و دووه میان «مان» ه، پیشگریکی ناوی جیگه یه وه ک: نیشتمان، ساختمان گرودمان - به واتای عهرشی خوا له ټاویستادا. شهرحه که دووره له مه به سستی بهیته که. وه ک من بو ی ده چم ټمه مانا که یه تی: نشیمه نت لیره، که ده کا سلیمانی، هر نه مانی پیوه یه. په شیمان به له م نیشته جیپوونه ت، دهرمانیکی که بریتیه له نه مانت [له سلیمانی و چوونت بو حه ج] مایه ی مانت، یا خود مایه ی ټیمان، ده بی بخویند رتیه وه: مایه ییمان.

له بهیتهی دووه می لاپره 483:

بلا بو کونده بوو بی، مفتی مشک و ماری که ندوو بی
خه طیره ی گنجی ویرانه، ذه خیره ی کونجی کاشانه

شهرحه که ده لی: [ټه ی نه فس] لیگه ری له دنیا با گنجی شراوه ی بو کونده بوو بی، ذه خیره ی سوچی مالی هه ژارانیشی بو مشک و ماری ناو که ندوو بی... نالی خاوه ن گنجانی دنیا په رستی به کونده بوو، هه ژارانی دنیا په رستی به مارو مشک شوبه اندوو. ټم بوچوونه زور دووره له مه به سستی بهیته که:

وشه ی «بلا» به رینووسی کون «به لا» ش ده خویند رایه وه. نالی ده لی: به لا له کونده بو بدات، که نه فسه که ی خو یه تی، به هه لی مشک و ماری که ندوو بی که ناویرن بینه دهر له بهر کونده بو. وشه ی «خه طیره» واده زانم «حظیره، حه ظیره» یه که ده کا شویتنی مال و شتومه ک لی دانان. حه ظیره ی گنجی خانمه کانت ویرانییه. ذه خیره شی «کونجی - سمس» ی خانووهره که ته... «کونجی» له بهری سوران زور به هارای ده گوتری. دپاره که ندوو ش دهری کونجوو که یه به مار و مشکیه وه.

ټنجا ټه گهر پاشماوه ی عومری به خه سارچووت به پی هاتنه دی مرادت له سهر خانمان به جی هیستن مایه وه بو ت. ټه وسا زیانت له مه ککه و مردنت له مه دینه ده بیته شکست هه لیه ستنه وه ت، ده بیته تی هیته وه ی عومری به فیروچووت.

له بهیتی دووهه می لاپه ره 485:

فیداکاری تن و جان به، له ئاسانی هه راسان به
که داغ و دهردی ریگه می مه ککه باغ و وهردی مهردانه

نوکتیه ک هه به شهرحه که بوی نه چوو: وشه می «ریگه می مه ککه» جوړیکی دیکهش خویندنه وه هه لده گری: «ریگی مه ککه» که ده زانین نالی وه های نووسیوه، «ریگ» به واتای «رهمل» دیت، بویهش ئه م معنایه دست ده دات که ده زانین مه بهس له ریگه برینه که گه ییشتنه به و لم و زیخه لانه می دهر و دهشتی مه ککه، هه لبه ت له هه مان کاتا «ریگه» ش هه ر مناسبی به یته که یه.

بهیتی دووهه می لاپه ره 486:

وتم: داخو چییه سوور و سپی تیکه ل؟! که تی فکریم
سه راسه ر که لله می ئو شتر، له باله ب خویتی ئینسانه

له به کارهیتانی «سه راسه ر» بو که لله می حو شتر و «له باله ب» بو خویتی ئینسان ته ناسویکی له راده به دهر هه به، ده نیشیته دلی مرووه. شهرحه که هه ر ئه وه نده می گو توه که له نیوان «سه راسه ر» و «له باله ب» دا ته قابولیکی جوان هه به.

شهرحه که له بهیتی پیشووتردا، که بهیتی هه وه ته مه، وا داده نی «ریگه»: خاکی خویته، داروبه ردی ئیسقانه «سووری ریگه که ئه وه به که ریگه می مه ککه لمی سووره. نالی له بهیتی 11 دا ده لی: «ج ریگیکی سپی واشه» شهرحه که ش به «سپی رهنگ، مه یله و سپی» داده نی. که واته لمی سوور جی نایته وه و ده بی خوین و ئیسقانه کان به واتای دهقی وشه کان لیک بدریته وه. چه ندیکیش له و به یته ده، شهرحه که، خوین و ئیسقانه کان ده داته وه به تالان و کوشت و برینی چه ته و ریگران که له دهرحق حاجیه کانیا ن کردوه، ده بی ئه میش بدریته وه به نیشانه می مردنی سهدان و هه زاران حاجی ری حه ج که خویان «عیشق باز و ئازانه و بازانه» بهیتی سه ره تای مونا جاته که ن. مه رجیش نییه له و مردنه یاندا خویتیا ن رژی، وه ک جاره هاش بووه کوژراون، چونکه له مه عنادا هه ر ده بیته وه خوین دؤراندن. ئیشاره تی شهرحه که ش بو ئه وه می که غه زاکانی ده ور به ری مه ککه خوین و ئیسقانی سه حابه و حو شتره کانیا ن لی ماوه ته وه بو ئه مرؤ به نیشانه می تیری ریگه می عیشق، ئا ئه م بو چوونه ش چه ندیکی شیرینیش بی، له ئاست بینینی خوین و ئیسقانی ری حه ج کورت ده هی نی. یه ک وشه می له بهیتی ژماره 8 می سه روودا که لینی ک ده دا بو ئه و ته ئویله، ئه ویش وشه می «تی فکریم»، به لام هه ر هی نده می لی هه لده سته می که واتای باسکراوی شهرحه که به تارمایی و سپیه ری مه عا بنه ره تییه که می خوین و ئیسقانی حه قیقی بی.

له به می یه که می لاپه ره 487:

به لی به م ریگه دا جه ممازه جانبازه که رؤژ و شه و
ده کا سه یر و سولووکی دائیمه ن سه رخوش و مه ستانه

شهرحه که راسته واتای وشه کانی لیک داوه تهوه «سهیر و سولووک» ی داناو به رۆیشتن به پنی ساده واتای ههردوو وشه. به لام لیره دا سهیر و سلوک بۆ واتایه کی دوورتر داده برن بشی له گه ل سهرخوش و مهستانه رینک بیت: «سهیر» جگه له رۆیشتن واتایه کی دیکه ی ههیه که ده لی «ده کا سهیر و...» تهویش ته ماشا کردنه. «سلوک، سولووک» ییش جگه له رۆیشتن، سلوکی دهرویش و صوفیانی لی ده فامریتتهوه. له تهعبیری «که رۆژ و شهو» دا مه بهستیکی بنه رته تی ههیه تهویش «سهیر کردن» که هی ده می رۆژه «سلوک» ییش هی ده می شهوه، به رۆژ حوشتره که سهرخوشه، به شهو مهسته له سلوکدا. «سهرخوش» له گه ل سهیر کردن، واتای ده قاده قه که ی سهیری خوش به دهسته وه ده دات جگه له سهیره خوشی. وشه ی «دائیمه ن» له هه ندی، به لکوو زۆرینه ی تیکسته کان [6 تیکست] و دیوانی گیویش «دائیمی» نووسراوه، ئەمیشیان به راست ده زانم. ئەگه ره له وه ده قه زه قه دا هینما بۆ هه ر شتیک هه بایه بدریته پال واتای به یته که و لی زیاده بکات، ده مگوت نالی حه قیه تی و شه قلیشیه تی له وه ی کردوو ه تی.

به یته لاپه ره 488:

چ رینگیکی سپی واشه، ته وه نده ی که هکه شان دووره
چ صه حرایه کی شین ره نگه، به قه د نو ئاسمان پانه

پانایی سه حراکه به قه د نو ئاسمان له وه وه هاتوو که دیمه نی سه حرای کاکی به کاکی له بهرچاوی مرؤدا هینده ی ئاسمان پان بۆ ته وه، تا ته وه ی په راویزه که ی به ئاسمانه وه دووراره.

به یته دووه می لاپه ره 489:

له صد جی کلکی ئوشر گه ییه ته رضی مه هله که، هیشتا
یه می فه ججی عه میقی ئالی هه ر بی قه عر و پایانه

«کلکی وشر گه یشتنه عارد» گوته یه کی مه شووره، گۆیا وشر نه به پیوه نه به یخبوون کلکی ناگاته زهوی له بهر کورتی، کاتیک مرد و به لادا هات ته و جا ده گاته زهوی. شهرحه که وشه ی «ئال» ی به رهنگی ئال لیک داوه ته وه، له مه شدا به سه هوو چوو ه تومه ز نه یزانیوه، گله ییشی لی ناکری، وشه ی «آل، ئال» به واتای سه راب دیت، بۆیه «یه می... عه میق» ی ئیضافه کردوو ه بۆی، چونکه سه راب وه ک ئاو دیتته بهرچاو: که «فه ججی عه میق» به واتای زیده دوور دیت بیپایان ده بیت. له «عه میق» ییشدا قوولایی هه یه، به حره که، بین ده بیت.

به یته سه ره تایی لاپه ره 490:

له نیو ریگی رهوانی قوم نو قوم بوو وشر و بوو گوم
نه ما گوئی بیستی «قُم قُم» چ جایی ئیمکانی هه ستانه

له شهرحه که دا «ریگی رهوان» به وه لمه لیکدراوه ته وه که له جینگه یه ک ناوه ستی و به دم باوه ده روا. وه ک ده زانم «ریگی رهوان» ته وه یه له ئینگلیزی پنی ده گوترن Quicksand که جانه وه ریکی تیکه وت لیی ده رنایی،

نالیس ھەر ئەمەى مەبەستە کە دەلى و شتر تىیدا نوقوم بوو. لمىكى با بىيات حوشترى تىدا نوقوم نابى. «قم قم» یش دەلالەتى ھەيە بۆ «قومقوم» ى سلیمان پىغەمبەر کە عىفرىتى تىدا ھەبس دەکرا و سەرى دادەخرا، دياره گوئی له هیج دەنگیک نابیت. دياره نالی «قمقم» ى نووسیوه.

بەیتى لاپەرە 493:

سماقی ئەحمەرە یاقووتى رۆح و ئاگرى نەفسە؟!

ھەصاتی ئەبیضە، یا شۆھب و نەجمی رەجمی شەیطانە؟!

شەرحە کە «سماقی ئەحمەر» ى بە ترشەسماق لیک داوہتەوہ، وشە کە بى تەئویل ناوی بەردیکە وەک بەردە ھەلانە، بەردئەستى... رەنگیشى سوورە بۆیە بە یاقووت و بە ئاگر چویندراوہ. وشە کە دەکریتە پرسیار و دەبیتە «یاقووتى رۆح و ئاگرى نەفسە؟» وەک شەرحە کە بۆی چوہ. کە «سماقی ئەحمەر» قووتى رۆح [یاقووتى رۆح] بى سزا ھەلناگرى، بەلام کە بوو بە ئاگرى نەفس، ئەوسا لە نیوہەیتى دووہەمدا «ھەصاتی ئەبیض – وردەبەردى سپیلکە» دەبیتە شىھابى رەجمى شەیتان، ئاگرى نەفسە کە دەکوژیتیتەوہ.

لە بەیتى دووہەمى ھەمان لاپەرەدا:

بە ظاہیر گەر مەگەسدارە، بە باطن صەد چەمەنزارە

بە سوورەت یەک بە یەک خارە، بە مەعنا صەد گولۆستانە

شەرحە کە لێرەدا ھىچى نەکردوہ. وەک من بۆى دەچم نالی لە وشەى «مەگەس» مەبەسى «مگس نحل – مەگەسى نەحل، مېشھەنگوین» بووہ کە ھەمیشە لە چەمەنزار خەرىكى کۆکردنەوہى رەحىقە. نالی لەم بەیتەدا لەلایەن مەھارەتى ئارایىشتەوہ مەودایەكى زیدە زیدە بەرىنى بریوہ: بۆ ئەوہى تەقابولى نیوہى یەکەم و دووہەمى بەیتە کە تەواوى تەواو دەرچى ھیناویەتى لە نیوہى یەکەمدا «مەگەس دار» ى خستۆتە شىعرە کەوہ کە کەرتى «دار» کە دەچیتە بەرانبەر وشەى «خار» بەیتى دووہەم. لە سەرەوہ «ظاہیر» و «باطین» و لە ژیرەوہ «سوورەت» و «مەعنا» لیک دەنۆرن. ئنجا «چەمەنزار» یش لە ریزى «گولۆستان» ى ژیرەوہیە. لەف و نەشرى و ھا چر و پر و لەفظى و مەعنەوى ھەر بە چەنگ ناکەوئ: دار – خار، ظاہیر – سوورەت، باطین – مەعنا، چەمەن زار – گولۆستان.

بەلام جارئ ماویەتى: «صەد چەمەنزارە» واتە صەد چەمەن دەمە و قسە دەکات. لە ژیرەوہ صەد گولۆستانی شىخى سەعدى شىعر دەچرئ. دەک مالت رمی وەک رما ھەى کەلە شاعىرى جیھانى ئىبداع، سەبرى ھەرە سەبرىش لەوہدایە کە ئەم ھەموو ئوستادییە و خو خەرىککردنە، لە جىاتى ئەوہى پشکىكى سۆزە کەى لە خوئ خەرج کردبیت کەچى لە کلپە و بلیسەى زیاد دەکات.

لە بەیتى دووہەمى لاپەرە 494 کە نالی باسى دەرک و دارى رپى ھەج دەکات و بە دامەن گیر و شین و دل نشینی رپى غەربانیان دادەنئ، لە وشەى «دل نشین» دا نەشتەریک ھەيە بۆ دلئ خوینەر لەوہدا کە مەعناى دووہەمى بەیتە کە بۆ دل نشینە کە ئەوہیە کە دەمى مەرگى غەربان دیت و دەکەونە سەر زەوى، ئەو دەرکانە دەچنە دلایانەوہ، تىیان رۆ دەچى وەکوو دەرزی، دەنیشنە دلایانەوہ. دامەنگیرە کە لەم رپوانگەوہ ھەر ئەوہندە دەکا

که جلیان بدریتنی. ههلبهت ئەم ویتانه لایهنی بۆچوونهکانی شەرحە که دەست لێ نادات و بە جێی خۆیان دەمیننەوه.

بەیتی سەرۆوی لاپەرە 495:

شەفیری چالی شۆری هەر دەلێی لەعلی نمەک پاشە
حەفیری چاهی وشکی هەر دەلێی چاهی زەنەخدانە

شەرحە که دەلێی لیواری چال و بیری سویراوی رێی مەککە که رەنگی خۆلەکە ی سوورە و توێژی خوی زەوییه شۆرەکەشی بەسەرەوییه، ئەلێی وهک لیوی لەعل سوور بەتام و خوی یارە. قوولایی چالی وشکی بیتاویشی وهک چالایی چەناکە ی وایه که دلۆپی دوان ئارەقی پینوویه... پینستر گوترا که رەنگی رینگە ی حەج «سپی واشە» سوور نییه.

نالی دەلێ: لیواری قۆرتی سویری وهک لەعلی خوی بەدەورەوه، وههایه، نهک «خوی پیا وهشینرای» وهک شەرحە که له تەرجمە ی موفرەداتی بەیتە که رای دەگەینێ چونکه لیرەدا باسی «شەفیر – لیوار» نهک پروو. قۆرتی چالی وشکیشی وهک چاهی زەنەخدانی چیهه ی جوانه، دلۆپی عەرەقی پیوه نییه چونکه قۆرتە که وشکه، زەنەخدانی پی شوبهیندراوه. لەم بەیتەدا ئاو و تەرابی به جارێ بیگانەیه.

بەیتی دووهەمی لاپەرە 495:

له باتیی لالهیی حەمرا جگەر پور داغی خورشیده
له باتیی سونبولی تاتا سەر و سەودا پەریشانە

من له گەل ئەو تیکستەم که «سەری سەودا» ی پەسەند کردوو له جیاتی «سەروسەودا». تیکستەکە ی «سەروسەودا» وای کردوو شەرحە که بلێ: خەیاڵیشمان پەرت بووه و عەشق له کەلله مانا نەماوه و ئەو پەرتوبلاوییه جینگە ی گۆلی تال تالی سونبولمان بۆ ئەگریتهوه.

له پینشەوه دەبی بلیم مەبەست له سونبولی تاتا پلک و لکیهتی نهک گۆلی چونکه گۆل له گەل سەری سەودادا خزم نییه. رهواس نهبوو شەرحە که عیشق له کەلله ی حەج کردوو نههیلێ، که نالی له هەموو قەصیده یه کدا جەزبه و عیشق و سەودا و بهولاوهریش وهپال خۆی و حاجیان دەدات. لەم بەیتەشدا «سەری سەودا» هاتوو به پەریشانییەوه که زیدەرەویه کی تیدایه له تهک تاتای سونبولدا که پەریشان نییه.

بەیتی سەرۆوی لاپەرە 497:

ئەسیری سیلسیله ی بەندی مەهاری سەر قەتارت بم
که دەمکینشیتە رهوضە ی حە ی وه کو مەجنوونی دێوانه

شەرحە که دەلێ: دیل و دەستەبەستە ی ئەو زنجیره بم که به داری لووتی وشتره سەر قافلە که تهوه به ستر او تهوه که وه کوو شیت، یان مەجنوونی له یلا که دەبیەن بۆ ناو هۆز، رام دەکینشی بۆ باخچه ی مەککە... من دەلیم:

«ئەسیری سېلسیله...ت بم» سې روو ھەلدە گری: یەکیان دوعا لە خۆکردن و پارانەوہیە وەک کہ دەگوتری: دەخیلت بم، کۆیلەت بم... دووھەمیان لە وشە «مەجنوونی دیوانە» وە کہ دەکا شیت و لئ شیواو، زنجیرە کہ دەبیتە زنجیری بەستەوہی شیت. سېھەم ئەوہیە کہ ئەسیری ئەو زنجیرە بوو حوشترە کہ بە دوا خۆیەوہ بە پیادەیی رایدەکیشی و بەمەدا پتر لە عادت رەنج دەکیشی، بەلام ھەمووی بو پاداشی گەییشتە بە «رەوہی حە».

لە بەیتی دووھەمی لاپەرە 503 وشە «تیدا» بەیتەکی تەنەل کردوو، دەبی «تیا» بی. لە بەیتی یەکەمی لاپەرە 504 وشە «صاحب» دەکریتە «صاحب» کہ دەزانی نالی «صاحب»ی نووسیوہ ئەگەر «صاحب» بووایە ھەر نەبا «ی» لەکە بی نیشانە دەنووسی. ھەر لە کۆتایی بەیتەکەدا «صاحب» نووسراوہ.

بەیتی سەرروو لاپەرە 505:

سیراجی ئەنبیا، خەمی روسول، نووری موینی حەق
کہ عالی کەعب و قەدر و دەست و صەدر و خاتەمی شانە

شەرھە کہ وشە «عالی» ئیضافە کردووہ بو «کەعب و قەدر و دەست و صەدر» کہ ئەمانە ھەمووی بەرز. لەمەدا «صەدر» بەرناکەوی چونکە سینە بەرز نە مەدحە نە باوہ لەو وتووێژەدا. صەدر بە واتای کەسیک دیت لە زووروی ھەموو کەسانەوہ بیت. لە تەک «خاتەم»ی تەنیشتیوہ، لە رووی واتای لەفزەوہ، «طباق» پیک دەھینی بەلام بە ئیضافە خاتەم بو «شان» کہ دەبیتە «شان، شەئ، مەعناہیە کہ ھەلدەستیتەوہ بەرەو شان و شەوکت چونکە «خاتەمی شان» رادەگەینێ بە دوا پیغەمبەردا کەس پلە حورمەتی بو نامینیتەوہ لە چاوی پیغەمبەر، ئەوہی شەرھە کەش گوتوہتی لە بارە ھەبوونی نیشانە پیغەمبەرایەتی بە ناو شانپەوہ لە جی خۆیدا دەمینیتەوہ زۆر مەقبوولە.

بگەرینەوہ بو «عالی»: شەرھە کہ لە ئاست ئیضافە وشە کہ بو «کەعب و قەدر» پیکاوہتی. بەلام «عالی دەست» ناچیتەوہ بو دەستەلات وەک کہ شەرھە کہ بۆی چووہ. عالی دەست دوو رووی دیکە ھەلدەگری یەکیان کہ حەدیتی پیغەمبەر خۆی گوتوہتی «الید العلیا خیر من الید السفلی» لە بواری بەخشین و خیر و صەدەقەدا، دووھەم «دست» ئەو مەفھوومە ھەبە کہ لە دەستەواژە «فی دست الحکم» رای دەگەینێ.

بەیتی سەررووی لاپەرە 506:

لە سایە ئەمر نەھی، حەقق و باطیل بوو بە دوو فیرقە
بە میثلی فەرقی رۆژ و شەو کہ فاریق نووری ئیمانە

شەرھە کہ یەک نوکتە لەبیر چووہ: وشە «سایە» لە لایەن وشە و واتا ئاراییدا دەوریکێ ھەبە: جگە لە وانا ئاشکراکە، خودی «سایە» تاریکایی بە دەستەوہ دەدات و بە سەر «باطیل» و «شەو» دا دیتەوہ. جگە لە طبیاقی «ئەمر، نەھی» «حەق، باطیل» «رۆژ، شەو» کہ شەرھە کہ باسی کردووہ، لەف و نەشری مورەتتەبیش ھەبە، تەناسوینکی وەک طبیاقیش لە نیوان «سایە»ی سەرەتای بەیتەکە و «نووری ئیمان»ی کۆتاییدا دەنیشیتە دلەوہ کەوا چۆن «سایە»ی تاریک ئەو ھەموو رووناکییە دەبەخشی.

له بهیتی دووهه می هه مان لاپه رهدا، وشه ی «ذهره» وه ک بزانه «ذیره» یه.

بهیتی دووهه می لاپه ره 510:

شهوه ماما، که وکه بهی هر که وکه بی نیلی فهله ک ده تگوت
له میصری رۆژی زینه ت دهستی مووسای ئینی عیمرا نه

من له کۆنه وه ده مبیست ده گوترا «...فهله ک رهنگت» له دیوانی گیویش وه ها نووسراوه. به لامه وه ئه میان له «فهله ک ده تگوت» شاعیرانه تر و مناسبتری «فهله کی نیلی» یه که رهنگی شین تیدا مه بهسته و بهر له فزیش ده بیته وه رۆباری نیل. شهرحه که وشه ی «که وکه به» ی به «گه شدار ی و شان و شکۆ» لیک داوه ته وه. که وکه به کۆمه له مرۆن وه ک ده لئی «کوکبه من الفرسان» ته ستیره ش زماره یان هه یه و هی به کۆمه لیشان تیدا یه.

بهیتی سه ره تای لاپه ره 511:

شهوه ماما، غیبه یی نووری سوهدایی دل و دیده
شهوه ماما، خۆر تیا گۆیا له شهرمی نووری په نهانه

شهرحه که ده لی: کاتی میعراج شهو بوو به لام نووری گلینه ی چاو و خویتی ره شی دل ئاواته خواز بوون وه ک ئه و ره ش بوونایه. ئه مه له شهرحی نیوه بهیتی یه که م. هی دووهه م بیعه ییه. «غیبه، غیبه» له عه ره بیدا هه زکردن به گه بیشتنی نیعه تیکه وه ک خه لق پیی گه یشتوو. «حسد، هسه د» هه زکردن به گه بیشتنی نیعه ت و رۆوتانه وه ی خه لکه.

شهرحه که «سویداء» ی بو دل و چاو به یه ک مه عنا واتا لی داوه ته وه: راستیه که ی ئه گه ر «سویداء» ی دل بی ده کاته ناوه رۆکی دل [که شهرحه که له سه ره تاوه وه های نووسیوه] نه ک خویتی ره شی دل که بیهوی وه ک شهوه که ره ش بی. ماده م خوینه که ره شه ئیتر ئه م ئاوات و غیبه پی بردنه له چییه وه یه؟ وا هه ردوویان ره شن! ئه گه ر «سویداء» ی چاو بی دیاره ره شکینه ی چاوی لی وهرده گیرئ. له م مه عنا یه ی سه ر به ره شایی چاو جگه له وه ی ره شکینه راده گه یه نی، لاپه نیکی دیکه شی تیدا ره چاو ده کری که چاوه که هه ز ده کا وه ک ئه و شه وه بی هه رچه ند به کویر بوونیش بی، چونکه «غیبه» ئه مه ی به به ره وه هه یه. له هه ردوو نیوه به ییدا «طباق» هه یه.

بهیتی دووهه می لاپه ره 511:

شهوه ماما، رۆژی رۆشن نه یگه یشتی گه رچی ئیستا که ش
له دووی شهو که وتوو، ده روا به سه رسه ر، گه رمی سه یرانه

شهرحه که نوکته ی هه ره گه وره ی به یته که ی نه دۆزیوه ته وه، له قورئاندا هاتوو: «ولا اللیل سابق النهار» واته شهو پیش رۆژ نا که ویتته وه. نالی لیره دا ئه م ئایه ته هه لده گیریتته وه به پشتیوانی قودسیه تی شهوی میعراج، رۆژی

دوای شه و خستوو. قسهی خومان بی به پین دزلیکه رۆژی خستۆته دوای هه موو شه ویک نه ک شهوی میعراج و بهس، چونکه دهلی: «له دووی شه و کهوتوو». که دهشلی «دهروا به سر» له وه وهیه رۆژ هه مووی هه سره. له دیوانی گیو هاتوو: «به سر سه رگرم و حهیرانه».

وشه ی «رۆشن» ده کریته «رهوشه ن» چونکه نالی وه های دهنوسی و مه طله بیه تی به پینی مه یلی ئه و سه رده مه بو وشه ی ئه ده بی، تا ئه وه ی له زۆر باردا، بیلزوم، زاراوه ی سه خت و بیگانه یان به کار ده هینا. له به یتی دووه می لاپه ره 512 وشه ی «بیداریی» که ده بی بو کیشی شاعر «بیداریی» بخویند ریته وه زۆر ناقولا و بیلزومه چونکه تیکست هه یه [پینج تیکست] وشه ی «طولوعی» یان نووسیوه، ئه وسا «بیداری» [دهنوسین بیداری له بهر ده ستووری ریزمان که «ی» ئیزافه ی ده وی] سووک هه لده ستیت و به یته که عه بیی ده بری. فه رق زۆره له نیوان خویندنه وه یه کی سه خت بو په یدا کردنی مه عناه کی نوئی و دژواریی کیشی شاعر که فرزه ی ناسکی و قه شه نگی و فره واتا بیهی ده بریت.

به یتی سه ره تای لاپه ره 513:

به فه رموو ده ی خودا فه رمووی: بفه رموو، هه سه ته هه ر ئیسه ته
له جیی به دری دو جاوو و دو بری یه کتا، دو بری یه کدانه

شه رحه که فه رقی نیوان «دو بری یه کتا» و «دو بری یه کدانه» ی باس نه کردوو: هه رچی یه کتایه واته دو بریکی هاوتای نه بی، یه کدانه دو بریکه، لولوو یه کی، له قه پیلکدا ته نها بی. وه ک بو ی ده چم له م «دو بری یه کتا» و «یه کدانه» یه ئیشاره تیک هه یه بو ئایه تی «مَثَلُ نُورٍ كَمِشْكَاتٍ فِيهَا مُضَبَّاحُ الْمِضْبَاحِ فِي رُجَاةٍ الرُّجَاةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ».

له به یتی دووه می لاپه ره 513:

ئهن مه هدی ئه تو هادی، شه وی ته جرید و ته قریبه
له به رکه خه لعه تی قورئان و ئه م ته شریفی ریه وانه
وشه کانی «ته جرید و ته قریب» ده وه سه تنه به رانه بری «له به رکه» و «ته شریفی ریه وان». «ته جرید» که جلیک ده مالیته ده بیته موقه ددیمی «له به رکردنی خه لعه ت» ی قورئان. ته قریب، نزیک خسته وه ش بو گه یاندنه به «ته شریفی ریه وان».

به یتی دووه می لاپه ره 520:

سو رووشکی من که لیلاوه، غوباری کوه و هاموونه
وه ره سه رچاوه که م بنواره، وه ک ئاوینه، چه ند روونه!

شه ش تیکست له جیاتی «لیلاوه» «لیلاوی» یان نووسیوه، هه ر ئه میه ش راستره. «کوه» ده بی «کوه» بنووسریت. دلّم بو ئه وه ده چی نالی «ئایینه» ی نووسیوه چونکه له گه ل ته بیاتیدا ریک ده که وی، جگه له وه که ده شی مه به سه تی شو به اندنی «سه رچاو» هه کی به «ئاین» بی که روونه، به وه شدا لیلی فرمیسکی ده دریته وه به

خلتوخاشی دنیایی، دنیاش جگه له به حره کانی، یان دهشته یان شاخ.

بهیتی لاپه ره 521:

مونه ججیم که رگهس و لاشه ی له لاشه یئیکه، نه یزانی
که ئەم ئەفلاکه چەند لاکه، که ئەم گەردوونه چەند دوونه

وا دیتە دلمهوه نالی ئیشارەت دەکا له وشه ی «که رگهس» بۆ «نەسری واقیع» و له دوو وشه ی «لاشه» هوه بۆ
«بنات النعش» و یرای مانا ئەصلیه که ی.

شەرحه که بۆ ئەوه چوو، نالی مەبهسی له مونه ججیم پیاویکی هەلمه ته کاسه ی ئەو سەرده مه بووه چاوه روانی
گۆرانی باری دنیا بووه... من ئەمه به دوور دەزانم.

بایتی لاپه ره 522:

له دهورانی طه بیه تدا له گه ل ئەوری فهله ک جووته
له ملیا چه مبهری دهوران و طه و قی چه رخی گەردوونه

شەرحه که له ئاست «چه مبهر» وشه ی «چه نبهر» ی به کار هیناوه راستیشی بۆ چوو. وه ک ئەم وشه یه وشه ی
«به رانه ر» یش به گشتی دهنوسن «به رامبه ر» که هه له یه. دهنگی «ن» که به وه ستایی که وته به رای
«ب» هوه به میم گو ده کری. له نمونه دا: ته نبه ل به ته مبه ل ده خویندریته وه...
نیوه به یتی به که م ده شی وه های لی بی:

له دهورانی طه بیه تدا، فهله ک له گه ل ئەوری جووته.

له به یتی سه ره تای لاپه ره 523 له جیاتی «شه خصیکی» ده بی «شه خصه کی» بگوتری چونکه کیشی ته نبه ل
بووه. ناوی «کودروون» له بهری سۆران «گدروون» رۆیوه به لام زۆر ده گمه نه. به لام به پی باوه ری من
گدروونیکه به رز بیته و خیططه ی سلیمانی له سایه یدا ئاسوو ده بیته وه که سه یه شاخی «پیره مه گدروون» ی
به ناوه وه کراوه. باوکم به له تیفه هه ر ده یگوت «پیری ما گدروون» ئیسته به زۆری ده لین «پیره مه گروون».
له به یتی سه ره تای له په ره 525 له وه صفی زولفدا وشه ی «به هلوولی» ده شی بی به دوو که رت: «به ه لوول»
به واتای لوولی ریک و جوان.

له به یتی دووه می هه مان لاپه ره دا «ئایه تی جان» جگه له وه ی شه رحه که باسی کردوو له ئیشاره تی تیکرای
به یته که بۆ قورئان له ری وشه ی «ئایه ت»، «ئیعجاز»، «به یان»... هوه، وشه ی «جان» خۆی هه لده گری
عه ره بی بی به مانای جه معی «جن - جینن» که خۆی یه ک له سووره ته کانی قورئانه که ئەمه سه ره تاکه یه تی:
«قل أوحى إلى أنه استمع نفر من الجن فقالوا إنا سمعنا قرانا عجا»

طه لعه تی ئایه تی جان، مه ظه ری ئیعجازی به یان:

له بی دورج و، ده هه نی سیرر و، که لامی عه له نه

طه لعتی، به واتای: دەر که وتنی، عهلامه تی روجه [جان] که روح [و جان] دەرناکه ویت. دیمه نی په ک خه ری ره وانیزیه که موومکین نیه بتوانی وه صفی بکا، یاخود دیمه نه که ی واته مهظه ره که ی که به چاو ده دیتری موعجیزه ی ئاشکرا بوونی «جان» و جینه. نیوه به ی تی دووه می له جیاتی «له بی دورج و»، «له ب و روح و» هاتوو، خویشم هه ره وه هام بیستوو، تیکستیکی شهرحه که ش وه ها نووسیوه جگه له دیوانی گیو. به و پییه لیو و روح و زاری «سیرر»، قسه ی عه له نه وه ک که ئه جنده کانیش له ئایه ته که دا وه ها بوون.

به ی تی سه ره تای لاپه ره 527:

رؤشنیی دیده به ئینسانه، که موژده ی قه ده مت

رؤشنیی دیده ی غه مدیده یی «بیت الحزن» ه

شهرحه که ده لی: رؤشایی چاو به گلینه یه وه ده بی، تویش گلینه ی چاوی منی. بویه مژده ی هانتت ئه بی به مایه ی رؤشنبوونی دیده ی غه م دیتووی ناو خه فه تخانه ی چاوم.

من ده لیم: وشه ی ئینسان بو گلینه ی چاو و، به ره له ویش، بو مرو خوی ده چیته وه. نالی ده لی: چاو به دیتنی مروی خو شه ویست رهوشه ن ده بی که لیره دا هه م یاره هه م یه کیکی دیکه یه پیوه ندی به «بیت الحزن» ه وه هه یه. ئنجا به یار ده لی: موژده ی بیت، پی و قه ده مت، بوته روونا کایی دیده ی غه مدیده ی «بیت الحزن». دیاره ئه م «بیت الحزن» ه له م واتایه دا دلی نالییه، که چاوی غه مدیده ی دل که ی پی گه ش بوته وه.

له لایه کی دیکه وه «بیت الحزن» به مالی یه عقووبی باو کی یوسف گوتراوه که له دووری یوسف چاوی کویر بوو، کاتیک یوسف کراسی خوی بو نارد، چاوی پی روون بووه.

نالی موبالغیه کی عه جایب و دلکیش ده کا که ده لی: ته نها موژده ی قه ده مت، نه ک قه ده مه که و هانتت، بوو به رهوشه نیی چاوی دل له حالیکدا یه عقووب به کراسی یوسف چاوی روون بووه، چون کراسه که بینی یوسفی پیوه بوو.

رهوشه نیی دیده، ده بیته رهوشه نیی «انسان العین - بیبیله» ئه مه ده لیم بو ئه وه ی واتای «انسان» بو هه ردوو لا ده چیته وه: مرو و بیبیله.

به ی تی دووه می لاپه ره 527:

دلی «نالی» که ئه نیسی «قه ره داغ» ه، ئیسته یش

داغی «سه رچاوه» وو «دیوانه» یی دار و ده وه نه

شهرحه که نه یزانیوه که [به پی بیستتم] شاخیک هه یه له نزیک ئهسته نبوول ناوی قه ره داغه، له وئوه، که دل که ی هاوسی ئه وه قه ره داغه یه، تا ئیسته ش داغی ئه شوپانه یه که له قه ره داغی کوردستان هه ن. شهرحه که

باشی بۆ چووہ کہ دەلی: وایندەچی نالی ئەو پارچە شیعەرە ی لە نامۆییدا و لە سەردەمی پیریدا وتبی:

بەیتی لاپەرە 528:

لەو وەختەوہ بیستووہ دیتن بەقەدەر چاوە،
هەر مووم لە بەدەن یە کسەر، وە ک عەینی فەنەر، چاوە

شەرەحە کہ وای بۆ چووہ کہ نالی لە دەمی گوتنی ئەم شیعەرە چاوی نەماجی گۆیا کہ دەلی: «لەو وەختەوہ بیستووہ» نە ک «دیتووہ» دیارە بی چاوە بووہ. ئەم بۆچووہ دوورە لە واقع چوونکە نالی بە پیریەکی زیندە پیر لە مەککەوہ سەفەری کردووہ بۆ ئەستەنبوول... باپیرم دیتوہتی بە چاوی ساغەوہ، لە هیچ بەیتیکی شکاتی نە کردووہ لە چاوی. خۆ ئەگەر لە وشە ی باسکراوی «بیستووہ» کویربوونی نالی بفامینەوہ، خۆ «لەو وەختە ی» هەموو عومری بیر هاتنی نالی دەگریتەوہ. بەو پینە نالی لە مندالییەوہ کویر بووہ. ئەگەر ئەو کویریە جیی ئیحتیمال بایە دەبوو لە بەیتی «کەعبە ئیشراقی وە کو خورشیدە من چاوم ضعیف» موقەددیمە ی کویریە کہ بفامینەوہ کہ بە پینی تەحقیقی کراوہ، بەر لە سالیکی لە مردنی، ئەم بەیتە ی گوتووہ چونکە لە زیمنی قەصیدە ی «وہی کہ رووزەردی مەدینە و...» هاتووہ کہ عوزر دەخوازیتەوہ لە بەجیہیشتنی مەککە و مەدینە. ئنجا کہ ئەمەمان کرد تووشی بەیتیکی دواتری ئەمەیان دینن کہ دەلی: «... من کہ بازی دیدەبازم نە ک شەواری دەستەمۆم» ئەوسا بازی دیدەباز چۆناوچۆنی بۆ کزبوونی بەرەو کویربوونی چاوە بادەدریتەوہ؟ ... هەلبەت نالی دەیتوانی بلی: «دیتووہ، زانیومە، بیستووہ» هەمووشی دەست دەدەن بەلام بیستنە کہ ی پەسەند کردووہ بەتایبەتی چونکە «دیتووہ» زەق دیت بەوہدا خۆی دوویات بکاتەوہ هەم بە لەفز هەم بە مەعنا [دیتووہ دیتن...]. «زانیومە» لەتە ک «بیستووہ» زۆر هەزارە چونکە سادەیی و بەداهەتی «بیستووہ» ی تیدا نییە. خەلک دەلین: بیستووہ، تا ئەوہی بە چاویش دیتبیتیان.

لە بەیتە کەدا لەطافەتیک هەیە کہ فەنەر مۆمی تیدای. وشە کەش شکلی «مووم» ی بە هاراوی لە گوتندایە. ئنجا کہ دەلی: «هەر مووم» یە کسەر دەبیتە عەینی فەنەر، واتە چاوی فەنەر «مووم» بە واتای «شەمع» و بە واتای «مووی من» دیت.

غەزەلی «ئەو سلیسلە و میشکی خەتا نیوی براوہ...» بە پینی رای پیوانە و کیشانەدار و شایەدی حال ہی کہ یفیە. تەنہا ئەوہندە ی تیدا دەلینم: سەرەتای بەیتی دووہەم «لاولاوہ کہ لەولاوہ» راستە. «بەررووی رۆژدا...» ناقولایە و کەشی بەیتە کەش دەشیوتنی «بەررووی رۆژە» راستە. لە کوتایی شیعەرە کہ «حەیتام غەلەتاوہ» راستە چونکە مانای نوقومبوون دیت ئیتر یان لە ظولمەت یان لە ئاو یان لە هەردوو یان.

بەیتی سەرەتای لاپەرە 533:

ئەو عومرە عەزیزە کہ لەبۆت نەقد و دراوہ،
صەد حەیف و دریغا کہ موسولمانی نەماوہ!

بە هیچ کیشانە و لیدانەوہیە ک ہی نالی نییە. لە لایە کەوہ کہ هەردوو نیوہبەیتی قافیە دارن هەر دەلی خزمە لەگەل غەزەلی پیتشووتر. لە لایە کی دیکە شەوہ بەیتی دوا ی ئەم بەیتەش لەگەل عومر خەریکە بالام تا بلی

مەيدانىان جودايە و تابشلىنى لە لايەن ھونەر و چەژ دارشتنەوھە لىك دوورن.

بەيتى دووھەمى ھەمان لاپەرە:

عومرىكى دريژە بە خەيالى سەرى زولفت
سەوداۋو پەريشانم و، سەودايە كى خاۋە

ھەندى لايەنى وردەكارى ھەيە لە بەيتە كەدا شەرھە كە خۇى تى نەگە ياندوۋە: عومرىكى دريژ بە خەيالى «سەرى زولف» طبىقاي تىدايە و دەلالەتى ھەيە لەسەر زىدە خەرىكبوونى بە خەيالىيەوھە. ھەروھە دەلالەتى دريژى زولفە كە بە دەستەوھە دەدات چونكە عومرىكى دريژ بۆ تەنھا «سەرى زولف» بى دەبى ھەموو زولفە كە چ عومرىكى بەدەمەوھە بىت. ئالى بە خەيال... سەودايە، پەريشانىشە وھەك زولفە كە، سەودايە كەش بۆ زولفى خاۋە، وھەك كە زولفە كە وىزاي پەريشانى خاۋىشە.

عومرى دريژ و خەيال و سەودا و پەريشان و خاۋ، ھەمووى وچوودى مەعنەويان ھەيە تەنھا سەرى زولف ماددەيە... لىرە مناسب دەبينم بلىم: مەرحووم «نيھانى» شىخ محى الدين كورى شىخ كەرىمى بەرزنجى لە كۆيە، ئەم غەزەلەي تەخمىس كردبوو، تەخمىسى دوو بەيتىم لەبىر ماوھە يە كەمىان ئەمەيە:

بىزار مەبە لىم من سوپەرى تىرى عەدووتم
بۆ شەمەي جەمالت وھەكوو پەروانە لەدووتم
بۆ ئاتەشى سەركۆنە بە صەد گۆنە دەسووتم
ھەرچەند كە رووتم بەخاۋ... ھتد

دووھەمىان ئەمەيە:

رۆژى نەبوو صەد دەفە يەخەت ھەلنەتە كىنى
زەنجىرى وھفا و عەھدى قەدىمت نەپسىنى
بۆ فەرقى يەتيمى دلە كەم سەنگ نەوھشىنى
بۆچى نەگىم صەد كەرەتم دل دەشكىنى...

بەيتى دووھەمى لاپەرە 536:

ھەر جۆگەو جىگىكى كەوا سوور و سوپر بى
جى جۆششى گريانى منە و خويئە رزاوھ

دەبوو قافىە كەي «خۆي نەرزاوھ» بنووسرى نەك «خويئە رزاوھ» چونكە قافىەي بەيتى پيش خۆي «ئاوھ رزاوھ» ھاتوۋە، جۆرە ھەزارىيەك بە مل بەيتە كەدا دەدا.

بهیته یه که می لاپه ره 537:

سۆزی دلمه باعیثی تاو و کۆلی گریان

مهعلوومه که ئاگر سه به بی جۆششی ئاوه

شهرحه که دهلی: نالی مه به سیه تی بلی سۆزی دلم به تینتره بۆ گریان له گهرمای بی ئاگر بۆ کولانی ئاو. به ریکهوت، ده بینم بهر له ساله ها ئهم چهند رسته یه م نووسیوه له پهراویزی دهوری بهیته که: باعیث له باره بۆ ئه وهی سۆزی دل کۆلی گریان پهیدا بکات. هه رچی «سبب» ه دهشی یه کسه ر به ره مه یین بی وه ک که ئاگره که و جۆششی ئاوه که یه ک شت بن. باعیث هانده ره خالق نییه وه ک سه به ب.

بهیته یه لاپه ره 539:

ماهی من ته نها مه هیکه سه د نو جوومی مه حو کرد

یاری من ته نها گو لی که سه د هه زاری گرتووه

شهرحه که لی ره شدا «هوزار» داده نی به بولبول و دهلی نالی «هزار» ی نووسیوه. بۆ ژماره هه زار و بۆ «هوزار» ی بولبولیش ده ست ده دا. لی ره به پێشه وه ده می کیشه گو توومه «هه زار» بولبوله، له هه زار ئاهه نگه وه هاتووه، فارسه کان وه هاپان ناو ناوه. به و پێیه گو له که ی نالی که تا که گو له سه د بولبولی گرتووه یاخود هه زار گو لی ژیر خستووه.

له طافه تی کی دیکه ش هه یه، له وشه ی «محو، مه حو» وه دیت. له قورئاندا ئایه ت هه یه: «فمحونا آیه الیل...» لی ره دا نالی ماهی رووی یاری له شه ودا کردۆته جیگری رۆژ و ئه ستیره ی بی مه حو کردۆته وه. دیاره به لای به یته که ی نالییه وه شه وی بی مانگ، ئیتر مانگ له محاقدا بی یان زوو ئاوا بووبی یاخود درهنگ هه لی، داده نی به مه به سی ئایه ته که.

بهیته یه سه رووی لاپه ره 540:

دامه نی پاکی مه داری دائیره ی خامه ک نییه

خویتی مه قتولانه وا دامینی یاری گرتووه

شهرحه که، وادیاره، قوماشی خامه کی زانیوه که رهنگی شینه. رهنگه که ی وه ک رهنگی ولاخه به رزی کویتی مه یله و کراویه، به لای سووریدا ده شکیته وه به پێی داخوازی جیگه. «مه داری دائیره ی خامه ک» دوو شوین ده گریته وه له پۆشاک ئافره تی ئه و سه رده مه و به شیکێ ئه م سه رده مه ش، یه کیان پهراویزی دامه نی که وا. ئه وهی تریان دوو ده لینگ ده ریپی ئافره ت. عاده ت بوو ئه م دوو شوینه به قوماشی خامه ک ده دوورا، هه ردووشیان دائیره یین. له خهستی واتای «دامه نی پاکی» که بۆ روو سووری ئافره ت ده چیته وه به یته که پتر به لای ده لینگدا [ده رلینگ

راسته، كورت كراوه تهوه] دیته وه.

له بهیتی سینه می لاپه ره 540. وشه ی «راسته» له نیوه بهیتی دووه مه دا:

«سه رووی قه ددت راسته ئه نوعی تیماری گرتووه».

جگه له وهی که ته سدیقی قسه یه ک ده کات، ئه وهش ده گه یه نی که سه رووی قه ددی یار خواری تی دا نیه، راست هه لچووه.

بهیتی سه ره تای لاپه ره 541. نیوه ی یه که می:

«له علی شه ککه ر باری تو تیراوه، شه ککه ر باریه»

دوو جار ان «شه ککه ر بار» ی تی دا هاتووه، به پیتی شه رحه که ش یه ک و اتا ده به خشن، وه ک ئه وه یه بلئی: چاوی جوانت جوانه. من له کوئه وه ده مبیست [ناشزانم له نوسخه ی عه لی موقبیل چون نووسراوه] ده گوترا و ده مگوته وه: «له علی شه ککه ر باری تو تیراوه ((شکری باری)) یه» واته شوکری خوایه، یا خود شه کریکی خوداییه.

بهیتی سینه می لاپه ره 542:

شهمعی به زمی من که وا سووتاوه، زه رد و ئه شک ریژ

قه ت نیه فهدریک نه لی رهنگی مه زاری گرتووه

شه رحه که شه معه که ی داناوه به چاوی خوی که سووتاوه و زه رد هه لگه راوه وه کوو مؤم و که س نیه نه لی رهنگی گورستانی لی نیشتووه.

ئهم لیکن دانه وه یه دووره له موفره داتی به یته که، چاویش ناسووتی به فرمیسک و ناشیته شهمعی به زم. وه ک من بو ی ده چم نالی وا داده نی که مؤمی به زمی ئه و زه رد بووه و فرمیسک ده ریژ ته عبیر له حالی بیحالی نالی ده داته وه تا ئه وه ی که س نیه نه لی «ئه و به زمه» رهنگی گورستانی گرتووه. له وشه ی «فهدریک» هوه مانایه کی دیکه ش هه لدهستی به وه دا که واتای تاکه بهیتی شاعر راده گه یه نی. له مه وه مانای به یته که وای لیدیت: تاکه فهدریکی شاعر نیه وه صفی به زمه که م بکات و به گورستانی دانه نی. ده شی بو ئهم مه عنایه به زمه که دیوانی شاعری بی که شه وانه له بهر شهمعی زه رد و فرمیسکر یژ موتالای ده کاته وه یان لی زیاد ده کات، هه مووی وه ک گورستانه ده لایته وه.

بهیتی دووه می لاپه ره 543:

«نالی وا دائیم» که مه شغوولی فوغان و ناله یه

باعیثی هیجرانی یاره دل شه راری گرتووه

زور له بهیتی سه ره تای لاپه ره 537 ده چیت، له رووی و اتاوه. هه رچه ند به یته که عه بی لی ناگیری به لام ئه و

به‌یته‌ی شهرحه‌که ره‌فزی کردوو و ئه‌مه ده‌قیه‌تی:

چاوی «نالی» دائیمه‌ن فرمیسکی لی ده‌رژته‌ خوار

واده‌زانم هر که شیوه‌ی سه‌رچناری گرتوو

ئویش بی‌عه‌یه، له دیوانی گیودا هه‌ردوو به‌یت به‌رینووسی نیوداشتی سه‌رده‌م پیکه‌لپینکی رینووسی شهرحه‌که، یه‌ک له‌دوای یه‌ک بوونه‌ته‌ کۆتایی غه‌زه‌له‌که. به‌لای منه‌وه ئه‌م به‌یته‌ی که شهرحه‌که پینی رازی نییه‌ پوخته‌تره له به‌یتی «کانی دمدم و میگوو» و پتر له چه‌ژی شیعری نالییه‌وه نزیکه. به‌هه‌مه‌حال به‌یته ره‌فز کراوه‌که هیچی که‌متر نییه له به‌یتی کۆتایی غه‌زه‌له‌که، گونا‌هیکیشی نییه له‌وه‌دا به‌یتیکی دیکه‌ی وه‌ک ئه‌و هه‌یه نازناوی نالی پینوه‌یه. هه‌رچۆنیک بی، به‌وه‌دا که به‌یته‌که به ره‌فز کراوی چۆته‌ ناو شهرحه‌که زه‌ره‌ر له نیوه‌ی گه‌راوه‌ته‌وه ئه‌گه‌ر نه‌لیم زه‌ره‌ریک رووی نه‌داوه.

وشه‌ی «فغان» له نالی له به‌یتیکی ترا به «ئه‌فغان» ی نووسیوه «فیغان» ه‌ نه‌ک «فوغان» ئویش به باوه‌ری خۆم.

غه‌زه‌لی «گولبنی قه‌ددت...» له لاپه‌ره‌ی 544 تا 547 جنجالینکی زۆری به‌دمه‌وه‌یه، لینی ده‌وه‌شیته‌وه گوتاریکی له‌سه‌ر بنووسریت، لیره‌دا جینی نابیته‌وه.

به‌یتی لاپه‌ره 550:

فه‌صلی که هه‌ر له فه‌رقی به‌شه‌ر تا ره‌گی شه‌جه‌ر

وشکی به‌غه‌یری صۆفی یو عاصای نه‌مایه‌وه

له‌جیاتی «عاسای» ده‌بوو «عاصی – به‌واتای شویتنی عاسی» بنووسرایه

شهرحه‌که راسته‌واتای وشه‌کانی لیکداوه‌ته‌وه. نوکته‌یه‌ک هه‌یه له به‌یته‌که‌دا نه‌ختیک ورده، بریتیه له‌مه: فه‌رقی «به‌شه‌ر» به‌واتای سه‌ره‌که‌ی، له‌هه‌مان کاتدا پیتی یه‌که‌می وشه‌که ده‌گریته‌وه که پیتی «ب» یه. ره‌گی «شه‌جه‌ر» یش به‌هه‌مان ریگه‌دا پیتی «ر» ده‌گریته‌وه، به هه‌ردوو یان «بر» واته «به‌ر» زه‌وی پیک ده‌هینن. ئا ئه‌م زه‌وییه هه‌ر صۆفی و سووری ماهی تیدا به وشکی ماوه‌ته‌وه.

به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره 553:

غه‌یری ته‌ریبی عیشقی حه‌راره‌ت نوما، نه‌ما

به‌فریش له سه‌رد و گه‌رمی خه‌جاله‌ت توایه‌وه

وشه‌ی «ته‌ریبی» زۆر ناقۆلایه، «ته‌رای» له ته‌بیاتی نالی ده‌وه‌شیته‌وه و موسیقا و کیشی شیعریش پینی رازییه. «حه‌راره‌ت نوما» ش هه‌له‌په‌ره‌سه‌ندوه‌که‌ی زوربه‌ی فارسی ئاشنای کورده: «حه‌راره‌ت نه‌ما» وه‌ک «قیبله نه‌ما» راسته.

صاف و رهوان و نهرمه وه کو زمزمه و فورات
نهک رهنگی نیله بهیته که هات و گه رایه وه

شهرحه که بو ئه وه نه چوو که «فورات» به ئاوی به ههشت حساب کراوه، زمزمه له ته کیدا قودسیه تی خوی دهنوتی. «نهک رهنگی نیله» واته «نهک چه شنی نیله» یاخود رهنگی خمه به خوی و خلته یه وه. له «هات و گه رایه وه» دا مه هاره تیکی سهیر هه یه: «هات» فیعلیکی موباده ریه وه ک ده لئی: هات بدرکینی، هات دهر باز بی... بهروالهت «گه رایه وه» دژی «هات» ه، له حه قیقه تیشدا «گه رایه وه» حاله تیکه به سه ر هیندی شتدا دیت وه ک که ترشیاتی ئاوی تری «ده گه ریته وه» و ده بیته شهراب له جیاتی ئه وه ی وه کوو خوی به ترشیاتی بمینیتته وه. خمیش، دیاره، ئه و حاله ته ی هه یه. له به رانه ر «گه رایه وه» دا «رهوان» سی میسرعه ی یه که م هه یه که دژی گه رانه وه یه. «نیل» یش جگه له خم، واتای رووباری نیلی هه یه که مناسی فراته. له نیوان «صاف» و «رهوان» و «نیل» و «گه رایه وه» دا طباق هه یه.

«نالی» به داوه شهعری دهقیقی خه یالی شاعر
بو ئه و که سه ی که شاعیره صه د داوی نایه وه

ئهم بهیته هه لده گری «به داوه شهعری خه یالی شهعری» یش بروات. لیره دا رهوا ده بینم که شتیکی به دوا ئه و بهیته دا هاتوو له کتیی «چه پکیک له گولزاری نالی» بو شهرحی بهیته که راگو یزم تا خوینته ر باشتر له بهیته که و مه بهستی من لئی ئاشنا بی. یه کسه ر دوا ی نووسینی بهیته که ئهم دیرانه دین:

«ئیمه که بزاین نالی داوی بو ناوینه ته وه چون ره وایه سووک به سه ر شاعره کانیدا تیپه رین، ئهم سووک تیپه رینه مان یه کسه ر پابه ندی داوه کانمان ده کات چ عوزریکیشمان به دهسته وه نابی چونکه وه ک گوتم ((لقد اعذر من انذر)).

بیگومان ده بی هه ر ئهم بهیته خوی داوی وه های تیدابی که ئه گه ر ورد نه رۆین بییه وه بین. من یه ک دوو داوم لی هه لگر تۆته وه هونه ره که ش بو نالی ده گه ریته وه، چونکه خه بهرداری کرده مه وه له داوه کان. یه کینک له وان ئه مه یه که شاعره که به شیوه یه کی تر بخویند ریته وه چونکه له ری نووسی کوردی کوندا هه ردوو خویند نه وه جایه زه: «نالی به داوه شهعری خه یالی شاعر» به مه دا خه یالی داوه مووه باریکه کانی یار بوته وه داوه شهعری غه زه له که، وه صفی «ده قیق» یش ده شی بو شاعره که و بو شهعره که بگه ریته وه و هه ردوو کیان بینه ئه و داوه که بو شاعیرانی ناوه ته وه. «خه یالی شهعری» [شهعریک که خه یاله، خه یالیک که شهعره] یش هه لده گری «اضافه ی

بهیانی» بی نهک «اضافه‌ی حقیقی» ئه‌وساش وانا که‌ی ئه‌مه ده‌بی «ئه‌و خه‌یال‌ه‌ی وه‌ک شه‌عر باریکه‌». ئه‌میان داویک.

داوی دووه‌م له‌ کۆتایی به‌یته‌که‌دایه‌: که‌ ده‌لێ «صه‌داو». له‌ نووسیندا دوو پیتی «د» ده‌نووسری به‌لام له‌ گوتنه‌دا یه‌ک «د» ی گوشر او ده‌درکینیت. نه‌ختیک زمان ره‌ها بکه‌ له‌ گوشینی «د» ه‌که‌ وشه‌کان ده‌بنه‌ «صه‌داو – صه‌داو» مسره‌عه‌ که‌ش ئه‌مه‌ی لێ دیته‌وه‌ «بۆ ئه‌و که‌سه‌ی که‌ شاعیره‌ صه‌داو ئای نایه‌وه‌». چاوینک به‌ غه‌زه‌له‌ که‌دا بگیره‌وه‌ ده‌بینی ده‌یان وشه‌ی وه‌های تیدایه‌ که‌ هه‌مووی واتای «ئاو» راده‌گه‌یه‌نن چ به‌ حه‌قیقه‌ت بی و چ به‌ مه‌جاز وه‌یا ته‌ئویل وه‌ک وشه‌کانی «ته‌ری – به‌هار – پشکو‌کوژانه‌وه‌ – گولگه‌شانه‌وه‌ – خه‌لووز کوژانه‌وه‌ – گول زار [گولزار] – ده‌م و پیکه‌نین – غونچه‌ گه‌شانه‌وه‌ – ره‌گی شه‌جه‌ر – فیض – نار – مردن – خاک ژیان‌ه‌وه‌ – هه‌نجیر – شیر – ساف – طیفلی عینه‌ب – رشان‌ه‌وه‌ – سونبول – شمشادی تازه – خضرا – برد العجوز – ته‌رایبی عیشق – به‌فر – سارد و گه‌رمی خه‌جاله‌ت – توانه‌وه‌ – چاوه‌ – زانه‌وه‌ – ره‌وان – زه‌مزمه‌ – فرات – نیل...». له‌به‌ر تیشکی فنوونی شیعردا هه‌موو ئه‌و وشانه‌ی دژی ئاو و ته‌رایین وه‌ک «پشکو‌، مه‌جهر، خه‌لووز، وشکی، عاصی، نار و خاک...» له‌رینی «مفهوم المخالفة» وه‌، ته‌وانیش واتای ئاو و ته‌رایبی ده‌به‌خشت واتا تارماییان ده‌خه‌نه‌ ناو به‌یته‌کانه‌وه‌. نالی زۆر راستی کردووه‌ که‌ ده‌لێ «به‌داوه‌ شیعری خه‌یالی شاعر». صه‌داو ئای نایه‌وه‌ چونکه‌ سه‌رله‌به‌ری به‌یته‌کانی به‌ «ئاو» ئاوسن، من و تۆش له‌سه‌ر وردبینی و خوردرک‌دنه‌وه‌ و بۆچوونی شاعیرانه‌ په‌کمان که‌وتوووه‌ بۆ دیتنی ئه‌م هه‌موو ئاو و ته‌راییه‌ی که‌ خه‌ریکه‌ دامه‌نی خه‌یالی شیکه‌روه‌ ته‌ر ده‌کاته‌وه‌.

به‌یتی سه‌ره‌تای لاپه‌ره‌ی 556:

سه‌ری زولفت که‌ رسته‌ی عومری خضره‌، نیوه‌ هه‌ودایه
چ هه‌ودایه‌؟ که‌ هه‌ر حه‌لقه‌ی دووصه‌د زنجیری سه‌ودایه!

تیکست هه‌یه‌ له‌ شه‌رحه‌ که‌دا «عومری خضری» نووسیوه‌، گیویش هه‌روه‌ها. ئه‌گه‌ر «خضره‌» بنووسین موبته‌دا و خه‌به‌ر دروست ده‌بی و «نیوه‌هه‌ودایه‌» ده‌بیته‌ موبته‌دا و خه‌به‌ریکی بی مه‌رجه‌ع، واته‌ نازانین «نیوه‌ هه‌ودا» بۆچی ده‌چیته‌وه‌. له‌و ده‌قه‌ی دیکه‌ «ی» ی دوا‌ی «خضر» ده‌بیته‌ ضمیر بۆ «سه‌ری زولف» ده‌چیته‌وه‌ و ده‌شی به‌یته‌که‌ به‌م جو‌ره‌ بنووسری [بی چاوه‌دیتری کیش و قافیه‌]: «سه‌ری زولف ... عومری خضر نیوه‌ هه‌ودایه‌تی». وه‌ک که‌ پرس بکه‌یت: کی براته‌؟ یه‌ کینک بلێ: منی برام، دارای برایه‌، دارا برایه‌تی.

له‌ سه‌ره‌تای دی‌ری دووه‌م دا وا په‌سه‌نده‌ بنووسری: «چ هه‌ودایه‌؟» نه‌ک «چ هه‌ودایه‌؟» وشه‌ی «سه‌ودا» ش له‌ کۆتایی به‌یته‌که‌ دا جگه‌ له‌ دل‌داری و عیشق ره‌نگی ره‌شیش ده‌گه‌یه‌نی که‌ مووی یاری بی ته‌شیه‌ ده‌کات. ئنجا «زنجیری سه‌ودا» راده‌گه‌یه‌نی که‌ مرۆی سه‌ودازه‌ده‌ی بی ده‌به‌ستریته‌وه‌: به‌ موباله‌غه‌ی یه‌ک حه‌لقه‌ بۆ دووصه‌د سه‌ودا.

ئه‌م غه‌زه‌له‌ به‌ پێی بۆچوونی خۆم و به‌ بریاری سه‌رله‌به‌ری به‌یته‌کانی شتیکه‌، که‌ممانه‌ند، بگه‌ له‌وانه‌یه‌ بيمانه‌ند بی، له‌ مه‌ل‌به‌ندی هه‌ل‌به‌ستی کوردی که‌ پارێز‌بردنی شه‌وه‌کی شاعیره‌ بۆ سه‌ر بالینی یاره‌که‌ی. ئه‌و شه‌وه‌

مه‌شورهی «ئه‌دهب» عه‌بدوللابه‌گی میصباحوددیوان که به ئیقراری خۆی ده‌لی:

هه‌رچه‌ند که هه‌لده‌گرئ خه‌یالاتی چتی دی
ئه‌مما به خودا غه‌یری ته‌سه‌وور نییه چی دی

وه‌ک ئاشکرا دیاره شوین پی هه‌لگرتنه‌وه‌ی نالییه له‌ حیکایه‌تی:

مه‌ستوره که حه‌سنا وو ئه‌دیبه به‌ حیسابی
هاته خه‌وم ئه‌مشه‌و به‌ چ نازیک و عیتابی

وا لیره‌دا، چی نووسیومه‌ ده‌باره‌ی ئه‌م غه‌زله‌ له‌ «چه‌پکینک له‌ گولزاری نالی» رای ده‌گۆیزم بۆ به‌رچاوی
خوینته‌ر:

«زۆر شیعردۆستی نالیدۆستم دیوه‌ وای زانیوه‌ به‌یته‌کان هه‌ر یه‌که‌ بۆخۆی له‌ واتادا سه‌ربه‌خۆیه‌ و پێوه‌ندی
به‌وانی تره‌وه‌ نییه‌. به‌لام ئه‌م هه‌لبه‌سته‌یان وه‌ک چه‌ندیکی تر له‌ دیوانه‌که‌ دا «وحده» ی تیدایه‌ و ته‌جره‌به‌یه‌کی
سه‌رده‌می گه‌نجایه‌تی نالی ده‌گیریتته‌وه‌ که‌ گومان نییه‌ له‌ روودانی. فرکه‌ی ده‌مار و گه‌رمی نه‌فه‌سی نالی له
هه‌لبه‌سته‌که‌دا ئه‌و ئیحتیماله‌ پاشگه‌ز ده‌که‌نه‌وه‌ که‌ زاده‌ی خه‌یال بی. با شیعره‌کان خۆیان بێن و په‌یامی
راستبوونی رووداوه‌که‌ راگه‌یه‌نن:

سه‌ری زولفت که‌ رسته‌ی عومری خضری نیوه‌ هه‌ودایه
چ هه‌ودایی که‌ هه‌ر حه‌لقیکی سه‌د زنجیری سه‌ودایه
برۆت تیغیکه‌ وه‌سمه‌ی «صیقل» ی مه‌سلوول و مووکاره
که‌ عیشوه‌ی جه‌وه‌هه‌ره، ره‌مز و ئیشاره‌ی ئاو و مه‌ودایه
به‌ نه‌شه‌ی سستی و مه‌ستی وه‌ها مه‌ستووور و مه‌خمووره
نه‌زانم خه‌و له‌ چاوتدایه‌ یا چاوت له‌ خه‌و دایه
له‌ سایه‌ی کوفری زولفت دل «فنا فی النور» ی ئیمان
مه‌لین ظولمه‌ت خراپه‌ وه‌صلی په‌روانه‌ له‌ شه‌ودایه
هه‌ناسه‌م زولفه‌که‌ی لادا و مه‌یلکی نه‌کرد چاوی
نه‌سیم ئه‌نگووت و شه‌و رابورد و نه‌رگس هه‌ر له‌ خه‌و دایه
له‌ «دوری» تۆیه‌ ئه‌ی خورشیدی پرته‌ و به‌خشی شه‌وگه‌ردان
که‌ نالی وا له‌ حالاتی محافی ماهی نه‌ودایه

نالی له‌م هه‌لبه‌سته‌دا پاته‌ویات بزۆزیکی دلدارانه‌ی کاتی گه‌نجایه‌تی خۆیمان بۆ ده‌گیریتته‌وه‌: له‌ تاریکی شه‌ودا
پاریزی بردوووه‌ بۆ بالینی خۆشه‌ویسته‌که‌ی گه‌یشتۆته‌ نه‌نیشت و رۆخی تا ئه‌و راده‌یه‌ هه‌ناسه‌ی زولفه‌که‌ی لاداوه

لهسەر پرووی، نەك هەر لهزاندوووتیهوه، بهلام نهوێراوه، یاخود له دهرفتهی رانهدیوه، ئهوهنده لهو وهزعهدا دهوام بکا یارهکهی بهخهبر بێتی. دزانه چوو و دزانه هاتوتهوه، هیدهش تینوو و کهسەر له دل بووه دوا دلۆپی لهززهتی لهم چهن لهحزه کورتیهیه ههنگوشیوه و پر به دل دهمی بردوووه بۆ لای زولف و پروومهتی و تیر و پر سهیری ئه و روخساره پهراستهراوهی کردوو و وینهی ههنگرتوووه. له سهریاکی بهیتهکاندا تارمایی نالی بهدهوری یاره نووستوووه کهیهوه ههندی دیمهنی شهوه که ئاشکرایه: گرنگی مونسابه کهش، به لای باوهری منهوه، هۆی ئه و ههموو ئیعجازیه کهوا له سهراسهری بهیتهکانهوه ههلهدرژین. که به تهواوی لییان ورد بینهوه بهسەر وشه ی وههادا ده کهوین له بهیتهکاندا به تنها خۆی بهسه پی بگوتری «معجزه». گر و سۆزی عشق و تامو لهززهتی ههلهسته کهش وایان کردوو «اعجاز» و ئهفسوون و ورده کاری ناو بهیتهکان وه ک ئاو رهوان بن بی قورت و گرفت: له هیندی شویندا رهوانی ئه و فهدانه گه یهوه ته پلهیه ک ههست و زهنی مروّف لییان ههلهزهلی و بهسهریاندا تیپه ر دهی.

خوینته ر دهی له گه ل من و بهیتهکانیش دا باخه ل فرهوان بی و په له م لی نه کا، سه ره رای په له نه کردن دهی له لای خۆیه وه یارمه تیشم بدا له ته واو کردنی ئه و واتایانه ی بۆم ته واو نه کراون وه یاخود ترسی درێژه کیشان هه ندیکی پی به جی هیشتووم.

با بهیتهکان به دهنگ بهینین و من له گوتهی خۆم بوهستم:

سهری زولفت که رشتهی عومری «خضر»، نیوه هه ودایه
چ هه ودایه؟ که هه ر حه لقیکی سه د زنجیری سه ودایه!

[نۆ دیری دوا ی ئه م بهیته بۆ ئیره بیلزووم بوون، نه منووسین].

هه ودا-موو، داو. خضر- خدری زینده وه یا نالی که ناوی «خضر» ه.

سه ودا- شیتی، شهیدایی عیشق [ئیسته ده لیم: رهنگی رهش، که مناسبی رهنگی زولفه کهیه].

واته سه ره تای زولفت، کهوا که میکی به کجار که مه له تیکرای زولفه که، نیوه هه وداینیکی [نه ک هه ودا ی ته واو] به قه ده ر رشته ی عومری خضر درێژه، ئه و خضره خدری زینده بی که مه شووره له «ئاوی حه یات» ی خواردۆته وه و قه ت نامری، یاخود «خضر» ه که نالی خۆی بی. دیاره که مه بهس خدری زینده بی ئیشاره تی به هیز بۆ درێژی داوه مووه کهیه، که مه به سیش نالی بی خۆ به قوربانی زولفکردن و عومر به هیچ ده رچواندنه له ته ک ئه و داوه مووه دا. هه ردوو ک مه به سیش به جووت له بهیته که دا کۆبوونه ته وه چونکه وشه کانی هه ردوو واتا راده گه یه نن.

هه ودایه کهش چۆن هه ودایه که؟ هه ر ئالقیکی سه د زنجیری سه ودایه، واته هه ر یه ک له و ئالقانه ی نیوه هه ودا ی سه ری زولفی یار به ستوونی، به رانه ر سه د زنجیری سه ودایه: ده زانین زنجیر بۆخۆی سه راپا ئالقه یه، که چی تاکه ئالقه یه کی سه ری زولفی کاری سه د زنجیر ده کات.

زنجیری سه ودا مومکینه «زنجیری سو دا» بی واته زنجیری رهش که مناسبی رهنگی زولفه کهیه... مومکنیشه «زنجیری سه ودا» بی که ده کا ئه و زنجیره ی شیت و شهیدای پی ده به ستنه وه. که واته له جوانیدا ئالقه ی نیوه هه وداینیکی زولفه که ئه وه نده کاریگه ره به قه ده ر سه د زنجیر عاشق و شهیدایان ده به ستیته وه.

برۆت تیغیکه وسمه‌ی صه‌یقل و مه‌سلوول و مووکاره
که عیشوه‌ی جه‌وه‌ره، ره‌مز و ئیشانه‌ی ئاو و مه‌ودایه

نالی له تیوه‌پامانی رووی یاره‌که‌ی به‌دوا وه‌صفیدا دیته‌ سه‌ر وه‌صفی برۆی. وه‌سمه – ده‌رمانیکی ره‌شه بو
ره‌نگکردنی موو... صیقل – تیژکه‌ره‌وه [فه‌ره‌نگی المنجد]. مسلول – ده‌رکیشراو له کالان... عیشوه – نه‌شوه‌ی
برۆ. جه‌وه‌ره – نه‌قشی سروشتی له تیغدا. ئاو – زیده‌ صافی و رووینی تیغ. مه‌ودا – خه‌نجه‌ره، تیغ، شمشیر.
وه‌سمه‌ی تیغی برۆت بوته‌ تیژکه‌ره‌وه‌ی شمشیریکی ده‌رکیشراو و «مووکار». برۆکه‌ی قه‌وسه‌ وه‌ک شمشیر و
تیغ چونکه‌ له ژیر په‌رده و له‌ناو کالاندا نییه. برۆ به‌لای نالییه‌وه له تیژی دا وه‌ک تیغ وایه چونکه هینده‌ی تیغ
جه‌رگبهره.

وشه‌یه‌کی قرتاو هه‌یه له‌پیش دوو وشه‌ی «مه‌سلوول و مووکار» که ده‌بیته‌ موصوف بو‌یان: وه‌سمه‌ی تیغی
برۆت سه‌یقلی شمشیریکی مه‌سلوول و مووکاره.

نه‌شوه و عیشوه‌ی برۆکه‌ی وه‌ک جه‌وه‌ره‌ی تیغ وایه که شه‌پۆل بدا له‌سه‌ر رووی تیغه‌که – هێما و ئیشاره‌ی
برۆکان هینده‌ برنده‌ن کاری «ئاو»ی شمشیر و خه‌نجه‌ره‌که‌ن... تیغ که زۆر ساغ و په‌سه‌ند بوو پیتی ده‌لین
ئاودار.

ره‌مز و ئیشاره‌که‌ له «ئاوی تیغ»یش زیاترن، هه‌ر خۆیان وا ده‌برن ده‌لینی «مه‌ودا- تیغ»ن. وشه‌ی «صیقل»
واتای تریشی هه‌یه جگه‌ له تیژکه‌ره‌وه، به‌لام پیم نه‌کرا به‌ ته‌واوی ساغی بکه‌مه‌وه واتای تری به‌هینمه‌وه ئه‌م
شیکردنه‌وه‌یه [له شه‌رحه‌که‌دا «زاخاوده‌ره‌وه»ی داناوه] تۆ سه‌یری، چۆناوچۆنی ناو و نیشانی تیغ و هه‌موو
سه‌روبه‌ریکی په‌سه‌ندی و برنده‌یی له‌و به‌یته‌دا کۆمه‌ل کردوو که هه‌مووشی خزمه‌تکاری برۆکانن. له به‌یته‌که
تا که یه‌ک وشه‌ په‌یدا نابێ که خزمی برۆ و تیغ نه‌بێ. برۆ، تیغ، وه‌سمه، صیقل، مه‌سلوول، مووکار، عیشوه،
جه‌وه‌ره، ره‌مز، ئیشاره، ئاو و مه‌ودا. که بلین «به‌یته‌که» «ظرف»ه و «برۆ» که «مظروف»ه هه‌ردوو‌یان
مشتی یه‌کترن. که‌م وا هه‌یه قالب و واتای به‌یتی شیعرا تا ئه‌م راده‌یه به‌به‌ر یه‌کتر گیرابن و یه‌کیان له‌و‌یترا
غه‌رق بووبی.

به‌ نه‌شه‌ی سستی یو مه‌ستی وه‌ها مه‌ستوو و مه‌خمووره
نزانم خه‌و له‌ چاوت دایه‌ یا چاوت له‌ خه‌ودایه!

ئه‌م به‌یته‌ له‌ برۆ ده‌مانگه‌یه‌نی به‌ چاو...

- مستور – داپۆشراو، په‌نه‌ان به‌ عه‌ره‌بی
- مستور – زۆر مه‌ست، مه‌ند و مستوو به‌ کوردی
- مخمور – سه‌رخۆش که‌ له «خمر»ه وه‌رگیرایی
- مخمور – داپۆشراو که‌ له‌ خماره‌وه وه‌رگیرایی به‌واتای رووپۆش.
- چاوه‌کان «نوستوون» له‌ نوستندا شرایه‌وه‌ن.

سست و مهستن... چاۋو که زۆر جوان و فرشته‌یی و پەریکار بوو پیتی دەلین سست، نەخۆش و بیمار. ئەم تەشبیه‌ی چاۋی زۆر جوان و فتنە جۆ لەناو ئەدیانی هەموو رۆژەلانی ئیسلامدا باوە. نالی خۆی لە چەند شوپیتی تردا چاۋی یاری بە نەخۆش داناو [نموونه کانم نەنووسین] جگە لە سستی بەهۆی «نەخۆشیەوه» چاۋەکان لێردا لەبەر خەویش سست بوون. چاۋەکان نەک هەر سستن، مهستیشن: چاۋو لە خۆو مهست بوو دەگاتە ئەوپەری جوانی.

نالی چەند جارن لە وشە «مهست» سوودی وەرگرتووہ بۆ بەیتەکە: دواى راگەیاندى «جوانى» یاریدەیه کی سستیە کەش دەدات چونکە لە مهستیدا سستی پەیدا دەبێ. لە نیوہی دووہەمی بەیتەکە مهعلووم دەکری چەندمان کار بە سستی و بیهیزی هەیه. جگە لەمانە، وشە «مهست» بە لەفز و واتاوہ خزمی «مهستور» لەگەڵ «مهخموور» یس هاوواتایە. بە نەشئەى ئەو سستی و مهستیە چاۋەکە «مهستور و مهخموور» بووہ.

وشە «مستور» کە عەرەبی بێ بە واتای داپۆشراو دیت و لە «ستر» ەوہ هاتووہ. کە «مستور» ی کوردیش بێ [مهستور] بە واتای زیدە مهست دیت. مهستور وشەیه کە لە مهست وەرده‌گیری وەک رەنج، رەنجوور - گەنج، گەنجوور. دەگوتری مەند و مهستور.

وشە «مخموور» ئەویش دوو واتای هەیه یەکیان «سەرخۆش» کە لە «خمر، شەراب» ەوہ وەرگیرابێ، ئەوی تریشیان «رۆو پۆشکراو» کە لە «خمار - خیمار» ەوہ هاتبێ، لەمەرا جارێکیان دەبیتە خزم و هاودەنگی «مهست» و جارێکیان هی «مهستور».

واتە: مهستی چاۋەکان لەگەڵ سستی نەخۆشیان و هی خەو لێ کەوتن و وەزعی کەوتنە سەر یەکتی برژۆلە و پیلۆکانیان وەها پەنھان و ژیر پەردەى کردوون هەر دەلێ «ستار و خمار» یان بەسەردا هاتووہ... چاۋە پەنھانە، سستە و مهستە... بەرەو ئەوہ دەچی وەک خەوی لێ بەسەر بێ کە ئەویش پەنھانە لە چاۋەکەدا. خەو بۆ خۆیشی «سستی موطلق» ە.

کە ئەم هەموو سستی و مهستی و پەنھانیە لەو چاۋە خەو لێ کەوتووئانەدا کۆبۆوہ نالی حەقیەتی بشیوی و بلی:

لەم نیوہبەیتەدا نالی گەیشتۆتە پایەیک لە هونەر و هەستیاریدا کە بەراستی پیتی دەگوتری: «إعجاز». بە تین و هۆندنەوہیەکی ساحیرانە وشەى «مادی و معنەوی» وەها تیک هەلکیشاون و تیکەل بە یەکتی کردوون کە خەوی «موهوم» لەگەڵ چاۋی «موجود» وەک ئەصل و ویتەیان لێ هاتووہ... لە یەکتەر جودا ناکریتەوہ و نازاندری کامیان لە کامیاندا.

لە سایەى کوفرى زولفت دل «فنا فى النور» ی ئیمانە
مەلین ظولمەت خراپە، وەصلی پەروانە لە شەودایە

لە سایە: لەبەر خاتر - لە سایە: لە سیبەردا - کفر: بێچەوانەى ئیمان. شاردنەوہى حەقیقەت - فنا «فناء» فى النور: نەمان و توانەوہ لە رۆوناکاییدا، وەک «فناء فى الله» بە مەزھەبی صوفیان - پەروانە: ئەو پەپوولەیهی شەو بەدەوری رۆوناکیدا دەخولیتەوہ.

لەم نیمچە رستەیه «لە سایەى کوفرى زولفت» نالی چوار تاریکایی کۆ کردۆتەوہ:

1. سایه: به واته سینه.
2. کفر: که داپوشینی راستییه و به لای مسلمانوه شهوه زنگ خویه تی.
3. زولف: که رهنگه که ی ره شه وه ک شه و به سهر روناکایی روویدا هاتوو.
4. شهوه که خوی له تیکرای به یته کاند.

له سایه ی کفری زولفت، ده شی «به هوی کفری زولفت وه یا له سیبه ری کفری زولفت» شه یی. زولفه که ی داناوه به «کفر» له بهر سهختی و خهستی رهشایی رهنگه که ی. کفریش «شاردنه وه ی» راستییه. له وه را زولفه که و کفر ههر دوویان وه ک یه کترن چونکه زولفه که ش رووناکی رووی داپوشیوه. رووه که ش وه ک «نوری ئیمان» وایه له بهر زیده پاک ی و سپه تی و بیگه ردی.

دلّه که ی «فنا فی النور» بووه، له ناو رووناکایی «فانی» بووه و تواوه ته وه. له سایه ی کفری زولفت یا خود له بن سیبه ری کفری زولفتدا، که وا رهش رهش که ووتته سهر سیبه تی روخسارت وه ک کفر به سهر ئیماندا یی، دلّه که م فانی بووه له و نووردا که وا له بن سایه ی کفری زولفته وه یه... یا خود شیدده تی کفری زولفت هیئده ی له جوانیی رووی تو زیاد کردوو، دلّم بوی فانی بووه... تاریکی و کفر و سینه، دهوری ئه و نووری ئیمانیه یان داوه که رووی تو یه. نالی ههرچند ناوی «روو» ناهیتی به لام به هوی تیکرای مانای به یته که، به تایبه تی له وشه ی زولفه وه: لزووم به وه نه ماوه ناوی بهیئتی. مه لّین «ظلمة - ظولمهت» خراپه وه صلی په روانه له شه ودایه، تازه ک ی ری هیه باسی تاریکایی بکا به خراپه. ئه م شه وه ی کو تایی به یته که چ شه وی راسته قینه یی که نالی تئیدا چوو به یو پاریزی یاره که ی، چ سیبه ر و کفری زولف یی له رووی یاریان له ناو خو یاندا گرتوو و به ناو ئه واند نالی لیوی بو دیتی، له ههر دوو حالدا نالی وه ک ئه و په روانه یه یه که له تاریکایی شه ودا دهوری شه وقی مؤم یان ئاگر هلدی و به وه صلی ده گات ههرچند له وه وصله شدا ده سووتی. دلّی نالیس که «فنا فی النور» بووه په روانه یه و به ناوری وه صل سووتاو له شه ودا، که شه وی راسته قینه یان مووی زولف یی.

هه ناسه م زولفه که ی لاداوو مه یلیکی نه کرد چاوی
 نه سیم ئه نگووت و شه و رابورد و نه رگس ههر له خه ودایه

ئه م به یته یان هه م له بهر ئاشکرای و اتاکه ی هه م له بهر ناوبانگی زوری، له وه ده رچوو به یویستی به شیکردنه وه هه بیئت، هیئده ش ناز که له رووی دارشتن و واتا و ویته کیشان و ته شبیه وه دهستی لی نه درئ چاکتره: وه ک به لوریکی پاک و ساف و بیگه رد وایه هه موو شوین په نجه ییکی لی ده بیته عه یب. له مه و پیش بو زمانی بیگانه ش ته رجه کراوه.

برا نالی ئه گه ر راستت کردی که ده لّی «نه رگس ههر له خه ودایه» سویتد به شاعیری و خولیا و دلداریت ده خوم نه تویراوه هیئده لیو له لیو و روومه تی توند که یته به خه به ری بیئیت.

من کاری زورم به بهیتی کو تایی غه زله که وه هه یه:

له دووری تو یه ئه ی خورشیدی پرته و به خشی شه وگه ردان
 که «نالی» وا له حالاتی محاقی ماهی نه ودایه...

ئەوئەندەى گۈنم لى بووبى يە كىك ئەم بەيتەى خويندۇتەوۋە ياخود واتاكەى لىندايتتەوۋە وشەى «دور» ى سەرەتاي بەيتەكەى بە «دور، بەيد» خويندۇتەوۋە. بەو پىننە دەبى لە نووسىندا بەم شىۋەيە بنووسرى «لە دورى تۆيە». لە نوسخەى ديوانەكانىشدا چ دەسخەت چ چاپكراو ھەرۋەھا نووسراوۋە و واتاكەى وەك روالەتى وشەكەن راي دەگەيەنن وەھا دەبى: لە دورى تۆيە ئەى رۆزى رووناكايى بەخش بۇ ئەوانەى بە شەو دەگەرپن كەوا نالى كەوتۆتە حالەتى هيلالى نوئ لە محاقدا. واتە بە ھۆى دورىيەوۋە لە تۆ، نالى وەك هيلالى نوئ كەوتۆتە حالەتى محاق و نەمانەوۋە...

ئەم واتايە كە ھەموو ئەو ئەدىبانەى من دىتوومن پىنى رازىن تەلەيىكە و نالى بۇى ناوئەوۋە: نالى لە ھەر پىنج بەيتى پىشووۋا باسى نىزىكىى خۆى دەكا لە يارەكەى تا دىتمان لىوى گەياندە دەم و لىوى، ئەم دور كەوتنەوۋە لە كوئو ھەلقولپوۋە؟

ئەوۋەى راستى بى كە بىت و لە تەلەكە رەھا بىت دەبىنيت ھەرچى دورىيە لە بەيتەدا نىيە، بەپىچەوانە، ئەنجامىكى ئاسايى و يەكجار شاعىرانە و دلدارانەى ھەر پىنج بەيتى خۆيەتى، ئەم بەيتەيان لە ھەموان پتر نىزىكىى نالى لە يارەكەى نىشان دەدا تاكوو دەتوانىن بلئىن غەزەلەكە مشت بووۋە لە وەصل و نىزىكى. بابزانىن چۇن.

وشەى «دور» لە نووسىنى كۇندا دوو جۇر خويندەنەوۋە ھەلدەگرى، يەكىكىان ئەو تەلەيە بوو باسمان كرد «دور بەواتاي (بەيد)ى عەرەبى» جۇرى دووھەمى «دور» بە واتاي رۇخ - تەنىشت. واتە: ئەى خۇرشىدى رووناكى بەخش بۇ ئەوانەى بە شەو دەگەرپن، كە نالى خۆى يەكىكە لەوان و بە شەو چۆتە بالىنى يارەكەى، لەبەر نىزىكى لە تەنىشت و دەورى تۇدا نالى كەوتۆتە حالەتى محاقى مانگى نوئ. مانگ كاتىك دەكەوتتە حالەتى «محاق» كە يەكجار لە رۆزەوۋە نىزىك بى نەك دور بى... كە لىنى دور كەوتەوۋە دەبىتە «بدر - بەدر» مانگ ھەتا لە رۆزەوۋە نىزىك بى جورمى نامىنى. بەو پىننە ھەرچەند لە روالەت دا محاق نەمان و فۇتان رادەگەيەنى لە راستىدا ئەو پەرى نىزىكى و گەيشتن بە يار لە محاقدايا. نالى ھەرگىز لەو حالەى خۇشتر نەبووۋە و نابى كە ھىندە لە يارى نىزىك بۇتەوۋە وەك هيلالى كاتى محاقى لى ھاتوۋە و لەگەل رۆزدا جووت بووۋە. نالى رىي ھەيە خۆى بە هيلالى حالەتى محاق دابنى چونكە يارەكەى دانا بە خورشىد و خۇشى لە نوورى ئەودا غەرق بووبوو. سرنجىكى ورد بگرە لە «ماهى نەو»: ئەم وشەيەى «نەو» پىويستى قافىە داخوازىي نەكردوۋە، واتاي شىعر و ھەلوۋەستى نالى خۆى، بە «ماهى نەو» نەبى راست نابى، بابلىم، زىدە جوانى بەيتەكە بە ھۆى ئەم وشەيەى «نەو» پەيدا بووۋە.

ھىلال لە دوو حالدا خۆى لە محاقدا دەبىنى: يەكەمىان لە كۇتايى مانگ، واتە رۆزى 29 وەيا 30 مانگى عەرەبى. لەم حالەدا ھەلالتى لەگەل رۆز لە سبەينەدا دەبى. دووھەمىان ئەم محاقەيە كەوا بەر سەرەتاي مانگ دەكەوئ، واتە ھىلالەكە لە محاقى سبەينەوۋە كەمكەمە دواى قورصى رۆز دەبىتەوۋە تا واى لى دى ئاوابوونى مانگەكە لە ئىوارەدا دەكەوتتە سەر حىسابى شەو.

لەمەرا مەلووم دەكەيت، ھىلالى محاقى مانگى كۇن بەسەر رۆزى رووندا دىت كە ئەمە ھىچ لەگەل وەزعى نالىدا رىك ناكەوئت، بەلام محاقى «ماهى نەو» ئەم محاقەيە كە ھىلالەكە تىيدا بەرەو شەو دەبىتەوۋە، كە ئەمەيش حالى راستەقىنەى نالىيە. كە دەشلى «حالائى محاقە ماهى نەو» ھەموو سەرۋەرىكى ئەم محاقە و ئەنجامەكەى دەگرىتەوۋە چونكە «حالائى» كە جەمە بە بەرىوۋە ھەيە حالى ئىستاكە و دووايش رابگەيەنى لە

پرووه کهوا هیلاله که ورده ورده له محاق درده چیت و ده بیته یه ک شهوه و دوو شهوه... هتد. نالیس وه ک ئه و هیلاله یه له کوتایی شهودا له یاره که ی دوور ده که ویتته وه و «وجود» په یدا ده کاته وه... چ سه یر نییه دوا ی ئه و خو شیه زله ی گه یشتن به یار و وه ده سته ینانی پیروزی سه رکه وتنی وها گه وره نالی وه ک مانگ له زیاد کردن دایی.

به یتی یه که می لاپه ره 561:

بیستم له هموو لایه مه یلی شهر و ده عوایه
سهودا له سه رمدا یه، باکم چ له غه و غایه

شهرحه که وادیاره، له واتای «غه و غا - غوغا» هر ئاپوره ی خه لقیکی ئازاوه چی په سه ند کردوه، گویا نالی ده لئ: چش با خه لکی یه کتر بیرنه وه من هه رای عیشق له که لله مدایه. به لای کورده وه «غه و غا» هه را و هوریا یه که یه نه ک خه لکه که، نالیس نه یگوتوه په کم به برانه وه ی خالک نه که وتوه، مه به سستی تیک هاویشتنه که یه که له ته ک سهودای سه ری، خو ی نانویتی. مه رجیش نییه هه وای راسته قینه له به یندا بی چونکه که م شاعیر هه یه ئه م لایه نه ی نه خستوته ناو شیعریه وه بی ئه وه ی هه را و مه زاد هه بوو بی.

حافضی شیرازی قه صیده یه کی سه ر له به ری له م معنایه دا هه لبه ستوه: این چ شور هست که در دور قمر می بینم...

چه ندیکی ده که م ناچیتته دلمه وه به یتی کوتایی غه زله که هی نالی بی، نه واتاکه ی نه دارشتنه که ی له نالی ناوه شیتته وه.

به یتی دووه می لاپه ره 563 و هی یه که می لاپه ره 564:

سه رمایه یی سهودا که ده لئین زولفی دو تایه
هه ر پیچشی تایه کی صه د ئاشووی تایه
بیده به دلّم، شیفته بو شیفته چاکه
بیخه ملم، ئه و قه یده به دیوانه ره وایه

شهرحه که لایه نیکی به رچاوی وینه و واتای ئه م دوو به یتته ی پشت گو ی خستوه. له وشه ی «سه رمایه» وه که «راس المال» ه به ناچاری بیر بو لای مامله تکرده ده چیتته وه هه رچه ند وه ک سیبه ریکی توخی ئه صله واتاکه بیت. سهودا خو ی بریتیه له مامله «زولفی دو تا» به زه قی، دوو تای ته رازوو ده هینیتته وه یاد. «بیده به دلّم» ئه ویش زاراوه یه کی فرۆشتن و کرینه. «بیخه ملم» ئه ویش که ته رازوو زور قورس بوو داری ته رازوو که ده خنه سه ر مل له جیاتی ئه وه ی به ده ست هه لیکیشن.

به یتی دووه م و سیه می ئه م غه زله به جو ریکی باوه ر پی نه کراو دم هه ژینتی، به لام له دیرزه مانیکه وه ئه م به یتی سیه م هم وها گوتوته وه: خاکی دهره که ت... نه ک ئه و خاکی دهره. بیگومان من له خو وه وه هام نه گوتوه،

دياره نوسخه ي ٿو بهي ته ي لي نووسراوه به من گهيشوووه وا بزائم له فزي «عوذار» له بهي تي چوارهم و «ويقار» له پينجه مدا، «عيذار» و «وه فار» ه.

به ي تي دووهه مي لاپه ره 571:

دلرفينيڪه له بو مه دحي، سهراپاي ٿه وي
واجبه مه دحي بكا هر چي كه ماليڪي هه يه

تيڪستي «چر، عم، گم» له شهرحه كه دا «سهراپاي قه ددي ٿه و» يان نووسيوه. ٿه مه شيان شياوتره له «...ٿه وي». شهرحه كه «هر چي كه ماليڪي» ليڪ داوه ته وه به «ده سمايه». راستي وشه كه «كه مال» ه به واتاي ته واوي و بينوقساني، جگه له لايه ني مال و ده سمايه. هر ٿم «كه مال» ه يشه له گه ل «مه دحي سهراپاي قه ددي ٿه و» به رانه ر ده وه ستي چونكه «سهراپا» ش ته واوي ده به خشي.

به ي تي سه ره تاي لاپه ره 572:

خه طي سه بزي له كه ناري له بي، «نالي»! ههروهك
«خصري زينده» له سه ر چاهه، زولاليني هه يه

واتاي بنه ر ه تي ٿم به ي ته بري ته له: ليوي نالي له كه ناري خه طي سه بزي يار وهك خصري زينده يه به سه ر چاهي ٿاوي حه يات وهه. ته شبيهه كه له وان ه يه پي ده لين: «تشبيهه بديع» كه له سه ر جومله ي عيبار هت وه ر ده گيري نهك تاكتاكي وشه كاني. ٿه گه ر به پي بوچووني شهرحه كه كه ده لين: «چن» له په راوي تري ٿم به ي ته دا نووسيوه تي ((«نالي» منادي، لا مضاف اليه)) ٿه وسا. خه طي سه بزي كه ناري ليوي يار ده بي ته خصري زينده به سه ر زولالي كانياوي ٿاوي حه يات. چي شهرحه كه ده لين: لي ره دا مه به س «نال» ه كه به قاميشي باريڪ و ناوبوش ٿه لين و ليوي يار به و قاميشه ي باريڪ و بوش شوبه يندراوه، دووره له ده قي وشه كان و به دوا يه كتر دا هاتنيان جگه له وه كه هيج پيونه ندي ني به مه دحه وه.

به ي تي يه كه مي لاپه ره 672:

عاشقي بي دل ده نال، مه يلي گرياني هه يه
بي شك هه وره تري شقه تاوي باراني هه يه

وهك من بوي ده چم، نالي له په نا وانا ٿاشكراكاني موفره داتي به ي ته كه. له «بي دل و بي شكه» هيماي نيازيني ته ماوي و سه ريوش كراويشي راگه ياندوهه: وشه ي «بي دل» كه هوشي و كه م برشتي هه ست و زهين را ده گه يه ني كه ريڪ ديت له گه ل ٿه وه ي بگوتري ٿه و ته رزه ٿاشقه ي بي دل و وهك مندا ل «بي شكه، شك ناکات». له هه مان کاتدا ده شي «بي شكه» بخوي ندر ي ته وه «بي شكه» ي منالي ساوا. هه ل به ت مندا ليش پيشه ي گريانه. نالي ٿم وي ته يه به ٿاراي شتي كي هونه ري هه ل ده ني و هيجي زيادي شي تي ناچي... بابلين، وهك قازانجي

سهرمايه بۆ واتا بنه رته تيه كه ي، چونكه باوهر ناكم نالي بى ئاگا و به ريكهوت، بى دل و بى شكه و بيشكه كو بكاتوه.

له بهيتى سېهه مى غه زه له كه، لاپه رهي 573 وشه ي «شه بوستان» ده بى «شه بوستان» بنووسرى.

بهيتى سهره تاي لاپه رهي 574:

ئاسمانى حوسنى مه حبووبه م له ئه برۆ و زولف و روو

دوو هيلال و دوو شهو و دوو ماهى تابانى ههيه

له شهرحه كه ده لى: نالي رووى جوانى يارى شوبه اندوو به ئاسمان، راستيه كه ي نالي «حوسنى مه حبووبه» شوبه اندوو به ئاسمان كه ده زانين «حسن، حوسن» رهنگ هه لئاگرى چونكى شتيكى ماددى نييه، ئه گه ر «روو» مه به ست بى رهنگه كه ي شين ده رده چيت. خو ئه گه ر بگوترى ئاسمانه كه هى شه وه، شه و يش تاريكه، ره شه، ئه وسا رووه كه خو ي تاريك و ره ش ده بى.

بهيتى يه كه مى لاپه ره 575:

هه ر له بت، يا سينه شت هه ر دوو به ده رحه، دا بلين:

له على روممانى ههيه، يا له عل و روممانى ههيه

هه رچه ند ئه م ده قه مه قبووله به لام مادهم سهره تاكه ي بۆ «مخاطب» ه شياوتر ئه وه يه نيوه ي دووه ميشى بۆ «مخاطب» بى كه ده زانين ئه مه مومكين نييه هه ر نه بى له به ر قافيه. كه واته واچا كه سهره تاكه ش بۆ «غائب» بى. به و پييه ده بوو تيكتى «ت، ك، اح، خا» په سهند بكرى كه ده لى: «هه ر له بى يا سينه شى هه ر دوو به ده رخا».

بهيتى يه كه مى لاپه ره 577:

تۆ ئه گه ر هه ستى، له جى راوه ستى، ديۆ و كافريش

دين و ده لىن: به خودا قيامه ت راسته هه ستانى ههيه

راسته واتاي شهرحه كه، بيكه لپيكه له گه ل راگه ياندى وشه كانى ئه م به يته، به لام كه ديته سهر «به ده ر كه وتنى تۆ شو ر و فيغانىك پهيدا ئه بى... وه ك قيامه ت ده چى» له سنوورى مه به ستى نالي تيپه ريوه. نالي ده يه وي ته نها «قيام» و هه لستانى ياره كه ي بيته ده لىلى راستبوونى هه لستانى قيامه ت. نالي له وشه ي «قيامه - قيامه ت - قيامت» و «هه ستى، راوه ستى» ويته ي ئه فسووناوى قه د و قامه ت و ديمه نى ياره كه ي ده كاته به لگه ي راستبوونى قيامه ت: وشه ي «هه ستى» واتاي «له خه وه هه ستان» يش ده گه يه نى.

«له جى» به واتاي «له نوين» يش ديت. ئنجا «قيامه ت» به «قيامت» ده خو يندريته وه، به دواى ئه ودا «راسته» بۆ «تصديق» يشه و بۆ دروستكردنى وشه يه كى وه صفى ليك دراويش ده روا ت و ده بيته «راسته هه ستان» واتا هه سانىكى راست و بى كوورپى و خوارى، واته «قيامى تۆ راسته هه ستانى ههيه» نه ك خواره هه ستان: تۆ ئه ي يار ئه گه ر له خه وى سبه ينان هه لستيت و له نوين ده رچيت و راوه ستيت، ديۆ و كافريش

سوئند به خوا دهخون [که کافر بروای به خوا نییه] قیامت «قیامت» هه‌لسانی شتیکی راسته. وشه‌ی «دین» به ریتووسی کون «دین- به معنای تاین» دیت که مناسبی به‌یته‌کویه هه‌رچهند تیکه‌ل به تهرکیبی به‌یته‌کوه نه‌بووه.

به‌یتی دووه‌نی لاپه‌ره 581:

فهرقی کۆساران له پاساران ده‌فهرمووی وه‌ک چیه؟
وه‌ک عه‌زیزی باز و وه‌ک بی حورمه‌تی پاساریه

شهرحه‌که وه‌های بۆجووه که باز به‌ده‌روه‌یه و خو له شتی پیس و ناشیرین ناگه‌یه‌نی گوشتی مه‌لی راوکردووی خو‌ی ته‌خوا، باز هی کۆسارانه، پاساریش هی بنه‌گوئسه‌وانه‌یه و حه‌یا و حورمه‌تی نییه و تاواناتاو نیرومیه‌ی لیک ده‌په‌رن...

نالی له قه‌صیده‌که‌ی دا ژیانی ساده و ده‌شودهر و کۆسار هه‌لداویرۆ به‌سه‌ر هی ئاوه‌دانی، نموونه‌ش له عه‌زیزی باز و بی حورمه‌تی پاساری ده‌هینیته‌وه له نه‌ظه‌ر خه‌ل‌دا، به‌وه‌دا باز له کۆسار و شویتی سه‌خت و به‌رز ده‌ژیت پاساریش له کونی گوئسوانه هیلانه ده‌کات. مه‌سه‌له‌ی نیر و می پاساری لیکتر په‌رین، شتیک نییه هه‌میشه‌ی بی وه‌ک شهرحه‌که بۆی چووه، لای به‌هار ته‌و پیدافسینه ده‌بی، چ بۆ پاساری و چ بۆ باز...

نیوه‌به‌یتی دووه‌می به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره 580 [که ده‌بوو زووتر باسی بکه‌م] دیوومه و بیستومه وه‌ها تۆمار کراوه: «جه‌وتی سه‌ر کینوان گه‌لی چاتر له «تالی شاری»یه».

به باوه‌ری من له کۆتایی قه‌صیده‌که «نه‌ظمی نالی» له‌بارتره تا «نوصحی نالی»: «نه‌ظمی» نیوه‌دی‌ری یه‌که‌م بۆ شیعره‌که‌یه، «نه‌ظمی» دووه‌م بۆ هۆندنه‌وه‌ی مراوییه.

به‌یتی سه‌هه‌می لاپه‌ره 585:

بیدی مه‌جنونه وجودم له هه‌موو به‌ر به‌ریه
نه‌که‌سێ مونت‌ه‌فیعێ یه‌ک به‌ری یا سه‌به‌ریه

شهرحه‌که «بیدی مه‌جنون»ی هه‌ر به‌شۆره‌بی لیک داوه‌ته‌وه. راستیه‌که‌ی، وشه‌ی «بید» هه‌روه‌ک له فارسی به‌واتای «بی» دیت، له عه‌ره‌بیدا به‌جه‌معی «بیداء، به‌یداء» دیت که بریتیه‌ی له‌سه‌حرا، مه‌جنونیش قه‌یسی عاشقی له‌یلایه، سه‌حرای قه‌یسیش وه‌کوو شۆره‌بی نه‌به‌ری هه‌یه و نه‌سه‌به‌ر. ریتووسی کون «به‌ر»ی به «بر» ده‌نووسی. له‌وانه‌یه «بر» به «بر، بیر» بخویندریته‌وه به‌واتای چاکه. دیسانه‌وه «بر» به «بر، بورر» ده‌خویندریته‌وه به‌مانای گه‌نم که ئه‌ویش بژۆه و له‌سه‌حرا شین نابن.

له‌نیوه‌به‌یتی یه‌که‌می به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره 585، ده‌بوو «مووی میانت» بی نه‌ک «مووی میانی» چونکه‌ پرووی قسه‌ له‌یار بی نه‌ک خه‌لقی لاوه‌کی مناسبت‌ه‌ له‌گه‌ل مه‌به‌سی به‌یته‌که:

چیت له کاکۆلی سەر و مووی میانی داوه؟
هه مو هه هه مەم و په ریشانی یو دهردی سه رییه

وشه ی «داوه» له کۆتایی نیوه ی یه که می به یته که دا. یه ک له واتاکانی ئه وه یه که بلی چ ره نگیک، بۆنیک له کاکۆلی سەر و مووی که مەرت داوه؟ ئه م پرسیاره هه ر بۆ دلداره که ده چیته وه، خو نالی نابلی له هه موو که سیک پرسی: چیت له مووی سمیلت یا داوی که مەرت داوه؟ که ی نالی خه ریک ده بی که مەری پوو فاتم یا صۆفی ره شید ته شبیه بکا به موو؟ دهر دیسه ری تووش دئ نابلی چش!

واتای دووه می «داوه» ئه وه یه که بلی: چیت به سه ر کاکۆلی سەر و مووی که مەره وه یه؟ واتای سه یه می داوه موو، داوه ده زوو ده گه یه نی به پی جینگه ی وشه که.

به یتی یه که می لاپه ره 586:

به ریا باری ته کالیفی روسوومی بۆ خه لق
چ ده کیشی؟ ئه مه حومقیکه عه لاهه ی که رییه

من له کۆنه وه خویندوو مه وه: به ریا باری. ته کالیف و روسوومی خه لقی. له جیاتی «ئه مه حومقیکه» «ئه مه باریکه» م دیتوو و بیستوو.

له ده قی ناو شه رحه که زانیمان «تکالیف» ئیضافه کراوه بۆ «روسوومی» ئه دی «روسوومی» به و «ی» مضاف الیه بۆ کئ ده چیته وه؟ ضه میره که «ی - که سی سه یه می تاک» بی مه رجعه ده مینیته وه. حومقیش هه ر بریتییه له «که ری». هه رچی «بار» ی نیوه به یتی دووه مه له مه عنادا «سه ربار» ه چونکه «عه لاهه» ی که رییه. به مه دا که رایه تی ده بیته باری ته کالیف...

له به یتی دووه می لاپه ره 586 ده بوو شه رحه که له ئاست «نه فسی ئه ماره» دا بلی که ئه مه ئیشاره ته بۆ ئایه تی «ان النفس لامارة بالسوء».

به یتی لاپه ره 587:

لۆمه یی «نالی» بی دیوانه مه که ن ئه ی عوقه لا!
ئه مه موددیکه زه ده ی له طمه یی ده ستی په رییه

له م به یته دا نالی که خو ی به دیوانه (شیت) داناوه هۆیه که ی در کاندوو ئه ویش «له طمه ی په ری» یه که مه شووره په ری، جنۆکه ده ست له خه لق ده وه شینن و شیتیان ده که ن. رووی قسه شی له «عوقه لا» هه م جوړیکه له توانجی داپوشراو که دلایان له عیشق به تاله و هه م رووبه روو کردنی عه قل و دیوانه ییه که ده بوو جیگۆر کئ بکه ن چونکه له حه قیقه تدا. به لای نالییه وه، دیوانه عاقله، ئه گینا چۆن عاقل لۆمه ی عاشق ده کات!

له ته ک «په ری» دا وشه ی «دیوانه» «دیوانه سا» ش جوړیکه له مه خلوقاتی نه دیتراو.

به یتی سه ره تایی لاپه ره 588:

شەرحە كە «خِرْخَال» سى بە «بازنگە كانى قۇلى يار» لىك داوۋەتەوۋە.

«خِرْخَال» [خَلخال راستە - لە بەيتى نالىدا «مخلخل» ھاتوۋە بە واتاى خَلخالدار] لە گۆزنگى پى دەكرى ھەر ئەمىش خزمى «سۇل» و «ژىرپى» يە.

بەيتى سەرھەتاي لاپەرە 589:

دل كەوا ھەم قاسىيە، ھەم عاصىيە، دوورە لە تۆ
مونزەجىر نابى، كە حوبىي تۆ لە قاصى دا نىيە

ئەم بەيتە زۆر ئاوخوازە. شەرحە كە ماوۋە باشى بىرپوۋە بەلام وادەزانم وردە حىسابى تىدا ھەيە بەر شەرحە كە نەكەوتوۋە: وشەي «قاسى» بنەماي «مقاسا» ھە، رەنگە «قاسى» خۇي بە واتاى «مقاسى» رۆيشىيەت، بەداخەوۋە قامووسم لا نىيە بۇي بگەرپىم. نالى خۇي ئەم لايەنەي چارە كرددوۋە بە جىرانەتپى «ھەم» لەگەل «قاسى» كە بەسەريەكەوۋە بخويتندرىتتەوۋە «ھەمقاسىيە» سى لى دىتتەوۋە و «مقاسى» بەيدا دەپى. «موقاسى» بەواتاى عەزايچىز دىت. بە زۆرى ئىستا، خەلق، «معانى، معاناة و موعانات» بەكار دەھىتن - نالى كە «مقاسى» يە، لەبەر دوورىيە لەيار. كە «عاسى - نافەرمان» ھە لەوۋەيە، ھەك شەرحەكەش دەلى، كە «منزجر» نابى و كۆل نادات سەبەبىش ئەوۋەيە كە عىشقى مەعشوققە لە «قاسى - دوور» «دانى - نىك» ھە چ جايى ئەوۋەي لىي نىكە.

وشەي «قاصى» لە خويتندەوۋەي كوردانە دەپتە «قاسى» بە واتاى رەق و توندوتىز. لەوۋەي گوتمان «ھەمقاسى» وشەي «قاسى» پەيدايە كە «قاصى، قاسى» دەنگدەرەوۋەيەتە، لەمەوۋە كە «قاسى» يەكەممان سىرپىيەوۋە «قاسى» دووھەم ھەم دەسرىتتەوۋە و ھەم «قاصى» بە زەقى ديارە. بەو پىيە نالى دواي پاكانە لە «عصيان» و لە «قسوت» ھەقىقەتە بلى حوبىي لە قاسىدا نىيە «حوبىي تۆ لە قاصى دا نىيە» نىكە بەلام لە قاسىدا نىيە.

بەيتى يەكەمى لاپەرە 590:

گوپت لە ئاوازي سرووشكى من گرانى گوارەيە
غافلى لەم دورپرى بەحرەين و عەقىقى كانىيە

شەرحە كە باشى بۇ چوۋە، يەك نوكتە ھەيە، بەلاي بىننى منەوۋە، ۋەھا دەكا «دورپرى بەحرەين و عەقىقى كانى» سى فرمىسكە كانى نالى بۇ گوارەي گويى يارىش مال بن. وا دەزانم لەفظى «كانى» لە فىعلى «كنى، يكنى» ۋەرگىراوۋە و دەپتە «اسم فاعل» بە واتاى «كىنايەساز» واتە بە كىنايەي گرانبوونى گويى لەبەر دورپرى و عەقىقىكى بە گوارەكەوۋەيە ئاوازي سرووشكى نالى نابىسى... دەلىم، ئەگەر كىنايە لەبەيندا نەبى گوارە لە خۇۋە دورپرى و عەقىقى پىئوۋە ھەلناواسرى. گوارە گويى گران كرددوۋە بەو دورپرى و عەقىقى فرمىسكان كە لە رىيى كىنايەوۋە بۇي پۆتە مال.

بەيتى يەكەمى لاپەرە 591:

خوینی صیرفه پیی سهر و دهستت حهنایی کردوو
رهنگی دهست و سهر نییه، رهنگی سهری دهستانییه

شهرحه که ناحهقی نییه که دهلی: «... ئەمه ئەو ئەندازیه که ئیمه لهم بهیته بۆمان هه لکر پتر اووه. لاشمان وایه نیوهی دووهه می بهیته که، به تایبه تی دوا بر گه ی، شتی تری تیایه».

وهک من بۆی دهچم «دهست و سهر» له نیوه بهیتهی دووهه می دا «دهسته سر» مه بهسته لی، که یار ئالوو دهی خویتی عاشقانی کردوو و دهست و سهری پی سربوه ته وه. ئەو دهسته سره، جاران «چه وره» ی پی ده گوترا، رهنگیشی سنووریکه خه نه یی بوو، نالی، بیگومان نووسیوه تی «سری دهستانییه» له کۆتایی نیوه بهیتهی دووهه میدا. ههر وهک شهرحه که وشه ی «دهستانییه» ی کردوو به «داستانییه» دهشی بشبیتته «دستانییه» به دانانی «ضمه» له سهر داله که و بخویندریتته وه «دوستانییه» به واتای عاشقان... خه یالیکه زیده به ربلاوی وهک زره خه ون به وه همدا تیده په ری و به ند نایی. له وه دا که «سهری دهستانییه» ئیشاره ت بی بۆ «سهری دهستانییه» واته سهره تای حاله تی عوزری مانگانه ی ئافره تانیته تی، بیگومان نالی ئەم ویتته یه ی به دلدا هاتوو.

بهیتهی دووهه می لاپه ره 591:

دوو له تو «نالی» سه گیکه، بیوه فایه، ههرزه گو
بۆچی بانگی ناکه ی ئەم که لبه که نانی نانیه؟!

شهرحه که «دوو له تو» ی ههر به «عهیب نه یی له پروتدا» ی لیك داوه ته وه، سهره رای ئەمه و له مه ش به هیتر ئەوه یه که نالی دوو که وته وه لیت سه گیکه بیوه فا و قسه پووچ [هه له وه ر]. که واته بانگی بکه لای خۆت ئەم سه گه ی «نانی نانی» که بیحورمه تترین سه گه که ده لین «کوچ کوچ نانی نانی» بۆی ده جمی. سه گه ی به وه فا گوئ ناداته ئەم جو ره بانگه یشتنه. دهشی «نانی نانی» بکریتته «نانی نانیه» واته تاکه یه ک نان به سیه تی بۆ به دوو که وتن.

له بهیتهی سه رووی لاپه ره 592 «په یوهندی نییه» ههر وهک «سهر و ساختی له گه لمان نییه» راده گه یه نی وهک که شهرحه که دهلی، ئەو مه عنایه شی هه یه که موته ربه کردن هه لئاگرئ تا بشی به ری هه یی.

بهیتهی لاپه ره 593:

دهرحه قی من زهر و سرکه فرۆشه به برۆ
دهرحه قی غهیری ئەمن غهیری شه که ر خه ندی نییه

نیوهی یه که می بهیته که ئە گه ر «ه» ی وشه ی «زههر» قورس نه کری، واته ئە گه ر «کسرة مختلصة» ی نه دریتتی کیشی تیک ده چی. پینج تیکست نووسیوانه: «دائیمه ن دهرحه قی من سرکه فرۆشه...» ههر ئەم دهقه ش دهست ده دا چونکه

1- سرکه ترشه دژی شه کهر خه نده که شیرینه.

2- زهر هی فرۆشتن نییه.

وشه ی «برۆ» که به رینوسی کۆن دهنوسرا «برو» به مهودا «برۆ» ش دهخویندریتتهوه که هی دهرکردن و قاودانه.

بهیتی دووهه می لاپه ره 593:

دولبه رینکم هه یه مه شهووره به بی مانه ندی
بی شک و شوبهه، خودا شاهیده، مانه ندی نییه

له ههر شویتیک نووسرا «دولبه ر» ده بی «دلبر» بخویندریتتهوه: خو شه ویست «دل» ده بات نه ک «دول». نالی سویتندی هه ره زلی خواردوو له سه ر «بی مانه ندی» و دهستی خو ش بی. له گه ل ته مه شدا که شک و شوبهه ده بریت و خوا به شاهید داده نی ئنجا ده شی مه به سی بی مانه ندی زاتی خوا بی که شاهیدی ته حوال و هه موو شتیکه.

بهیتی لاپه ره 594:

خانه قاش ههروه کوو مه یخانه، که ههر ئاوا بی
مه جلیسیکی هه یه، ته ماما گه پ و گو به ندی نییه

شه رحه که ده لی: خانه قاش وه ک مه یخانه یه، خوا ئاوه دانی کا، خه لکی تیا کو ته بنه وه، به لام بی تام و خوین...
ته شگونجی «خوا ئاوا ی کا» به «خوا ئاوا ی کا» بخوینینه وه، واته، وای لی بکا.

راستییه که ی «ئاوا بی» سی مه عنا هه لده گری:

1. به واتای «ئاوه دان بی» دوعای چاکه بو مه یخانه ده چیتتهوه.

2. به واتای «بزر بوون بی» دوعای خراپه، توو که بو خانه قای ده چیتتهوه.

3. «ئاوا بی» به واتای «ئه وهایی بی» دیسان بو خانه قا ده چیتتهوه و به توانج و طه عنه.

بهیتی سه ره تای لاپه ره 595: دل م پی ئارام نییه چونکه سه به به که ی عه بیداره و یه کسه ریش به دوا به یته که دا دیت که دژی خانه قایه که چی له میاندا مه دحی زه مزه مه ی ده کات... ئنجا به یتی دوا وه یشی ههر طه عنه یه له مه دره سه ی مه حبه سه و مه بحه ت و وه سه سه... له هی نالی ناچی.

بهیتی لاپه ره 596:

شعیره کانم، که جگه رگۆشی منن، دهر به دهر ن
دلی «نالی» چ ره قه، قه ط غه می فرزه ندی نییه!

شيعره كه رواله تي «دهربه دهرى» به مهبهست گرتووه له بهيته كه كه چى نالى له بن پهردهوه پيمان دهلى: شيعره كانم به دنيا دا بلاو بوونه ته وه. به شوخييه وه خوى «دل رهق» داناوه. چونكه فرزندىك كه شيعر بى هه تا دهربه دهر بى به برهوتره. گويا ته گهر ههر له دهفته ريكى لاي خوويه وه ماباوه چ نر خيكيان ده بووا!

به يتي لاپه ره 597:

حه ريقى ضيقى زيندانم نه سيمى صوبحدهم با بى
ته گهر روحي منت باقى دهوى، ساقى! مه يى نابى

شه رحه كه واى داناوه نالى سووتاوه له تهنگه زهى زيندان: چه ژى بهيته كه و داخوازى شهرباى ناب له گه ل زيندان ريك ناكه وى. نالى حالى ناسازى خوى داناوه به زيندان و تاگر، ههر هم وه زعه يشه واده كا داواى باى صوبحدهم بكات كه به زاهير بايه كه له تاگره كه زياد ده كات له حقيقه تيشدا دهرووى ته سكينى پى ده كريتته وه. له ساقيش، مهبهسى مه يگيره نه ك يار، چونكه يار بوخوى ده جارن له شهربا مهبهستته. «مه يى ناب» يش شهرباى ته و توپه نه ناو نه هيچ شتيكى ديكه ي تيكه ل بووبى تاكوو باشر پى مهست بى. چ ريكه وت و چ تانقهست بى. به يتي دواتر كه دهلى: «له وه صلى تو زياتر خه وفناكم، نه ك له هيجرانت» به به لگه ي ته و واتايه ديت كه من بوى ده چم.

به يتي سه ره تاى لاپه ره 589:

نييه ده خلم له شانامه و مه صافى، غه يرى هم نو كته:
كه كوشته ي به ندى توپه ههر كه سى نازاد و نازا بى

من به لاي مه عنايه كه وه ده چم له شه رحه كه دا نييه:

نالى ناودارانى مه يدانى عيشقى كردووه به سى دهسته: يه كيان ته و نازاديه كه گرفتارى به ندى ياره. دووه مه يان ته و نازايه يه كه كوژراوى ياره. سه مه يان ته وه يه كه ته سيري به ند و كوژراوى ياره، واته هم نازاده و هم نازايه.

به يتي لاپه ره 599:

فيداى ته شريفى ريگهت بى خه راجات و خه زيته ي دل
نيثارى تو زى پيت بى گهر له چاودا قه طره يى مابى

شه رحه كه «خه راجات» و «خه زيته ي دل» ي داناوه «به هه رچى خو شه ويستيه ك له دلدا بى هه مووى به قوربانى ته وه بى كه ريگه پيرو ز ده كه ي و دى بو لام... ههر دلويه فرميسكيش له چاوما مابى، بى به شاباشى تو زى به رى پيت و ريگه تى پى ناو رشتين بكرى».

له پېشهوه ده لیم: ده قی نیوهی دووه می بهیته که، به ریتموونی هندی له تیکسته کان و بهو ریوایه تی ده ماوادم که له کونهوه گوی بیستی بووم بهم جوړه یه: «نیثاری تۆزی بهر پیت بی له چاوا قه طره بی مای».

له باره ی شهرحی نیوهی یه که می بهیته که وه: ناشی عاشق عیشقی خووی بکاته قوربانی له پیناو هاتنی یار بو لای، که عیشق نه ما هاتن و نه هاتن هر باس ناکریت.

نالی «خراجات و خزینی دل» سی نووسیوه «خراج» که «خورراج» ده خویندریته وه به لām له بهر کیشی شیعر «خوراج» ده خویندریته وه بریتییه له هالامسان و ههوا دهر کردنه ی له برینی ته شه نه کردوو پهیدا ده بی.

«خزین» یش هر خزنه کردنی برینه به لām به «استخدام» له گه ل «خه راجات و خه زیته» یه که ده گرنه وه. فیدا کردنه که، جگه له ته ئویله «خراج و خزین» به گنج و نه قدینه، برین و ئیش و تازاری دل که ده گریته وه. له هه مان کاتدا ده شی خه راج و خه زیته، به تایبه تی «خزین» شیعره کانی شاعیر بی و پرای بیر کردنه وه و خولیا و حاله تی عاشقانه ی پر سه ودا.

به عاده ت «نثار» بو شتی وه ک پاره و به ردی به قیمه ت ده چیته وه و به لām نالی ئاوپر ژیتی چاوه کانی لی گرتووه به مه به ست بو مراندنی تۆزی بهر پی یار. له گورانی به غدایی هاتووه «خزَن جرح قلبی من عذابک».

بهیته یه که می لاپه ره 600:

له عه کسی ذاتی بیره نگت هه تا که ی دیده ره نگین بی
جونوونی له یل و مه یلی نه قشبه ندی عه کسی ئه سما بی؟!

ئهم بهیته تا بلنی ئاوخوازه، گالته ی هه لنگرئ: «ذاتی بیره نگ» جاریکیان «بی مانه ند» و جاریکیشیان «بی ره نگ، بی له ون» راده گه یه نی. «ذات» یش که «بی له ون» بوو ده چیته وه بو دهر وون، نه فس، که سایه تی. که «بی مانه ند» بوو مه به س له له ش و جوانی بهر چاو ده بیت که په یکه ره که یه تی.

عه کسبوونه وهی «ذاتی بی مانه ند» واته جوانی یار، له چاوی عاشقدا وه ها ده کا چاوه که ره نگین بی به فرمیسک، دیاره فرمیسک بیره نگه به لām که چاوی ره نگین کرد بوته خوین، خوین ده گری، نه ک ئاو. هه لبه ت سۆزی عیشق و دووری له یار ئهم گریانه سوور ره نگه ده زیته وه.

عه کسبوونه وهی «ذاتی بی ره نگ» له ری ده لاله تی وشه ی «عه کس» وه که پیچه وانه و دژ به ده سته وه ده دات، «بی ره نگ» که ده بیته «به ره نگ، ره نگدار» له چاوی عاشقدا و هه میسان فرمیسکی خوین راده گه یه نی.

جونوونی له یل [که ده کاته وه جنوونی قه یس، مه جنوون] و مه یلی نه قشبه ندیش هه ردوویان عه کسی ده لاله تی وشه به ده سته وه ده دن:

جونونه که به هوشیاری و مه یله که ش به راسترۆیی لیک ده دریته وه.

وشه ی «میل، مه یل» لیره دا بو نه قشبه ندی، مه دح هه لده گری و دژ مه دحیش هه لده گری: که بلین نه قشبه ندی له راسته ری شهرعی ظاهر بیان لاداو [مه یل: لادان، لاربوونه وه یه] بو یان ده بیته عه یب. که بشلین مه یله که یان له ظاهره وه بو باطین دوزینه وهی «حقیقه تی موطله ق» هه بو یان ده بی به مه دح.

نالی له بهیتی دواتردا بازیکی دیکه ده‌هاویت بۆ پتر چه‌سپاندنی عیشقی یار له ده‌روونیدا که ده‌لی: هر یاری نه‌قشینم، زیده جوان و رهنگینم، ده‌شی بیته نه‌قشیک که چه‌سپه له دلدا، هرچی نه‌قشیک غیری ئه‌و هه‌یه هه‌مووی به ئاوی چاو شو‌راوه‌ته‌وه. دارشتنی رسته‌کان به به‌ریانه‌وه هه‌یه نه‌قشی یار وه‌ها چه‌سپ بکن له دل، که ده‌له که خو‌ی بیته «نه‌قشبه‌ندی» بۆ یاره‌که‌ی.

به‌یتی سه‌ره‌تای لاپه‌ره 601:

ئوبووتت باعیثی نه‌فی منه، وه‌ک لامی زولفه‌ینت
له هه‌ردوولا قه‌دت بگریته ناو، وه‌ک «لامه‌لفلا» بی

شه‌رحه که وه‌های داده‌نی که دوو زولفه‌که‌ی یار یه‌ک «لا» ی نه‌فیان پیک هیناوه و ده‌وری بالاتیان داوه و شار‌دوو‌پانه‌ته‌وه... گویا، به‌پیی شه‌رحه که بوونی یار بۆته هوی «لا» یه‌تی نالی وه‌ک که جووته زولفه‌که‌ی به‌هه‌ردووکیان «لا» یه‌کیان پیکه‌یناوه بوون به «لا» یه‌تی بالای یار. ئه‌م بۆچوونه له هه‌موو روویه‌که‌وه دژی واتای به‌یته‌که‌یه.

نالی ده‌لی: به‌رقه‌راری و ئابیتبوونی تو، ئه‌ی یار، سه‌به‌به بۆ نه‌فی و ئینکاری وجودم [به‌و نه‌فیه نالی ده‌شبیتته فنا فی‌المعشوق]. لیره‌دا باسیکی نه‌حوی عه‌ره‌بیش هه‌له‌ده‌ستی به‌وه‌دا که حه‌رفی ئالف له حروفی «علة» ه و له زۆر باردا تیده‌چیت که چی ئه‌لفی قه‌دی یاری نالی ئابته، ئبووته‌که‌شی به‌و دوو «لا» یه‌یه که دوو زولفه‌که‌ی به‌ ده‌وری قه‌دی‌ه‌وه پیکیان هیناوه. قه‌ده‌که بۆته ئه‌لف له نیوان هه‌ردوو زولفدا که هر یه‌که شکلی «ل» ی هه‌یه به‌و شیویه که له سه‌ره‌وه به بالایدا رژاونه‌ته به‌ریتی، ئه‌لفه‌که‌ش بۆ هه‌ردووکیان به‌کاره، کردوونی به «لا» وه‌ک ئه‌م دوو شکله «ل ا ما»: که له پیشه‌وه سه‌یری بکه‌یت «ل» ی ده‌سته چه‌پی یار له‌گه‌ل قه‌ده‌که‌ی ده‌بنه «لا». لامی زولفی ده‌ستی راست ده‌بیته «لا» یه‌کی مه‌عکوس وه‌ک له ئاوینه عه‌کس کرایته‌وه. که له پشت سه‌یری یار بکه‌یت، ئه‌وسا «ل» ی زولفی ده‌سته راست ده‌بیته «لا» و هی ده‌ستی چه‌پ ده‌بیته عه‌کسه ئه‌و. به‌م جۆره ئه‌لفی قه‌دی یار نه‌ک هر تی نه‌چووه، دوو هینده‌ی زولفه‌کان مه‌وجوده و دوو هینده‌ی تاکه «لا» یه‌کی نه‌هی وجودی نالی نه‌فی ده‌کا. سه‌یریش له‌وه دایه ئه‌لف به ئه‌داتی نه‌هی ده‌سپه‌ته‌وه وه‌ک که فیعلی «ینال» نه‌هی بیته سه‌ر که ده‌بیته «لاینل».

ئه‌م به‌یته یه‌کیکه له هه‌ره هه‌ره ده‌گمه‌نه‌کانی هه‌له‌به‌ستی عاله‌می ئیسلام، مالم حه‌قه، به‌یتیکه چه‌ندین غه‌زل و قه‌صیده ده‌هینی.

به‌یتی سه‌ره‌تای لاپه‌ره 602:

گه‌هی ئاهو ره‌وش شاهی، گه‌هی گه‌وه‌هر مه‌نیش ماهی
بلا با سینه صه‌حرا بی، بلا با دیده ده‌ریا بی!

شه‌رحه که هر واتای وشه‌کانی لیک داوه‌ته‌وه، ده‌بوو بلج، نالی سینه‌ی خو‌ی دانا به صه‌حرا تاکوو ئاهوو، مامز [که یاره] بیته ناوی. چاوی خو‌شی داینا به ده‌ریا تاکوو یار وه‌ک ماسی مه‌له‌ی تیدا بکات... له‌مه زیاتر، من بۆ

تارمایی مه به سستیکی زیده شرایه وهی نالی ده چم، له ده لاله تی «شاه» و «سینه» وه: ده زانین «سینه صه حرا بی» به ظاهر شتیکی ئه وتوی تیدا نییه زیده خه یال دۆزی پیوه بکریت. به لام صه حرایه ک هه یه پیی ده لین صه حرای «سینا» پاشایه ک «شاه» یش هه بوو فیرعه ونی میصر بوو له به حردا غه رق بوو که به ره و سه حرای سینا به دوای مووسا پیغه مبه ر و قه ومه که ی که وتبوو. دهسته واژه ی «مه نش ماهی» ش ده شی به پیی رینووسی کۆن «منش...» نووسراوه بخویندریته وه «منیش ماهی» تا ئه و گه وه ره، که یاره، له به حردا بجیته ده روونی نالییه وه. نالی ئه مه ی ریک خستوو، تا ئه گه ر بۆی بجیته زیده ته ره ده ماغییه کت پیی ده گات، خو ئه گه ر ره فزیشی بکه یت هیجت نه دۆراندوو. من ره فزی ناکه م و له نالی به زیاد نازانم.

به یتی سییه می لاپه ره 602:

له ئالی ئه شکی «نالی» بیکه سه، غه لئانی نیو خاکه
مه گه ر سه معی قه بوولت موشته ری لولووی لالا بی

«لولووی لالا» ئه و لولووییه که له صه ده فیکدا ته نه یه و درشت و قیمه تداره. که دوو یا سی لولوو له صه ده فیکدا بوون ورد و که مقیمه ت ده بن، پیان ده گو ترئ «لیلی».

نالی که ده لئ «سه مع» ت و نه یگوت «چاو» ت قبولی بکات، له وه یه که دانه لولووه که بیته گه وه ره ی گواره ی گوپی یار.

له به یتی لاپه ره 605 له جیاتی «هاتووم» «هات و» راسته. «هیی تۆم» له نیوه به یتی دووه مه دا به زه قی دژی دموراویژی به یته کانی که زۆر به زه حمه ت که لینی ده سبازی ده دن چ جایی خو دۆراندن. «هه رتۆ» جیی خو به تی.

به یتی دووه مه می لاپه ره 606: «ره نگ نوما» ده کریته «ره نگ نه ما - ره نگ نوین» وه ک «قیبله نه ما».

له به یتی سه ره تای لاپه ره 607: وشه ی «نوکت» جگه له وه ی شه رحه که به «قسه یان بابه تی خوش» ی لیک داوه ته وه، لایه نی بچووکی و ته سکی شته باسلیکراوه که ش راده گه یه نی.

وشه ی «سوها» له به یتی دووه مه می لاپه ره 607 له رینووسی کۆندا «سها» نووسراوه. شاعیری عه ره ب گوتوه تی: «ومن بات طول اللیل یرعی السها سها»، «سها، سه ها» ش فیعلی رابردوو به واتای «سه هووی کرد». ئه مه ده لیم له گو شه نیگای راپه رموونم به نالیدا که وا بیگومان بیری له و سوها و سه هایه کردۆته وه چونکه ده شی له رووی سه هووه «سوها» بکریته «سوا» و کاره که ی ده ئالۆز کئ.

به یتی یه که می لاپه ره 641:

هه رچه ند که ده که ن قه طعی سه رت دئییه وه ئه ی خه ط
وه ک «هیندووی سه ححاری مه جووسی» چ له جووجی!

مووی خه طی مه دح کراوی چواندوو به سی بابه ت:

1- هیندوو، که ره شه وه ک مووه که.

2- سه حجار: که سه ری ده برن و هه ر دیته وه.

3- مه جووسی: ئاگر به رست که شین بووه له سه ر روویه کی وه ک ئاگر گه ش.

به یتی دووه می 642:

گه ر بازی نه زه ر بازی، له م ده ست و نیگار هت چی!
بو یاری یو ده سبازی، له م راو و دیاره ت چی!

وه ک بو ی ده چم، نالی ده لئ له گه ل خویدا: تو ته گه ر بازی چاو کراوه و [چاوبر کینیت] ته م ده ست و نه قشه ت له چیه؟ مه به ستی شیعر دانانه که زینه تی ده ست و قه له مه. خو ته گه ر مه یلی گه پ و ده سبازی [هه رزه کارانه] ت هه یه، چیت له م راو و «دیاره» ت دایه. وشه ی «دیاره» لیره دا سووک کراوه ی «دیاره» یه که نه ریتکی راو که رانه، وه ختیگ که که رویشک ده دوزنه وه «دیاردی» لی ده کیشن و پیوه ی هه لده لئین و «... خولامی سه ری سوارانم پی ده لئین...» چستی ته وتویی ده چرن، هه لبه ت لیره دا نالی ئیشاره تیش ده کا بو «بازی نه زه ر باز» که ته یری راو پیکردنه.

به یتی دووه می لاپه ره 643:

ئه و چاوه که هه لدیتی، صد عه ربه ده ده نویتی
هه ر رۆحه که بستینی، له م غه مزه دو باره ت چی!

تیکسته کانی ناو شه رحه که تیناندا یه له جیاتی «هه لدیتی» «ده نوینی» بیان نووسیوه، له جیاتی «غه مزه» ش «عومری» بیان نووسیوه. شه رحه که به ساده یی ده لئ: ئه ی یار به چاوه له ئینان ت رۆحمت سه ندووه، ئیتر غه مزه ی دوو باره ت بو چیه؟

وه ک من بو ی ده چم، کللی یه کالاکردنی به یته که له وشه ی «ده نویتی» ی کۆتایی نیوه به یتی یه که مه: ته م وشه به دوو واتای هه یه، یه کیان خه واندن، ئه وی دیکه یان دیار خستن. ته گه ر «هه لدیتی» قبول بکه ین واتای به یته که ته مه ده رده چیت: ئه و چاوه ی ده یکه یته وه سه د هه را و به دمه ستی به رپا ده که یت یاخود هه را و مه ستی کپ ده که یت و له هه ردوو حالدا رۆحم ده ستینی. که واته چ لزوم هه یه به غه مزه ی دوو باره یا عومری دوو باره که دیت له حاللی خه واندن عه ربه ده دا، هه ر له وشه ی نواندنه وه که دیار خستنه، عه ربه ده که به رپا ده که یته وه ده بیته به خه به ره یتانی رۆحه که یاخود ژیانده وه ی رۆحه که.

ته گه ر له جیاتی «هه لدیتی» «ده نویتی» قبول بکه ین، به یته که وه ها راده گه یه نی: ئه و چاوه ی ده یخه ویتی صد عه ربه ده به رپا ده کات و وه یا ده یخه ویتی، و له مه شدا رۆحمت ستاندووه چ به کپکردنی عه ربه ده و چ به به رپا کردنی. ئیتر ته گه ر کپت کردووه بو به رپای ده که یته وه، ته گه ر به رپات کردووه بو ده یخه ویتی وه که له هه ر دوو حالدا رۆحی دوو باره م پی ده ده یته وه... ته گه ر له «ده نویتی» یه که م دیار خستن مه به ست بی دیسانه وه نواندن و ده رخشنی عه ربه ده به هه مان ری باس کراودا دیته ناوه وه و عومری دوو باره ده سگیر ده بی.

بیگومان ناشی نالی هەر دوو تیکستی موبوس بی چونکه «هەلدیتن» و «دەنۆینی» و «عومر» و «غەمزە» له ریتووسی کۆن و نویدا یە کتر ناگره‌وه هەرچەند غەمزە تا راده‌یه‌ک له گەڵ عومر بۆره خزمه.

به‌یتی سه‌رووی لاپه‌ره 644:

گه‌نجینه‌یی نیو سینه، ره‌نگینه به‌ صه‌د کینه
ئه‌ی له‌ ککه‌یی ئایینه، یاره‌ببی به‌ غاره‌ت چی!

شه‌رحه‌که وه‌های داناوه‌ دلی یار به‌ صه‌د کین ره‌نگ دراوه، نالیش له‌ خوا ده‌پارێته‌وه ئه‌و ره‌نگه‌ که وه‌ک له‌ ککه‌ی ئاوێته‌یه به‌تالان ب‌روات...

ئه‌م به‌یته‌ سی لایه‌ن هه‌لده‌گرێ، یه‌کیان ئه‌وه‌یه که قسه‌ له‌ گه‌ڵ یار بی وه‌ک شه‌رحه‌که گوته‌ی، دووه‌م ئه‌وه‌یه نالی دلی خۆی مه‌به‌ست بی. سه‌هه‌م ئه‌وه‌یه هه‌ر دلێکی بوویت ئیتر هه‌ر که‌سیک بیت. من پتر مه‌یلم بۆ دلی نالی ده‌چیت، به‌لام قسه‌که له‌وه‌نده‌دا ناوه‌ستی. «یاره‌ببی» به‌ ریتووسی سه‌رده‌می نالی «یا ربی» نووسراوه. ده‌کرێ «یاربی به‌غاره‌ت چی» ببیته «یار بی به‌غاره‌تچی» واته‌ یار ببیته‌ تالانکه‌ری له‌ ککه‌ی ئاوێته‌ی دل، دل‌ه‌که به‌شواته‌وه له‌ له‌ ککه‌ی کین هه‌لگرتن له‌ ره‌قیب و به‌دکار. لیره‌دا چاوه‌دێری کیشی شیعرا ناکرێ چونکه مه‌عنای پشت په‌رده‌ی راسته‌ مه‌عنای وشکانه.

به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره 644:

موژده‌ قه‌ده‌می سه‌ر بوو، دل هات و له‌ ریدا چوو
جان ماوه له‌ بۆ وه‌صلی، بدری به‌ به‌شاره‌ت چی؟!

شه‌رحه‌که واتای «دل هات و له‌ ریدا چوو» ی به‌ راسته‌ راگه‌یاندنێ ده‌قه‌که لیک داوه‌ته‌وه، حه‌قیشیه‌تی و جیی خۆیه‌تی، به‌لام نالییه و یه‌ک دوو ده‌نکه چه‌ره‌سی شاردۆته‌وه لایمان. ده‌توانین بلین: دل له‌ ریدا هات و چوو، واته‌ میانجی بووه دل‌ه‌که [هه‌رچەند بیگومان تیشدا چوو]. له‌و بواره‌وه ده‌کرێ «موژده‌ی قه‌ده‌می سه‌ر بوو» که وه‌ک شه‌رحه‌که ده‌لی له‌ پیناوی هاتنه‌ لای بوو به‌ قوربانی، به‌م جوړه‌ بنووسری: «موژده‌ی قه‌ده‌م هی سه‌ر بوو، که خۆی له‌ مزگینی کرد به‌ قوربانی». به‌دوا سه‌ردا دل که‌وته‌ ری ... هتد.

له‌ بابته‌ به‌یتی سه‌ره‌تای لاپه‌ره 645 ئه‌وه‌نده ده‌لیم وشه‌ی «که‌ناره» به‌ واتای به‌ری دره‌ختی «سدر، سیدر» دیت.

به‌یتی دووه‌می هه‌مان لاپه‌ره:

بۆج ماییلی ته‌نهایی؟ سه‌وداییکه خۆرای
ئه‌ی مه‌ردومی بینایی، له‌م کولبه‌یی تاره‌ت چی!

نالی که له نیوه بهیتی یه که مدا باسی «سهودا» ی خۆرایى ده کات، به عاده تی پرمه هاره تی خۆی، وه ها راده نویتى که له سه ره تاوه قسه ی له گه ل «مه ردومى بینایى» یه که وا له کولبه ی تاریکیدا خۆی مه لاس داوه. له مه وه «سهودا» که به عیشق و به رهنگى ره شیش ده گوترى ریک دیت له گه ل کولبه ی تار، تاریک، دارشتنى به یته که ریت ددا نیوه ی دووه می بکه یته یه که م به که میک ده سکاریه وه:

ئه ی مه ردومى بینایى بۆچ مائيله ته نهایی
سهودایه که خۆرایى، له م کولبه یی تاره ت چی؟

شه رحه که له سه ره جومله ی به یته کان بۆ خالیک چوو، له هه ره به یته حاله تیکى ده سنیشان کردوو له ئه حوالی نالی به رانه ره عیشقیکی ناکام له گه ل کچیکى «عه یار» دا... به لای منه وه ئاسانتر ئه وه یه به هه لبه ستیکى عاده تی دابنریت که ده شی «وحده» ی نه بی و رهنگیشه هه ندی به یتى خزم بن له گه ل یه کتر. «نه ومیدى» یه کی له کۆتایى غه زله که ده دیتریت چ پیوه ندی نیه له گه ل سه ره تا که ی «بازى نه ظه رباز» و له گه ل به یتى شه شه م به «نوقلى دم و ماچ» یه وه...

به یتى دووه می لاپه ره 648:

واى فه رموو که ماچت نه ده می رووره شی تۆ بىم
ئه م ساله به چی دى ئه ئه رى وه عده یی پارى

وشه ی «تۆ» له نیوه به یتى یه که مدا ده بی «توو» بنووسریت که هه م به واتای تۆ و هه م به واتای «تووک، موو» دیت. دياره له ماوه ی سالیکیدا تووکی لى هاتوو و رووره شیه که گه یه ته جى. ئاشکرایه مه به س له به جى هاتنى ئه ئه رى وه عده ی یار ده رکه وتنى توو که که یه هه رچه ند له مه يدانى مه عنا ئاراییدا ده شی بگوترى دوای سالیک وه عدى ماچه که به جى هاتوو، به لام ئه و ساله ی وا بی به لگه ئه گه ر توو که که به لگه نه بی قسه یه کی خا و خلیسک ده رده چی. ئه گه ر بیگوتبایه: «ئه م مانگه به جى دى» چ تامى تیدا نه ده بوو چونکه له مانگیکدا تووک ئه وه نده ده رناکه ویت روو ره ش بکات. که م شاعیریش هه یه ناوناوه ده وری کورى لووس هه لئه هاتبى له شیعریدا.

به یتى یه که می لاپه ره 649:

مه غشووشى زه ره، عاجزى زیو، ده ره می دیره م
بۆچ تیکچوووه صۆفى، که ره بۆز بۆ غه می بارى؟!

شه رحه که له کۆتایى لیک دانه وه ی به یته که ده لى: «... به لام بۆ خه می ئه م باره بی سووده ی ده خوا؟ بۆ ریگه ی دلدارانى راستى ناگریتته بهر...» ئه م بۆچووونه له ده قى به یته که دا ئه سه ریکی نیه، باریش صۆفى هه لى نه گرتوو، غه می که ره بۆزه.

وشه ی «زه ره» جگه له زير، بۆ زه ره ی که ریش مناسبه. وه ک بوى ده چم صۆفى له بهر ده ست نه که وتنى زير و زیو و دیره م تیکچوووه نه ک به عه کسه وه.

له بهیتی دووهه می لاپه ره 649، له جیاتی «مالانگه ر و بیگانه» که دهست نادا له گه ل مه فوهومی تیکرای بهیته که، ده بی «مالانگه ری بیگانه» بی، مه گه ر وشه ی «بیگانه» هه لوه شیت و بیته «بی گانه»: تهوسا مالانگه ری شار و دی بی و «بی گان» هی دوست بی که ته مهش به سینه ری، یا خود شیوه سینه ری کومه له ی وشه کان حساب ده کری.

بهیتی دووهه می لاپه ره 651:

زولفی دووتایی ترازوو مه ته لی دلکیشیت،

روح ده کیشن به دوو سهر، ته م به سهری، ته و به سهری!

لیره دا به چاک ده زانم، چی له شهر چی ته م بهیته دا هاتوو له «چه پیک له گولزاری نالی» بو ئیره ی راگو یزم چونکه مافی ته وای خوی پی داوه، ته مه ده فی شهرحه که یه:

«زولفه کان دووتان، واته هه ر یه که یان به قه ده ر تایینن له زوریدا».

وشه ی «تا» به واتای «تای موو» دیت که زولف خوی مووه، زولفه کان دووتان، وه ک یه کترن. که دووتان، وه ک تهرازوون. چونکه زولف و تهرازوو هه ردوویان دووتان و هه ر تایه یان به قه ده ری ته وه ی تره و هاوکیشی یه کترن. هه ردوو زولفه که ش تهرازووی یه کترن. زولفه کان که تهرازوو مه سلن، وشه ی «کیش» خزمی تهرازوو و جیی خویته تی دل بکیشن چونکه تهرازوو ئاله تی کیشانه.

بابزانین به ولای کیشانه وه ته م تهرازوو زولفانه چ ده کیشن؟ روح ده کیشن! تهرازووی عاده تی له وه تیناپه ریته زپ و ته لماس و گه وهه ری پی بکیشریت، که چی تهرازووی زولفی یار روح ده کیشن. روح کیشان هه ر له رووی وشه وه خزمه له گه ل تهرازوو، راسته حیسابه که ی له شویتیکی تره:

تهرازوو که بابه تی کرین و فروشتنی پی هه لکیشری ته نها یه ک دهسته ی تهرازوو که ماله نرخداره که ی تی ده کری، دهسته که ی تری پارسه نگیکی تی داویژری، هه رکاتیک ماله نرخداره که گه یشته سه نگی ته و پارسه نگی و له گه لی جووت بوو مامله ته که کوتایی دی.

به لام تهرازووی دووتای زولفی ته و نازداره به هه ردوو سهران روح ده کیشن، واته هه تا له سه ریکیان وه زنی روح زیاد که ی ده بی وه زنی سه ره که ی تریش زیاد کری، ئیتر ته م کاره ی روح کیشان له دوو سه ره وه کوتایی نای... تهرازووی زولفی دووتای یار هه تاهه تایین به دوو سهران روح ده کیشن... دهستی خوش بی...

جگه له م کیشانه دوو لانه تهرازوو کارانه، رسته ی «روح ده کیشن به دوو سهر» واتایه کی تریشی هه یه بو کوشتنی پاته وپات که له روح کیشان ده فامریته وه بی «توریه» به لام زولفه کان له م روح کیشانده دا دوو هینده ی فریشته ی مهرگ «عه زرائیل» چالاک و خیران چونکه کاری عه زرائیل له سه ریکه وه یه، که چی زولفه کان له دوو سه ره وه روح ده کیشن، هه تا یه کیک به مردنی خوی ده مری دوو عاشق به دهست زولفه کانه وه گیان ده سپیرن».

بهیته لاپه ره 654:

راستی جه وهه ریبه تیغی زوبانی «نالی»
نهرم و توند، ئاوی گهلووگیره، قصه ی پی ده بری

دهشی قافیهای بهیته که «پی ده بری» ش بخویند ریته وه به پی ریئووسی کون، له لایه ن واتاوه ش «په راندن»
به هیتره له «برین» چونکه ئه وهی «ده بری» جودا ده بیته وه له بنکه ی پییه وه نووسابوو، چاکبوونه وهی نییه.
«ئاوی گهلووگیر» له بهیته که یدا جگه له واتای ئاوی حه قیقی، ئاوی جه وهه ری تیغیش به دهسته وه ده دات که
زنده مه دحه بوی.

«نهرم و توند» هه ره که شه رحه که ده لی، له وانیه مه به ست لی نه رمی تیغی زوبان پی که گوشته و، ره قی
قسه کان پی که توینکلدار و کاریگه رن. له وانیه شه مه به ستی زنده برنده ی تیغه جه وهه رداره ئاوداره که پی. به
نهرمی و به توندی قسه ده بریته وه. خو که ئاوه که ی «گهلووگیر» بوو. واته تیغه که گه یشته گهلوو نه ک قصه
بگره که لله شی پی ده بری.

خوینته ر بمبه خشی له هه لئدانه وهی لاپه ره 651 ی دیوانه که یه کسه ر گه یشته لاپه ره 654 تومه ز لاپه ره ی
دوو اوه ی که 652 و 653 ی تیدا رووبه روون، به لاپه ره ی 651 وه نووسابوو. تیبنینی کی کورتیله م هه یه له گه ل
بهیته سه رووی لاپه ره 653:

وه کوو په روانه به شه و هینده به موشتاقی دیم
به چرای کولمته وه، ره نگه عه سس لیم بگره ی

تیکستی «په روانه یی شه و» له بارتره چونکه حه رفی «به» له سه روودا سی جارن دوویات بوته وه، له میاندا بوته
دوو جار، عهینی واتای تیکستی سه رووش ده به خشی. شه رحه که له شیکردنه وهی بهیته که ده لی: له وانیه
پاسه وانیه شه ویش له سوزی دل حال بی و لیم بگره ی بیم بو لات... ده بوو شه رحه که سه به بی رازیبوونی
پاسه وان له وه دا ببینی که «به چرای کولم» وه شوبه هه لده سی و دز چرا له گه ل خو ی ناگیر پی. له هه مان
کاتدا وا راده گه یه نی، پاسه وان له بهر شه وقی چرای کولم به دوامدا بگره ی بو گرتم... شه رحه که له
شیکردنه وهی بهیته دوواتر دا هه شت دیری زنده کاریگه ری فرمیسکاوی و عوزرخوازی بو نالی و ئه و شاعیرانه ی
کورد که له بهر ناسازی ریئووسی کون واتای هه لئیان له شیعه کانیان دراوه ته وه، نووسیوه. من هه ردوو دهستی
منه تباری و ریز بو خاوه نانی شه رحه که هه لده برم.

بهیته دووه می لاپه ره 655:

یه ک ره نگم و بی ره نگم و ره نگین به هه موو ره نگ
به م ره نگه ده بی ره نگ رژی عیشقی حه قیقی

شه رحه که به شیوه یه کی مه یله و دریزدار شه رحی «ره نگ» هه کانی داوه. به لای منه وه و به کورتی ئه مه مه به ستی
نالیه و «فی الجملة» له جغزی شه رحی دیوانه که نزیکه: یه ک ره نگم که ناگوریم و بی دروم. بی ره نگم، ده شی

بى ويتەيى بىت و دەشى سادەيى بىت و دەشى ئەسەرى پارىز و نەفسكوژى بىت كە وەك نەخۇش دەنوينى، لە كوردىشدا «بى رەنگ» بە كەسىكى بىمار دەگوترى. رەنگىن بە ھەموو رەنگ، ئەو مەعنايە دەگەيەنى كە جىگەي دەر كەوتنى ھەموو جۆرە ئىبدايىكى خالىقى جىھان بىت وەك، لە مىسالدا، پەلكەرەنگىنە (قوس القزح) ھەموو رەنگە كانى تىشكى رۆژى تىدايە، نىوہەبەتى دووھەم، بەلای مەنەو، ھەلدەگرى كە جىاتى «رەنگ رۆژى» كە من نەمبىستووہ لە فىعلى رشتن وشەي «رژ» پەيدا بوويى مەگەر كورتكراوہى «رەنگرۆژى» بىت «دەلیم رەنگى رەزى عىشقى حەقىقى» بى كە دەزانىن «رەز» سەرچاوہى شەرابە و لە ھەموو جۆرە درەختىكى ميو و ئەو دارانەي تىدايە كە بشى بەريان بىتە شەراب.

لە بەيتى يە كەمى لاپەرە 656:

مروارېي ئەشكەم وەكوو ياقووتى، رەوانە
ساقى! بدە لەو لەعلە شەرابىكى عەقىقى

دەبوو شەرحە كە ئىشارەت بدات بو ئەوہى «عقيق، عەقيق» جگە لە بەردى بەقىمەت بە شوپىتىكى پىرۆژى
حىجاز دەگوترى ئىتر لە مەككە يان لە مەدىنە بى. شاعىرى عەرەب دەلى:

ان من عق والديه لملعو
ن و من عق منزلا بالعقيق

بەو بىيە شەرابە كە دەبىتە بەشىكى تايىن.

بەيتى دووھەمى لاپەرە 656:

دائىم لە حەزەردا سەفەرى بە، لە وەطەندا
غوربەت كەش و عاجز بە، ئەگەر ئەھلى طەرىقى

وشەي «حضر، حەزەر» شارنشىنيە بەرانبەر «بداو، بەداوہت» كە بادىەنشىنيە. واتە چەندىكى شارنشىن
بىت خۆت بە سەفەرى بدە قەلەم، چەندىكىش لە نىشتىمانت بىت وەك غوربەتكىش [ئەوہى لە غەربىي
دەژىت] و ئازوردەل بە، مادەم خۆت بە ئەھلى «طرىق - طەرىق» دادەنپىت. طەرىقىش ھەر وەك «تصوف»
رادەگەيەنى، واتاى دەقاودەقى «رېگە» بە دەستەوہ دەدات. ئنجا كەسىكى رېيوار بىت ھەر دەبى غوربەتكىش و
سەفەرى و ئازوردە بى...

بەيتى سەرەپاى لاپەرە 657:

خەلقى كە ھەموو كۆ دەكن و بەستەزوبانن
با بىن و لە «نالى» بىيەن شىعرى سەلىقى

نالی له خه لقی دانا به کووده ک و مندال له خووه دهنه «بهسته زمان» چونکه مندالی ساوا قسه نازانج، له هه مان کاتدا ده شی مرؤی عازهبیش به کووده ک دابنری که فامی شیعر و ئه ده بی نه بی. نوکته یه ک هه یه له «کووده کهن» که به ریتووسی کون «کودکن» بی و بخویندیریته وه «کووده کن» واته پاره و سامان کو ده که نه وه ئه ممانه زان و بی زمانن له ئاست شیعر و ئه ده ب و شوعووره وه، به لامه وه تیگستی «که طوفه یلین و هه موو» له بارتره تا «که هه موو کووده کن و».

به یتی لاپه ره 657:

«بَرَقَ البَصْر» له بهر بهر ق و ته له ثلوئی له ئالی
«حَسِيفَ القَمَر» له ئیشراق قیامه تی جه مالی

له شهرحه که دا «خسف» نووسراوه به سه هوو. ئه م دوو رسته یه ی عه ره بی له سووره تی «القیامه» هاتووه: «یستل ایا ن یوم القیامه- فاذا برق البصر- وخسف القمر- یقول الانسان یومئذ این المفر» نالی جوانی یاری کردووه به ئافه تیکی وه ک قیامه ت که تییدا مانگ ده گیرئ. له حه قیقه تییدا «قیامه» به واتای هه لستانه. بریق و باقی لولولووه کانی زینه ت یان هی ددانه کانیشی کرد به هوئی «برق البصر» که عه لامه تیکی دیکه ی قیامه ته.

به یتی یه که می لاپه ره 658:

نییه دیده یی چ مهردوم، نییه مهردومی چ دیده
له فرووگی خه ددی فاریغ، له خه یالی خالی خالی

له ئاست «فارغ نه بوون و خالی نه بوون» ی چاوی مهردم و مهردم [بییله] ی چاوی له فرووگی روومه ت و خه یالی خالی یار، هه ره ئه وه نده ده لیم که مه به ست له «فارغ و خالی» پتر به لای ئه وه دا ده چیته وه که چ که س و چ چاویک نییه بی غه م و ئاسووده بی له و فرووگ و خه یاله. نه ک ته نها به تال نین لییان وه ک شهرحه که بوئی چوووه.

له ئاست به یتی دووه می لاپه ره 658:

سه ری ههردوو کولمی داخو گولی نه و به هاره، یاخو
ته ره فی نه هاره، زولفی «زلف من اللیالی»؟!

ده لیم رسته ی «طه ره فی نه هاره» خوئی ته نها به سه بو ئه وه ی تیگه یین زولفه کانی وه کوو دوو شهون. له روخی روژ چونکه «نه هار» له دوو لاه به شه و ده وه دراهو طه ره فیشی سبه ینه و ئیواره ده گریته وه. ده بینی ئه م

وشهیهی «طهرف» هیندهی بهیتیک راگهینه.

بهیتی سهرهتای لاپه ره 659:

یهمی دیده پر له مهرجان، وهک یهشمی ئابداره
شهبهیه شهیهی زولفی سیاهی وهک زوخالی

ئهم دهقهی بهیته که پازده برگهیه، سهرله بهیری بهیته کان شازده برگهیین ناشی ئهم تاکه تیئاندا تار بی.
له «چه پکنیک له گولزاری نالی» بو ده رختنی موسیقا و ههله پهرکی نی ناو بهیته کان چوار بهیتم به پینی ئهو ئاههنگه
بربر کرد، وهک:

برق البصر له بهر بهر
ق و تهله ئلوئی له ئالی
خسف القمر له اشرا
قی قیامه تی جه مالی
نییه مهردومی چ دیده
نییه دیده یی چ مهردوم
له فروغی خه ددی فارغ
له خه یالی خالی خالی
روخی گولیکه صه د بهر
گ و هه زاری عاشق ئهمما
له هه موو چه مهن دیاره
به ئوصوولی ناله نالی

که بهیتیک بوو به پازده برگه، جگه له تار بوونی، ئاههنگه کهش ده دۆریتی. به ناچاری و به حوکی زهروورهت
دهبی دهقیکی شازده برگه یی بهو بهیته بدریت، وهک:

یهمی دیده پر له مهرجان و له یهشمی ئابداره
شهبهیه شهیهی زولفهینی سیاهی وهک زوخالی

بی تهقیه ده لیم، هه رکه سیک تهقیه له م دهقه بکات، وه یا دهقیکی شازده برگه یی وهک ئهم، پیوهندی به
مه شرب و میزاجی نالییه وه نامینی.

نیوه بهیتی کوتایی غه زهله که له لاپه ره 661:

روخی تۆ گۆلئیکه صەد وەک ھوزاری عاشق، ئەمما

دوو خلیسکی تێدایە یەکیان عەیبە باس کراوەکە پازدە بڕگەیی، ئەوی دیکەیان وشە «ھوزاو» کە ئەویش دەمیکە دەلیم ھەلە یە و «ھەزار» راستە. نیو بەیتە کە ئەمە یە: «روخی تۆ گۆلئیکە صەد وەک ھەزاری عاشق ئەمما» گۆلی «صەد بەرگ» لە سلیمانی «شەستپەر» ی پێ دەلین کە بریتیە لەو تەرزە گۆلە ی چەندین چینی یە ک لەسەر یەکی پەلک دەبن بە شکۆفە ی نە ک یە ک ریزە پەلک.

بەیتی یە کە می لاپەرە 661:

نەظەرم پەرە لە نووری شەو و رۆژی تەلەتی تۆ
کە بە روو شووعای شەمس، بە برۆ خەمی ھیلالی

مەنتیقی بەیتە کە داخواری دەکا لە جیاتی «نووری شەو و رۆژ» بنووسری «زیبی شەو...» چونکە ھیلالیکی بەخەمی برۆ تەشبیھ بکری مومکین نییە نووری ھەبێ. ھەرچی زیبە زینەت رادەگە یەنی و دەست دەدا بۆ مەدحی برۆی وەکوو ھیلال لە کەوانە ییدا. چوار تیکستیش «زیب» یان نووسیو لە شەرحە کەدا.

بەیتی لاپەرە 662:

بنوارە نەو بەھار و فوتووحاتی گۆلشەنی
گۆل زاری کردەو، لە دەمی، غونچە پیکەنی

دەبوو شەرحە کە ئیشارەت بۆ ئەو بەکا کە «فتووحاتی گۆلشەن» لە وشە «فتوحات» - کە جەمعی فتوح، ئەمیش جەمعی «فتح» - بە واتای «کردنەو» ش دیت نە ک ھەر بەرە کەت، ئیتر کرانەو ی زاری گۆل و پیکەنی غونچە لەو فتووحاتەن.

بەیتی یە کە می لاپەرە 663:

لەم پارچەلۆکە ھەورە بەقەد رووی ھەموو زەمین
بەم رایەلە قەدیفە یی سەوزی عەجەب تەنی

خوینەر بمبەخشی لەو دەدا کە خۆم پێ نەگیرا شەرحی ئەم بەیتە لە «چە پکینک لە گۆلزاری نالی» - ھەو بۆ ئیرە راگۆیزم ھەرچەند درێژەشی ھەبێ:

له نمونەى دووهەمدا [مەبەست ئەم بەیتەیه] نالی شارەزایی بە سروشت و بە کۆمەلایەتی ویکرا کۆ دەکاتەوه و دەستڕهنگینانە تابلۆیەکی هونەری ئەفسووناوی ئەوتۆ لە کۆکردنەوهی هەردوووان پیک دیتی و بە چەشنیک لە تابلۆکەدا تیکیان هەڵدەکیشی و دەیان هۆنیتەوه مەرۆف نازانی کامیان کامن.

«پارچەلۆکە»ی هەورەکە دەشی بە واتای پارچە پەمۆ بی یاخود بە واتای پارچەى بچووک بی... ئا ئەم پارچە لۆکەیهی هەور لە بەرزایی ئاسمانەوه بە رایەلەى داوی باران دەبیتە قەدیفەى سەوز و رووی زەمین دەتەنى بە سەوزایی بەهار. چەند سنەتکاریکی شارەزایە کە دەتوانی ئەم کارگەى تەنینی قەدیفە لە هەور و باران پیک بیتی و لە لۆکەى هەور (یاخود لە هەورى کەم) قوماشی سەوزى بەرین بچنى بەقەد رووی هەموو زەمین. سنەتکاری و وهستایی بەهار لەم چنن و تەننەدا دوو جارن موعجیزە پیک دیتن: یەکەمیان لەوەدا کە هەورى کەم دەکاتە قەدیفەى زۆر، دووهەمیان کە رەنگى هەورەکە لە سپیەوه دەگۆرئ بە سەوز چ دەرمانیک و ئەجزاییکی کیمیاویشی بە کار نەهیناوه. گەلیک جار لە وهسفی ئەم بەیتەدا گوتوومه، کارى تەنینی قەدیفە لە کارگەى راستەقینەدا هەر بەقەد بەیتەکەى نالی رینک و پیکە و هەر هیندەى ویش زەحمەتیی تیدایە چونکە بەراستی هونەرەکەى نالی لەم بەیتەدا هەموو سنوریکى بەرچاوى هونەر و شیرنکاری و شوخی و دەسڕهنگینی تپهراوندوو. خواجه «کلیم همدانی» لە وهسفیکی بەهاردا ئەم بەیتەى گوتوووە کە ئەویش ساکاریکە بو خوی:

از بهر سبقت بیرون شدن شکوف و برگ
در تنگنای شاخ درخت می کنند جدال

واتە «بۆ پیشبرکیتی زوو کردن، لە هاتنە دەرەوه، گۆل و گەلا لە تەنگزەى لکەداردا زۆرەملیانە». بەلام لەگەل ئەو هەموو جوانی و هونەرەشدا بەیتەکەى خواجه کلیم لەتەک هینەکەى نالی ئەوهەندە مەحدوود دیتە بەر چاوى دەشی ببیتە نەقشیکى ئەو قەدیفەیهى ناو بەیتەکانى نالی.

من به و هیندەى رامگویتست لە «چەپیک لە گۆلزارى نالی» هەو واز دەهینم.

لە شەرحى بەیتى دووهەمى لاپەرە 663 کە «بورجى درەختى سەوز»ى شوبهاندوو بە ئاسمان لەبەر بەرزى درەخت و شکلی وهک گومەزى، ویرای شکۆفەکانى وهک ئەستیره، دەبوو رەنگى سەوزى درەختەکەش بەهاویتە پال ئەو لایەنانەوه کە ئاسمانیش شینە و بە عادەت درەختیش سەوزییهکەى بە «شین» ئەدا دەکری.

بەیتى سەرەتای لاپەرە 664:

بەزمى هوزارە، قەل فرى ئەغیارە، دەورى گۆل
صۆفی! برۆ، مەبە بە درک، تۆ لە ئیمە نیی

«دەورى گۆل» لە ریتووسى کۆندا «دورى گل» نووسراوه، وشەى «دور» دوو جار خویتدەنەوهى هەیه:

ئەگەر «دهوری گول» بی بو «ههزار - بولبول» دهچیتتهوه که به دهوری گولهوهیه. ئەگەر «دووری گول» بی مهبهست لپی قهل فری ئەغیاره که دوور کهوتنهوه رادهگهیهنی.

نیوبهیتی دووههم دهشی به پی هندی تیکست و به بوچوونی خۆم و رینووسی کۆن وهها بخویندریتتهوه: صوفی! بره مهبه به دهرهک! تووله ئیمهنی [تووله یه مهنی]. ههلبهت ئەمهیان ویرای دهق و شهرحه کهی بهیتهکه... [تووله! ئیمهنی! ش دیت].

له بهیتی دووههمی لاپه ره 664:

هه ر داره بهرگ و هه ر گوله رهنگی خهلاتیه
هه ر جوودی نهوبههاره که عالم ده کا غه نی

شهرحه که وای داناوه که گه لای دار و رهنگی گول خهلاتی بههاره بۆیان له مه شدا حهقی بهیته کهی داوه. واتایه کی دیکهش هه لده گری، که دار گه لاکه ی و گولیش رهنگه کهی ده کا به خهلات بو عالم له رپی جوودی نهو بههاره وه... له میاندا خه لاته که باشر ده گات به عالم تا ئەوهی خهلاتی بههار هه ر بو درهخت و گول بی.

تییینی ئەوه ده کری که قافیهی بهیتی شه شه م «راچنی» و هی بهیتی سیههم «رۆشنی» تارن له قافیهی شه ش بهیته کهی دیکه ی غه زله که که هه مووی یه کنه وا: شه نی، که نی، ته نی، مهنی، غه نی، مهنی و مهنی هاتوون.

بینگومان «رۆشنی» له قه له می نالی «ره وشه نی» «راچنی» ش «راچه نی» هاتووه هه ر ئەمیش راویژی زۆربه ی هه ره زۆری کورده جگه له وهی که شاعیره کان، به تاییه تی نالی، مه یلی ئاشکرای هه یه بو به کاره ی تانی وشه به دهقی شوعه رای فارس مادام وشه که کوردیش به کاری بیینی. سهیره «باغه بان» بکه له بهیتی شه شه مدا، نه یگوت «باغه وان». به لپی نووسیوه تی «روشنی، راچنی» به لام نه هاتووه نیشانه له سه ر «و» و «ر» دابنی که ئیمه بۆی داده نیین وه یا نیشانه ی فه تحه (ه) به پی زاراوه ی ناوچه یی وه یا کوردی به ربلاو بخه یه نه کۆتایی حه رفیکی فه تحه دار. له م ته رزه شوپنه دا حوکی ره فتاری گشتی، به تاییه ت هی ئەدیبه کان، ده کریته پیوانه.

بهیتی سیههمی لاپه ره 664:

دیسان له بگره بهردهی گولچن و باغه بان
بولبول کناری گرت و دلای غونچه راچنی

شهرحه که رواله تی بهیته کهی لیکداوه ته وه که هه لاتنی بولبول و ترسانی غونچه یه به دهست باغه وانی گولچنه وه. واته هه ر نازدار و گه وه ره یه کهی ئەم بهیته به ته وای و له هه موو رووییکه وه پیچه وانه ی ئەم بوچوونه یه: سه رنجیک بگره له «بگره وبه رده» ی سه ره تای بهیته که و بیخه ره به رانه ر «که ناری گرت و دل راچنی». له

بهیته دووهه می لاپه ره 649 دیتمان وشه ی «که نار» لیک دراوه ته وه به «له باوه شگرتن» که واته بولبول له ناست فیعلی ئه مری «بگره» دا گولی له باوهش گرتووه. غونچهش له ناست «به رده» دا دلی راجه نیوه که ده گاته پشکووتن. له م دیده وه نیوه بهیته یه که م ده بیته علامه تیکی عاده تی بو هانتی به هار نه ک تو قانندن. وشه ی «که نار» له فارسیدا «درببر گرفتن» دیت که له باوه شگرتنه.

بهیته لاپه ره 665:

خارایی سهوز و شینی له بهر کردووه جه بهل
دامینی وهردی سووره که دهستم به دامه نی!

بهیته که له شهر خدا وا هاتووه که جه بهل به ئافره تی بالابه رز لیک دراوه ته وه و له موه «وهردی سوور» و «دهست به دامه ن بوون» چوونه پال ئافره ت ده گه یه نی. من له گه ل ئه و بو چوونه م به لام نه ک له ری بی به رزایی شاخ، به لکوو له ری بی له بهر کردنی خارای سهوز و شینه وه که دهست ده دا بو بوو کیکی بگو یز ریته وه... ئیتر دامه نی وهردی سوور هه لگه راو بی باشتر ده سه پی.

له بهیته کۆتایی غه زه له که، لاپه ره 666 شهرحه که باشی بو چووه تنه ها یه ک نوکته ی پشتگو ی خستووه که ده بوو ئیشاره ت بدا بو ئه و ته ناسوبه وشه ییه جوانه ی نیوان «نعلین، نه عله یین» و «ایمنی، ئه یمه نی» دا هه یه که ئه میش جو ره پینلاویکه، به زوری کورده که له پی ده کرد. بیگومان نالی «ایمنی» نووسیوه نه ک «ئه یمه نی».

بهیته سه ره تایی 667:

قه دری من چه نده له لای ده وله تی دنیا یی ده نی،
قه دری ئه و که متر و، هه ردوو له غه می یه کدی غه نی

شهرحه که وای داناوه که نالی مه به سستی له «ده وله تی دنیا یی ده نی» خاوه ن ده وله ته که یه که میرزا سه فای شیرازییه، وه ک من ده بییمم ئه م ته ئویله لزوومی نییه چونکه راناوی «ئه و» له نیوه بهیته دووه مه دا هه م بو دنیا یی ده نی و هه م بو میرزا ده چیته وه. به لکوو به پی له کاره ینانی راناوی نه لکاو ی که سی سیه م مه گه ر چۆن ها ده نا بو غه یری به شهر به کار نایه ت، به تایه تی له حاله تی کاراییدا وه یا «إضافة...» که بوو به بهر کار له به رایی رسته وه دیت. له م بهیته دا «ئه و» بو ده وله تی دنیا ده ست ده دات چونکه وه ک مرؤ حساب کراوه... خویته ر لی م بیورئ که خیرا به سه ر «راناو...» دا تیپه ریم، ره نگه ره خنه م لی بگیری له هه ندی حاله تی ئه و تو بهر حو کمی بیوراکه م نه که ویت... به خشن.

له بهیته دووهه می لاپه ره 670:

ته نی راضیی به نه خشین پۆشی یی وه ک شیر و شوتور
بی نیازه له بریشم ته نی یو پیله ته نی

وشه ی «پیله ته نی» جگه له «پاله وانی» - که له لیکدانی «پیل» به واتای فیل و «ته ن» به واتای له ش، پیک

هاتووہ - قوزاغہی کرمی ئاوریشمیش رادہ گہینجی کہ لہم شویتہدا مناسبی «بریشم، ئاوریشم» ۛ وشہی «تہن» ۛ سہرہتای بہیتہ کہ «تہنی راضی» لہ گہل «تہن» ۛ پیلہتہنی جیناسی لہ فظیان ہہیہ، بہ لام ئہ میان کہرتی تہنین بو پیکہینانی «اسم فاعل» ۛ لیکدراو ہاتووہ وہک لہ خواردن، نانخور بہیدا دہبی.

لہ بہیتی لاپہرہ 671، سہرہ تاکہی وشہی «لبس» دہشی بہ «لہبس» ۛیش بخویندیریتہوہ، بہ واتای گوماناویبوونی بیروباوہر، کہ دہزائین میرزا صہفا بہ لای نالیہوہ لہ شیعہ گہریدا بہرہو ئہو لایہنہ روئیوہ.

لہ بہیتی دووہمی لاپہرہ 671: وشہی «گوتی» فیعلیکہ پیش فاعیلی کہوتوتہوہ، مہبہس لی: تاجی عہرب گوتی [کہ پیغہمبہرہ]، ئالی عہبا فہرموویان [ئہوان کہسانی پیغہمبہرہ لہ یہک عہبای پیچانہوہ]. بہیتی پاشتریش «ئیمہ مہردین و...» دریتزہی قسہی پیغہمبہرہ و ئہہلی عہبایہ.

لہ سہرہتای بہیتی لاپہرہ 672 وشہی «قہز» کہ نالی «قر» ۛ نووسیوہ ہہم «قہز» و ہہم ناوی ئالہتی ژنیش دہ گہینجی بہوہدا دوو شت حہرامن نہک ہہر قہزی بہ واتای ئاوریشم.

لہ بہیتی دووہمی لاپہرہ 672 وشہی «مزخرف» لہ زاراوہی فارسیدا بہ قسہی پروبوچ دہ گوتری «قہلبہ زہن» ۛیش تہقلہ لیدانہ کہ دہکاتوہ ساختہچیہتی.

بہیتی یہ کہمی لاپہرہ 674:

چونکہ «نالی» لہ سہر ئہم ئہرضہ غہریبی و ہطہنی
ہہستہ باری مہدہنی بہ، مہدہنی بہ، مہ دہنی

لہم بہیتہدا وشہی «ہہستہ»: بہ عادت دہ گوتری «ہہستہ و پیتاک» مہبہست لی ئازوو قہ و بزئوہ کہ مناسبی «بار» ۛ. «مہدہنی» ۛش بہ واتہی «حضری، شارنشین» دیت. «مہدہنی» دووہم واتہ «مہدینہی» ۛ. «ہہستہ باری» لہ وانہیہ «ہہستہ باری» بی بہدوا «لہ سہر ئہرز غہریبوونی و ہطہن» کہ دہلالہتی بیئوقرہی ہہیہ جیی خوہتی بل: «نالی! ہہستہ باری مہدہنی، شارنشین بہ» ئنجا «نیشتہ جیی مہدینہ بہ» ۛ.

بہیتی دووہمی لاپہرہ 674

موساویی و ہک یہک و لوولن لہ ہہردوو لاوہ زولفہینی
نموونہی عہ کسی حہرفی «میم» و «نون» و «واو» ۛ زولفہینی

شہرحہ کہ بو ویتہیہ کی زیدہ گرینگی ناو بہیتہ کہ نہچووہ، نالی دہلی: دوو زولفی لہ دوو لاوہ چون یہ کن و لوولن... لہ ہہمان کاتدا دوو زولفی موساوین لہ گہل «وک یک و» و «لول» چ بہ عادتہتی بخویندیریتہوہ چ بہ عہ کسہوہ، کہ دہزائین نالی نہینووسیوہ «وہک یہک و لوولن» بہلکوو بہو شیوہیہی نووسیوہ کہ من خستہ کہوانہوہ، ئیتر ہہردوویان لہ ہہردوو سہرہوہ یہک خویندندہویان ہہیہ... ہہروہا زولفہ کان نموونہی حہرفی میم و نوون و واون کہ ئہم حہرفانہش لہ ہہر سہریکہوہ بخویندیریتہوہ فہرق ناکن و ہک کہ زولفہ کان لہ دوو لاوہ بہرتہقای یہ کترن.. دہمینیتہوہ بلین وشہی «نموونہ» ۛش کہ «نمون» بنوسری ئہویش لہ حہرفی نوون و میم و واو پیک ہاتووہ. دہبوو شہرحہ کہ دہقی «نون و میم و واو» ہہلبزیری لہ جیاتی دہقی سہرہوہ،

«نمون» له خوئی ټه و تهرتیبه ی هه یه.

بهیتی یه که می لاپه ره 675:

به داوه، گرژ و خاوه، به عنی ټالۆزاوه زولفهینی
دووتاوه، دوو سیان و شیوه که ی شیواوه زولفهینی

دهبوو شهرحه که «دو» ی به رای و شه ی «تاو» به واوی کورت بنووسی له بهر خاتری کیشی شیعر. له «دوو»
سیان» دا ده بی واوه که دریز بیت، هه له بهر خاتری کیش.

گرفتیک ی ریزمانی زهق هه یه له نیوه بهیتی دووه مدا له جاریکیان «دوتاوه» رسته که بو تاکی که سی سیه می
و «دوو سیان» دا رسته که بو که سی سیه می کویه. له مه وه بیگومان «دوتان و دووسیان» راسته. ده میتته وه
«زولفهین»: له نیوه بهیتی سه روودا مامه له تی تاکی له گه لدا کراوه، له نیوه ی دووه مدا هه م به کو و هه م به
تاک حیساب کراوه. نالی به عاده تی پر مه هارته ی خوئی له ریزه ی «تثنیه» وه که پتره له یه ک به کوئی داناوه.
چونکه کوردیش که ده لی «زولف» مامه له ی تاکی له گه لدا ده کات هه رچهند تاکیش نین وه های داناوه
«زولفهین» ی عه ره بیس هه مان مامه له ی تاکی له گه لدا بکریت سه ره رای، مامه له ی کو.

بهیتی دووه می لاپه ره 675:

به ریشان و شکه سته و سه رنیگوان داماوه زولفهینی
تومه ز بادی سه بای چین و خه طای لیداوه زولفهینی

نالی له خو رای بای «چین و خه طا» ناکاته سه به بی به ریشانی و شکه سته یی و سه رنیگوان داماوی زولفه کان:
نالی له وشه ی «چین» و اتا که ی وه رگرتوه بو شکه سته یی که چین په یدا ده کات. سه رنکوونیش که به ره واژبوونه
واتا «خه طا» ده به خشی، به ریشانیس له بایه که وه په یدایه، ټه مه له وی بمینی: شتیکی سه یرتری کردوه له وه دا
که ده لی: «لی داوه زولفهینی»: راسته واتای ټاشکرایه به لام ټه وه ی ټاشکرا نییه شتیکی تا بلی سبحر کاره. نالی
ده لی: بای سه بای چین و خه طا له زولفه کان بوته داو به واتای گیروده یی و تیوه گلان. چهند سه یره با له زولف
بیته داو، که زولف هه مووی هه ر داوه و له عاشقان ده بیته داو، که چی قسه که ی نالیس راسته چونکه بایه که
بوته سه به بی ټالۆزبلۆزی زولفه کان.

له بهیتی دووه می لاپه ره 676، که ده سته واژه ی «دو جادوو ماری...» خویتندنه وه یه ک هه لده سته ی به م شکه له:
«دو جا دوو ماری» واته له دوو جیگه دوو ماری... جوړیک پنداویستیش هه یه له درکاندن ی ژماره ی دوو که
ده بین له بهیته که دا «له سه ر شانی» هاتوه به تاک، هه رچهند «دوو جادوو مار» به ژماره دووانه تی شان ه کان
راده گه یه نی به لام خو بی ژماره ش ده زانین مرؤ دوو شانی هه یه. نه ک ټه مه و به س به لکوو به بی ناوه یتانی
ژماره ش ده زانین زولف دوون و شان دوون، لیره دا مه نتیقی پری و چری و خه ستوخو لپی وشه و واته ټه
خویتندنه وه یه ره پیش ده کات، ج زیده ټه ر کیشی له که س نه ویستوه.

بهیته سهرهتای لاپه ره 678:

شکهنجی تارى پر ميشکى ته تار و تاره ئه ماما ئه و
دوتا و، هه رتايه باريکى له عه نيه ر ناوه زولفه ينى

شهرحه که راسته واتای بهیته که ی به دهسته وه داوه، منیش و تویش هه ر بۆ ئه وه دهچين به لام دوو نوکته ی ورديله هه ن ئيشاره تی بۆ نه کراوه. «دوتا» جگه له «دووباد» ی شهرحه که که به رانه ر «هه ر تايه باريکى...» راکرين ده زانين «تا» يه ک لای باريکه واته نيويه ته، که چي هه ر تايه له و دوو تايانه يه ک باری سه ر له به ری عه نيه ر تيدايه. نوکته ی دووهه م، وشه ی «عه نيه ر» له عه ره بييدا – ئه نبار به کوردی عه مبار ده گريته وه – که جيی داکردنی چستی ئه وتوييه که ورد بيته وه. ده يینی نالی ده لی: «... باريکى له عه مبار ناوه» به واتای داکردن و تی ئاخنين ديته.

بهیته سهرهتای لاپه ره 679:

نه فه س بگه ره له هاتوچووی خورايی هه تا ماوی
که ئه م بايه هه تا ئيستاکه هه ر عومری به با داوی

رسته ی «نه فه س بگه ره» که راسته واتای راکرتنی نه فه سه [و سه ر به مردنه وه ده نی] مه به ست ليی پشوودانی هاتووچوی خوراييه چ هاتووچوی خودی شاعیر بي ج هی نه فه سه که ی که هه مووی به فيرۆ چووه. له رواله تدا «نه فه س بگه ره» – ی مردنی بيته يه – ناگونجی له گه ل «هه تا ماوی». جاری دووهه ميش هاتووچوی باي نه فه سی کردوه به هو ی به بادانی عومر که ئه ويش جو ره مردنيکه. که چي له هه مان کاتدا ئه و جووته مه رگه يه ژيانه که ی ده پاريزن له به فيرۆ چوون.

بهیته دووهه می لاپه ره 680، ديار نييه له کوئوه «ئه م ئاگره» ی بۆ په يدايه وه يا له چيه وه به فه ندی وشه سازی هه لده به ستری. شهرحه که ده لی: له سه ر ئه م دنيا ی بي به قام داناوی... ئه م ته ئويله هی ناچار ييه، مه سه له ن له نيوان جه رگ و دلّه که ده لی: «عه جبه مام له جه رگت، ئه ی دلّه ی غافل،... له سه ر ئه م ئاگره م داناوی...» بليی ئاگری جه رگ مه به ست بي؟

بهیته سييه می ئه م لاپه ره يه و هی سه ره تاي لاپه ره 681 سه رشيوينن که له يه کيکياندا چه رخی ئاسمان خه ره که له وی دووهه مدا زه مانه چه رخه، خه ره که، ئاسمانيش چه رخه...

له بهیته سه ره تاي لاپه ره 682 وشه ی «که ئسی» ده بی «کاسی» بيت که هه ر به واتای «که ئسه» به لام له گه ل «کاسی» يه که مدا هاوتاهه نگ و جيناسی ته واوه.

له بهیته دووهه می لاپه ره 683 شهرحه که ئيحتيمال داده نی، نالی ئه م بهیته ی له ريی حه ج و به ريگه ی به حر دا گو تيبیت، به لای منه وه ئيحتيمالی ريی حه ج زيده بيهيژه. سه فه ری به حری ناليش به موناجاته کانی ريی حيجازيدا دياره سه حرای بريوه نه ک به حر.

له بهیته لاپه ره 685 وشه ی «نه واله» ده بی «نواله – نوواله» بي.

له بهیتی لاپهړه 687 وشه ی «عیجز» ده بی «عهجز» بی.

بهیتی لاپهړه 690:

مه که دهوایی پاکی یی نه سب بؤ جیفه یی دنیا
که سهید بی، چ «بهرزهنجی»، چ «پیریایی»، چ «باراوی»

له نوسخه ی گيو په کینک هم بهیته ی به قهلم نووسیوه که له نوسخه که دا نیه:

مه که دهوایی نه سب پاکی که بؤ جیفه و دهنی دنیا
چ سهید بی له بهرزهنجی چ پیریادی چ پاراوی

هم ټیکسته ش بيقورتره به تایه تی له وشه ی «پاکی یی» که زور ناقولایه. رهنکه «جیفه ی دهنی» بی نه ک
«جیفه و دهنی».

له بهیتی لاپهړه 691: «واهنای» جی خوی نه گرتوته وه. «دای هینا» راسته.

له بهیتی لاپهړه 692: «تهرجوو ده کن» ته ویش «تهرجوو ده کا» په سندرته له و.

بهیتی دووه می لاپهړه 694:

مه ه به شو هه لدی، په نا ده گریټ و دهنوتن به روژ
دا بگاته سیرری په چچه ی په رجه م و وه صفی بروی

واده زانم له هممو حالیکدا له جیاتی «دهنوتن» «دهنوتنی» په سندرته. نیوه ی دووه می بهیته که ش به لامه وه
وه هایه: «دا بگاته سیرری پیچه و په رجه می که تف و بروی»

مانگ له شوی شازده ی مانگه وه «په نا ده گری». نالی به «خودانوساندن» ی داناوه. سبهینه ی ته و شوانه ی
مانگ ټییدا په نا ده گری، که چند شویک نه ک سهر له بهری نیوه ی دووه می مانگ، به ینیک له دوا ی
روژ هه لات، له لای مه غریبه وه خو دهنوتنی. «پیچه» که له سهر روو لاده درئ ده که ویتته سهر شان. په رجه می
به سهر بروه یه. پیچه که لاده درئ هیندیکی رووی ثافره ته که ده شاریتته وه که به ته وای وه ک په ناگرتنی مانگه.

بهیتی لاپهړه 695:

گر بلیم: شهمسی، ده لی: ته و خوش رووه بی په رده یه
وهر بلیم: سه روی، ده لی: ته و ته حمه قه کوا گفتو گوی!

واده زانم له جياتى «خوش رووه» باستره بلين «خوش رهوى بى پهردهيه» له نووسخه ي گيو نووسراوه «خوشروويى» كه به نووسينى كون «خوشرووى» دهنووسرا به لام «خوش روى» ليك دهپسانه وه و دهخويتندرايه وه «خوش رهوى» و غهبرى ئه ميس، بى پهردهيه ده كانه وه بى شهرمى، خيرا رويشتنيس جوريكه له تهبياتسووكى. وه هاش دپته دلمه وه له جياتى «ئه وه ئه حمه قه» نالى «ئه ي ئه حمه قه» نووسينى كه له زارى ياره وه، نالى خو ي بى ده شكينيته وه.

به يتى سه ره تاي لاپه ره 696:

ديده وو دل ههردوو وا جوبار و جويى قهددى تون
سهروى دلجوى عه رعه ر و، دلجوى نه مامى ديده جوى

شهرحه كه مه عناي لينده داته وه بى ئه وه ي بزانيه له له فزه كان چوناوچوني كه وتوته وه...

نيوه ي به كه مى به يته كه وه ك بوى ده چم و نيزيكيشه له مه عناي ناو شهرحه كه به م جوره يه: چاوم جوبارى قه دته. دلم جويى قه دته، واته داخوازيكارى قه دته [له مه شدا له ف و نه شرى مورته تهب هه يه هه رچه ند قه ده كه يه ك جار هاتوو، ئه م ما وانا داخوازي دوو له فز ده كات]. نيوه به يتى دووه م: تو، يان قه دت، سهرويكه عه رعه ر دلخوازيه تى، تو يان قه دت، دلخوازي نه ماميكيت كه چاو دلخوازيه تى ياخود ده شي بلين: تو دلخوازي نه ماميكيت كه چاوى بوى... بوى بوته جوگه.

به يتى دووه م لاپه ره 696:

چونكه باوكى رومي يو دايكى حه به ش بوو، ما به به ين
روژ و شهو، كافور و ميسكى، رووگه نم، خال ده نكه جوى

شهرحه كه ده لى يه ك تيكست «باوكى رومي» نووسيوه، ئه وانى ديكه هه موويان «باوكى ميسرى» يان نووسيوه. ده شلى ئه م هيش ده ست ده دات. ئيتير بو له ميسره وه كه جيرانى حه به شه، بروين بو روم. به لاي منه وه ده بوو بگوتري «چونكه دايكى ميسرى...» كه ئيشاره تى تيدايه بو جوانى ئافره تى ميسر به پى حيكايه تى عيشقى زوله يخا بو يووسف كه له قورئاندا هاتوو. كه چى يه ك تيكست بو ئه مه نه چوو. سه رم سوږ ده ميتى له وده دا كه بوچى نالى خو ي بو ئه م لايه نه ئاوريكى نه داوه ته وه. به هه مه حال له نيوان كافور و ميسك و روژ و شهو و رووگه نم و خال ده نكه جو، له ف و نه شرى مورته تهب هه يه. له بارى ده نكه جو كه به زاھير به رهنگى رهش ناكه وى. له راستى دا جوره شكه هه يه كه له گه رمين ده چيندرى، ته نانه ت جو سپى كه له خوارووى عيراق چاندر، واده زانم، به چه ند ساليك رهش داده گه رى.

تېبنييه كى سه ر به ريزمانه وه له وده هه لده ستى كه نيوه به يتى يه كه م رووى له كه سى سيه مه، له نيوه به يتى دووه مدا رووى وتوويز ده كه ويته لاي كه سى دووه م. چ سه ره ده ريم لى نه كرد مه گه ر ئه وه ي كه له عه ره بيدا يى ده لين «تحول من الغياب الى الخطاب» يان له باريكى ديكه دا ده لين «تحول من الخطاب الى الغياب» وه ك له ئايه تى «... إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ وَجَزَيْنَ بِهِمْ...» له خيتابه وه بو غياب رووى.

بهیته سهره‌تای لاپه‌ره 697:

من گوتم: سه‌روی قه‌دت مه‌وزوونه، ئەو طه‌بعه‌م هه‌یه
ئەو گوتی: «نالی» به‌میزابی کینایه‌تمان ده‌شوی

شهرحه‌که‌ی دیوانی نالی لیره‌دا دهنوسمه‌وه:

واته: به‌یارم وت: بالای وه‌ک سه‌روت به‌رز و ریکه، بۆ کاریشی کردووه‌ته من و وا سه‌روشم رینک و پیکه و
شيعری جوانم بۆ دئ (ياخود به‌ کینایه‌ مه‌به‌ستی له‌وه‌یه بلی بویه منیش ئاره‌زووم لیتته). یاریش له‌ وه‌لامدا، وتی
به‌ ئاوی پلووسکی وه‌ک میزاوت دامان مه‌شۆ. (مه‌به‌ستی یار له‌وه‌یه بلی کینایه‌کانت ئەوه‌نده بی بایه‌خن شایانی
شانی من نین و له‌وه‌ ئەچن بنیاده‌م به‌ ئاوی پلووسکی باراناو داشۆردی، یاخود، به‌م کینایه‌ بی تامانه‌ مه‌مکه‌ به
بنیشته‌خۆشه‌ی ژیر زمانی خه‌لک و ناوم مه‌خه‌ره‌ ناو ناوان).

ئهم شهرحه‌ زۆر دووره‌ له‌ حه‌قیقه‌تی مه‌به‌ستی نالی و واتای به‌یته‌که. وه‌ک من بۆی ده‌چم ئەمه‌یه واتا‌که‌ی:
له‌ رسته‌ی «سه‌روی قه‌دت مه‌وزوونه (جاران دهنوسرا: سه‌روی قه‌دت موزونه) وشه‌ی «سه‌رو» که‌ مه‌وزوون بی
هه‌م راده‌گه‌یه‌نی که‌ رینکوپینک و قه‌شه‌نگه‌ و هه‌م راده‌گه‌یه‌نی که‌ وشه‌ هه‌یه «موزون» ی «سه‌رو» به‌واتای
هاوکیش و وه‌زنی «سه‌رو» له‌ گوکردندا.

دوو وشه‌ هه‌ن هاوکیشی «سه‌رو»: یه‌کیان «گرو - گه‌روو» ئەوی دیکه‌یان «ده‌رو - دروو». هه‌رچی «گرو» وه
دووره‌ له‌ قه‌د. «درو» له‌ رپی وشه‌ی «میزاب» هه‌وه‌ ئەو کون و که‌لینه‌ ده‌گریته‌وه‌ که‌ «میز - اب» ی پیدا
دیت. دیاریشه‌ کوپی ئافه‌رت و قه‌ده‌که‌ی کون بیت و [ده‌رو بیت] جپی ئەو میزابه‌ بیت.
فه‌نتی کینایه‌که‌شی له‌و وشه‌ی «موزون» دایه‌ که‌ هاوکیش بۆ «سه‌رو» په‌یدا ده‌کات و هاوکیشه‌که‌ش به
قه‌ده‌که‌وه‌یه و کونیشه‌...

له‌ نوسخه‌ی دیکه‌دا دیتوومه‌ له‌جیاتی «ئەو طه‌بعه‌م هه‌یه»، نووسراوه: «وا طه‌بعه‌م هه‌یه». وشه‌ی «وا» به
واتای «کرایه‌وه - مفتوح» دیت. ئنجا ئەگه‌ر «مه‌وزوونه‌ وا» بگوتری، راده‌گه‌یه‌نی که‌ (درو) ه که‌ کرایه‌وه‌یه
نه‌ک کونی کویره‌ که‌ دووبه‌ده‌ر نییه. له‌لایه‌ن واتاوه‌ چ «ئەو طه‌بعه‌م» و چ «وا طه‌بعه‌م» بیت هه‌مان شت
ده‌به‌خشن چونکه‌ به‌ ریتووسی کۆن هه‌ر دهنوسرا «طبعم» له‌بری «طه‌بعه‌م».

بهیته‌ سینه‌می لاپه‌ره 697:

له‌م وه‌عه‌ده‌ خۆشه‌دا گۆل و گۆل چیه‌ره‌ تیکه‌لن
یه‌ک ره‌نگ و موته‌حید، به‌ دل، ئەمما به‌ ته‌ن جوی

شهرحه‌ که‌ گه‌لینک دووره‌ له‌ واتای به‌یته‌که‌ که‌ بولبولی هیناوه‌ به‌ عاشقی گۆله‌کان و دلدارانیش با عاشقی
گۆلچیه‌ره‌کان و به‌وه‌دا دلی بولبول و عاشق «موته‌حیدن» له‌شیان جوییه‌.

به‌یته که ده‌لج گول و گولچپهره تیکه‌لن و به دل یه کن و به لهش جوئ... بولبول له کوئوه دیت!! کلیلی واتای به‌یته که له «گول و گولچپهره» ده‌ست ده‌که‌وئ که وشه‌ی «گول» له‌گه‌ل وشه‌ی «گولچپهره» تیکه‌له که به‌شیکیه‌تی به‌وه‌دا موته‌حیدن و له جوانیشدا یه‌ک ره‌نگن. له‌م به‌یته‌دا نه‌ک بولبول به‌لکوو عاشقی‌ش له به‌یندا نییه. تیکه‌لیی وشه‌ی «گول» له‌گه‌ل وشه‌ی «گولچپهره». هانی دام بو ئه‌وه‌ی «گولچپهره» به‌سه‌ر یه‌که‌وه بنووسم نه‌ک «گول چپهره».

نالی «له‌م وه‌عه‌ده خو‌شه» دوو مه‌به‌ستی هه‌یه یه‌کیان «وه‌عه‌ده» به‌ واتای «کزی سال» که به‌هاره ئه‌وی دیکه‌یان په‌یمان و ژوانه له نیوان گول و گولچپهره‌دا که‌وا له ژواندا تیکه‌ل بوون.

به‌یتی سه‌ره‌نای لاپه‌ره 698:

عه‌ره‌ر عه‌دیلی قه‌ددیه، یه‌عنی به‌را به‌رن

سونبول شه‌بیهی زولفییه، فه‌رقی نییه موی

شه‌رحه که له‌گه‌ل خویدا سه‌هووی کردووه که ده‌لی ته‌شبهی قه‌د به‌ عه‌ره‌ر و هی زولف به‌ سونبول ته‌شبهی مه‌قلووبه گویا ده‌بوو عه‌ره‌ره که قه‌د بیت و سونبوله که زولف بی که‌چی به‌یته‌که‌ش هه‌ر وه‌های کردووه خو‌ نه‌یگوتووه: عه‌ره‌ر عه‌دیلی زولفییه و سونبول شه‌بیهی قه‌ددیه. ئەم سه‌هوه هیچ ته‌سه‌ریکی سه‌لی نییه له توانای شه‌رحده‌ره‌کان، سه‌هوویکی ساده‌یه وه‌ک له هه‌موو که‌س روو ده‌دات.

له به‌یتی دووه‌می هه‌مان لاپه‌ره‌دا له‌جیاتی «سه‌وز بووه» ده‌بوو «روایه‌وه» بیت که یه‌کجار مناسی «ناروی» سی کو‌تایی به‌یته‌که‌یه. دوو تیکستی «عم و گم» «روایه‌وه» یان نووسیه.

به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره 699:

دنیا که گول گولی بووه، قوربان، ئه‌تۆش وه‌ره

طالب به‌ گول به، قه‌یدی چیه گول گولی بوئ!

له‌م به‌ره‌و کو‌تایی پینداچوونه‌که‌دا ئەم به‌یته و به‌یتی «دیده و دل...» سی لاپه‌ره 696 له لایه‌ن قه‌شه‌نگی و ئاوداری و مؤسیقاوه – به‌لای مجیزی منه‌وه– لووتکه لووتکانن، تا ده‌گه‌ینه کو‌تایی غه‌زه‌له‌که. له‌ویدا خه‌پال به‌ ته‌واوی له سیحر و شه‌یدایی و جوانیدا ده‌خنکن:

«نالی»! زوبانه‌که‌ی ته‌ر و پاراوی سه‌وسه‌نت

حه‌یرانی چاوی نیرگسه، وه‌ک لاله، نادوی

چ لاله و چ لاله ده‌ک مالی نازانم کویت بشیوئ...! چه‌ندیکی به‌یتی ئه‌وتویی ده‌خوینمه‌وه به‌ ده‌ست خو‌م نییه سو‌زیکی دلته‌زین سواری هه‌ستم ده‌بی که راده‌مینم له حالی «مرۆ» چۆن به‌ به‌ریه‌وه هه‌یه روویوئیکی هینده به‌رین که کردار و ره‌فتار و گو‌فتار بگریته‌وه لایه‌کی سه‌ر به‌و جو‌ره راویزی فرشته‌کاره‌وه بگه‌یه‌نی که شایه‌نی کرداری جانفیداییه، لایه‌کی دیکه‌شی له دۆزه‌خی ئه‌هریمه‌ن رو‌چیت... له ته‌جره‌به‌ی خو‌مدا چه‌ندین کاری چه‌په‌لم دیتووه دژ به‌ خو‌م کراوه له لایه‌ن که‌سانیکه‌وه خو‌ به‌ نیمچه پیغه‌مبه‌ر داده‌نین، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌م له ده‌ست

هاتوو به يتيكي نالي بليمه وه كه ده فهرموي:

نالي چيه وا ميثلي جوعهل غه رقي شياكه ي
خو تو به ميثالي وه كوو په روانه شه مت بوو

بليين چي! ته مه يه چاره نووس...!

به يتي يه كه مي لاپه ره 702:

ئاو له چاوانم به خور دئ، ئاگري دل ناکوژيته وه
وه ك جهه ننه م ته م ته نووره ئاوي طوفاني ده وي

من «طوفان» م نووسي نه ك «طوفان» چونكه بيگومان نالي وه هاي گوتوو.

شهرحه كه نوكته يه كي گرنگي له بير چوو، يان بوي نه چوو، كه ده بوو هيمايه ك بكات بو ته وه ي كه وشه ي
«ته نوور - ته نور» و وشه ي «طوفان» ئايه تيكي قورئان ده هيننه وه ياد له باره ي توفانه كه ي نووح كه ده لي:
«فار التنور» گويا هه موو ئاوه كه له ته ندووريكه وه هاتوته دهر.

به يتي سه ره تاي لاپه ره 703:

دوور له تو دل هينده بي ئارام و بي حال كه وتوو
ته ي مه سيحاي عه صر! له و ليوانه ده رمان ي ده وي

«دوور له تو» جگه له دوور بوون له يار دوعاي چا كه يشه بو يار كه له بي ئارامي و بي حالي به دووري.
شهرحه كه «ده رمان ي ده رده ي عاشقي له و ليوانه به ماچ ليك داوه ته وه: وا مه علومه به پيي ئايه تي قورئان كه
مه سيح، عيسا پيغه مبه ر به وشه ي ليوان نه ك ماچي ليوان، ده ردي خالكي چاره كر دوو و مردووي زيندوو
كردوته وه «ابري الاكمه والابرص»، «أحيى الموتى بأذن الله». مه سه له ي ماچ ده بيته سيبه ري ته صله مه عناكه.
[به دره نكه وه ديتم شهرحه كه ش دوو واتاي هيناوه بو «دوور له تو» بيه خشن].»

به يتي دووه مي لاپه ره 703:

رووم ته وا زهر د بوو وه كوو پايز له هيچران «ناليا»
عه شق ئيستاكه ش له من سه يلي به هاراني ده وي!

وشه ي «عه شق» ي شهرحه كه م كرده «عيشق» كه راسته. ته م به يته م له زويه كه وه، بابلي م له وه ته ي بير
ده كه مه وه، بيستوو مه ده گوترا «سه يري به هاران»، هه رچه ند ئاسان نيبه ته وه هه موو تيكتانه به هه له دابندر ين،

به لّام له لایه ن واتاوه «سهیر، سهیران» مناسبتره له گه لّ دهقی بهیته که چونکه زهر دبوونی روو، له واتای پیچه وانه دا، داوای لیزمه ی باران ناکات به لکوو داوای سهیر و شادی ده کات.

بهیتی سهره تای لاپه ره 704:

خالی نییه ره شماری دو زولفت له به لایی
حه لقه ی شهرییان به ستووه هه رینکه له لایی

واتای بهیته که تاشکرایه، به لّام له نیوه بهیتی یه که مدا ئیشکالیکی دروست کردووه له نیوه ی دووه مه مدا ره واندووه تیه وه. ده لّی: ره شماری دوو زولفت خالی نین له یه ک به لّا «به لایی». دواتر هه ر خو ی نو قسانیه که چار ده کا که ده لّی: هه ر زولفه له لایه که وه حه لقه ی شهر ی به ستووه، به وه شدا به لّا که ده بیته دوو به لّا. بهیتی دووه مه ی هه مان لاپه ره:

عاشق دلّی نایی له دلارامی جودا بی
ئه لبه ت که دلارامی له وی بی، دلّی نایی

ته گه ر «دلارامی» دووه مه «دلّی نارامی» بی و «له وی» به «له وی – به واتای له ته و» بخویند ریته وه واتای نیوه بهیتی دووه مه وه های لیدیت: هه لبه ت که نارامی دلّ له ته وه وه بی عاشق دلّی نایی لینی جودا بی.

بهیتی سهره تای لاپه ره 705:

بنواره خوشی ره قصی له گه لّ خه رقه یی ته زره ق
مومکین نییه به م پاکیه، له م ته رضه، سه مایی

بهیته که به م ده قه ی، نیوه ی سهره تای زور ناقولایه، بیگومان نالی «خوشی ره قصی» نه گو توه و به دلشیدا نه هاتوه، «چ خوش ره قصی» نووسیوه به پیی رینووسی کون. شهرحه که وای داناوه زه وی، شین رهنگی کزی به هاره... راستیه که ی رهنگی شین هی خه رقه ی سه ما که ره، که یاره، له تیک هه لکیشانی واتا و له فزی وشه کان نامومکین بوته مومکین که ده بینین ره قص به واتای سه ما [له هه مان کات سه ما- سما، ئاسمانه] له گه لّ خه رقه ی شین ئاسمانی هیناوه ته سه ر ته رز، که چی له هه مان کاتدا سه ما «ئاسمان» سی وه ها پاک ناشی و نایی له سه ر ته رز په یدا بی به لّام په یدایه چونکه سه ما بریتیه له ره قصی خاوه ن خه رقه ی شین... سه رت نه یه شینم، نالی هه موو ده رگه ت بو ده کاته وه و هه مووشی داده خا به رووتدا، چاریشت ناچاره شه یدای ته فسوونی بهیته که ی بیت.

بهیتی دووه مه ی لاپه ره 705:

مومکین نییه جهلی دلی خوبان به من و تو
نهمیبستوه تهسخیری مهلائیک به مهلایی

له نیوان «جهلی دلی خوبان» و «تهسخیری مهلائیک» لهف و نهشری مورتهتهب ههیه.

نالی ئاگاداره که «من و تو»ی کۆتایی نیوهبهیتی سهروو کۆیه نهک تاک، «مهلائین»ی کۆتایی نیوهبهیتی دووههمیش «مهلائیک» تاکه و لهمهدا ناچۆری ههیه. ناچۆریه کهی بهوهدا چار کردووه که وشه «ملا، مهلا» کورتکراوهی «ملا - مهلهئ» به واتای کۆمهلهی خهلق، ههمزهشی پهریوه وهک که «سما» کورت ده کریتهوه و دهبیته «سما». له سوورتهی یوسف ئایهت ههیه: «یا أيها الملائة أفنوني في رؤياي». دهشپن «مهلائیک» که کۆیه بهرانبهر «خوبان» کهوتووه که ئهویش کۆیه.

بهیتی یه کهمی لاپه ره 706:

نهقلی دل و جان بو قهدهمت نیمه بههایه
غهیری ئه مه، قوربان، بهخودا نیمه بههایی

نالی بو زیده نرخه قهدهم ره نهجه کردنی یار نهقدینهی «دل و جان» که دوو شتی ههره عهزیزی ئادهمییه، دایناوه به نیوهبههای «قهدهم»ی که ههره پایینی ئادهمییه، قهدهمیش تاکه. لهمهوه بههای قهدهم دهبیته دوو دل و دوو جان سه ره برای فهرقی نیوان عهزیزی نرخه که و قهدهمه که له حیسابی بهیع و بازاردا. نالی جگه لهم نرخه زۆرهی به قهدهمی داوه، خویشی بییهها کردووه له ئاست گهیشتن به پئی یار. بهراستی ئه مهیه سوودی تیک هه لکیشی که نالی. یهک به ههزاری داوته یاره کهی. له بهیتی دووهمی هه مان لاپه ره دا:

ئه ی شهمع! بترسه له هه ناسه م که بگاته
ئه و دوو که لی زولفه که په ریشانی به بایی

نالی سه نعه تیکی ئه ده بی سهیری به کار هیناوه. که پرووی قسهی له شتی که دوو که لی هه به رهش وه کوو زولف. دهیترسینی به وهدا که ئاهه کهی، هه ناسه کهی، دو که لی زولف بشیوینی و به به ریه وه هه یه مومه که بکوژیته وه نهک ههر دوو که له کهی په ریشان بکات. یار و موم له وشه و واتا ئاراییدا پینک گهیشتون، ئه میان ئه وه... ترسی یار له په ریشانی زولفه، ترسی موم له کوژانه وهیه، هوی ترسیشان هه ناسه ییکه.

بهیتی سه ره تایی غه زه لی ژماره 19 له لاپه ره 707 ناچۆره له گه ل شهش بهیته کهی دیکه، که هه مووی قافیه یان «کهی» یه و ئه لفیشیان له پیشه وهیه. له و بهینه دا که لینی که هه یه دیار نییه پریتته وه، طبعی نالیش ئه و که لینه قبول ناکات.

له ئاست بهیتی سه ره تایی لاپه ره 708:

دەزانی خو دەچینه جیی غەریبان
بە مەرگی خۆت ئەگەر چاوان سیا کە ی!

شەرحە کە بە پێچە بە دەورە واتایە کێ ساز کردوو لە گەل دەقی بەیتە کە یە کتر ناگر نەو. «بە مەرگی خۆت» کە
رەقترین قسە یە نەشی رووی لە یار بێ، زەق ماو تەو وە ک کێلە قە بر. لە دیوانی گیو، نیو ی یە کە می بەیتە کە
نووسراو: دەزانم خەو دەچیتە جیی غەریبان. یە کێکی بەر و آلەت مەیلەو شارەزا دەسکاری کردوو و بە قەلەمی
خۆنووس کردوو یە تە «دزانی خو».

هەتا بنگە یە کێ متمانە بەخش بو «بە مەرگی خۆت» پەیدا نە بێ، بەلای بینینی منەو. بەیتە کە بە داخراوی
دەمینی تەو. پیشتر لە بەیتی «بە مەرگی خۆت قەسەم زاهید...» گۆتم نالی سویند بە مەرگی زاهید دەخوا لە
هەمان کاتدا مەرگە کە دەکاتە بەلگە ی راستبوونی قسە ی دواتری کر دەلی: هەموو عومرت عوبوریکە... چونکە
بە مردنە کە عومر دەبیتە تێپەر بوو... لەم بەیتە ی ئێرە کاندە دا دەقە کە پیو ی دیار نییە بنەمای ناوھێنانی مەرگی
یاری تێدا بێ.

بەیتی سەرەتای لاپەرە 709:

گلە ی ناکەم ئەو نە دە ی دەنکە جۆیی
ئەگەر کەللە ی سە ریشم پر لە کا کە ی

من «گلە» م بە «گلە ی» نووسی بو ئارامی نەفسی شیعرە کە، لە کۆنیشەو هەر وە هام بیستوو. راستیە کە ی،
بەیتە کە م نووسی تەنھا بو یاد کردنەو ی ئەو لایە نە ی کە باو کم لە رووی لە تیفەو دە یخویند نەو:
«...ئەگەر سەللە ی کە ریشم پر لە کا کە ی» کە دە کاتە «سە بە تە ی کەر...».

بەیتی دووھەمی هەمان لاپەرە:

هەموو وە قتم دو عایە: داخۆ کە ی بێ
بە تیریکم شە هیدی کە ر بە لای کە ی!؟

شەرحە کە خۆی لە مەسەلە ی «شە هیدی کە ر بە لا» نە گە یاندوو کە ئەگەر بە راستی «شە هیدی کە ر بە لا»
مە بە ست بێ «حسین» ی نەو ی پێغە مبەر دە گریتەو. نالی وا بە ر بە یار بینە ما و بێ مە هارە تیکێ زمانی، وشە یی،
واتای، دەست بو شە هیدی کە ر بە لا درێژ ناکات. وە ک من بو ی دە چم نالی خو دە شکینیتەو بەو دا کە دەلی:
(بە تیریکم شە هیدی کەر بە لا کە ی...) واتە بێ مە شە هید لە بری بە لای کە ریک. نالی زور جار ان خۆی بە رە ژێر
دە هینی وە ک کە دەلی: دوور لە تۆ نالی صە گیکە... چ خۆشە من وە کوو تازی ببۆرم... هتد. «شە هیدی

که به لا» ش به ده فی ته ئرخى خۆیه وه وه کوو پاشخانى ویتتهى هونه راوى دیتته ناو خولیاى شیعره وه.

به یتى یه که مى لاپه ره 715:

برى پارچه ی غه زهل یارم، که وای کرد
برى به ندى دلم یارم، که وای کرد

شهرحه که نوکته ی بنه ره تی به یتته که ی نه گوتوو. که ئه وه ده لئى که رواله تی به یتته که بى شهرح راده گه یه نئى. نالی له خۆرایى «پارچه ی غه زهل» ی نه هیتناوه. «غه زهل» هر وه ک قوماشه له هه مان کاتدا شیعریشه. ئنجا که غه زهل بپردریت وه ک ئه وه یه غه زله شیعرى ناو دلئى شاعیر بر دراوه وه یا به ندى دلئى شاعیر براوه. ئه گهر گوتباى «پارچه ی هریر» به یتته که ده بوو قسه یه کى عاده تی بى پۆرگ.

چوارینه ی لاپه ره 715، 716:

یک نیم رخت «ألسن منکم ببعید»
وان نیم دیگر: «ان عذابى لشدید»
برگرد رخت نوشته «یحى ویمیت»
«من مات من العشق، فقد مات شهید»

من وای بو ده چم: نیوه ی دیارى رووت به دهم ئومید به خشینه وه ده لئى: ئه رى دوور نیم؟ نیوه ی نادیاریشى راده نویتى، که ئازارى په نهان بوونم کاریگهره. له مه وه به ده وری رووته وه که نیوه ی دیار و نیوه ی په نهانه، نووسراوه: ده ژینى و ده مریتى، لای دیارى ژیتته ره و لای په نهانى مریتته ره. دیرى چواره م له وانیه به واتای ئاشکرایه وه وه رگیرى. له وانیه شه مه دحى مراندنه که بیت که بو مردوو که به شه یدى غه زا حیساب ده کرى. له فزى «شهید، شه ید» ده قاوده ق «بینه ر» ده گه یه نئى که ده کیشیتته وه بو پوره ئومیدى دیتنى دواى «عذابى لشدید».

به یتى دووه مى لاپه ره 717:

بدور دایرى فنجان چینی
شکاندى دایرى فنجان چینی

شهرحه که ده لئى: مه عنای به یتته که مان بو راست نه کرایه وه. خو منیش به ته وایى. بگره نیوه چلیش، بوى ناچم مه گهر بلاچه یه کى «بدور» ی سه ره تای به یتته که به ره و لایه که مه وه بیات بشى روو له ئامانجیک بکات. ئه گهر «بدور» به واتای «جه معى بدر - به در» بى راده گه یه نئى که چه ندین فنجانى له ولاتى چین دروستکراو، به

بازنه و دایره‌ی کۆمه‌له به‌دره‌که ریز بوون، که‌چی فنجان چینی ئه‌و بازنه‌یه که ده‌کاته‌وه فنجان‌ریک‌خهر، دایره‌ی فنجان به‌دره‌کانی شکاند وه‌ک بلیی له ده‌ستی به‌ربوو‌بیتته‌وه به‌سه‌ر که‌شه‌فه‌وه، والله اعلم.

«...»